

Ketabton.com

□: #شهاب

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يخ مې د بدن مغز، مغز او هډوکي ته رسېږي او زه د ډير يخ څخه لږ ټيږم، داسې لږ ټيږمه چي هر سوک زما د څنگ څخه تيرېږي په زړه سواندي نظر راگوري. او زه چي بغير له کوم موخي او هدف څخه پر لپسي سرکونه تيره وم، او زه چي حتما موخه او لاره مې معلومه نده او بي منزله په حرکت یمه. او زه چي کورنی نلرم، او زه چي حتما يو چت د

سر له پاسه د ژوند تیره ولو لپاره نلرم، او زه چې خومره بې پناه او بیچاره یم.

او زه؟ اصلاً زه سوک یم؟ یغما؟
خو ځله په کراره دا نوم لځان سره تکراره وم
یغما، یغما...

هغه یغما چی خپل د عمر په شلم مني موسم کي پښه ایخودلي.

یو ترڅه مسکا مې په شونډو باندی خپره کیری، او لځان سره فکر کوم زما نوم او زما
ژوند خومره بنایسته ورته والي لری.

خپل د قدمو سرعت زیاته وم، داسي چې څو غټ او قوی سپی راپسی وېي او زه خپل د
ژوند د ژغورلو لپاره نه بلکي خپل د عزت او حیا ژغورلو لپاره د هغه ځای څخه د تلو
کوښښ کوم.

مگر هغوی ندی راپسی؟! ایواځی هغوي په ظاهر کي څلور پښی نه بلکي دوه پښو والا
دی، دا فکر عجیبه لږزه مې په ناتوانه وجود باندی قایمه کړه.

لاس مې خپل د کمیس جیب ته چې د حجاب پشان دی راته ننېسم، گوتي مې د یو څیز د
لټون پسې دی، او زه ویریزم چې هغه شی مې په هدیره کي لیاډه باسلي نه وي.

د یو شی په لمس کولو چې د کلک پلاستیک پشان دی، نری مسکا کوم.

اه نو خپل ژغورونکي مې لځان سره راوړی د گولیو پاکټ ته چې اوس زما په لاسونو
کي دی گورم او بیا یې بیرته په جیب کی ایږدم

شاوخوا د نظر څخه تیره وم او په ځیر سره گورم چې اوس د ښار په کوم ځای کي کرار
لرم؟ خو هر خومره چې خپل په مغزو فشار او بوج راوړم هیڅکله مې داسی ځای ذهن ته
نه راځی چی ما دی لیدلی وی.

نو زه څومره د هغه ځای څخه لری شوی یم؟ او څومره فاصله مي تیره کړی؟ ضرور ډیر لری شوی یم...

په همدی فکرونو کي نظر مي د هتي او هوټلونو خواته چي یو دبل په څنگ کي موقعیت درلودو وشو او بیا ولړزیدم، پښي مي بي واقع شوي او د تلو یاری راسره نکول.

دا ځل د یخ له لاسه و نه لړزیدم بلکي، د خلکو د ناپاکه نظر او مردار خندا وه چي زړه کي راته ویره واچول.

لکه چي تازه مي فکر شو چي زه جنی یم او دا هم هغه وینه څکونکي بنار د جنکیانو لپاره دی د هغه انجونو لپاره چي زما د جنس څخه دی د نرم والي او درد...

د هغه ځای څخه لری کیږم، د نانواي خواته ځم او د ږوږی غوښتنه کوم اه چي څومره د ږوږی گرم او خوندور بوی عجیبه ورته والي د ژوند د بوی سره لری.

ههه د کوم ژوند څخه خبری کوم د هغه ژوند څخه چي هیڅکله ماته ژوند نشو!

ږوږی راځلم او د څو شپو وړو پشان یي خورم، خپل مات شوی ساعت ته گورم او تازه مي فکر د وقت تیریدو ته کیږی. یعنی زه پینځه ساعت بغیر له کومي وقفي او دمې څخه د یو نامعلوم منزل په لوری په حرکت یم! هک حیرانه کیږم و دی دومره توان او انرژي ته چي زه یي په پښو دره ولي یم.

په هغي تیری چي زما څنگ ته وه کیناستم او خپل په فکرونو کي ږوبیږم، ږوبیږم په هغه تور ماضي وقت کي چي سم زما د تقدیر پشان تور دی.

خپل د عمه خبری مي یاد ته راغلل "پخدای که پوهیږم چي د دی لیونی او عصبي جنی سره څه وکړم؟ مور او پلار یي خپل شر کم کړو او دا مریضه جنی یي زما غاری ته را واچول اه چي د هغوي مړینه لا زما په فایده نه وه." خو د دي خبرو هضم کول دومره هم گرانه نه وه بلکي جواب یي وو چي زما ساه یي بنده کړه.

"بښځې دومره زما د غور لاندې بنگ، بنگ مه کوه خپله خو پوهیږی چې دا مریضې
خیرنه زموږ په څه درد راځی."
په لوړ غږ خاندې او بیا وايي:

"لکه چې لیاډه دی وتي چې د دی ډنگری په سر موږ دولس لک افغاني اخلو، یواځی یو
څو وخته صبر وکړه ترڅو سلیم کاپیسا ته لارشي، بیا د دی جنی شر او مصیبت خپل د سر
څخه کم کو، نجیب څلور ورځې وقت راکړي ترڅو امانت یې ورته تسلیم کړو"

صبر نجیب! دا خو هغه نجیب ندی چې څو ځله یې ماته د مزاحمت اراده درلود؟
همغه نجیب چې یو کور د بیخایه او بي پناه جنکیانو درلود همغه چې خپل د عیش او نوش
پیسي د دی جنکیانو په سر پیدا کول!

بدن مې بي ساه کیږی او تازه د مصیبت لوی والي ته مې فکر کیږی چې څه بد مرغه
تقدیر مې په تمه دي

که سلیم لارشي بیا څه؟ هغه کس چې زما یواځنی حمایت کونکې په هغه کور کیدی، هغه
کس چې په وار، وار یې ماته د واده وړاندیز کړی وو، په وار، وار یې د مئني اظهار
کړی وو، او ما یواځی هغه ته ورور ویلي وه

هغه ورور چې ما خپل خور نه مني.

نه، نور نشم کولي د هغه په مرستي حساب کړم عمه هیڅکله سلیم نه پریردی چې زما
سره مرسته وکړی نشم کولي هغه ته یو مصیبت وگرځم

د دی ترڅه خاطراتو په یاد راوړل چې یواځی څو ساعته مخکي د شپي په تیاره کي تیر
شوي وه حال مې خراب شو او څو څاڅکي اوښکي مې په څهري توي شوی!
نه داسې نه کیږی زه غښتلي یم، زه باید قوی او سیرم خپل د ځان لپاره خپل د آیندي
لپاره.....

باید یو لاره مې خپل د ژغورلې لپاره لتولي وایي یو داسې لاره چې ما د هغه کور او د دی
مردار نظرونو څخه لرې وساتي خو کوم لاره؟ آیا کوم لاره هم شتون لري؟ دا پوښتنه څو
ځله لځان سر تکراره وم....

نه پوهیږم څومره وخت کیدو چې خپل ځان مې خپل ذهني خبرو ته سپارلي وو چې یو غږ د هغه ځای څخه زه وویستلم.

و دوه هلکانو ته چې زما څخه په لږ فاصله کې ولاړ وه گورم

- اوووو سترگو ته یې وگوره زما په نظر د ظالم لور د کور څخه تختیدلې، ته راخته چې خدای رحم پر موږ کړی!

دواړه په لور غږ خاندی او زما طرف ته را نږدی کړی.....

زه څومره کرکه لرم د دی نږدی والي او د دی ناپاک کتلو څخه...
په تلوار خپل لځایه پاسیږم او په غټو گامونو د هغه ځای څخه لږې کیرم، یواځی
خدای، خدای کوم چې زما پسې نه ويی راغلي، د څو دقو وروسته خپل شاته گورم او کله
چې ډاډمن کیرم چې د هغوی څخه هیس کوم خبر نشته یو هوسا نفس اخلم

هوا په تیاره کیدو ده او زه تر اوسه نه پوهیږم چې شپه چیرته تیره کړم ترڅو د دغه وحشي
ځناورو ښکار نشم..

بغیر له کوم فکر څخه لځان سره وایم کاش جنی نه وایی! لاس خپل په اوږده وینتیاوو چې
د ټکری لاندی دی تیره وم او یو فکر مې مغزو ته راځی، څو دقي خپل په فکر کې بنده
پاتی کیرم، او لځان سره وایم دا یواځنی لار ده چې ماته پاتي
مگر بله چاره هم لرم؟

په بیرو بار کې داخله کیرم ښار ټک دی د لیلا مې د هر ډول وسایل او کالیو څخه.
خپل په فکر شرمیږم او له خدایه بڅښنه غواړم.

د یو کراچي خواته ځم

- ورور د دي قیچي قیمت څو دی؟

- خوري ماښام شوي او ځکه چې نن ما کوم خرڅلاو ندی کړی تاسو 150 افغانی

راکړی.

بغیر د کوم چانه و هلو د قیمت په سر قیچي اخلم او د سړیانو د کالو پسې ګرځم. ټول دوکانونه کرار، کرار په بند کیدو دی، او زما تشویش او ویره په زیاتیدو..

مخکې ځم او نظر مې په یو دوکان چې یو د عمر پوخ سړی پکې شتون لری پریوځي، په منډه د دوکان خواته ځم چې هغه دوکاندار په حیرت باندی وایی:
- لوري خیرت خو دی؟ کوم شي دی په کار وو؟
- هو کاکا یو جوړه مردانه کالې او یو د غاړی پټو مې پکار دی!

سړی ما د نظر څخه تیره وېي بیا وایی:
- صبر اوس درته یو څو جوړی راوړم.
د څو دقو وروسته د څو جوړو کالو سره راځی او وایی:
- دا دي لوري وگوره یواځی تلوار کوه چې دوکان بنده وم.

په غور باندی کالې گورم، دلبر دمې وروسته یو جوړه تور کالې دهغه خوا ته نیسم
- د دی قیمت څو دی کاکا؟

- ستا لپاره 800 یواځی یو دوه ځلې اغوستل شوی نوې دې.
- سمده، کولې شي یو د غاړی پټو هم د دی سره راته حساب کړی؟

- ځکه چې ناوخته ده او ته هم یواځی یې منم یې زما له خوا تاته ډالې. یو سپین دسما پټو
مې خواته نیسي
- همدا سم دی؟

مننه کوم، کالې را اخلم او د بیرو بار څخه ځان باسم، اففف اوس خالي ځای له کومې کړم
چې کالې بدل کړم؟

یو زړي غرفي ته مې فکر کيږی چې یو کونج کې ولاړه ده، شاوخوا گورم کله چې د خلکو په نشتون ډایمنه کیرم، نو د فرصت څخه استفاده کوم، او د غرفي خوا ته ځم او په تلوار خپل کالې بدله وم او یو هوسا ساه اخلم.

او څومره خوشحاله يم چې کوچني او ماشومانه بدن لرم د عمه په خبره چې ويل يې: د هلکانو پشان صاف يې!

بڼه اوس د وينيتيانو نوبت مې دی چې د شر څخه يې ځان بېغمه کړم، زړه نازړه غچې خپل د وينيتيانو خوا ته وړم سترگې مې پټې کوم، او په بيخ کې غچې کوم، د لږ خوا ديخوا جوړه وم يې. البته داسې فکر مه کوي چې د فلمو پشان ښايسته او شټيلې مې قيچې کړی نه! يواځې شکل مې ورڅخه ماشومانه او لنډ او پورته کړی.

يو ځل بيا ځانته گورم او کله خپل د کالو په منظم اوسيدو ډاډمنه کيږم، د مسافر خانو خواته قدمونه تيزه وم، د يو کلک څيز په لگيدو باندې په سپرک وغورځيدم

- اخ پښه مې ماته شوه خدای دي ستا جزا درکړي چې زما پشان غټ پټ انسان دی ونه ليدو!

ځان سره لگيا وم او بنگ بنگ مې و، چې يو مردانه غږ د هغه ذهني جنجال څخه وويستم. - بڼه ياست ورور؟ وبخښی له قصده نه و تاسو ناساپه د موټر مخي ته راغلي.. هغه خبری کول او ما خلاص خوله د حيرت څخه ورته کتل دا اوس انس دی يا حور! لور قد، بېحده توری سترگې، اوږد بانډه، قلمي پوزه، سپين مخ او تور ښواره وينيتيان...

د ژبې لاندې داسې چې يواځې خپله يې واورم وایم: خدای دی واخله د خلکو زوی دي وخوړی، ليونې جينې اصلاً زما د ورور لځايه دی وي!

خلک زموږ شاوخوا راټول شوي او بنگ، بنگ يې وو... د خلکو خواته گورم او به کلکه لهجه وایم.

- هيله کوم خپل کارونو ته ورسيري يو حادثه وه تيره شوه مننه ستاسو ټولو څخه! د ځای څخه د پورته کيدو کوښښ کوم چې د پښې په بند کې مې سخته درد احساس کوم. - بڼه ياست؟

- مننه تاسو هم تلې شې. په سترگو کې حيرت گورم

- يعنې تاسو خپل د پښې تلوان نغواری؟
خلک تیت پرک کیری او زه راحته نفس اخلم.

- پرې شوي خو نده وروره، خپل کار ته ورسیری. استغفرالله څه لیوني خلک دی.

پداسې حال کې چې زما لاس نیسې وایي:
- پاسیری ډاکتر ته څو یو معاینه وکړی چې مات شوي نه وي؟!!

د هغه د لاس په لمس کولو مې تندې تروش کړو او په تلوار خپل لاس د هغه د لاس څخه
کښه وم.

- وایم بنه یم نه یې آوری؟ توبه خدایه
په قهر او بیر کلک لهجې باندې وایي:
- محترم وروره زه هم بېکار نه یم اوس چې ستاسو د پښې مسؤل یم باید تاسو ویسم نو
زر پاسیری.

د هغه په جدې لهجه مې خوله بنده شوه او بې له خبرو لځایه اوچته شوم. او گوډه گوډه د
چنار گل بابا(دا هغه لقب دی چې د هغه په لیدو مې ذهن ته راغلي و) د موټر په طرف
روانه شوم. (په دی لقب ایخودو خندا هم راتله) خو کوبښښ مې کولو چې ښکاره
نکړم. موټر خپله چوپتیا خوره کړی وه، نه ما او نه هغه خبرې کولې!
د تلفون زنگ چوپتیا ختمه کړه.

- بلې مور جانی اورم.
د هغه طرف غږ مې وانه وریډو، بیا ده ورته وویل:
- یو مشکل کی یم شاپد لږ ناوخته کورته درشم.
- هو مور جانی خیرتی ده زه وروسته زنگ وهم.
- خدا پامان.

یو څو دقیقې وروسته شفاخانې ته ورسېدو.

بیا یې لاس رامخکې کړو چې راسره مرسته وکړی. او زه فکر کوم چې دا ولی دومره

غور نه کوي. زه جلی ېم او دا هم افغانستان؟؟

مخکې له دې چې زه انکار وکړم، زما لاس نیسي او زه تازه خپل ځان ته مې خپال کيږي چې زه خو د هلکانو په جامو کې ېم!

نو هغه گناه نه لري ځکه هغه فکر کوي زه هلک یم، نو د یو هلک لمس د مرستې کولو لپاره گناه لري؟ نه نه لري...

ولی زه څه؟ زه خو پوهیږم چې جلی ېم، او هغه نا محرم دی. خو څه وکړم؟ بله چاره نشته اول دا چې زه په دې پیني تللي شم. او دویم دلیل دا چې ما په خپل وجود کې د جلی توب ټول حس وژلی دی او تر اخره به د هلکانو جامو کې به ژوند کوم.....

زموږ د یو بل لمس کول د هوس او شهوت څخه پاک دی. نو بیا څه ستونزه ده؟ په همدې خبرو باندې ځانته تسلي ورکوم او نه پوهیږم چې څه وخت د ډاکټر کوټې ته ورسیږو. د دروازي ټک، ټک وهلو وروسته کوټې ته داخل شو! په کراره سلام کوو.

ډاکټر - علیکم السلام مهرباني وکړي. هلک زر وایی: ډاکټر صایب د ورور پیني مې ستونزه پیدا کړې یعنی له موټر سره یی ټکر کړې یو ځلې که وگوري چې کوم خاص مشکل خو نلري؟ او زه د چنارگل بابا د ژبي د تیزوالی په حیرت کې پاتې کیږم.

ډاکټر - سمه ده راشي دلته کیني.

د چنارگل بابا په مرسته زه په چپرکت کې ناستم. او ډاکټر په معاینه کولو باندې لگیا شو.....

ډاکټر - کوم خاص مشکل نه لري یواځې لږ ضربه یی خورلې چې گچ کوم یی ورته تر یو هفته خلاصه نکړی او هو ونه گرځی ورباندې.

په تلوار وایم: یو هفته ډېر وخت دي بی له گچ نه کیږی؟
ډاکټر - نا نه کیږی که گچ نشي نو مشکل یې زیاتیری.
بیا چنار گل بابا جواب ورکوي.

چنار گل بابا- گچ یی کړې ډاکټر صایب!
بد، بد چنار گل بابا ته گورم چی هغه خپل اوږه اوچته وې (معنا دا چی ماته څه)
لږ وخت لپاره په چپرکت کی کینم او هغه پیسې حسابوي یو ځل بیا د نامعلوم راتلونکي په
فکر کی ډوبه شوم، نو د دې لارې پای به څه وي! د دروازی غږ شو او چنار گل بابا دننه
راننوته لاس یی راته راکړو او زه یی پوره اوچته کړم، د زینو په طرف ځو او کرار کرار
لاندی بنسټه کیږو!

په کوچنیو گامونو موږ تر موټر ورسیدو، چنار گل بابا د موټر دروازه خلاصه کړه او زه
په مخامخ څوکی کی ناستم.

چنار گل بابا- نو اوس راته ووايه چې ستا کور په کوم لوري دی؟

غلی پاتې شوم او نه پوهیږم چې څه ځواب ورکړم، له لږ ځنډ وروسته مې خوله خلاصه
کړه چې خبرې وکړم:

- زه د بدخشان یم او مسافر یم، یو نسبتاً ارزانه مېلمستون ته لار شه پیسې نه لرم، باید
کار ته ولاړ شم، یوازې هغه شیر زړه افغانی مې راوړې چې په خزاني کې مې وی. او
بس.

زما د خبرو وروسته بیا خاموشي حاکمه شوه!
چنار گل بابا- که تاسو کوم مشکل نه لرئ، زموږ د کور مېلمستون لوی دی، تاسو کولی
شئ زما سره لاړ شئ!

نه پوهیږم چې څه ووايم، زما په اند دا بده خبره (وړاندیز) نه ده، اوس چې زه هلک یم،
دا ماته څه توان رسولې شي! په هر صورت، زه د خپلې خوښې خلاف وایم:

- نه مننه، زه تاسو ته تکلیف نه درکوم !

چنار گل بابا- نه د څه تکلیف دنده مې ده اوس چې ستاسو د وضعیت سبب شوی یم. اوس تاسو ته څه فرق کوي چې مسافر خانې ته لاړشي یا که زما کور ته!

خبرو سره یې موافقه وم هغه صحیح ویل ماته نو څه توپیر دهغه کور او مسافر خانې کې و؟ نو ځکه مې ورته وویل: سمه ده که کوم مشکل تاسو ته نه ويې او آرام یاست، زه کوم خبره نلرم.

هغه ماته په فکر مند نظر راگوري او بیا په کراره لځان سره یو څه وايي چې زه یې نه اړم.

او زه لځان سره وایم هغه زما پښه ماته کړی اوس دی نو ما وزغمي خود نو. د نږدې شل دقیقو سفر وروسته، چې بغیر له کوم رابندون او ترافیک څخه وه، هغه د یوه لوړ بالا منزل له ودانې مخکې ودرېدو! او ساتونکو دروازه خلاصه کړه، تقریباً، 6,5 دانې ساتونکي وه! ما په خلاصه خوله هک حیرانه خپل د مخ منظری ته کتل

داسې خو نده چې دا کور نه نه وبخښي دا ماني د دی چنار گل بابا ده!
دنده ننوځو او زه د پخوا څخه لا پیر حیرانه شوم، دا اوس کور دی که ماني ده؟!
د دې ماني په لیدو اخته کیږم، څومره هم غټ او فراخه دی، دا زما د عمه د کور څخه تقریباً پنځوس چنده لویه ده، یو لوی باغ د ونو پک، یو حوض او دوه کوتي چې له دې ماني څخه په څو مترۍ کې لري موقعیت لري. د حویلي او د هغو دوو کوتو تر منځ یو لوی چمن شتون درلود..

د کور د لیدو په حال وم چې د توخي آواز د دی سبب شو چې د هغه ښکلي منظرو د کتلو څخه لاس واخلم..

چنار گل بابا- که ستاسو کتل خلاص شوي وی نو، مهرباني وکړئ دنده لاړشي (او د ماني په لور یې اشاره وکړل) دواړه یوځای دنده لاړو او هغه زه یوې لویې کوتې ته چې شاید میلمستون یې و راوبللم.

عمران، د مېلمه بڼه راغلاست وکړه، هغه دا خبره وکړل او پخپله لار او زه یوازې پاتې شوم د یو نالې خوا ته ځم او پر هغه کینم.

په وجود کې مې یو حس پېدا شو، شاید دا کینه وه، د چنار گل بابا سره. د گیلې په توگه لځانه سره وایم، چې ولې خدای هر څه یو چا ته ورکوي! بڼکلا، پیسې، شتمني او خوښۍ! یو غټه ساه اخلم ترڅو له دې بې ځایه فکرونو څخه ځان خلاص کړم په هر صورت، هغه زما سره مرسته کړی وه. د هغه د موټر ماډل څه وو؟ نه پوهیږم یو لوی تور موټر څومره آرام وو!

زه به د موټر په ماډل له کومه خوا خبره شم؟ کله چې په ژوند کې مې داسې موټر نه وو لیدلی، افسوس کوم په خپل حال باندې. هغه هلک چې عمران نومیده، د اوبو کوزه په لاس کوټی ته راداخل شوو، د هغه په راداخل کیدو زه وشرمیدم، چې یو هلک دی زما لاسونه پریوی...! لاسو منځلو وروسته دوه ځوان هلکان له یوډۍ سره راننوتل! حتماً دا شاهي ماڼۍ ده، او زه یې په خوب کې وېنم! یعنې دا ټول د چنار گل بابا د کور نوکران دي..؟

چنار گل بابا د کور ساده کالو کې کوټې ته راننوتې او زما څنگ ته کېناستو، د هغه په کېناستو زما څنگ کې زه پغذابه کیږم خو د دی خبرې په یاد راوړل چې زه اوس هلک ېم یوه لنډه موسکا مې په شونډو خپره کیري. یوډۍ دومره خوندوره وه، چې ما لکه قحطی وهلو خلکو پشان په یوډۍ حمله کړل او پر خورلو ی اخته شوم!

کله چې بڼه موږ شوم، سر مې پورته کړ، چې د چنار گل بابا د حیرت څخه ېک نظر باندې مې سترگو ولگیده، اوږه مې پورته کړه. او ومې ویل: زه وړۍ وم! هغه یو کم رنگه موسکا وکړه، چې ژر یې خپل مسکا له منځه ویاړل. له میز څخه یوډۍ نوکرانو ټوله کړه، او میوه او د هغه څخه وروسته چای راوړل..

زما په لاس کې د چای پیاله وه چې یو بل ځوان هلک راغی، هغه هم بڼکلی وو، خو د چنار گل بابا د بنایست په اندازه نه. ځان سره وایم: اه سترگې دی وټیره لیونی جلی.

- زید، ته چیرته یې وه هلک؟
چنار گل بابا- په رښتیا چې روند یې، رضوانه.

د هغه نوې راغلي هلک مور ته پام کيږي، او مخکې له دې چې څه ووايي، سترگې يې زما په لور ټينگې شوي.

چنارگل بابا خواته يې (چې زه تازه خبره شوم چې د هغه چنارگل بابا نوم زید دی اشاره وکړل او ويې ويل: نه يې رامنځته کوي زید؟

چنارگل بابا- ته خپله ورڅخه پوښتنه وکړه، زه نه پوهيږم چې نوم يې څه دی؟
رضوان په حيرانۍ ماته گوري!

زه په چټکۍ سره ټوخی کوم، او آرامه ورته وایم: زه يوسف يم، او اوس دلته مسافر يم!

د رضوان جواب مې په يو نارينه غږ چې ډير زحمت مې وباسو د هلکانو پشان واوسپړی ورکړو، تر څو څوک راباندې شک ونکړي چې جلي يم!

رضوان- له پېژندگلوي څخه مو خوشحاله شوم، يوسف جانه.
ما په مسکا جواب ورکړو: زه هم.

رضوان د چنارگل بابا په لوري گوري او په سترگو تری پوښتي کوي چې څه خبره ده؟

چنارگل بابا- دا همغه هلک دی چې په موټر مې ورسره ټکر کړی.

چنارگل بابا دا خبره کوي او په بې حوصلگي د کوتې څخه وځي.
رضوان چې اوس يې سترگې د حيرت څخه د توپ په شان راوتې ماته گوري

چې زه بې اختياره مسکا کوم او وایم: داسې مه راگوري اوس بڼه يم!
زما په خبرې رضوان خاندې او د ناستې لپاره راته اشاره کوي او زه هم ورسره په ډير واټن کې کينم. د چنارگل بابا څخه رضوان ډير اخلاقي هلک وو او ډير ژر ملگري شو، له خپل حاله ورته وایم او رضوان يې اوري او په ډير زړه سواندي نظر راته گوري البته د ويلو وخت کې لگ مالگه مرچکې پکې زياتوم او يو د دروغو قيصه ورته کوم..
" دلته به د جنې نوم چې يغمادې او ځان يې يوسف معرفي کړی په همغه د يوسف په نوم په مکالمه کې ليکو پام کوي چې غلط نشي "

یوسف- زما مور او پلار مړه شوی او زه د هغوی یواځیني اولاد وم هلته راته شرایط
بیځده سخت ول نو ځکه ددی خوا په لور راغلم تر څو یو کار پیدا کړم چی د چنارگل بابا
په مهرباني " خپلی پښې ته اشاره کوم" چی داسی شوم.

رضوان لومړی په حیرت راگوری خو یو دم په کرس کرس خاندی او وریځې پورته
اچوی او وایي: چنار گل بابا!؟

د هغه په خبره تازه مې فکر شو چې څه مې وویل او د شرم څخه تکه سره شوم، او
کوښښ مې وکړو خپل خبره اصلاح کړم خو رضوان همغسی بی واکه له خدا څخه پر
ځمکې پروت وه.

یوسف : هغه...هغه زما مطلب زید جان وه..
په مظلومانه ډول دا خبره وایم: دا خبره دی زموږ تر مینځ پاتې شي سمدې.

چي دا ځل رضوان نور هم په کرس خاندی او وایي: هلکه ! ته څومره د نجونو په څیر
یی!

د رضوان پدی خبره رنگ مې د څیري څخه الوځی خو کوښښ کوم ځان له لاسه ورنکړم
او په کلکه لهجه وایم: نه هیڅ هم داسی نده فقط تته مې وړه ده چي مخکي مې درته دلایل
یی وویلي.

رضوان: کوم هدف مې نه درلوده فقط ټوکه مې وکړه!
ورته مسکا کوم او وایم: پوهیږم ستونزه نشته

اوس پوهه شوي وم چي رضوان له زید نه مشر دی، دوه وروڼه او یوه خور یې لرله
پلار یې د ښار نامتو سوداگر وه چي ما نه پیژنده! د ډیر خبرو او خدا گانو وروسته
رضوان د پورته کیدلو اراده وکړه او په همغه حال کې په خدا وویل: ویني دا چنارگل بابا
څومره بی پروا او بیعقل دي؟ میلمه یې د خدای په هیله پرېښودی او دي لاړ.

د رضوان پدی خبره چې زما ورکړل شوی لقب یې زید ته استعمال کړو دواړه په خدا

شو چي رضوان په همغه حال وويل: البته که رښتيا ووايم زما خو ستاسره ښه سات تير شو.

يوسف: زما لپاره هم گرانه وروره
زما په دې خبره رضوان په زوره زوره وخنډل او د اشاري گوته يې زما په لور ونيول او ويې ويل: تر يوې اوني پورې هيڅ ځاي ته نشي تللی گرانه وروره...

داځل دواړه خاندو! رضوان شپه پخپل وایي او ځی، عمران هم زما ځای جوړوی او ځی، بیا هم زه پاتې شوم او اندیښنې دا څو ساعتونو کی لکه چې هر غم او اندیښنه می هیږه کړی وه. زه یو شوخ او خوشحاله مزاج لرم تل هڅه کوم چې د نورو په شونډو مسکا میلنه کړم خو له دننه نه ددې سرچپه یم سترگی می درندیزې او د خوب نړي ته ځم.

رضوان- يوسف.. يوسف! پورته شه سهار شوی يوسففففف....
سترگی می غروم او د رضوان په لیدلو له خوبه راپورته کیږم، بیا هم په خپل شوخ پوستکي کې ورننوخم دا چې زما حال ښه ندي، غم لرم، درد لرم دلیل نه کیږی چی نورو ټولو ته هم دا بی معنا حس ولېږدوم..

يوسف- مرگ يوسف اوس يوه شپه دې ږډی راکړه داسی یی بیرته رانه وباسی؟
زما په خبری د رضوان قهقهه پورته کیږی، آیا دا مخلوق غیر له خدا هم ژوندی پاتې کیدلی شی؟!

رضوان- ای يوسف پخدای په یوه شپه کی درپسی خپه شوم، ما هیڅکله ستا په څیر ملگري نه درلود.
يوسف- مهربانی مو ده اوس صبا نارې راکوی یا نه؟

رضوان پداسې حال کې جواب راکړو چې په غږ کی څپی وهلی: راخته پورته شه مخ او لاس دی پریمینه صبا نارې چمتو دی!

پورته کیږم او د حمام په لور ځم، په آئینه کې ځان ته گورم، دا زه یم! یغما؟! یو هلک په گډوډو او تیټ او جیگ ویستو وینم! غټې سترگی نه خو اوږدی او د نورو په وینا ښکلی

توری وریځې، منځوی پوزه چې له مخ سره می جوړښت لری، لوړ قد البته د نجونو په مینځ کې لوړ شمیرل کیږم او د شیدو په څیر سپین. پوستکي؛ مسکا کوم هغه کس ته چې په آئینه کې یې گورم چې نیو هیږم څه یی په انتظار کی دی؟

له آئینه نه مخ اړوم او کوتې ته ورځم رضوان ناست دی، او لکه چې ماته په تمه وو؟

رضوان- څومره دی وقت تیر کړو؟ ښه ده چې ته انجلې نه یی کنه څه به دی کول!
(رضوان هم زما په څیر شوخ طبیعت وه)

یوسف: ستا په څیر خو بدرنگه او بدشکله نه یم چې آینه پرینودل راته آسانه وی!
زما په خبری رضوان خاندی او په ویاړ وایی: نه رښتیا ووايه تر اوسه دی زما په څیر ښکلی هلک لیدلی؟ (او خپلی سترگی ډیر په ناز اړوي، په دې حالت یی زما په ستونی کی کړی گوله الوځی او توخیرم او د ډیری خدا له امله لکه لبلبو (چو غندر) سور اوړم..

په رښتیا چې ښکلی وه مگر نه د چنار گل بابا په کچه او اندازه.....

یوسف: ښه ده چې انجلې نه یی کنه په دی سترگو اړولو په دېی څو نفره تباہ کړی وای؟

دا ځل ما په فقهه وخنډل او رضوان راته هک پک کتل!
یوسف: څه دی گرانه وروره تر اوسه دی ژوندی موجود ندی لیدلی؟
رضوان د مربا مری پورته کولو حال کې په مسکا یی وویل: ژوندی موجود می لیدلی خو ستا په څیر نه..؟!

هیس مې ونه ویل او پوډی مو وخوړل، د صبا نارې وروسته رضوان دفتر ته ځی او زه یواځې پاتې کیږم، بیا هم غم مې د زړه په لوري برید کوی، او زه خپل د دی بیخایه فکرونو څخه د نجات لپاره د چمن او باغ لوری ته ځم!
نیو هیږم څومره وخت تیر شوی وو چې د یو کس غږ اوړم..

__ یوسف یوسف

د رضوان غږ وه، په لوړ غږ وایم: دلته یم.

په غوصه زما په لوری راځی او وایی: چیرته ورک یی!

يوسف- دلته ورک وم. (د باغ په لوري اشاره کوم)

رضوان- غرمه چيرته وي؟

يوسف- همدلته وم نو.

رضوان د خولي څخه يو پوف کوي او وايي: نو ولي دی ډوډی نده خوړلی؟؟

د رضوان په خبره تازه مي د هوا تياره کيدلو ته پام شو! او په کراره وایم: وبښي وخت

می بیخي له لاسه وتي وو، دا ځای ډیر ښکلی دی.

زما په خبره رضوان راته په مسکا گوري او وايي: ډاکټر درته نه وه ویلي چی یوه هفته له

ځایه مه پورته کیره!؟

□: ##شهاب

د ډاکټر خبره مي تازه یاد ته راغله، خو ځان بی خبره نیسم او د رضوان خبره بدله وم او

وايم: دفتر کې کار څنگه تیر شو؟

زما په خبری رضوان خپل سر په دواړو خوا وخوړه ويي او ويي ويل: په رښتیا چې ډیر

سپین سترگي یی خبره ولی تیروی!

د هغه پدی خبره دواړه خاندو او د کور په لور ځو

چنارگل بابا- سلام يوسف خان.

مخ می اړوم او تازه مي چنارگل بابا ته پام کيږي او وایم: علیکم سلام ښه راغلی.

رضوان زما د څیری او د خبرو طریقې ته په کتلو هڅه کوی خپله خدا تیره کړی!

او بريالی کیږی او چنارگل بابا ته مخ اړوي او وايي ورته.

رضوان- زید پخداي که یو سم کار تا خپل په ټول ژوند کې کړی وی نو هغ همدا د يوسف

راوستل دی.

چنارگل بابا داسی لکه چې د رضوان خبره یی نه وی اوریدلی وايي: مور چیرته ده؟

رضوان- د ترور دوی کره تللی.

چنارگل بابا- ډوډی مو خوړلی؟

رضوان- نه عالیجناب ته په تمه وو.

چنارگل بابا بی له کومی خبری ځی او خدمتگارانو ته غږ کوی.

د شپې ټوډی تیارېږی او په پوره آرامتیا کې خورل کيږي
 زید- عمران چای راوړه
 عمران- په سترگو ښاغلیه.
 چای راوړل کيږی د وچې میوې سره؛

هغه دواړه په تېلفون کې مصروف ول او زه لکه د لیونو په څیر می ورته کتل
 رضوان خپل سر پورته کوی او زما په لیدو وایي: راکړه تېلفون دی چې د وای فای کوډ
 درته ووهم

په حیراني وایم- وای فای څه دی؟
 دا ځل ښاغلي چنارگل بابا هم سر راپورته کړ او دواړو په حیرت ماته را وکتل او
 رضوان په همغه حیرت وویل: په قرآن رښتیا ووايه ته یی نه پیژنی؟
 یوسف- نه پخداي.
 بیا هم زما په خبری دواړه هک حیران شول.
 رضوان- ته راکړه تېلفون دی.

یوسف : نه یی لرم
 دا ځل نو په واضح ډول د دواړو سترگې د توپ په څیر د حیرت څخه راوتلل او رضوان
 وویل: له غره نه راغلی یی یوسف جانه؟
 یوسف- هو رضوان جانه بدخشان ډیر ښکلی او سمسور غرونه لری!

زما په دې خبری رضوان په کرس وخنډل او چنارگل بابا هم لږ غوندی مسکا وکړه.
 رضوان بیا وویل: درس دی ویلی؟
 یوسف- هو تر دولسم ټولگي پورې.

رضوان-انگلیسی څنگه؟
 یوسف : لږ لږ می زده ده.

زما په خبرو رضوان په فکر کی ټوبیږی او هیڅ نه وایی. په دی دوه شپو کی ولی د

عصبی حملې پټه نه لگيري؟ نپوهیږم ورته حیران یم! څلور شپې تیرېږي او رضوان له ما سره عادت کړی دواړه خاندو خو چنارگل بابا لږ وینم، یو ځل هم د چنارگل بابا مور زما پوښتنې ته راغله په رښتیا چې ښکلی او زړه سواندی ښځې وه.

د چنارگل بابا مور - زویه څنگه یې؟
یوسف - ښه یم ترور جاني وښي ستاسو مزاحم هم شوم.
د چنارگل بابا مور - دا څنگه خبره ده زویه زموږ د سترگو په سر ځای لري.
وروسته له لنډو خبرو کولو له کوتې نه لاړه
په دا څو ورځو کې هیڅ ورځ نه وه چې د دوی میلمستون خالی ووسی ډیر قومی خلک ول...

نن شپه می دلته پنځمه شپه ده!
نور باید ورو ورو تللی په همدې فکرونو کې وم چې رضوان دهلیز ته راغی او مخامخ ماته کیناسته کرار یې سلام کړو.

یوسف - علیکم سلام
په تېلفون کې بوخت شو، په یو څه لور غږ می وویل: رضوان!
رضوان - وایه!
یوسف - صبا ځم
زما په خبرې رضوان په جدې نظر راوکتل او ویې ویل: چیرته؟

یوسف - د کار او مسافر خوني پسې.
رضوان - چا درته څه ویلی؟
یوسف - نه خو میلمستیا هم یو حد لری.
مخکې له دې چې رضوان کومه خبره وکړي د چنار گل بابا غږ پورته شو چې ویې ویل: رضوان دا باغوان چیرته دی؟
رضوان - کلی ته ولاړ.
چنارگل بابا - بیرته نه راځی؟
رضوان - نه فکر نکوم.

رضوان لنډ ځوابونه ورکول گواکې فکر یې گډوډ وه

چنارگل بابا پوف کړو او ويې ويل: نو بايد يو بل باغوان پيدا کړم!

باغوان باغوان له فکر نه چې په سر مي درلوده وړه شانتی مسکا می وکړه خو په ويلو يې باوري نه وم بيا هم جرأت می وکړ او ومی ویلی: که ستونزه نه وی زه باغواني کولی شم؟

دواړه حيران شول چنارگل بابا څه ونه ويل خو رضوان په نه زړه وويل: څه وايي يوسفه! ته زموږ میلمه یی او تر اوسه بڼه شوی هم نه یی!!

يوسف- مېلمستيا هم حد لری څنگه چې گوري زه هم کار پسی گرځم او صبا می پښه هم له گچ نه خلاصیږی.

په تمه د دواړو طرف ته گورم چې رضوان وايي: بيا پاتې کیږی؟

خاندنم او د سر په بنورولو یی خبره تایید کوم، یو دفعه الوخی چې غیږه راکړی چې زه هم پورته کیږم او لاسونه می مخې ته نیسم او وایم.

يوسفچ- عه عه نو حیا دی چیری زما خورکی نه گوري زه نامحرم یم هوم؟ رضوان: هه هه هه زه دی وډار کړم چې څه خبره ده لیونیږه!

چنار گل بابا چې تراوسه غلی ناست وه وی ویل: په دی ډنگر او ضعیف ځان دی دومره لوی باغ د کارونو له ضماواري وتلی شی؟ يوسف- هو ما هلته هم باغواني کوله!

سر بنوروی او څه نه وایی چې رضوان وویل: نو بڼه راغلاست باغوان يوسفه!!!!!! ومو خندل او دا ځل چنارگل بابا هم زموږ سره وخنډل، څومره په مسکا باندی ښکلی ښکاری دا مخلوق، البته د ورور په ځای می دی وی! په دی فکر می په کراره ځان سره وخنډل....

نن له چنارگل بابا سره ځم چې پښه می له گچ څخه خلاصه کړی، له مخکې نه اوس

راسره ښه شوی کله چې څوک نه وی راسره خاندی او توکی کوی خو له نورو سره رسمی خبری کوی؛

- مهربانی وکړی.

یوسف- سلام.

همغه ډاکټر می چې مخکې لیدلی وه په کراره یی وویل:

ډاکټر- علیکم السلام پښه دی څنگه ده؟

یوسف- ښه ده شکر..

وروسته له دې چې پښه می له گچ نه وباسی له روغتون نه وځو
چنارگل بابا په خدا وایی: زه وایم ته یو دفعه انجلی ونه اوسیری یوسفه!

په لاس می د هغه په سر گوزار کوم او ورته وایم: سړی شه چنارگل بابا.

زما پدی خبره هغه 180 درجې زما خواته را وڅرخیده او په حیرانتیا یی وویل: څه دی
ووېل چنارگل بابا بیا څوک دی؟

د هغه پدی خبره تازه خپل خبری ته می فکر شو او په ډار می وویل: مخ دی وایرو. چې
اوس ما غوندي بل څوک په موټر ونه وهي او معیوبه یی نکړی.

چنارگل بابا- خبره مه بدلوه ووايه چنارگل بابا څوک دی؟

یوسف- زید جانه وایم چې له رضوان نه احوال لری؟؟؟

چنارگل بابا- یوسف سړی شه ووايه چنارگل بابا څوک دی؟

موټر یی ودر وه او زما تازه پام شو چی کور ته رسیدلی یو.

چنارگل بابا- نه یی آوری وایم چنارگل بابا څوک دی؟

تینسته می پر پاتي کیدلو ښه وگنله په هغه حال کی چې د موټر دروازه می خلاصوله په

خدا می وویل: خپله دی یی گرانه ورور جانه خپله دی!

د دی خبری نه وروسته می د ماني په لور منډه واخیسته! او چنارگل بابا هم راپسې شو په

هغه حال کی چی زما پسی مندی وهلی، په لوړ آواز سره د خدا یی وویل:

چنارگل بابا: مگر زما لاس به درته ونه رسیږی یوسفه وژنم دی!
په منډه ماڼی ته ورننوتم چی رضوان می ولیده خواته می ورمنډه کړه او شاته یی پټ
شوم، په داسی یو غږ چی هیجان او پاریدنه پکې پټه نه وه ومی ویل: هله چی وژنی می!!

د چنارگل بابا آواز پورته شو: یوسففففف!!!!!!
زما په لیدلو چی د رضوان شاته پټ وم شیطان مسکا یی وکړه، رضوان بیچاره هک پک
زموږ دواړو تر منځ لیدونکی وه. چنارگل بابا له فرصت نه گټه پورته کړه او زما خواته
یی رامنډه کړه، چی ما په لوړ او غټ غږ وویل: رضوان خاوری دی په سر شه ددی
چنارگل بابا مخه ونیسه یوه نږی ارامونه لرم!

زما په خبری رضوان په کرس وخنډل او ویی ویل: آخر دی هم خپل کار وکه.؟!

لا د رضوان خبره خلاصه شوی نه وه، چی چنارگل بابا رضوان یو لوری ته تیل واهه او
زما په خوا یی حمله وکړه چی زما د چیغه پورته شوه، په لاس یی زه د شا لخوا له کالیو
ونیولم او لکه ماشوم یی پورته کړم!

د رښتیا هم د هغه چنارگل بابا پهمخکي زه یو ماشوم ښکاریدم نور هیس.
چنارگل بابا-وایه وگورم څه دي ویل؟! چاته دي چنارگل بابا ویلی هوووم؟؟؟

د ډار څخه په پک غږ می ورته وویل: زید جانه ته چیرته چنارگل بابای یی په توکو دی
هم سر نه خلاصیږی او نه پوهیږی هان؟؟؟

زما په خبری دواړو په جگ غږ وخنډل او ما ادامه ورکړه: سمدې زما په اندازه جذاب نه
یی، خو بیا هم ښه یی په خدای زه خپله درته ښځه پیدا کوم سمدې وروره په زړه مه نیسه
اوس می رابښکته که..!

زما پدی خبرو اوس نو دواړو خنداوی د گاونډي کورته رسیدلې وه، زه دي زید په
لاسو نوکی داسی وم لکه ماشومه اوس باید جزایي شم دي شرم احساس می وکه او ومی

ویل !

یوسف- هی ځمکه ته می بنکته که، اوس سمدې چنارگل یې هی خپل قد زما په مخکې مه راوړه یاالله ځمکه ته می بنکته که.

دواړو خپله خندا ټوله کړه چنارگل بابا زه ځمکې ته بنکته کړم. او ما ناساپه مخ د رضوان خواته کړو او ورته می وویل: اووو تور ماره ولی خاندې! هیڅ دي کولی نشوو ما دي آدم خوار له لاس څخه راخلاصه کي زما ټول حیثیت دي سوال لاندې لار! بیا می پام شوو چې گل ته می اوبه ورکړل...

خدایه بیا می څه وویلې نن حتماً مړه کیرم دي دي ژبې ده لاسه، خاوري دي په سر شه یغما خاورررر دي په سر شه یغما... دا ځلی دي رضوان نوبت شوو ما پسې منډي ووهي، وای خدایه بیا دی مورگ او پیشو لوبه پیل شوه، چنارگل بابا په زوره، زوره خندلي او رضوان سترگي سړی وي ماپسې منډي وهلي او ویل یې: اووو لنډیه اوس زه درته بنایم څوک تور مار دی؟! آیا تا زما په شان داسې جذابه او بنایسته انسان لیدلی ده لنډیه؟! ودریره!

باید یو بل تخنیک وکاروم، داځلې د چنارگل بابا شاته می پناه وپوړه، او په خوړه او شیرنه لهجه می ورته وویل: زید جانہ صدقه دي شم الهي، څومره مهربانه یی خدای ته وگوره ماڅه ورته وویلې هغه ته (اشاره می رضوان ته وکړه) چې د څه پشان راپسې منډي ووهي..!؟

چنارگل بابا د حیرت څخه په خلاصو سترگو ماته کتل. رضوان کرار، کرار رانیږدي کیده چې ما په لور غږ ورته وویل: په قرآن که زما دسر یو ویننه وشکوي، زید دی ژوندي نه پریږدی. نور دي زړه وروره (او بیا می مخ د چنارگل بابا خواته کړه او می ویل: کنه زید جانہ؟؟؟)

والای بیا دوی د ډیر خندا څخه خپل پښتورگي نیولي وه، زید په جگ غږ وویل: هر څوک که زما بنځي ته نیږدي شو پښي ورته ماتې کوم خیر

خلاصه..

د چنارگل بابا پي خبره داخل ما در حيرانتيا څخه بنسټونه پيدا کړل! او رضوان نور رانيردي نشو هملته حکمي په سر کيناسته او خندل يي، چي ما څو سوکه د چنارگل بابا په اوږه وکړل او ومي ويل: سپين سترگيه، لږ حياهم بنه شي ده (د هغه په شان خو لږ د خولي او سترگو په کړه کولو مي په مسخره لهجه د هغه پيښي وکړل او ورته مي وويل: هر څوک زما بنځي ته نيردي شي وژنمی. تا چنارگل بابا ته نو څوک بنځه درکوي؟

دا خبره مي وکړل او مانې په لورمي پښو ته زور ورکړه ، او د دواړو څخه لري شوم، او يواځېرمي د هغوی د خداگانو غبرونه د شاخوا څخه اوريدل..

زما يوه مياشت ده راتگ څخه تيره شوی وه، خو تر اوسه د دي کورني د پلار سره می کتلي نه وه؟! مور ټول پوځای په يو دسترخوان پوځی خوړل. زيد خور 23 کالو عمر لري، او ډيره بنه او با حجابه جلی ده. رضوان 28 او زيد 26 کالو دي، بنه اخلاقي او بنه کورني لري، اوس زه هم د دي پنځه نفرې کورني يو غړي حساب کيدم! دي يو مياشت کی تقريباً 2 حلي عصبي حملې راته پيدا شوې خو ډيره شديده او دوامداره نه وه....

نن شپه د زيد پلار د سفر څخه راغي، مهربانه سړی وه رښتيا هم نېکبخته کورني وه. او زه بيا د ليونيانو پشان د داسې يو ژوند حسرت او آرمان خورم...

نن شپه د ټولو شپو پر خلاف ژر خپلي کوټي ته راغلم، يوه د هغه دوه کوټو څخه چي د مانې څخه د باندي وي د اوسيدو لپاره مي انتخاب کړی وي، دلته می د آرامتيا احساس کوه. ترڅه اندازه ټول شيان په دي دوه کوټو او آشپزخانه کې موجود وه، تريخ چاي مي ځانته واچوه او په تخت کيناستم لاس کی کتاب ته می کتل د کتاب نوم څو حلي لځان سره تکراره وم... بينوايان... بينوايان.

بيا هم تيروخت کي ډوبه کيرم تياره ماضي کي مي او خپل راتلونکي ته په انديښني کي

شوم، څومره په نور حقیقت پټ پاتې شې؟ څو ځلي می دا پوښتنه لځانه څخه وکړل خو په ځواب باندې نپوهېږم.

دروازه غږ زما خیالونه په نیمه کې پاتې کوی...

د زید لوړ قد او چهارشانه قامت په دروازه کې ښکاره شو چې ویې ویل: ولی دومره وختي راغلي، ښه یی؟
یوسف- ښه یم لږ می یوازي توپ غوښته!

زید راځی او زما په تخت باندې ځان اچوي او په ستړۍ لهجه وايي: یوسف زړه می تنگ دی، فکر کوم زړه می د سینې څخه د باندې راوځي!

نپوهېږم ولی! خو احساس کوم چې د زید زړه نیولې دی او اړتیا لري ترڅو یو نفر و ته غوږ ونیسي، نو ځکه ورته وایم: کوم څه شوي دي؟

زما د پوښتنې په جواب کې هیس نه وایي، چې زه خپل لځاي څخه پورته کیږم، مخ د زید خواته ګرځه وم او وایم: چای که قهوه؟
هغه آرامه وایي: قهوه.

آشپزخاني ته ځم او د یوې پیالې قهوې سره راځم، د هغه څنگ ته په تخت باندې کینم، هغه بیا هم په فکرونو کې پوب شوي او خاموش دی، ورباندې غږ کوم: زید!

خپل توري سترګي را پورته کوی او ماته راګوری، په کراره باندیچ خپل سر زما پر پښو کیږدی چې زه ورخطا کیږم او ټول بدن می لکه اور ګرم کیږی. تر اوسه پوري هیڅکله کوم هلک سره دومره نیرېدي نه وم، کولی می نشوو د هغه سر خپل د پښو څخه لري کړم، هغه یواځي د یو ورور په شان دا کار وکړ او زه هم په دې شرایطو کې هلک یم، نور باید نورماله اوسم.....

زید- ته څومره ظریفه، کمزوری یې هیڅ زموږ په شان نه یی!
یوسف- ښه اوس د دی خبرو لپاره خپل ځان دي لکه خرس زما په تخت اچولی؟

زما په خبرې باندې په آرامه خاندي او بيا خاموشه کيږي. څومره ښکلی ويښتان لري، تک تور بې اختياره وایم: ده کومي شامپو څخه گټه اخلي؟ څومره ښه ويښتان لري

زید- ذاتی همدا رقم دی شامپو پوري اړه نلري.

د زید پدی خبر لځان سره وایم هو رښتیا وایی د فرشته خاله (د زید مور) ويښتان هم همداسی تک تور دی، هغه لږ خاموشه پاتې کيږي او بيا وایی: ستا ويښتان ولی بې نظمه دي؟ ما تر اوسه لیدلی ندی فکر کوم ويښتان دي یو اندازه صاف ندی همداسی نده؟؟

نبايد هم هغه زما ويښتيان لیدلی وای؟! ځکه هروخت به په سر مې خولی او دستمال تړو، په کراره ورته وایم: هو بې نظمه دي ټیټ والي او جگ والي لري، ځکه چې زه یې خپله اصلاح کوم او جوړه وم یې.

زما په خبرې هغه خپل سر را پورته کړو، او ښه په ځیر، ځیر یې راته وکتل خو بيا هم خاموش شوو، نن شپه ډیر په فکر کی دی حتماً کوم څه شوي دي؟ کوبښ کوم ترڅو د کوتي درانه چوپټیا ماته کړم او وایم: چنارگل بابا، هله زر پورته شه ځان دي زما غيږي کی اچولی نه شرميږي د بل چا ځای دی اخیستی بل سبا ښځه کوم د خلکو حق مه خوره سپین سترگيه!

هغه په خندا وویل: بلکه په یو سم ځای کی شتون لرم یوسف خان! د هغه په خبره تکه سره کیرم، او فکر کوم دغورونو څخه می دود پورته کيږي خپل ځان کنترول کوم، ويښتان ورته کش کوم، چې هغه یو "اخ" وای

یوسف- دا زما د ښځې حق دی بی ادبه لاړشه حق دی بل ځای که پیدا کړه، دا خبره کوم او په تلوار د هغه څخه لري کیرم، زما پدی کار د زید خندا د کوتي فضا ډکه کوي.

زید- ته راشه ستا ويښتان وگورم.

یوسف- ولی د خاله کور خوو ندی محترم وروره.

زما په طرف راځي تر څو د سر څخه مې خولي لري کړي خو زه ورڅخه لرې کيږم.
زید- اه ندی خورمه یوسف دوه دقیقه آرامه اوسه.

په سل جار او جنجال باندی زما له سر څخه خولي لري کړه، حیرانتیا یی په سترگو کی
وینم په حیرانه غږ وایي: یوسف په خدای وینستان دي هم د جینکیانو په شان دي څنگه
اورده دي، تیت والي جگ والي سره هم بنایسته بنکاري لاسونی زما په وینستانو کی
ننباسي لکه په گوتو باندي وینستانو سره می لوبي کوي

زید- څنگه نرم دی کومي شامپو څخه گټه اخلي؟
یوسف- اه بس ده لري که لاسونه دي لکه چې غل دی نیولی وي ټول وینستان دي راته
و شکول لري شه لري ...

زما په خبرو خاندی او وایي: د همدی لپاره دي وینستان چاته نښکاره کوي بناغلي یوسف!
یوسف- په خدای و هم دي چنارگل بابا انسان په شان کینه قهوه دي زهرکه
او داسي هم ما غیر کی مه نیسه لکه چې خپله بنځي غیږي نیولي وي، بی حیا هلکه.
(پدی خبری مې دواړه خاندو او زه بیا وایم: بده ده زما وروره ، بده ده

زما په خبرو زید خپل لاسونه د تسلیم په نښاني پورته کړل او ویي ویل: سمدہ تسلیم
مولوي صاحب.

دواړه په تخت باندی کیناستلو هغه خپله قهوه په لاس کی ونيوله، او ما خپل یخ چای بدل
کړو د چای څکلو حال کی وم چې زید وویل: یوسف سهار لارښوو جامي یا کالي درته
واخلم یوه میاشت کيږي د عمران کالي او جمپر اغوندی، زما کالی ستا په اندازه ندی ټول،
ژمي دي همدا دوه جوړه کالو و جمپر کی تیره کړل.

زید رښتیا ویل ما ټول ژمي همدط دوه جوړه کالو لو جمپر کی تیر کړو، خو نیمکرغي دلته
وه چې کوتي کی دننه د کالو مینځلو ماشین درلوده یو به مې ماشین کی اچوه بل به مې

اغوندي.

په صاف غږ ورته ووايم: نه همدا دوه جوړط کالي زما بس دی څه ضرور...؟! زید- د ماسپینین وروسته څلور بجي په تمه اوسه.

زید دا خبره و کړل او خالي پیاله د قهوه یې د میز په سر کینوده او د دروزاه په خوا روان شوو او ویې ویل: شپه پخیر. یوسف- شپه پخیر.

ژوره ساه می واخیسته او لځان سره می وویل: چنارگل بابا هم لیونی راوخته! سهار وختي پاسیلم دي منډو غږ می غوړونه ته راوړسېده، د کړکې دباندې می وکتل ژمي هم هیڅ خلاصیري نه! زید په ورزشي کالو کې د مانې په لوري منډي وهلي، لارم کالی می بدل کړل او کالو لاندې می ډبل شي هم واغوستو ترڅو کوم شی مشخص نشي، کنه هروخت می اغوستلو، خولی می په سر کړه عمران جمپر می واغوسته او مانې په لوری لارم.

تقریباً ټول راتول وه په جگ غږ می سلام وکو، ټولو علیکم وویل او په خندا یې راته کتل، آسما غږ وکړ (آسما دي زید او رضوان خور ده)

آسما- یوسف لالا راحه رضوان سره کینه. په خندا یې می ځواب ورکو: سمه.

د رضوان څنگ کې کیناستم، هغه په تلوار، تلوار او تیزه ږوږی خولی ته کوله. یوسف- زهر دی شه انسان په رقم یی وخوره ټوله دي خلاصه کړل.

زما په خبری رضوان د خدا څخه سور شوو او ویې ویل: یو ورځ هم انسان په کراره نه پرېږدي مزاحم لنډیه!

زید غږ وکړ: آسما د یوسف ناشته څه شوه؟ آسما- دغه ده لالا جانه ظریفه ترور یی راوړي.

روسته د څو دقیقونه ترور یو پټتوس سره راغله د ناشته وروسته، چمن او باغ مې یوځل وکته، د گلانونه څخه باید بیحده زیات محافظت وشي ځکه ډیر حساس دی. رښتیا هم دا کورني په ما باندې ډیر احسان کړي او هیڅکله ماته یی د یو نوکر په سترگه ندی کتلي هغوی لپاره دي کورني غږي وم، تر ماښامه په باغ کي مصروفه وم د موټر غږ راغی شاید زید وي!

زه لا په باغ کې وم چې هغه د څو ثانيو وروسته غږ وکړ: یوسف ته تراوسه پوری تیار شوي نه یی؟

یوسف- سلام دي څه کړو بی ادبه؟
زید- سلام می دي یوسف خان په ښکلا او جمال باندي.
خاندم او ورته وایم: زه تیاریم اوس درځم.

لاسونه می د پیپ په اوبو ومینځل او دواړه د زید د موټر په طرف چې اوس پوهیږم لندکروزر دي روان شو، څومره موټر یی گرم دی! مارکیت ته تر رسیدو دواړه خاموش وو. یو نارینه مارکیت مخي ته ودریده.

زید- ښکته شه.

د موټر څخه ښکته شو او د مارکیت په خوا روان شوو، یو دوکان ته ورغلو

زید- وگوره او خوښي کړه.
یوسف- زه پتلون او بلوز نه اغوندم.
زما په خبری زید په حیرانتیا وایی: هغه وخت ولی؟
یوسف- ځکه خوښیږي می نا.

زما په خبری زید پوفف کوي او د یو بل کالویو دوکان په خوا روان شوو.
زید- اوسی واخله خوښ کړه!

یو جوړه نقره یی کالی مې سترگی نیسي غاړه یی نازک وه، وایم: اوبخښی هغه نقره یی

کالي رابښکته کړي.

دوکاندار کالي رابښکته کړل تقریباً نو زما په اندازه وه صرف لږ لوی وه، خو زما بلکل همدا لویوالي آزاد والي زما خوښ شول.

یوسف - دغه زید دغه همدا واخله.
 زید په سترگو باندي کالي اندازه کړل او وویل: په تاباندي لوی دي.
 یوسف- تاته یی څه ؟؟؟؟
 زید زما په خبری په حیرانو سترگو راته وکتل او وویل: بی ادبه!

یوه خاکستری چمپر، جگری کړتی، او یو جوړه نخودی کالي د زید په انتخاب باندي می واخستیل او د مارکیت څخه راووتو.

زید- راکه یو رستوران ته لاړشوو پودی به وخورو څه وایي؟
 د زید په ځواب کی می وویل: نیکی او پرسش عجه!

زما په خبری زید خاندي خو څه نه وایي، چ موتر درپړي او پیاده کیږو رستوران ته ننوځو، رستوران ته پیر لوکس وه دوم منزل ته یی ورغلو یو کوچ او د نظر څخه لرې میز مو خوښ کوو او کیناستو، د څو شپو وروسته گارسون راغی ترڅو سفارش یا فرمایش واخلي، چې یوه ډله جینکانی راځي، او یو میز مخکي بلکل د زید مخامخ کیناستلي او د خدا غرونه یی پورته شو.

زید زما خواته ته مخ کوي وایي: ځای څنگه دي؟
 یوسف- زما په رقم جذابه او ښکلي.
 زما په خبری زید خاندي او وایي: په ځان مینه.

موږ دواړو خبری کول چې یوه جلی وویل: جینکیانو خدای هم څه ښکلاگاني خلق کړي.

د هغه جني پدی خبری باندي زما سترگی د حیرت څخه خلاصی کیږی او زید خوا ته گورم، خو زید پیر جدي ناست وو او مبایل که مصروف وه، د بلي جلی غږ راغی...

آسيه که بد ورته وگوري سترگي دى درباسم اوښي د دى!
بلى انجلي په غوسه وويل: دواړه چوپ شى په کوڅه کى خو نه ياست.

د هغوى په خبرو زما سترگي د حيرت څخه خلاصې پاتې وي،! انجلي هم دونه بي حيا
اوسيدى شي! د زيد غږ لوړ شو.

زيد- څه شوى ولى لکه بيزو غوندى شوى يې يوسف؟
يوسف- بيزو به پخپله يې وادى وريدل هغه انجونو څه وويل؟

زيد خپل اوږه پورته کړه او په شيطانه مسکا باندې وويل: نا کون يم.
يوسف- ښه شو وادى وريده ما درته ويل وه چې زه سومره جذاب يم دا هم ثبوت يې.

اوس نو د چنارگل بابا نوبت و چې سترگي تر اخير حد خلاصې شوى، زما په خبره او په
لوړ غږ يې خندا شروع کړه او همغه حال کې وويل: يوسف جان کولې شي ماته ووايي دا
دومره په ځان باور دى له کوم ځاى څخه سرچشمه اخلي؟

مخکى له دى چې زه جواب ورکړم زمونږ غوښتل شوى شيان راورسيدل، په خوړلو
بوخت شو چې زيد يو دم په توخى شروع وکړل، سترگي مې پورته کړى او کوم څه مې
چې سترگو وليد خوله مې خلاصه پاتې شوه! يو انجلي ميز ته نږدې ولاړه وه او يو کاغذ
پر ميز ايځي و؟! زيد ته يې خپله شميره ورکوله؟! زه دومره په ټوډى بوخت وم چې بيخي
مې پام نه و شوى. له يو ټوپ سره زيد څنگ ته ځان رسه وم او په کلکه باندې پر شا يې
وهم چې هغه نور هم سور شو او اوبه يې په يو نفس وڅکلى په کراره وایم: خاورى دى په
سر شه زيد يو عالم خلکو ته دى و شرمه ولو.

داسې مې وويل چې يواځې زيد واوريد مخ مې انجلي ته واړوه او مسکى شوم ومې
ويل: اغلى که غواړى مونږ سره ټوډى خوړى شى.

انجلي نامحسوسه خندا وکړه او بغير له کومې خبرې د دى سره راغلي هغه نور انجونو ته

وویل: راځي انجونو ښاغلو سره ږوږی خورو.

چنارگل بابا په غوسه ماته را وکتل خو ما ځان تیر باسو، دری واره انجونى راغلى گارسون میز له سره پک کړو ټولو په آرامه خپل خواړه خوړل هیچا خبری نکولی، چې انجلى په ډیر ناز زید ته وویل: وبخښئ کولی شم ستاسو نوم باندی پوهه شم؟!

زید په نه زیره وویل: زید!

انجلى- څه ښکلي نوم.

زید د دروغو موسکى کیرى او خپل خواړه خوړلو باندی مصروف کیرى. خواړه په خاموشى کى خوړل کیرى د قهوى سفارش مو ورکړو، دری واره انجونى چی نومونه یی آسیه، فرخنده او زیبا وه د زید سره په خبرو بوخت شول او دا جناب یوسف صیب کدو تشریف فرما وو؟!

د هغه انجونو د تلو ورسته مې وویل: څومره بى حیایى زیاته شوى په خدای نمبر یې هم واخیسته!! خاوری مو پر سر شه انجلى باید لږ سنگینه وى کنه زید؟ زید په غوسه وویل: ودى خوره! خپله شپه دى هم خرابه کړه او زما ده هم.

په شیطنت مې وخنډل او ومې ویل: ما خو ستا له عذاب درکولو څخه خوند واخیست.

چنارگل بابا خپل سر وخورو او ویي ویل: ولا حول ولا قوت پاسیره یوسف له مخي مې لرې شه کنه وهم دى.

د هغه په خبره مې وخنډل او د ږوږى د پیسو ورکولو لپاره د حساب صندوق خوا ته لاړو حساب دار وویل: ستاسو حساب ورکول شى..!

د هغه پدی خبره په حیرانتیا موږ یو بل ته وکتل او بیا پوی شو چی هغه انجونو حساب کړى..؟! د هوټل څخه د وتلو په حال په خدا مې زید ته وویل: زید وایم بالاخره پیسه دار خاوند دى پیدا کو ده ږوږى پیسى هم درته حساب کړى. هههههههههه

زید د غوسې څخه سور واوخت او زما خواته یې حمله وکړه

چې ما په خندا وویل: په خدای توکې مې کول ولې اوس وحشی کيږی خو ته یې خوښ شوی زه څه وکړم.

زید هیس نه وایې او زما لاس نیسي او موټر طرف ته مې وړی او د توپ په څیر مې د موټر مخکې سپټ کې مې اچوی. او موټر حرکت کوی، او شکر ژر ورسیدو، همدا چې بنسټه شو رضوان زموږ خواته ته ورختا رامنډی کړل او په لور غږ یې وویل: چیرته وي لنډه غرانو..!

یوسف- هوی تور ماره څه شوی دی؟ خرید ته تللې و څه ځان په زمکه او آسمان وهی! د زید د خندا غږ اورم او رضوان چې په غوسه وایې: بد دی وکړل لنډیه ماته مو ولې ونه ویل ها؟!

کرار مې د زید د غوږ څنگ کې وویل: په خدای که دا تور مار ما ووهې نو مور جانی ته دی هر څه وایم نور خپله پوهیږی!
□: #شهاب

زما په خبرې د زید خندا د غږ یې چوپ کيږی او ماته گوری، چې زه وایم: ریښتیا رضوان پوهیږی رستورانټ کې څه وشو..؟

زما په خبرې رضوان وویل: څه شوی بیا مو کوم گل ته اوبه ورکړی؟! په خندا مې وویل: له دی ورور نه مو پوښتنه وکړه.

زید چې وضعیت خراب ولید ډیر جدی وویل: رضوان بس که ماشوم خو نه یې لارو یوسف ته مو کالې واخیستل یو میاشت شوی د عمران کالې او جمپر اغوندی، ته په کور کې نه وی نو ځکه تنها لارو.

رضوان خپل سر وڅوڅه وه او مشکوکه غوندې چوپتیا اختیار کړل او کرار یې وویل: زید! عمه راغلی.

د هغه پدی خبرې زید په لور غږ وویل: څه؟! ولې !!
رضوان عاجزانه ورته وکتل او ویې وویل: آرام اوسه زید!!!

زید په غوسه باندې د مایې طرف ته لاړو، ما مخ د رضوان خواته کو او ومی ویل: ده باندې سه وشو؟

رضوان زید ته چی د مایې خواته تلو وکتل او ویې ویل: قصه یی اوږده ده. خپل اوږه مې پورته کړل او خپل د کالیو پلاستیک مې واخیست او کوتی ته مې لارم او حمام مې وکړو، نوې کالې او نوی چمپر مې واغوست هوا ریښتیا هم سپره وه، دی خلکو ریښه وباسی، ویښتیا مې وچ کړل خولې مې په سر کړه، داسی چی څو تار دی ویښتیا مې د باندې را ووتل، مایې خوا ته لارم او آشپزخانه لاره مې ونیوله

اسما په جیگ غږ وویل: سلام لالا.

په خندا مې وویل: علیک سلام زیډا او رضوان چیرته دی!

اسما په خفگان وویل: د زید کوته کېدی.

سر مې ښکته پورته کو د سمدې په توگه او زینو خواته لارم، د زید کوتی ته ورسیدم دروازه مې ټک ټک کړه له لږ زڼد وروسته غږ وشو: راخته.

ننوتم او دروازه مې بنده کړه، مخ مې د هغوی دواړو خواته کړو او ومې ویل: دلته مو سنگه بانډار اچولی خیریت خو دی؟؟؟

پرته له کومې خبرې دواړو په حیرت کتل راته خپل وریځی مې پورته کړی او په حیرت مې وویل: هوې څه شوی؟؟ پیری مو لیدلی؟!

زما په خبرې رضوان وخنډل او ویې ویل: څنگه ښایسته او دلکش شوی یی؟!

مغرورانې مې تعظیم وکړو او ومې ویل: وروره گلې زه همدا یم نو او دری واپرو وخنډل، چې ما بیا وویل: ولی ښکته نه راختی؟

رضوان په عاجزانه توگه زید ته وکتل او آرامه یې وویل: خان صیب ضد کړی او وایې ښکته نه ځم.

په حیرت مې ویل: وای..! ولی څه شوی؟؟؟

رضوان غټه ساه واخیسته او ویې ویل: قصه یې اوږده ده.

یوسف- خو ووايه چې پوه شم!
منتظر می د رضوان خواته کتل چې زید پاسیدو او د کړکي خواته لاړو، او بیرون ته په
کتو شو چې رضوان خپل ستونی صاف کړو او ویې ویل: دی عمه لور مریم د
ماشومتوب څخه په زید مینه ده...!

بی لدی چې زید ته پام وکړم رضوان ته وایم: ښه بیا؟؟!!
رضوان- خو زید نده قبوله ښاغلی وایی چې هغه می د خور په شان ده، هر ځل یی رد
کوی چې د هغې بیچاره حالت خرابیږی. حتی یو ځل یی د ځان وژنی کوښښ وکړو خو،
وژ غورل شوه..!

زه د حیرت څخه خاموشه وم او غور نیولی منتظره وم خو رضوان څه ونه ویل چې بی
طاقته مې پوښتنه وکړل: بیا ؟؟؟!!
زما په خبری رضوان په کراره وویل: دری میاشتي مخکې جنجال وشو او ترور غوسه
شوه او لاړه اوس د دری میاشتو وروسته راغلي خو زید خان حتی نغواری هغوی
وگوری بیچاره گناه لری بیا د مریم حالت خراب نشي.

د رضوان د خبرو وروسته خاموشی په کوټه کی خپره شوه، چوپتیا می ماته کړه، او
رضوان ته می وویل: دا مریم او ترور دی مانه مخ پټه وی؟؟؟

رضوان- نا فکر نکوم مور می ستا په اړه ورسره خبری کړی.
یوسف- سمدې نو ته ورځه زه زید راوړم.

زما په خبری رضوان سر وښوره و او ویې ویل: ښه نو لږ زر چې ناوخته شوي.
په خندا می د تاکید په ټول سر وڅوځه وو. چې رضوان په نرمه مسکا د کوټي څخه
ووتی، د هغه په تلو په کراره مې ویل: زید، زه چی څو ښکته.

زما په خبری هغه په غوسه وویل: د بحث حوصله نلرم ته زه' زه نه ځم.
خواته یې ځم په سختی تر وری رسیدم لاسونه می د هغه له متو تاو کړل او ځان خوا ته
می کش کړ ترڅو لاندی ویسم خو هغه لږ شور لا ونخوړ په دروغجنې غوسه وایم: انسان

غوندې بنسکته لار شه! ترور دی پتمه ده.

هغه زما خواته را وکتل او وپې ویل: نشم کوی، په خدای نشم کولې پریمیردی یو دوه دقې آرامه ساه واخلم. دهغه پدی خبره زه لځان سره وایم: یعنی زید هم ستونزه لری؟؟ خپل فکر بیرته بدله وم، او وایم: یو ځل زما لپاره کوښښ وکړه هغه گناه نلری (او په لاس می د زید زړه خوا ته اشاره کوم او وایم: د زړه گناه یی ده.

زید جواب رانکړو چې ما بیا وویل: هرو مرو درسره ډیره مینه لری، کنه هیس انجلې خپل غرور د یو هلک لپاره د پښو نه لاندی کوی!

زما په خبری زید په شیطانت وویل: ته له کومه پوهیری لکه چی انجلې یی؟؟ په سر یی وهم، او وایم: اپلاتی مه وایه زه چی څو ناوخته شوه.

زید نرمه مسکا وکړه او زما سره یوځای د کوتې څخه را ووت د هلیز ته په رسیدو د هغه لاس خوشی کوم او جدی انداز باندی ورته وایم: آرامه اوسه هغه انجلې بی گناه ده عادی رفتار وکړه سمدۀ!؟

زما په خبرو هغه خپل سر وښوره وو، چې د هغه پدی کار ما وخندل او دهلیز ته داخل شو، چ ټولو ته مو سلام ورکړو او ورسیدو مریم او د هغه مور ته، مریم ته به رسیدو هغې ته په کتو شوم، غم رنگه څهره، غټی سترگی نری پوزه، گرد مخ او، جیگ قد، په رښتیا چې ښکلې وه، نپوهیگم د زید ولی نده خوښه؟! که واده یی ورسره کړی وایې سومره ښکلې جوړه به وه...! خپل فکرونه می هخوا کړل او مریم ته می وویل: ستړی مشی خوری.

مریم- ته هم ستړی مشی وروره.
یوسف- ستړی مشی ترور جانی پخیر راغلی
عمه- خیر ویسی زویه.

د مریم مور مهربان او نورانی څهره لرله چی په لیدو یی انسان ښه احساس پیدا کو، پر یو

کوچ کیناستم او د زید ستره مشی می کته چی سرقم ستره مشی کوی...؟!

زید- ستری مشی ترورجانی!
عمه- خیر ویسی د ترور گرانه سنگه یی؟؟

عمه دا خبره کوی او د زید مخ بښکل کوی.
زید- ښه یم مننه ترور جانی ستاسو ښه والی هم غواړم.

په مسکا له ترور نه تیریری او مریم ته مخامخ دریری، چې د مریم رنگ د گچ په خیر
کیری او لاسونه یی لړزیری، د وریم د حال په لیدو په زړه کې وایم: اه چی سومره زید
ظالم دی!

مریم- س سلام زید ښ... ښه یی؟؟
زید- علیکم سلام مننه، شکر ته ښه یی؟ (مریم همغسی د زید په کتو کی ډوبه وه وویل:
مننه د اوس څخه نور شه نشم اوسیدی.

زید خپل سر وښورو او راغی زما څنگ ته کیناست، زړه می په مریم وسوزید بیچاره
مریم! سترگی می په مریم ولگیدی د زید په کتو کی ډوبه وه او ټول مجلس ته یی هیس پام
نه وه، مجلس گرم و هر چا خپل د همزولو سره خبری کولی خو مریم بیا هم د زید په کتو
کی ډوبه وه چې ما آرام د زید غور سره وویل: ډیر ظالم یی یو نظر خو ورته وگوره...!

زما په خبری زید د مریم خواته گوری او موسکی کیری (نظر نشی اول ځل جنار گل بابا
زما خبره ومنل. د زید په موسکا مریم په تلوار له ځایه پاسیده او لاره پخلنځی ته! د هغی
په تلو آسما هم پاسیده او لاره! د هغوی پدی کار باندی زه لږ کنجکاوه کیږم او د لږ زند
وروسته د اوبو څکلو په پلمه پاسیدم، چې زی وویل: چیرته ځی؟؟

یوسف- اوبه څکم؟ ته یی هم څکی؟!
زید- نه.

پورته شوم، د پخلنځی په لور لاړم.

کله چې، پخلنځي ته ورسېدم د یو چا د ژړا غږ زه ودرولم.

مریم- ودې لیده قسم په خدای اسما ویې خندل!
او بیا یې ژړا هغه سکون او آرامتیا یوړل هق هق یې پورته شول، او د اسما ځواب ته تم نه شوم، په چټکو گامونو د هغه ځایه څخه لاړم، نور مې د پاتې کیدو توان نه لرلو، د خپلې خونې په لور روان شوم، نه پو هیږم، خو د مریم حال ما د خپلو بدبختیو په سوچ کې بیایي. دوی میاشتې کیري، چې هره شپه زه په پارونکو

خوبونو، ویننیزم، دوی میاشتې وشوې، هره ورځ تمثیل کوم، خاندنم او خندوم یې خو شپه په بې رحمۍ سره درېونه زما په لور راکاږي. اخ ژونده! سترگې مې له خوبه درنې درنې کیري، بیا ویده شم، سهار بیا د تیلیفون په غږ را ویننیزم. هغه زوړ تیلیفون چې رضوان راکړی و! زید زنگ کوي خو ولې؟ هغه پرونی شپې ته په سوچ کولو سره غوسه کیرم، او زنگ پرې کومه! او خپل ځان سمبالومه، د ودانۍ په لور روانیزم. او ننوتلو وروسته د خپلې څرمنې، توده هوا موږم

یوسف- سلام

ټول مې د سلام ځواب راکوي. د میز لرې برخه ټاکم، او خاله صباح نارۍ راوړي.
مشغول خوردن صبحانه میشم نگاهم سوی مریم کشیده د صباناري په خوړلو بوخت شم.
او سترگې مې به مریم ولگیده چې بیا هم د زید په سوچ کې یوبه ده!

له زید څخه یې ځانته بت جوړ کړی، خو زید یې ارزښت لري؟
ددې بت عبادت کول کومه گټه لري؟

ولې خپل ځان ته درد اخلي هم؟؟ یو غږ مې د زړه له تله پورته کیري او وایي کله چې ته د مریم په درد روږدې نه یې، نو پریکړه مه کوه! سر خوځوم چې ترڅو خپل خیال مې په نورو سوچونو بوخت شي. صبا نارۍ خلاصوم، پورته کیرم، دمریم د باغ(بن)په لور، گلونه چک کوم، ونې چک کوم، زیرې پانې له روغو پانو را ټولوم.
تر شپې پورې ځان په کار بوختوم، هو تیاره کیري، او د ودانۍ په لور ځم.

ډیر په آرامه په خپل ځای کې کښنیم، چې رضوان راځي او زما تر خوا ځای خوښوي، او

په آرامه غږ سره وايي: څه شوي په سوچ کې يې؟
يوسف- نه يوازې لږ سترې يم.
وروسته له نيم ساعت څخه زید راځي، سلام کوي، راځي زما تر خوا کښيني، په چټکۍ سره پاسيرم، د خونې په لور روانيرم. وروسته له نيم ساعت رضوانه غږ کوي: يوسفه چرته ځي؟ يوډی چمتو ده.

يوسف- وړی نه يم!
د خونې په لور بغير له خبرو روان شوم، د ننه کيږم، چای ږدم چې له کيک سره مې خوښيري، گولی مې هم د خلاصيدو په لور وي، خدايه! په پخله رحم وکړه، له دغې لعنتي ناروغۍ څخه مې وژ غوره مرکز گرمي روښانه کوم، او کښينم، چای په لاسونو کې نيسم، په تلوسې سره يې مزه مزه کوم. له خدايه شکر کوم، له بد څخه بد تر هم شتون لري، خداي (ج) مې دې له بدو څخه وساتي.

خندا مې په، شونډو ښکارندويي کوي، د لاسونو لږزه مې حس کوله، نه، خدايه، نه!
ساگانې مې ټکنۍ ويستلې، خو گټه هم نه لري؟ د وره غږ سره ما توپ کړو

زید ډير په غوسه سره د ننه کيږي او په لور او عصبي غږ وايي: وگورم چې څه په تا شوي؟ زما نه مخ پټوي کم عقلي. زړه دې ورته وسوزيدو نو زه بدبخته څه ها؟
زړه دې ماته نه سوزيږي؟ (چيغې وهي وايي ځواب راکه!)

په بې حوصلگۍ وایم: ووځه بهر تا ته حوصله نه لرم ويده کيږم.

زید په لوړو قدمونو زما په لور راځي، ډاريرم ورڅخه نه پوهيرم ولې داسې وحشی شوی؟
زما اوږه په کلکه نيسي او په غوسه وايي: نو حوصله نه لري؟ زما حوصله نه لري کنه!
زما زنگ ته ځواب نه راکوي؟؟؟

زید دا خبری په غوسه کوی او نور هم زما لاس کلک نيسي چې په درد ورته وایم: وحشي
توب مه کوه سترې يم لاس مې خوشی که.
زید- زما سره سمې خبرې وکړه، پوهيرې؟ زه په نړۍ کې د هيچا په کيسه کې نه يم،
هيچا!

د هغه پدی غوسه باندی زما لاسونو په لړزیږو پیل وکړ، نه خدایه اوس یې وخت نه دی، په دغه حالت کې باید ما ونه گوري. په پسخند خپل زړه کې وایم "کوم وخت دې زما غږ اوریدلی، چې دا خل یې دویم خل وی خدایه؟؟" زه عصبی ناروغتیا لرم او اوس هم د ږیر استرس او ویرې څخه راباندی بیا هم عصبی حمله راغله. او په لړزیږو می شروع وکړه..

سياه مې تنگه شوه، سوچ کوم تر همدې ځايه وو. زما د ژوند کيسه مې نيم گر يې پاتې شوه! د خبرو کولو کوښښ کوم، او د زید غاړی ته منگولې اچوم، او په بند بند غږ وایم: ګ... ګو... لی مې...

زما د حال په لیدو زید په ورختا او غمژن انداز وایی: چیرته دی گولی دی چیرته دی؟

لاس مې د ميز په سر د گولې پاکټ ته نيسم، چې زید په چټکۍ سره د ميز په سر د گوليو پاکټ خواته ځي، زما حال نور هم بدتره کيږي، لاسونه او پښې مې، د نور مال حالت څخه وځي. ساه مې وځي خو له خولې مې زگ وځي.

زید مې په خوله کې گولې را اچوي، او او اوبه وه چې د ستونې څخه مې پ زحمت تیری کړی، د زید په غیره کې وم، د هغه د ورختا زړه درزا مې چې تیزه تیزه وه آوریده، خو خوځیدلی نه شوم زما دواړه لاسونه خپل په یوه لاس کې کلک نیسي او د سر څخه مې خولی لرې کوی، وینستان مې چې د پخوانه څخه غټ شوي وو، او ما د کم کولو وخت یې پیدا کړی نه وو خپل په گوټو موری یې، او زما په بدن کې حرکت نشته!

سر مې د زید په سینه ایښی و، عطريي زما دماغو ته را رسیدو،،خو زه له مخکې هم بد تره وم، هیڅ حس مې د انجلۍ په حیث نه و، چې ووايم سوچ وکړم،سوچ مې گډ وېد شو نه هیڅ نه شو.کوبښ کوم، وخوځيړم ، له دغې لعنتي تنډې، او خراب موقعیت څخه ووځم ،خو نه کیدل.

زید۔ یوسفہ بنہ پی؟ اوری یوسفہ؟

ما اوریدل، خو خوئیلی نه شوی، پیر په ستونزه وتوانیدلم چې ځواب ورکړم: ښه
.....ی...یم...مم...او...اوبه..اوبه.

زما په خبرې زید په چټکۍ سره د میز څخه اوبه را واخیستې، او ماته یې ونيولې، غږپ، غږپ له اوبو څخه مې وڅښلې، او لږ په حال شوم، زړه مې لکه لیونی په سینه سینه مې وهي، ای لعنت دې په دغې حمله وي، چې هر ځل ما ددغې مصیبت سره مخ کوي. کوبښن کوم چې د زید له غیږې را ووځم، خو هغې زه کلک نیولی يم په غیږه کې په سخت وایم:

یوسف: هډوکي مې مات شول خوشي مې که، زید په لږ زیډونکې غږ وویل: ولې داسې شوی؟ مریض یې؟

د زید په خبره مې تندي تروش کړی ما د مریض د نوم څخه بد راتلل په تنده لهجه وایم: هو عصبی حملې او دوری راباندې راځي کله ناکله.

زما په خبرې هغه لږ خاموش پاته کړی او بیا وایي: سهار چمتو اوسه ډاکټر ته ځو! یوسف- اړینه نه ده ښه يم!

زما په خبرې زید په کلکه وویل: کله مې چې وویل چې چمتو شه، نو بیا چمتو شه پوه شوی؟

په بې حوصله گۍ وایم. ډاکټر ته لاړم، دغه یې هم دوا ده، ځینې وخت ورسره مخ کیرم، خو ښه کیرم!

زما په خبرې زید وایي: ډایمن یې چې سم تکره ډاکټر ته تللی یې؟ یوسف- هو سم ډاکټر و اوس ورځه غواړم ویده شم، مړ شوم له بیخوبۍ څخه.

زید زما د خبرې په جواب کې یواځې خپل سر پورته او ښکته کوی او وایي: ښه شپه بې حاله په تخت لویږم، او نه پوهیږم، څه وخت ویده شوم. سهار گڼه گڼه شوه ویښیږم په چټکۍ سره، مې خپل کالي بدل کړل، او د ودانۍ په لوري منډې وهم، غږونه اوریدل کیري! د ځانه سره وایم یعنې څه شوي؟؟ گامونه مې تیز کوم د ودانۍ په لور، د رضوان غږ راځي.

رضوان-انسان اوسه، زیده څه په ځان نازيږي، نه وينې چې حال يې څنګه دی؟
لعنتي!

د زید په خبره لځان سره وایم: یعنې د مریم حال بد شوی؟
دا ځل د زید د چیغو په ډول آواز مې تر غور شو چې ویي ویل: ما وویل حالیت یې بد شي
هاا؟ ما بد بخت څه کړي، مه مجبوروی مې چې دا کور ته تاسو ته پریږدم!

زما په ور رسیدلو دواړو ساه تیزه تیزه باسله، چې پوه شوم د ډیر خبرو څخه دواړه ستړی
شوی. د زید مور په کوچ کې ناسته وه او سر یې په لاسو کې نیولی و
عمه او مریم نه وه نو چیرته تللی؟

د رضوان پام ماته کيږي. او کرار وایي: یوسفه ته یو څه دغه ناپوه ته ووايه چې په خدای
کم پاتې هه بیچاره جني ځان مړه کړی، او د دغه ناپوه (زید ته اشاره کوی) هیس فکر او
خیال نشته.

زید زما خواته راګوی خو زه هیس نه وایم او ځم د فرېنتي خاله خواته او وایم: ښه یې
خاله جاني؟

زما په غږ هغې خپل سترې سترګې را پورته کړی او په ستړي انداز یې وویل: هو بچی
مې ښه یم، صباناری دې خوړلی؟

د خاله پدی خبره زه ځانته شرمنده کیرم، زه څومره ددې کورنۍ پورورۍ یم، په جنگ کې
د خاله فکر زما خوراک ته دی! دهغې جواب خپل د سر په خوځه ولو ورکوم او د
رضوان خواته ځم او وایم: بیا څه شوي؟

رضوان- د ښاغلي زید څخه وپوښته (او په غوسه د زید خواته ګوري. زید پرته له خبرو د
باغ خواته ځي؛ چې رضوان به همغه لهجه ویي: مور مې د مریم په اړه د هغه سره خبرې
کولې چې بیا وحشي شو. (او مات شوي ګلاس ته یې اشاره وکړه،) دا هم ښه کار د
ښاغلي!

د رضوان په خبرو زه ځان سره وایم بی له شکه کله چی زید په غوسه کیږی نو د کنټرول

څخه وځي او وحشي کيږي. په کراره رضوان ته وایم: مريم خو د زې انکار اوگ خبری وانه وریدل؟

زما په خبری رضوان په غمژن لهجه وایي: وایي وریدل فشار يې بنکته شو، کمزوری شوی اوس هم د آسما کوټه کیده.

رضوان دا خبره وکړل او چوپ شو د مور خواته يې ځي او زه زړه نازړه د باغ په لوري گورم چې زید شته که تللی. نه نشته تللی

نو بیرته د ودانۍ په لور ځم! ټول غمژن او فکر مند حالت کې دي، د رضوان خواته چې بیځده په سوچونو کې غرق دی ځم او وایم: رضوان راځه آسما او مريم بهرته وباسو کیدای شي سوچ يې بدل شي؟!

زما په خبری رضوان سر پورته کړو او په مسکا يې وویل: بڼه خبره ده.

رضوان دا خبره کوی او د زینو خواته ځي، د څو شیبو ورسته دری واړه، بنکته راځي، د مريم رنگ زیر و بې کراره انداز له زینونه رابنکته شوه. موږ د رضوان په موټر کې روان شو، څلور واړه لکه د زید موټر داسې نه و خو بنکلی و، زه په مخکې سیت کې کښیناستم، مريم، او آسما د شا په سیتونو کې کښیناستي. چې رضوان وویل:

رضوان- بڼا نو اغلو میرمنو کومې خواته ځو؟
مريم چوپه وه، خو اسماکرار وویل: نه پوهیږم لالا، هر ځای چې تاسو وایي.

د اسما د خبری وروسته رضوان موټر روښانه کړو او حرکت يې وکړو، او زه نه پوهیدم چې چرته ځو؟ خو بلاخره د یوه پلورنځي مخې ته ودریدلو.

رضوان- دادی ورسیدو!

ټول بنکته شوو، او د پلورنځي خواته مو حرکت وکړ، او د دوکانو په کتلو بوخت شولو. د مريم غږ و چې د خاموشۍ لړۍ يې ماته کړه.

مریم- اسما.. اسما ته راشه چې دا څنگه بنکلي گوتمې لري!

اسما ودریدله او بیا دمریم خواته چې د هغه شیانو په کتلو بوخه وه ولاړه او په خندای ورته وویل: رینستیا وايي، یو ځل یې وگورو..

د نقرې د پلور ځای ته راغلي یو.مریم او اسما دواړه د گانو په کتلو بوختې شوې.

مریم- اسما وگوره څنگه ده؟

اسما وروسته له لږ ځنډ، ځواب ورکړ: ای دا خو نارینه ده لیونۍ(اسما لږ چپتیا غوره کړه، او بیایې کرار وویل: د زید لپاره یې اخلې؟

د اسما په خبره مې په زړه کې وویل: اوووووووف زید زید څومره مې له دغه نامه څخه بد راځي، هغه نر چې خود خوا دی! هغه چې مغروه دی.

اسما کرار وویل: بنکلي ده !

رضوان زما خواته ودریدو او ویې ویل: یوسف ته کوم څه نه اخلې؟

خپل معاش مې اخیستی و په ډاډه زړه مې وویل: راځه وگورو چې څه مې خونښیږي که نه؟

رضوان مسکې شو او ویې ویل: راځه دواړه د گوتمو او بنکلو زنځیرونو په کتلو بوخت شو.

رضوان- یوسفه دغه گوتمه څنگه ده؟

یوسف- کوم یو؟

رضوان- دغه تور غمی والا.

یوه نارینه گوتمه چې د غمی یې څلور کونجه او چار چاپیره یې ورو ورو غمیو چې رنگونه یې تور وو، رینستیا هم چې ډیره ښایسته وه.

یوسف- ولا دا ښایسته ده، ته ورته ووايه چې را و باسه گوتمهچ.

گوتمه یې را وویستله، رضوان چټکې وکړه او گوتمه یې واخیسته!

د رضوان پدی کار په دروغجنه غوسه وایم: هوی دغه ما خوښه کړې وه نو را یې کړه!
رضوان خاندی او وایي: بنا داده واخله، مه غوسه کیره.

گوتمه اخلم او په گوته کوم یې، چې زما د گوتو له اندازې څخه غټه وه، مایوسه غوندي
گوتمې ته گورم او رضوان ته وایم: رضوانه ته یې واخله، دا زما د گوتو له اندازې غټه ده.

رضوان- ته یې را وښییه؟

رضوان زما د لاس د گوتو په لیدو په شیطنت باندی وایي: پخدای چې لاسونه دي لکه د
نجونو ښایسته دی حتا د مریم او د آسما څخه ډیر ښایسته دی (دا خبره کوی او په خدا
کیری او بیا په همغه خدا وایي: یوسفه! رینستا راته ووايه! انجلۍ خونه یې؟

د رضوان په خبره په غوسه ورته وایم: ورځه ورک شه نر توبې خو په لاسونو او قد او
قواری نده) رضوان زما په خبرو خاندی او دوکاندار ته غږ کوی او ورته وایي: وبخښې
دا گوتمې کوچنې کوی؟ (او زما لاس ته اشاره کوی، چې دوکاندار وایي:

دوکاندار- هو، شل دقیقې وخت نیسي.

زه گوتمې د گوتې څخه باسم او خپل د گوتې اندازه اخلم، مریم او اسماء په خپل مینځ کې
لیکا ویي او خبری کول چې رضوان غږ پورته شو او ویي ویل: اوس نو یوسف ماته هم
یو گوتمې خپل په ذوق خوښه کړه.

د رضوان خواته گورم او په خدا ورته وایم: ولې خپله سترگې نلری؟
زما په خبری رضوان خاندی او وایي: زه ستا ذوق او انتخاب گورم.

د رضوان په خبره ما خپل سر وښور او وایم: سمه ده راءه.

یوه حلقه چې د تور گردې جواهر سره د جواهراتو لخوا محاصره شوی. او سپینه وه او
زما سترگې یې ونيولې زه حلقې ته په اشاره وایم: وگوره دا څنگه ده؟

زما په خبرې رضوان په ځیر، ځیر هغه گوتې ته گوري او وايي: بده نده.
د رضوان په داسې بې خونده لهجه زه ورته وایم: سمه ده زه یې یو بل چاته اخلم.
رضوان- بد کوی زه یې خپله اخلم.

د رضوان پدی غوسه ناکه لهجه ورته وایم- و دی خوری بیا ته ووايه بده ده.
رضوان څه نه وای او اسما و مریم خواته گوري پداسې حال کې چې خپل غږ کرار کوی
ترڅو یواځې زه یې واورم کرار وایي: یوسف پخدا دغه دوه داني زما جیب خالي کوی.

زما سترگې په یو مردانه زنځیر پریوت چې یو کوچنی قفل سره د زنځیر په پای کی وو
او د بنیښې په منځ کې کیخودل شوی و، زه په لاس زنځیر ته اشاره کوم او وایم: کیدی
شي هغه رابښکته کړی؟ (څومره د پام وړ او بنایسته زنځیر دی..)

د شل دقیقو وروسته، همغه زما انتخاب کړی گوتې راته په لاس برابره کړی راوړه،
زه د رضوان، مریم او اسماء خواته چې دواړه لگیا دی خبرې کوي ځم او وایم: خلاص
نشو ستاسو خرید؟

رضوان راته وایي: یوسف ټول دوکانونه دوی دواړو تش کړل.

د رضوان په خبره د هغوی خواته گورم چې د مریم په لاس کې څلور پلاستیک گورم!
اسما ته اشاره کوم او وایم چې مریم څه اخیستی؟

اسما د مریم خواته گوري او ورته وایي: مریم خپل خرید دوی دواړو ته وښايه چې څه دی
اخیستي؟

مریم پلاستیکونه خلاصه وی، په یو کې یو دانه څلور کونجه زمردي گوتې وه، چې موږ
ټول پوی شو هغه یې د زید لپاره اخیستي، او یو همغه ډیزاین خو ښځینه گوتې چې جوړه
یې د هغه مردانه گوتې سره خپل ځانته اخیستي وه. او په بل پلاستیک کې هم دوه داني
دسبندونه وه چې بیا هم جوړه یې وه یو یې مردانه او بل زنانه...!

اسماء هم د غاړې، گوتمو او دسبندو یوه بشپړ سیټ او جوړه اخیستي وه، لاړو ترڅو پیسې

حساب کړو رضوان اول د آسما او مريم خريد پيسی ورکړل کله چې زموږ د خريد پيسو ته ورسيدو نو ما پوښتنه وکړه څو شول؟

دوکاندار: 4600

ما تلوار وکړو او د رضوان د پيسو ورکولو څخه مخکې ما پيسی دوکاندار هه ورکړل، چې زما په کار رضوان په غوسه وويل: واخله بيرته خپل پيسی شابه. بغير له خبری رضوان د کورتي څخه نيسم او د دوکان څخه د وتلو په حال ورته وایم: بل ځل بيا ته يې حساب کړه.

رضوان څه ونه ويل خو تندي تروش وو، د دواکن څخه چې ووتلو يو څه نور هم وگرځيدو خو د اغلو ميرمنو نور شي خوښ نشو، البته ما د هغوی څخ په پټه يو عطر ځانته واخيستو ترڅو د چانه وهلو لپاره فرصت ولرم هسی دا خان خلک دی د دوی په مخ کې د خريد په سر چانه وهل بده ده.

کله چې خريد مو خلاص شو د يوډی خوړلو لپاره يو بنيایسته هوټل ته لاړو، يوډی خوړو وقت کې ما او رضوان ښه ټوکي او مجلس وکړو، او بيا د کور په خوا روان شو نگهبانانو دروازه خلاصه کړه او کورته ننوځو هغوی د ماني په خوا ځي او زه خپل کوټي خواته حرکت کوم، د ماښام د لمانځه وروسته کالې مې چې يو څه نمناکه وه بدله وم چې نظر مې د زنځير په قطعي ولگيدو، په ډير زحمت هغه زنځير خپل په غاړه کوم او خپل خولي په سر جوړه وم او خپل د اخيستل شوی عطر څخه يو څه لږ به ځان وهم.

جمپر مې را اخلم او د ماني پخوا روانيږم، کله چې ننوتلم ټول مې به دهليز ناست وليده زید خپل د مور څنگ کې وو، د رضوان خواته ځم او د هغه څنگ ته کينم. چې زما به کينستلو رضوان راته وایي: چيرته ورک شوی ناساپه؟

په شیطنت وایم: ږوند خو نه يې تور ماره کالې مې بدل کړل.
زما په خبری رضوان خاندی او وایي: ولی نو به قهر کيږی کدووو(لنډيه)

د رضوان نظر زما په غاړه کې اچول شوی زنځير ته کيږی او وایي: دا څه دی؟

يوسف- زنځير.

رضوان- تر څو دقو مخکي خو ستا په غاړه کې هيس نه وه؟
په شيطانه خدا وایم: ځکه چې نن ماښام مې په طلا فروشي کې واخيستو.
زما به خبرې رضوان په دروغجنې غوسې او قهر وايي: ای ناخوانه زما څخه په پټه دې
واخيستو، اوس سم وښايه څنگه دې؟

پداسې حال کې چې زنځير مې خپل کاليو دننه اچو په خدا مې وويل: خوند يې په همدې
خاص والو کې دې ورور ..

موږ دواړه خاندو چې زید زموږ خواته راگوري او هغه هم لږ مسکې کيږي، ټول د ميز
خواته څو ظريف خاله پوډې راوړي، د پوډې وروسته ښځې په دهليز کې پاتې کيږي خو
موږ د ميلمه خانې خواته څو، ميلمه خانه کې د زید پلار رحيم کاکا هم وو رضوان او زید
خپل په موبايلو موبنټي وه او ما و رحيم کاکا بيکاره پاتې و چې رحيم کاکا ماته وويل: بچيه
سنگه يې د باغباني سره؟ به تکليف خو نه يې ورسره؟

د رحيم کاکا جواب په خلاص تندي ورکوم او ورته وایم: نه کاکا جانه باغباني ماته ساتير
او وخت تيره ولو پشان ده.
رحيم کاکا- پير ښه که کوم څيز دې بکار وو ماته ووايه.
يوسف- په سترگو کاکا جانه.

□:##شهاب

لږ مجلس وروسته رحيم کاکا ولاړو او يواځې موږ درې پاتې شو، خپل د چای پياله مې
راوخيسته او چای مې څکو چې رضوان وويل: سهار ځم د ځمکو کتو ته راځې راسره؟
د چای پياله د يو لاس څخه بل ته راخلم او د رضوان د خبرې به جواب کړ وایم: نه سبا
نوی نيالگې راوړي او چمن هم بايد اصلاح کړم.

رضوان- سبا ته زما سره راځه بل سبا بيا دواړه يوځای چمن اصلاح کو، زه هسې هم بل
سبا بيکار یم.

يوسف- نه نکيږي ته يواځې لاړشه.

رضوان- دومره ناز کوی بيخي مه راځه. (رضوان ته هغه بالښت دې راکړه. چې زه
ورته وایم: رښتيا رضوان هغه سفر دې سنگه شو؟ کله لخيره د کور څخه ځي او ورک

کیري؟

زما په خبري رضوان په خدا وويل: اخ ستا آرمان دی پوره نشي، زه نه ځم زما لځايه زید ځي هغه سفر ته.

غوښتل مي د رضوان جواب ورکړم ی یو دروند څيز مي به پښو کيخودل شو! به حيرت می وکتل چي زید خپل سر زما په غير کی ايخودلې وو! د زید پدی کار رضوان ورته وايي: اووو نر غواي ځای کم وو چي تا خپل د ده بيچاره په پښو کيخودو؟

رضوان په خدا وايي: تاته ولې زور درکوي؟ زما بالښت به دی نه وايي اخيستی. رضوان- ما بد کړی راشه بالښت دی واخله.

زه چي تراوسه د زید پدی کار باندی هک حيرانه وم، خپل غږ می پورته کړو او ومي ويل: هوی خیرتي ده زر ځله مي درته ويلې چي د نورو حق مه خوری، او دا غیره هم ستاسو د وریندار ده نو هله پاسیره. (زما په خبري رضوان به قهقهه خاندی خو زید کرار مسکا کوی او وايي: یو نن مراعات وکړه، سبا سهار ځم هلته ستاسو پسې مي زړه تنگ کیري.

د زید پدی خبره نه پوهیږم ولې خو بیحده خوشحاله شوم او په همغه خوشحاله لهجه مي وويل: رښتیا څومره وقت پاتي کیري هلته؟؟!

نه پوهیږم ولې زما به خوشحاله لهجه زید خفه شو او په خفه لهجه يي وويل: زما تگ دومره تا خوشحاله کوی؟

همدا چي خوله مي جواب ورکولو ته جوړه کړه، زید پاسیدو او لاړو!؟ په حیرات مي رضوان ته وويل: په ده څه وشو؟ ما بده خبره وکړل رضوان!؟

رضوان پداسي حال کي چي خندل او زما خواته راروان وو ويي ويل: زه ښه شو چي لاړو بالښت يي زه نیسم. (همدا چي رضوان غوښتل خپل سر زما په غير کي کیردی زه پاسیدم او ومي ويل: فکر يي هم مه کوه گرانه ورور جاننه ورځه خپل ځای ته.

زما په خبرې رضوان وخنډل او ويې ويل: هلک خو نه يې چې داسې وويړيږي.
بد بد مې د رضوان خواته وکتل او ومې ويل: بيخايه خبرې مه کوه ځم ويديږم سبا کار
لرم.

بغير د نور خبرو د مانې څخه ووتلم او خپل کوتي ته ور غلم، اول مې خپل گولي وخورل
او بيا بې حال خبل بر ځای پريوتم... چې خوب مې ليدو.....

منډې مې وهل او چغې مې وهل، خو هيچا زما غږ نه اوريدو عمه او نجيب راپسې و د
هغوی څهرې د خوگ او بدنونه جسم يې د انسانانو پشان و، د خولو څخه يې زگ بهيدل
او زما پسې منډې وهل، دومره چيغې مې وه چې خوب کې مې احساس کو چې ستوني
مې د پير چغوله لاسه زخمې شوی، سترې شوم خو د منډې وهلو څخه ونه دريږم، لځان
څخه مې يو څه لري يو نفر وليدو چې مخ يې سم نه معلوميدو راته خو مخ يې د لمر پشان
ځليدو..

د هغه کس په ليدو بې اختياره د هغه خواته ځم او هغه کس ته پناه ورکړم، عمه او نجيب
را رسيدی خو د هغه کس په ليدو شاته ځي او تختې سر مې پورته کوم او خپل نجات
ورکونکي ته گورم زید....! هغه کس چې ماته پناه راکړل هغه زید وو؟ غواړم د هغه د
غير څخه لری شم خو د هغه سترگې د غوسې څخه تکی سرې کيږي او وينه ورنه په
بهيدو شي...

د خوب څخه را وينه کيږي زړه مې د ويري څخه به تلوار درزا کوی، او نفس مې نه
پورته کيږي د تېرې احساس کوم د ميز له سره گيلاس اوبه راخلم او يو نفس به سر يې
پورته کوم، لځان سره وایم: څومره ويړونکي خوب وو؟ د سهار آذان مې تر غوږ کيږي
او زړه ته مې آرميتيا حاصله کيږي، اودس کوم او په لمانځه دريږم، او خپل ځان د خدای
سره په خبرو او مناجاتو کې اخته کوم د کوتي په روښانه کيدو پوهيږم چې هوا روښانه
شوی..

خپل ځان سم کوم او به هينداره کې ځانته گورم، ځم د مانې خواته ټول د ميز سره راټول
شوی وه، بڼه احساس نلرم د دوی سره په يو ميز پوډی خورلو ته خو هغوی اجازه نه
راکوی او هر ځل وايي زموږ سره يوځای پوډی وخوره. عمه او مريم نن لکه چې

غواړی لاړشی سلام کوم او ټول بغیر له زید څخه جواب راکوی.

خاله فرشته- علیک سلام بچیہ راشه دلته زما څنگ کي کینه.
مسکا کوم او د خاله فرشتي څنگ ته کینم، سبا ناری خوړل کیری او هر یو خپل په کارو
اخته کیری چې اسما زما خواته راځي او کرار وایي: یوسف لالا د دوکان څخه ماته چپس
او کاکو راوړی؟
په خندا ورته وایم: ولی نه کیری ځم.

باغ پریرم او د دوکان خواته ځم چې د کور څخه ډیر لری دی، دا کور یا هم بهتره ده
ووايم دا ماني په یو ارامه او ساکنه کوڅه کي شتون لری.

داسی چې یو دوکان یې لا شاوخوا نشته، دلس دقو تلو وروسته یو دوکان ته رسیرم هغه
شیان چې آسما ویلي وه هغه اخلم، ځانته هم یو کاکو اخلم او خپل جیب کي پټه وم د کور
خواته ځم ماني ته به ننوتلو خپل غږ پورته کوم او وایم: اسما چیرته یې؟

د دی څخه مخکي چې بیا ورته غږ کړم زید وینم چې د زینو څخه رابنکته کیری، داسي
ځان جوړ کړی سوک که خبر نه وي فکر کوی زوم دی؟! زما خواته راځي او
وايي: رضوان چیرته دی؟
یوسف- زه څه خبر یم ورشه پیدا یې کړه.

زما پدی خبره بد بد راگوری چې زه هم به جواب کي خپل اوږه ورته پورته کوم، آسما
راځي خبل غوشتل شوی څیزونه اخلي او د مني پر ویلو باندی ځي....

نن زید لاړو چین ته تر څو خپل شرکت ته نوی اجناس او مواد راوړی. یو میاشت تیره
شوه او ما د زیره څخه د آرمتیا او خوشحالي احساس درلود ځکه زید نه وو چې کله ناکله
مې په عذاب کړی، د زید د تلو وروسته عمه او مریم هم خپل کورته لاړه او سنگه چې د
مریم حال ماته معلومیدو هیس بڼه نه وه... بیچاره مریم

په باغ کي د لاله د گلانو په کینولو بوخت وم، د سپرلي موسم هم رارسیدلي وو، څلور

مياشتې زما د راتلو څخه تيريری خو ما تر اوسه عادت ندی کړی پدی ژوند، د رضوان غږ راځي چې ناری وهي راته:

رضوان- يوسف راشه چې زید راغلو.
د هغه پشان په لور غږ وایم: پخیر دی راشي زه څه خدمت ورته وکړم، نه چې ډیر مې خوښیږی..
زما په خبرو رضوان خاندی او وایي: تاسو دواړو تر اوسه آشتي نده کړی؟ تر اوسه د مریم په موضوع د زید سره جنجال لری؟
يوسف- زړه مې د مریم لپاره سوزیږی خو اصل موضوع د زید کبر او غرور دی چې د بیچاره انجلۍ زړه ماته وی.

رضوان چې په ونې باندی تکیه وهلې وه ویي ویل: کاش ټول ستا پشان وای، که جنی وایي ستا سره مې واده کو(رضوان دا خبره کوی او خندا ته شروع ورکوی)
يوسف- چا ویل چې هغه وخت ما ته تور مار کولې؟ اوښ دی په خوب کې وگوری پنبه دانه.

زما په خبرو رضوان خاندی او وایي: ته یو ځل جنی شه بیا وگوره په زوره در سره واده کوم.

د رضوان پدی خبرو په غوسه ورپسې کیږم چې هغه ماني ته ننوځي، د هغه پسې زه هم داخلیرم چې په دهلیز کې په دری منه میلمنو سترگې لگیږی او ژر بیرته را وځم او لځان سره وایم: ای خاوری دی په سر شه تور ماره د ده له لاسه ماته حیثیت پاتي نشود خلکو لورگاني راباندی ولیدل!! خپل پدی خبره خاندن نه چې اوس زه هلک یم داسی وایم د خلکو لورگاني راباندی ولیدل زه خپل په فکرونو کې وم چې یو چا وویل:

زید- ستری مشي نکوی يوسف خان؟

ناساپه ځاي کې مې دریرم ای دا د زید غږ نه وو؟ یو همدی کم وو دی وخت کې کرار ورته وایم: سلام پخیر راغلي.
زید- همدغه وچ کلک سلام هوم؟

خپل د دی خبری په کولو رامخکې کیږی او ناساپه ما په غیر کې نیسی، ټول پېښې د نور په تیز والې سره کیږی، داسې چې ماته د هیس کار اجازه نه راکوی زید کرار وایې: ناځوانه د نیمې لاری ملگریه راپسې دیغ نشوی؟ تراوسه راڅخه غوسه یې؟

زه تراوسه د هغه پدی کړی کار باندی حیرانه وم خو ځان مې کنټرول کړو او لاس مې د هغه په ملا ووهې او ومې ویل: نه د اول څخه هم په غوسه نه وم، سفر پخیر تیر شو؟

زید خپل لاسونه خلاصه وی او زه یط د غیر څخه وځم چې هغه په ځیر، ځیر راگوری او وایې: د یو میاشت وروسته دی هم گیره را نغله؟ هیس بدلون دی ندی کړی.

پوف کوم او وایم: ښه نو څه؟ یو کال خو نه وو یواځې یو میاشت وه.

زید- سمه ده خو زما لپاره په ډیره سخته تیره شوه.

یوسف- خو سرچپه زمر لپاره په ډیر خوشحالی او زبردست تیره شوه.

شیطان مسکا کوم او خپل د کوتې خواته روانیږم، د زید د راتلو دوه ورځې تیریږی کوم خاص خبره نده شوی، ټول کورنې، فرشته خاله رحیم کاکا ټول را ټول شوی زه ډیر د مانې خواته نه ځم، خپل کوټه کې یم کله ناکله رضوان راځي مجلس کوی ټوکې کوی او ځي، نن د رضوان سره د باندې لاړو د شهر انجونې څومره سپین سترگې شوی..!

نږدی و بیچاره و خوری بنایست پدی کورنی کې ضرور یو ارثي موضوع ده، ټول کورنې په بنایست کې کمې نه لري، اسما، مریم، رضوان او انجونې او هلکان د عمه او د خاله زامن د رضوان ټول شایسته او لوړ قدونه یې درلود، زید خو بیخي په بنایست کې وړی وه.

یو محلي ته ننوتو چې ما ته لږ لږ اشنا غوندی وه، د موټر څخه ښکته شو او د یو کاری ډبرې خواته ځو رضوان د یو سړی سره خبری کول، زید او رضوان دواړه انجینران دی خو زیات یې په تجارت کې نوم باسلي وو، د رضوان خبری د هغه سړی سره خلاصی شوی زما خواته راغلو او ویي ویل:

رضوان- یوسف نظر دی د دی خای په اړه څه دی؟
یوسف- د څه لپاره دا ځمکه مو اخیستی؟
رضوان- د سمنتو فابریکې لپاره.

د هغه په خبره په پوره غور شاوخوا گورم، ښه خای دی ځکه د شهر څخه ډیر لری دی
کرار وایم: ښه دی. مناسب خای د سمنت جوړه ولو د فابریکې لپاره دی ځکه د شهر څخه
لری دی، او ضرر یې بیچاره خلکو ته نه رسیږی.

دواړه د کور خواته روانیږو، د څلویښت دقیقو وروسته کور ته رسیږو. بیحده زیات ستړی
شوی یم. رضوان ته مخ اړوم او وایم: رضوان زه ځمه ستړي شوي یم غواړم ویده شم.
رضوانچ- ږوی نخوري؟
یوسف- نا همالته به کوم څه وخورم

ناوخته راغلی وو او ږوی هم رانه خوړل شوی وه، اوس د دی تور مار سره څوک
یوځای ږوی خوری، د خپلې کوتي لور ته لارم د ږوی خوړلو حوصله نه وه چای می
تیار کړه خوشبختانه بیسکت او ککو می هم وه، په چای څکلو مصروفه وم چې زید یو
دفعه یی او ورخطا را باندی راننوت یا (داخل) شو په لاس کي سگرت هم وه
غږی غیر نور ماله او په غوسه وه..

زید- چیرته ورک وي؟ دا دری ورځی کیري راغلی یم ماته هیڅ گوري هم نا !بیا څه
شوي یوسف خانه! (یوسف خانه به جگ غږ وایي، د هغه پدی لهجې ډاره شوي وم. ډاره
شوي وم خوو ځان می شاته نکړو او ومي ویل: اوله خبره، ستا پوري اړه نلري چې
چیرته ورک وم، دومه خبره ځکه دی لیدلو لیاقت هم نلري د باندي لار شه.

سگرت یی خپل په موتی کي خاموش کړو سترگي یی د کاسو د وینو په شان شوي وه او
لاس یی کلک موبت کړی وو، د زید پداسې لیدو نور لږ پاتی وه هملته سخته وکړم زه
چیرته او دا ځناور زما دوه برابره دی چیری؟

ناساپه زید په لور غږ وویل: څه دي وویل؟ زه ستا د لیدلو لیاقت هم نلرم؟ هغه رضوان یې لري؟ هان؟

د هغه په شان مې په جگ غږ وویل: رضوان په تا شرف لري خودخواه مغروره زما په خبرو زید له غوسې څخه قهقهه وکړه او ویې ویل: بڼه نو زړه دی په مریم وسوځیده؟ یو طرفه قاضي ته ځی یوسف خانه..؟!

هیس ورته نه وایم چې زید خپل لاسونه د ډیرو، تورو ویننتانو کي ننباسي په دواړو لاسونو خپل ویننتان کلک کش کوي، په زنگنو باندې په ځمکه کیني په جگ غږ ناری وهی او وایي: لعنتیانو ولی نه پوهیږیږی هغه آسما په شان ده ماته (لکه خور) تاسو هیڅوک ما نه درک کوي مور مې زما سره سمې خبرې نکوی، پلار مې ... ملامت کوي، رضوان راته نصیحت کوي، ترور مې رانه زړه بد دی ته ولی یوسف؟ دی مینځ کي زما گناه څه ده؟

دواړه چیتیا کوه په لږزانده غږ زید بیا خبرې پیل کوي او وایي: پخدای، په پیر او په پیغمبران زه نغوړم د هغې بت اوسیرم زه نغوړم زما عبادت یا پرستش وکړي پوهیږیږی اوکنه؟؟ د هغې د مینې تاوان زه باید ولی ورکړم؟ ما مجبوره کړي وه ماسره مینه وکړه؟ ولی بی گناه مې محکوم کوي فکر کوي زما زړه د تیری زړه دی؟ نه سوځیږي ورباندې هان؟

زید خپل د خبرې سره یوځای خپل موب شوي لاسونه په ځمکې ووهل، چې ما حیرانه ورته کتل لځان سره مې وویل: دا هغه زید دي چې د چا سره به یې سمې خبرې لا نکولی؟ هغه زید دي چې د چا څخه به یې لا غوښتنه هم نکوله...!!؟

ما زید تل د زور ویلو په حال لیدلی وو؟ یعنې دا مات خوړلې سړی همغه زید دي یا زه.. یو جدی غلط فهمی کی یم..؟ زید چې په زنگنو په ځمکې باندې ناست و د هغه په داسې لیدو ماته درد راغلو، زړه مې په وسوځیده، رښتیا وایي زید گناه څه ده؟ دا هغه انسان دی هغه کس دی غوښتلي یا نیغوښتلي زه یی د عمه د کور څخه وژغورلم...

خپل کورکي را پناه راکړه زما حق کی سړی توپ وکه هغه انسان دی مریم زړه په
بایللی مینه شوي ورباندې، رښتیا هم زه یې نو ولی محکوم کوم؟ آیا مینه هم په زور
کیري..؟

کولی می نشو داسي حالت کي وگورم خو بیا هم د بت په شان ورته ولاړه وم ، هغه هم
حکمې ته بوکسان نیولی وه، خواته یی ورځم نیږدې کیرم ورته نارینه لاسونه یې په خپلو
دواړو لاسونو کي کلک نیسم، تکی سړی سترگي را پورته کوي او په کراره وایي: زړه
دی راباندی وسوځیده؟

لاسونه ته یی زور ورکوم او په کلکه ورته وایم: مکوه لاسونه دي شنه شول غټ سړی
یی شل کلن ځوان خو نه یی..!

زما په خبری هغه په ځیر باندی خپل شنه لاسونو ته گوري چې د ډیر وهلو له لاسه
زخمې شوې خو څه نه وایي..
یوسف- خپل ټول وینستان دي وشکول اوس به څوک خپله لور هم نه درکوي.
(په لاسونو باندی می وینستان ورته جوړ کوم هغه همداسی راته گوري. زما گوتو هغه
وینستان خوښ شوی وه او وینستانو سړی لوبي کولي په ډیر سخته می زړه تری صبر
کړ او شونډو لاندي لاهول ولاقوه وایم، ولی شیطان ځانه لري کړم ؟ کله چې هوس په
نامه مینځ کي څه نه وي شیطان کار څه شی دی؟ زید غږ دی ستونزه او دي فکر کولو
نه وژغورلم ویي ویل:

زید- زما نه دي بد راځي ؟

د خپل فکرونو څخه راوځم او د زید سرو سترگو ته چې په سور والو کي بیچ ښکلا یی خو
برابره شوي، گورم زید ماته د یو بی مور شوی کوچني ماشوم پشان گوری، داسی چې
کوم گناه یی کړی وي او اوس خپل د جزا په تمه وي.. اوس هم په سترگو کی غوسه
ښکاري' لاسونه یې پریرم او وایم: نه چا ویلی ؟

زید- چا ندی ویلي زه خپله پوهیږم

يوسف- نو اشتباه پوی شوی یې، ولی به می ستا نه بد راځي..؟

زید جواب رانکړو لکه چې د خبرو حوصله یې نه درلود، ځان سره وایم!
ولی خپل ځان کنترول کولی نشی؟ ولی خپله غوسه ځان باندې خالي کوي او ځانته تاوان
رسه ویي هان؟ آرامه ورته وایم: پورته شه "کت ته اشاره کوم) هلته کینه.

روسته له لږ ځنډ څخه پورته کیږی او زما څنگ ته په کټ کیني. چې زه دهغه لاسونو ته
اشاره کوم او ورته وایم: درد کوی او که سوځیږي؟
زید- هیڅ یو.

يوسف- ولی په خپل غوسه باندې مسلط نه یی کولی دی شوو همدا خبري په آرامه راته
ووايي.. (او د زید د جواب ورکولو څخه مخکې می وویل: چای یا قهوه؟
زید- قهوه

دوه دانی ترڅي قهوه تیاری کوم او کوتي خواته روانه شوم، په کراره منننه کوي
خاموشي! بیا هم چوپتیا د کوتي فضا باندې حاکمه وه.. چې زید وویل: کولی شم دلته سر
کیدم؟ (په سترگو باندې بالښت ته اشاره کوي)

په سرمی ورته اشاره وکړه چې هوو. په یوه ساه یې ټوله قهوه وڅکل او خالي پیاله یې د
میز په سر کینوده، خپل سر په بالښت باندې کیدی او اوږد څملي زه یې څنگ ته وم زما
لاس نیسي چې زه ورته حیرانه گورم زید په کراره وایي: گوتمی دی بنایسته ده
يوسف- مننه یوځای رضوان سره می واخیسته.

پداسي حال کې چې لاس می د هغه په گوتو کې بند وه ویي ویل: ولی دی ماته اخستی نده
؟

يوسف- مریم درته اخستی وه هغه دی څه کړه؟ گوتمی او دستبند وه .

زید- وا می نخستیل!

يوسف- ولی څنگه بنایسته وه.

زید- نور دي څه واخستیل؟

د زید په خبره د ماشومانو پشان چې خپل د خوبني خرید یو چاته ښکاره کوی خپل زنځیر

مې د کالو لاندي څخه ورته راباسم او ورته ښکاره کوم او وایم: دغه دی و گوره دغه می د رضوانه په پټه اخیستی (او په خندا ورته وایم: که لیدلی وای ضرور هغه تور مار هم اخیستو.

زما په خبرو زید مسکا کوي او زنځیر په لاس کي نیسي او وایي: ښه دی وکړل هغه تور مار ته ښکاره نکړی.

په خوشحالي وایم: ښکلی دی کنه؟
زید- پیر ښکلی دی دا به ماته رانکړی؟

د زید په خبره په تلوار زنځیر خپل د کالو لاندي کوم او وایم: څه د خاله کور خو ندی چې درکړم تاته.

زما په خبری دواړه خاندو او زید وایي: ولی دی د سر څخه خولی نه لري کوي؟ ژمي خو هم خلاص شوو.!

زید په لاس باندی زما د سر خولی لري کوي، چې زه په تیز انداز ورته وایم: نه می خوبنیږي زما ویښتان څوک وگوري.

بدی خبری غواړم د زید څخه خپل خولی واخلم او به سر کړم خو هغه اجازه نه راکوی او وایي: مکوه یوسفه گوره څومره ښکلی ویښتان لري لکه ابریشم پشان نرم دی !

زید دا خبره کوی او زما په ویښتیانو کي گوتې وهې چې په تروش تندی ورته وایم: عه زیده پورته شه بیخی دی زړه راته تنگ کړ ټول ویښتانچ دی راته وشکول لاس ندی توره ده ولا.

زما په خبرو زید په لوړ غږ خاندی او وایي: ولی غوسه شوي لنډی صحیح ده نوري نکوم.

او بیا خپل لاسونه یې د سینه سره قفل کوي، زړه نا زړه وایم: نکړی لږ ورسره مهربانه

شي گناه لري پخداى (مريم ورته يادوم)

زید زما خواته راگوری خوو څه نه وایي د څو ثانيو سکوت وروسته کرار وایي: د
مهربانه او بڼه والي نه می غلطه گټه اخلي لیونی فکرونه کوي.
یوسف- گوره یو څه درته وایم ځناور کیږي به نه؟!؟

زید څه نه وایي چې زه نامطمینه په خبرو باندې پیل کوم او وایم: ولی دی نه خوښیږي
هیڅ کمی نلري ښکلی ده ، تحصیل هم کړي او تر ټولو مهمه تاسره مینه لري

زما په خبرو زید یو ژوره ساه اخلی او وایي: درته می وویل د خور په نظر ورته گورم
نشم کولي...!
یوسف- خو یو ځل کوښښ وکړه گوره چانس دی د لاس څخه ځی درته ویلي می اوسي.

زید- یوسفه انسان شه څه زور خوو ندی چا باندی (خپل په زړه وهي او وایي: دا لعنتی نه
مني. زر واری می کوښښ کړی خو نکیری هر ځلی په لیدو سره یې عذاب وجدان اخلم
خو نکیری!)

هیس نور نه وایم د زید ټول خبري منطقي دی نو د خبرو او بحث بدلو لپاره وایم: رښتیا
هغه ښکلی فرخنده او هغه نوري ملگري څه شوي؟

د هغه شپه په یادولو باندی خاندنم چې زید هم په خدا وایي: مرگ لیونی کړي وم هغه می
بلاک کړي دي...

په مشکوکه انداز ورته وایم: څه یې ویل؟

زما په خبری زید خپل تېلفون راته نیسي. او وایي: واخله پخپله وگوره.

تېلفون می ترې واخست، درې نامعلومې شمېرې وې، لومړی پیغامونه می خلاص
کړل (سلام څنگه یی ښایسته) د پیغام په لوستلو سره د خدا څخه شنه کیږم او زید ته وایم:
ته ماته را وگوره، ستا کوم ځای ښایسته دی هوم؟

زما په خبرې زید وایي: زما د بنایست د لیدو لپاره د بصیرت سترگې غواړي، چې ته یې اوس نه لري..

په سر یې ووهم او ومې ویل: بې ادبه چنار گل بابا.

په تیز غږ باندې پیغامونو لوستل شروع کوم او وایم: (ولی جواب نه راکوي) (غرور له خدای سره ښه ښکاري) (زما ورک شه خاوری دی په سر شه ستا او ستا دی.....)

د اخیری مسج په ویلو چې ماته یې کنځل کړی وه په حیرت وایم: عه عه دا څه وایی؟؟ اوس ما څه کړي!!

دا ځل زید دومره وخنډل، چې زه له خپل ځای څخه پاسیرم او وایم: مرگ خوله دی بنده کړه، ستا د لاسه بیاب بیابه شوم. ته و خدای اوس زه قاق روده یم؟ زید خپله خندا کنترول کوی او وایي: نا هر چا چی ویلی هسی بد یی کړی خوله ورته ماتوم خپل ملگری لپاره!

ما وخنډل او په عجیبه توګه ما په دې کور کې خپل غمونه هیر کړل. د زید په خبرو ورته وایم: نا اوس هم ستا لاسونه مات شوی دی. (او بل بلاک شوی نمبر ته ځم. چط لیکلی وه (سلام، څنگه یې، لور قدیه)، (ستا سترگو زما زړه وړی دی)، (حتا ستا غرور هم ښکلی دی)، واه، دا هم بلاک شوی دی. راحم دریم شمېری ته. (ای تاته وایم که زما د ملګرو جواب د ورکړ تا او هغه جلي شکله ملګری ته د اور اچومه)

د دی مسج په ویلو بیا د چنار گل بابا په خندا پیل کړو چې ما وویل: پاک خلک لیونی شوی جواب یې څوک ورکوي، او دوی بیابه کوی سوک؟

زید زما پوزه په دوو ګوتو راکش کوي. او وایي: غم مه کوو، ته لوی سړی نه یې، زه به پخپله یوه جلی درته پیدا کوم.

د هغه پدی خبره په خندا وایم: اول دی خپل غم وخوره، چی نور بوډا شوی، زه نوی شل کلن شوی یم.

زما پدی خبره زید په حیرانتیا باندی سر د بالښت څخه پورته کوی او وایي: رښتیا ته د شل کالو یې؟

په توکو باندی خپل لاس د هغه په سر باندې کیدم. او وایم: ستا په سر قسم. هغه زما لاس خپل د سر څخه لری کوی او وایي: ته ولې په ما قسم خوري، زه زر ارمانونه لرم،

په خندا ورته وایم: چنار گل بابا، زه خو دروغ نه وایم چې ته به مړ شي، رښتیا، رښتیا زه د شل کالو یم.

زید- نو ته ولې ږیره نه لري؟
یوسف- موږ کورنی همداسې یو، یعنی چې موږ ږیره نه لرو.

زما په خبره زید په فکر مند لهجه وایي: نو دا میراثي ده!
یوسف- دقیقاً

شپه نیمه ته رسیدلی وه، چې ما زید ته وویل: لاړ شه، ډیر ناوخته دی، زه ویده کیږم. زید- زه به هم همدلته ویده شم، څه ستونزه ده!

یوسف- هله پورته شه، دا چې تراوسه مې اوس وزغملی یو شاهکار وو، لاړ شه ته خپله کوټه نه لري؟

زید په خندا وایي: ښه زه ځم، ته ولې خپله قواره کږه کوی؟

زید پورته شو او د دروازي په طرف روان شو، د کوټې څخه د وتلو مخکې وېې ویل: زه یوه کوټه لرم، خو کوم ارمیتیا او سکون چی زه دلته لرم، بل هېڅ ځای کې نه لرم،

زید دا خبره کوی او د کوټې څخه بهر ځي، او زه په گډوډ فکرونو کې یوبه کیږم یعنی زید دلته آرام دی؟ عجیبه ده!

په همدې ډول یوه بله هفته تېره شوه،

رضوان- يوسف رايه، چې ډېر ناوخته ده.

د رضوان په غږ د موټر په لور منډه کوم، زيد او رضوان دواړه په موټر کې ناست وو زه په نلوار شاته سټ کې کېنم. او واييم: دومره بېړه لري، فقط شوله سپړي. رضوان- هغه نفر ځي، اوس هم نيم ساعت ناوخته شوی. يوسف- بڼه بڼه ډيرې خبرې مه کوه، حرکت وکړه!

نيم ساعت وروسته يو لوړی ودانی ته ورسيدو، له موټر څخه راووتو او رستوران ته لاړو، زيد په جدي ډول وويل: رضوان، ديخوا رايه هلته ناست دی.

زه او رضوان د زيد په طرف لاړو. هغوی تجارتي خبری کولی څومره صادر شول او څومره وارد؟ زما په مزاج بڼه نه لږېدو دا بحث نو کرار مې وويل: زيد زه ځم يو چکر ووهم، ترڅو چې ستاسو خبرې ختمیږي، زه بېرته راکم. زيد- سمه ده، خو زر بېرته راشه!!

سمه ده مط وويل او د هغوی څخه لارم د دوکانونو په کتلو بوخته شوم، بڼه ځای دی چې په کتلو کې دومره ډوبه شوی وم، چې د يو نفر سره ولږيدم او په ځمکه وغورځيدم. چط هغه نفر وويل: اوبخښه! وروره ژوبل شوی خو نه یاست؟

د هغه کس غږ څومره آشنا دی، خو څوک دی؟ په تلوار خپل سر پورته کوم، چې د مخام سړی په ليدلو مې بدن يخ پخ شو کرار لځان سره واييم: سل.....يم! د هغه په سترگو کې هم حيرانتيا بنسکاره کيږي، زما لاس نيسي او د ځمکې څخه مې پورته کوی او په حيرانتيا سره، هغه وايي: "يغم.... يغم... ما.... ته خپله يي؟

زه هڅه کوم چې خپل غږ غټ او مردانه پشان کړم او واييم: نه تاسو تيروتنه کوی.

غواړم چې د هغه څخه وتختم او لری شم خو هغه زما لاس په ټينگه نيسي او به نا باوره غږ وايي: يغما چېرته ورکه وی؟ دا څه حال دی، ولی دی د ځان څخه هلک جوړ کړی!!

د سلیم پدی خبرو پوه شوم چې هغه زه وپیژندلم؟؟ خدایه اوس څه وکړم سلیم غوښتل، چې ما غیږه کې ونیسي خو ما په کلکه لځان څخه لرې کړو. او یو ځل بیا ناکامه هڅه کوم او وایم: تاسو تیروتنه کوی ورور، زه یوسف یم توبه خدایه عجیبه خلک دی..؟

خپل لاس مې د هغه د لاس څخه جلا کړو چې سلیم بیا ټینګ ونيو او په لور غږ یې وویل: یعنی څه چې تیروتنه کوم؟؟ یوسف څوک دی؟ (سلیم زما لاس ته اشاره وکړه، چې غټ تور خدای خال وه، ورباندې او ویې ویل: له دی خال نه هم منکره کیږي یغما؟ له وینستانو سره دی څه کړي لیونې جلی؟

د سلیم پدی خبره پښې مې بې واقه کیږي هغه زه وپیژندم نور انکار کول فایده نلری په لږ زېږېلي غږ مې وویل: س... لي...م سلیم پریده چې زه لاړه شم.

سلیم- مرګ سلیم، ته چېرته ځي؟ ته پوهېږي، چې له څومره وخته ستا په لټه کې وم؟ پوهیږی! د پیر تشویش او اندیښنې څخه سل ځله مړ شوم او ژوندی شوم. یوسف- پخدای هر څه چې پېښ شوي! زه یې درته وایم. سلیم- راحه کور ته ځو، کور کی بیا وایه، خدای دې وکړي، چې کوم غلط کار دی نه وي کړي، کنه هم تا وژنم هم ځان....

په لږ زنده غږ ورته وایم: زه نه ځم! ستا سره هغه کور ته! :□##شهاب

هغه زما لاس په ټیټګه نیسي، او ما د هوټل د دروازی خواته کش کوی. او چیرته زما زور او چیرته د سلیم زور؟ په زوره مې د ځان پسې کش کوی.....

- خیریت خو دی چیرته یې بیایي!؟

د زید غږ وه چې په غوصه یې زموږ په لور کتل په زړه کې وایم: خدایه د بدبختي له پاسه بدبختي کاش د زید په ځای رضوان وای اوس به ددی غم چیرته وړم..!

سلیم- ته څه کاره یی؟ په کورني موضوعاتو کې کار مه لره.

سلیم دا خبره زید ته کوی او زما مټ کلک نیسي او ځان پسي مي کشوي مخکې له دې چې پوه شم چې څه وشول سلیم په ځمکه پروت وه! ټول خلک راټول شوي ول او مور ته یې رږی رږی کتلي چې د زید په غږ ټول تیت او پرک شول...

زید- خیریت دی فلم خپرېږي ځی خپل کارونو پسي..

سلیم لا په ځمکه پروت وه، او له شونډو یې ویني رواني وي له ځمکې پورته کېږي او ماته مخ را اړوی او وایي: د همدې هلک لپاره د کور څخه تختیدلې وی؟ (بیا چغی وهی: د همدې پخاطر وتبیتیدی لعنتي؟! هیڅ فکر د ونکر چې پر مور به څه تیرېږي؟ ځواب راکړه یغما!

زید چې تر دې دمه غلی ولاړ وه په غوسه یې وویل: (ولی فکر کوم زید هیڅ حیران شوي نه وو؟ ولی یې غږ کي هیڅ حیرانتیا نه معلومېږي؟) څه رشته ورسره لري؟؟

زما د څه ویلو مخکې سلیم په بې ادبانه لهجه وویل: کله چې درسره تبیتیده پوښتنه به دې کړی وه (زه لا د سلیم پدې خبره دریدیم چې هغه بیا وویل: مور مي رشتیا ویل چې دا ناروغه انجلې دې په درد نخوری، تا پدې کار دې زما د مور خبره په ثبوت ورسوله په رښتیا چې ذات دې خراب وه یغما!

ایا دا نو کیده چې چپه پاتی شم هان؟ هغه زما ذات ته سپکاوی کړي و، خو په کوم جرم؟؟ نه اوس یې وخت دی چې دردونه مي په ژبه راوړم ټوله کرکی ته مي په خبرو او سترگو کی ښکارندویه ورکړه نور راته اړین نه وه چې زید مي په راز خبرېږي او که نه! هیڅ هم اړین نه ووپه لوړ اواز مي سلیم ته وویل: له کوم ذات په اړه خبرې کوی سلیم؟ ستا ذات ښه دی؟ کله چې عمه لکه د سپي داسي وهلم هغه وخت چیرته وی ووايه؟ کله به یې چې یوه شپه هم ږوږی نه راکوله چیرته وی؟

زه می د پلار او مور په مرگ گرمه وم هان؟ ایا ما خپله و غوښتل چې تاسو ته پاتی شم او ستاسو غلامي وکړم ولی د خوله بنده ده؟ هغه وخت چې موټر وو هلم چیرته وی؟ گونگی شوي ځواب راکړه...

سليم هک حيران راکتل غوښتل يې چې زما په لور راشي خو لاس می د مه راځه په نښان پورته کړو او ور زیاته مي کړه: د عمه خبره ناروغې انجلۍ! تا پوښتنه وکړه چې زه چا په دغه ناروغۍ روردي کړم؟ هان؟؟؟

اوبښکې مي پرلپسې له سترگو څڅېدې! بيا مي وويل: اصلا کله چې نجيب د مزاحمت کولو کوښښ وکړو ته چيرته وي؟ کله يې چې غوښتل ما په هغه نجيب چې کار يی د همدوی په شان مردار دی د یوی نوکری په څير ويلوري چيرته وي؟ اوس دې غيرت را وپارېدو هوم؟ پوهيږي؟ د څه لپاره د مور پر وړاندې درېدلې؟ ځکه چې د مينې دعوه دې کوله په مادې د مينتوب دعوه کوله خو ماته تل ورور وي او يې.

زما د انکار کولو وروسته دې ماته پام کول کم شول دا دې ذات دی ووايه؟ زه اړ شوم چې ستاسو هلکانو له امله دهلکانو په شان جامې واغوندم ترڅو د نجيب په شان د هلکانو ناپاکو نظرونو څخه خوندي اوسم، (د ژړا څخه مي سلگې پورته شوی او همغه حال کې مي وويل: چيرته وي؟ د عمه زو چې کله مي له بيخه قیچي کړل خپل ويښتيان د جبر او مجبوري څخه؟؟ گونگي شوي هان ځواب راکه ووايه.!!!)

په سختي مي ورته وويل: ماته د ښه ذات په اړه مه وايه تاسو ټول لکه د لاس ورغوی داسي پيژنم، (او خپل لاس ته اشاره کوم)

د سليم غږ پورته شو او ويې ويل: گراني يغما!!؟ په خدای قسم چې له هيڅ يو هم خبر نه وم زهزه کاپيسا ته تللی وم کله چې راغلم ستانه مي احوال نه لرلو..... ويل يې د يوه هلک سره وتښتیده.....

د سليم په خبره لکه ليونیان پشان عصبي خنډيرم اوبښکو او ژړا آرمتيا او سکون نه راکولو بايد زړه مي تش کړی وايې په غوسه مي وويل: وتښتيدم؟ زه چې يو وخت مي لمونځ هم نه قضا کولو؟ زه چې حتا ويښتان مي تا په عمر کې کتلې نه وه، زه چې پدې موسم کې خولی په سرکوم ددی پخاطر چې ويښته مي ښکاره نشی زه وم چې څلور نيمې مياشتې مي د هلک په څير ژوند وکړو (ساه مي واخيسته او بيا مي وويل: خو تا څه! د خود غرضی لپاره د حماقت لپاره زما راز (اشاره مي زید ته وکړه) ټولو ته وويل..

سلیم- جبران کوم یې په خدای چې جبران کوم یې دواړه یو لري خای ته خو قسم کوم

سلیم دا خبره وکړه او غوښتل یې چې ما له ځان سره بوځي، خو بیا هم زید غبرگون ښایی او وایي: لاس مه وه یوس... (زید خپل خبره پری کوی او وایي: حق نه لري چې په زور سره یې بوځي، یا لا خپله لار نیسه او زه...)

سلیم- ته څوک یې؟ مننه کوم د یغما د ساتلو لپاره زه اوس راغلي يم تاته ضرورت نشته. بحث ته ور د ننه شوم او سلیم ته وایم: بیخي ډیر وروسته راغلي ډیر!

لاس مې په تیزی سره د سلیم د لاسه واخیستو چې هغه په غمژن لهجه وویل: یغما مه کوه دا سي کار زما سره زه در سره مینه لرم ولي نه پوهیږي؟ ولي نه پوهیږي هـا؟؟؟

په غوسه ورته وایم: څو ځله ووايم زه یې نه لرم. او نور هم څوک د یغما په نوم شتون نه لري، زه یوسف يم! یوسف!
سلیم- یوسف! څه؟ کم عقلي؟ له فکر دي ووځه!

(ملگرو نور به یوسف ته یغما وایو ځکه زید پوی شو هغه جنې ده نو ستاسو د آسانتیا لپاره په مکالمه کې به د یوسف لځایه یغما لیکو.)

یغما- ما نوره پرېږده.. پرېږده چې آرامه ساه واخلم.

او پرته له نور خبرو د دروازي لوري ته لاړم سلیم منډه را وکړه چې زید په یو سوک سره سلیم په ځمکه ووهي او دا ځل هغه زما پسې په منډه شو او ناری کړی: ودرېره یوس....

بیایې خبرې بندې کړې او ویې ویل: تاته وایم ودرېره...

په زړه کې وایم اه لعنت دي وي سلیمه، په تا لعنت دي وي. اوبنکې مې پاکوم خدایه اوس چرته لاړ شم! ؟ سترگو می رضوان لتوه د زید موټر خواته ولاړ و خواته یې ځم او ورته ناری کوم چې هغه وایي:

رضوان- چرته وي ليونۍ ؟
يغما- هيچرته چکر مي وهو...!

زید ستري تر مور راورسیدی چې رضوان ورته وویل: په تا څه شوي ولي دي منډی کړی!

زید ماته را وکتل پرته له ځوابه لاړو په موټر کې کښیناستو مور هم کښیناستو او موټر حرکت وکړو چې رضوان وویل: یوسفه ولي دي سترګې سرې دي؟ ته ښه یې؟

يغما- هممم ښه يم لږ سر مي درد کوي.
رضوان- ډاکتر ته لاړ شو؟
يغما- نه!

تر کوره هېچا نور خبرې ونه کړې، موټر ودریدو له دواړو نه زه ژر را ښکته شوم باید ودانۍ ته تللي وای، له زید څخه ډاریدمه..

فرشته خاله- سلام ښه راغلاست بچی.
يغما- سلام خاله جاني مننه تاسو هم ښه اوسئ
فرشته خاله- ښه شو چې را غلي تاسو ته په طمعه و ږوډۍ چمتو ده

په خندا مي سر پورته او ښکته کړو ټول د ميز چار چاپېر را ټول شول، رحيم کاکا چوپتيا ماته کړه او ويې ويل: زید زويه، کارونه څنگه دي؟ وادي خيسته هغه ځمکه؟

زید- هو پلار جانه کارونه يې پای ته رسيدلي دي!
رحيم کاکا- ډېر ښه.

فرشته خاله- د رضوان پلاره زما په نازولي فشار مه راوړه.
د فرشته خاله په خبرې رحيم کاکا خاندی او وايي: سمه ده د رضوان موری.

رضوان د نیوکې په ډول وايي: موری خی زه دلته مولي يم خير ده که زید ښایسته دی.

د رضوان په خبرې ټولو وخنډل خو زید مسکا هم ونکړه، خواره وخورل شول د چای په طمعه نه شوم او خپل د کوټې په خوا مې گامونه ټکني کړل....

کوټې ته د ننوتلو سره سم دروازه مې بنده کړه، د ماخوستن لمونځ مې وکړ جای نماز باندې د سجدې حالت مې ونيوه او دومره مې وژړل چې نور سترگو کې مې اوبنکې پاتې نشوی! د ژړا په حال مې د خدای سره خبرې شروع کړې. خدایه مگر زه ستا بنده نه یم زړه دی پر ما نه سوځیږي؟ بیا هم بی وار مې وژړل! په خدای نور نسیم کوی اته کلنۍ کې دی مور او پلار راته واخیستل بس نه و؟!

د عمه په منگلو کې دی واچولم بس نه و؟! شپې مې په بد خوب پیل کولی بس نه و؟! د نجیب مردار نظرونه بس نه و؟! نفس مې بند شو او ژړا مې زور واخیست! خدایه مکوه !له ماسره داسې قسم تاب یی نلرم، دا ځل مړه کیگم مکوه داسې راسره نور زغملی نشم تر سهار مې وژړل، چیغې مې ووهل، ځان مې ووهه، خپل ویننیتیان مې وشکول، مور ته مې غږ وکو او ومې ویل:موری راشه خپله لور دی وگوره سومره بیچاره ده!!

چیرته یی؟؟ موری—— پلاره راشه چی لور دی مړه کیږی پلاره ولی نه یی؟! ولی باید زه د کور سړی اوسم؟ پلاره زما اوږی څومره توان لرم؟! قسم نسیم کولی پلاره راشه او ما په غیر کې ونیسه اړتیا لرم درته موری !!ستا محبت ته محتاجه یم!! نو ولی نه یاست؟؟؟؟!! خدایه!!! ولی غږ مې نه آوری؟؟؟ ولی نگوری؟! بیا مې هم ژړا غږ پورته شو!

هیس سوک نه و چی مرسته وکړی راسره هیس سوک نه و چی ماته محبت او دلدارۍ راکړی هیس سوک نه و چی پورته مې کړی بیا هم شپه وه تنهای وه او زه وم او بیا د ظالمې نړۍ زما یواځې توب راته په گوته کړو، بیا هم پوهه شوم سوک نسته چی تکیه پری وکړم. او سومره کرکه لرم له دی پوهیدلو نه!!! خپل اوبنکې مې پاکی کړی او د کټ خوا ته مې لاړم لاسونه مې لږزیدل..

تریخ مې وخنډل لکه خپل تریخ ژوند پشان مې، خدایه!!! مننه حمله دی راولیږله شکر گذاره دی یم مهربانی دی ده. لاسونه مې کاږه شول خوله مې زگ وکړل سترگی مې

عادی حالت نه ووتل! په سختی می دوا وخوره نیم ساعت د مړ جسد غوندی پرته وم. له کاره پخو اولاسو سره، بی اختیاره اوبسکی می د څڅیدو په حال زما تر غوږ ورسیدل او اخیره کې زما په نالې و ولیدل!!

شپه په ټوله بدبختی خلاصه شوه، په هینداره کی می ځانته وکتل رنگ می الوتی، و پرسیدلی سترگی پریشانې وینستیان، او په اخر کی وچی شونډی چی د وینو رنگ و. سومره د مړو په شان شوی وم! لیونیانو غوندی می وخنډل!! حمام می وکړو تور کالی می چی لومړی ځل اغوستی وا غوستل خولی می په وینستیانو کی کیخوده کوم زنځیر چې د رضوان نه په پټه می اخیستی په غاړه کړل، د خوشحالی تمثیل

می کو چی خاله فرشته او نور کورنی غړی راباندی پوه نشی، مانی خوا ته لایم ټول ناست وه او سبا ناری خوړل په لوړ غږ می وویل: سلام.....

ټولو په خوبنی سره سلام جواب راکړو بغیر له زید څخه چی په ږودی خوړلو بوخت و او بیخی راوه نه کتل، رضوان په خدا وویل: یوسف! اراځه دلته کینه! موسکی کیږم او د رضوان څوکی خوا ته ځم او څنگ ته یی کیږم. رضوان ماته گوری او کرار وایی: یوسف! ولی سترگی دی سری دی؟؟ ولی پرسیدلی!؟

کرار جواب ورکوم: نه پوهیږم! ما بنام سم نه یم ویده شوی شاید همغه خاطر وی؟ زما په خبرو رضوان خپل سر بورت ته شکته کړو او په سبا ناری بوخت کیږی.. ظریفه ترور زما سبا ناری راوړی لاس می اوږد کوم پیتوس تری اخلم او مننه کوم تری. همدا چی غواړم ږودی وخورم سترگی می په زید ولگېد چی په مسخره نظر راگوری.....

یعنی زما او د رضوان خبری یی اوریډلې؟ خاوری دی په سر شه رضوان چې عزت دی ماته پاتې کړو دغه اوس پوښتنه وه چې ده وکړل؟ د سبا ناری وروسته ټول خپل په کارونو بوخت کیږی، زید او رضوان هم د همیشه پشان شرکت ته ځی رحیم کاکا می نن ونه لیدو ضرور هغه وختی تللی وو؟ د باغ لاره مخ ته نیسم او د درختو به بلک کولو لگیا کیږم چمن اوبه کوم او د غرمه تر اذانه هملته ځان بوخت کوم.

د موبایل غږ پورته شو خپل دست کشې د لاسونو څخه باس موبایل مې د جیب څخه راخلم د رضوان د نوم به لیدو خولې ته مې مسکا راځي، جواب ورکوم او وایم؛ سلام رضوان- علیک سلام چیرته یې؟
 یغما- باغ کې یم ولې کوم کار دی وو؟
 رضوان- هو ورځه حمام وکړه خپل یو جوړه بڼایسته جوړه کالې واغونده او زما کوتې ته راشه رښتیا د شاه د لاری زما کوتې ته راشه سوک دی ونگوری.

په حیرانتیا وایم: ولې څه شوی؟
 رضوان- اف ف څومره خبری کوی څه چې وایم همغه وکړه، او ژر خپل ځان را ورسه وه.

موبایل بنده وم او د ځان سره وایم، عجیبه لیونی خلک دی! خپل د کوتې خواته ځم حمام کوم او خپل نقره یې جامې اغوندم لږ عطر هم وهم، وینستان مې وچوم او جامې مې تن ته کوم ماني ته ځم او د شا دروازی څخه ننوځم او مستقیم د رضوان کوتې ته ځان رسوم، دروازه وهم د رضوان غږ پورته کیږي: راځه.

کوتې ته ننوځم او د رضوان په لیدلو حیران یم د رضوان د خندا غږ پورته کیږي او وایي: هی څه دی ښکلی دی نده لیدلی؟
 په ملنډې انداز وایم: ورک شه تور ماره فقط چې واده دی دومره دی په ځان گوتی وهلې.
 رضوان- بڼه ډیری خبری پریرده وگوره څه مې راوړی؟
 پلاستیک خلاصوی او د کاغذ په څیر کوم څه بهر کوی، چې زه وایم: دا څه دی رضوان- د چرگ کباب.
 وریځې پورته اچوم او وایم: په کومه خوشحالی؟!
 رضوان- همداسې زړه مې ورته شوی وه که نه یې خوری چی زه یې یواځی وخورم یوسف خانه!!

په هغه حال کې چی د رضوان د کټ په لور ځم په دروغي غوسی وایم: بد کوی چی یواځې یې خوری تور ماره..(دواړه خاندو او د ږږې په خوړولو لگیا کیږو، څومره وږی وم چمن او بڼ کې دومره بوخته وم چی هیر شوی می وه د غرمی ږږی وخورم.

يغما- هي تور ماره ټول دى خپله زهر کړل خاورى دى په رنگ شه بس که نور.

رضوان په خندا وايي: ولې په غوسه کيږي لنډې واخله ټول ستا

موږ د خبرو په حال وو چې د کوتي دروازه خلاصه شوه او، او زید په حیرانتیا موږ دواړو ته په کتو شو چې رضوان په ټوکو وویل: ستا برخه هم دى لنډې وخوړله

زید په جدی انداز وايي: موږ وايي بنکته راشي ټول تاسو عاليجنابانو ته په تمه دى.

او ددى خبرى په ويلو سره سم دروازه په کلکه بنده کوى، چې زه رضوان ته وایم: ده وویل ټول؟ مطلب څوک؟ بیا ټوله کورنى راتوله شوى، رضوان څوک راغلى؟

رضوان په شیطاني مسکا وايي: راځه بنکته لاړ شو خپله به يې وگورى. څه چې پاتې ول په ډېر تلوار مې وخوړل چې رضوان وویل: موږ شوى يغما- هو پخدای ډېر خوندور وه.

زما به خبرى رضوان خاندی او موږ دواړه له زینو بنکته کيږو د هر قدم په بنکته ایښودلو د خدا غږ له صالون نه لا ډیر راځي، د ننوتلو سره سم مې سترگې په يوه ډله خلکو او يو غټ کيک لگيږي، څلور کنجه کيک په تور او سپين رنگ، صالون يې څومره بنکلی سينگار کړى وه مگر خبره څه ده؟! دومره خلک ولې ټول شوى؟!

رضوان : چيرته يې؟
د رضوان غږ مې فکر لاهو کړو او کرار مې وویل: د کوم چا کليزه ده؟

په هغه غږ کې چې خدا پکې څپې وهل رضوان راته يې وویل: همداسې خو بنکاري! بد بد ورته گورم او وایم: سړى غوندى خبرى وکه شف شف نه شفتالو ووايه د کوم چا کليزه ده؟

رضوان په خندا وايي : خپله دى پيدا کړه!

رضوان دا خبره کوی او د برق په چټکتیا راڅخه لری کیری، ترور او مریم ته مې پام کیري په ورو گامونو د هغوی په لور خم او وایم: سلام ترور جانی!
 ترور - علیکم زوی چیرته یی هیڅ زموږ احوال نه اخلې؟
 په مسکا یی خواب ورکوم: همدلته یم ترور جانی خو تاسو د 14 سپوږمۍ شوی یی ترور خاندی او وایی: امان دی وی له تاسو ځوانانو هیڅ بند نه راځی.

یواځې په سر خوځولو او مسکا یی خواب ورکوم او د مریم په لور خم، د مریم په لیدلو حیرانیږم څومره بڼکلی شوی وه له تور رنگ سره حتما د ټولو زړه وړی کرار یی لور ته گام اخلم او کرار ورته وایم: سلام خوری!!

نظر له نورو اړوی او ماته راگوری او وایی: علیکم السلام وروره بڼه یی؟
 په مسکا یی خواب ورکوم: ستاسو په دعا...

لا می خبری خلاصی نه وی چی د چک چکو او اشپلاق غبرونه په صالون کې خپاره شول مریم ته می وکتل لکه بت پر خپل ځای ولاړه وه آن پلک یی نه واهه او یواځې یی مخې ته کتل، د هغی نظر لوری نیسم او رسیږم زید ته په لیدو یی خوله مې خلاصه پاتی کیری ظالم څومره بڼکلی شوی لکه د مجلس سپوږمۍ مکمل یی تور اغوستی ول توره درېشي تور بوتان توره گری تور ویسته او توری سترگې تور رنگ یی له سپین پوستکی سره عجب یو رنگی کوله لکه چې دوی ټولو لاس یو کړی وه چې د مریم زړه ودروی مریم همداسی د زید په لیدلو غرقه وه زید چی په سترگو یی د چا پسی گرځیده...! ټول د زید شاوخوا ته ټول شوی ول او ورته مبارکې یی ورکوله مریم په لور گامونو زید خوا ته لاړه..

کیک پری کیری او زه یواځې د یو کنج نه ټولو ته گورم د چا په ولاړ کیدو می څنگ ته له لیدو لاس اخلم چې رضوان په خدا وایی: اوس پوهه شوی د چا کلیزه ده؟
 په غوسی وایم: مړ شی رضوانه ولی دی له لومړی ونه ویل اوس ډالی له کومه کړم؟
 رضوان - بڼه نو یوسف جانہ څه چې بدله لری گله نلری حساب مو برابر شو او زما

غارې زنجير ته اشاره کوي او وايي: اوس نو د چنار گل بابا خواب دی په خپله ورکړه رضوان دا خبره کوي او په لوړ غږ خاندی او د زید خواته ورځي د هغه د تلو سره په زړه کې وایم: خاوري دی په سر شه تور ماره، ټول په خپل وار باندی زید ته مبارکي وایي مریم د زید خواته ولاړه وه او دواړو یو رنگ اغوستي ول څومره هم له یو بل سره ښکلي ښکاریدل! مریم خپل لاس اوږود کوي او په لږزانده غږ وایي: کلېزه دې مبارک آن.....ن شاء الله سل...ل کلن شی

زید آن لاس نه ورکوي او په سوړ انداز وایي: مننه کوم مهرباني مو ده مریم کرار خپل لاس موټي کړو او له یوې انجلۍ سره په خبرو شوه خو ټول پام یې زید ته وه

آسما- یوسف لالا ته زید لالا ته مبارکي نه ورکوي؟

راگرځم او تازه مې اسما ته پام کيږي ولې مې دا ټوله شپه نه وه لیدلې؟ یو جوړه ژیر رنگ کالي اغوستي وه ښایسته ښکارېده، یعنې ټول راغلي کسان په محفل کې ښایسته وه خو د هغوی په مینځ کې، رضوان، اسما، مریم یو خاص ښایست یې درلود او زید خو د مقایسې وړ نه وو په ښایست کې.

په مسکا باندی جواب ورکوم: راځم اسما جاني.
اسما- راځه دواړه یو ځای ورته مبارکي ورکړو.

سر مې د سمه ده په توگه ښوره وم او د اسما سره یوځای د زید خواته روانیږم، اسما د مریم خواته ځي او د هغې سره په خبرو او قيصو بوخته کيږي، زید ماته بام کيږي او په خوله یې یو لویه مسکا راځي چې زه خپل ستوني صاف کوم او وایم: کلېزه دی مبارک شه انشاءالله د سل کالو شي.

زید کرار ککرار څو قدم زما خواته رانږدی کيږي او په کراره لهجه داسی چې یواځې زه یې واورم وایي: عه عه یوسف خان ملگری داسې مبارکي ورکوي؟!

په تروش تندۍ وایم: نو څنگه ورکوی؟ (بیا مریم ته په اشاره په طعنه وایم: د ځینې کسانو لاس نه نیسې شاید موږ د هغه شانتې مبارکې لایق نه یو؟) (زید د مریم وړاندې کړی لاس خوشی پریخودلی وو هغه می ورته یاد کړو)

لا زما خبره خلاصه شوی نه وه چې به ناساپه حرکت کې زید زه غیر کې ونیولم او په خدا یې وویل: خپل ځان د هغې سره مه مقایسه کوه، زما زړه، جسم، روح، غیره، لاسونه او هر څیز چې د روح او جسم سره مې تړاو لری د یو نفر دی او هغه یو نفر مریم نده!؟..

دا چنارگل بابا څه وایې؟ بلا دی دده د خبرو پسې شې، پر مایې څه چې د چا مربوط دی، ولې یې زه په غیر کې نیولی یم؟ اوس خو هغه پوهیږی چې زه جنی یم؟! زید خپل د خبرو د خلاصیدو وروسته زه خپل د غیر څخه جلا کړم او ویې ویل: ملگری داسې مبارکې ورکوی!

غوښتل مې یو داسې جواب ورکړم ترڅو دا خدا یې به خوله کې وچه شې خو تور مزاحم مار را ورسیدی او په لوړ غږ یې وویل: قندو جان هسی غوړ روغن داره مبارکې خو دی ورکړه!

په مسخره توګه وایم: رضوان جان ځینې کارونه په خوښه یا نا خوښه توګه مجبور باید ویې کړی، ګنه د بعضی کسانو حق دا دی چې خپل د ژوند څخه یې وباسي پلټ داسې نده زید خان!!

زما په خبرو د زید رنگ د غوسې څخه بدل شو او خپل غاښونه یې په کلکه یو پر بل وچپل خو زما زړه یخ شو غشې مې په هدف لږیدلی وو، په زړه کې مې د ځان سره وویل: و دی خوری ته بیا ما غیر کې ونیسه چنارگل بابا د رضوان غږ پورته کیری او وایې:

رضوان- څه وایې زه خو بیخی پوی نشوم؟
په مسکا باندې وایم: هیس.

رضوان- زه دا خبری پرېږده دا ووايه زید ته دی څه پالې اخیستی؟

رضوان دا خبره کوی او مضره خاندی، ای فسادۍ خپل کار یې اخیره وکړو. په کراره ورته وایم: تا ورته څه اخیستی؟
رضوان د میز خواته چې د قیمتي ډالېو څخه ډک دی اشاره کوی او وایي: هغه وگوره یو برنډ او بنایسته ساعت.

ما د هغه ساعت پسې کتل چې زید وویل: اوس ستا د ډالې نوبت دی یوسف جان!
خپل ستوني صاف کوم او په کلکه وایم: امم خبره داسې ده چې ستا ډالې زما کوټه کی ده بیا وروسته یې درته راوړم.

زما په خبر رضوان به لوړ غږ خاندی او وایي: ډایمن یې چې ډالې کوټه کیده؟
یغما- بیخی بیخی زیات ډایمن یم.

رضوان ریشخندی کول او زید خپل لاسونه د پتلون په جیب کی کیخودلی وه، او موږ دواړو ته یې بغیر د کوم خبری راکتل، نظر مې په مریم لگیزی زموږ څخه په لږ فاصله کې ولاړه وه او د زید په تماشا وه، د هغې پدی شانتي لاسو په زړه کې وایم: خاوری دی په سر شه مریم چې تا بیا ځان د زید به لیدو باندی ډوبه کړی، نه پوهیږم څومره د مریم د لیدو په حال کی وم چې زید په شیطنت باندی زما خواته سترگه ووهل او مریم ته یې وویل: مریم جاني ماته یو پیاله اوبه راوړی؟

د زید پدی خره د مریم رنگ یو دم و پریدی او په ماته گوډه ژبه د ورختای یې وویل: ماته وایي؟
زید- هو دلته همدا یو مریم شتون لری، (بیا ماته یې مخ راوگرځه وو او په همغه شیطانه لهجه یې وویل: کنه یوسف جانه؟

مریم د ډیر خوشحالي له لاسه ورباندی لاره ورکه شوه، او به خلاصه خوله د خدا او خوشحالي وویل: په سترگو اوس یې درته راوړم.

او په منډه د آشپزخانی خواته لاړه ما او رضوان دواړو په حیرت زید خواته کتل چې د زید په خوله یو مضره خدا وه، رضوان په حیرت وویل: زید ته خپله یې؟ یا بدل شوي

يې؟ تا مريم ته "جان" وويل؟ او ورته و دی خندل؟ قيامت رانشي اوس؟!

مريم د باد په سرعت د يو پياله اوبو سره راغله، او گيلاس يې زید ته ورکو چې زید ورته وويل: مننه.....

او زه د دروازی خواته ولاړم او نور مې دهغوی خبری وانه وریدل، زید څه پلان او هدف لری؟ د باغ خواته په یو څوکي کیناستم، آسمان نن شپه ولې دومره نیولې لکه زما د زړه پشان؟ جواب مې نه درلود خاموش شوم آسمان ته مې کتل چې د یو چا د پښو آواز مې تر غوږ شو د آواز پسې مې وکتل،.. زید وو دوه پیالې چای او یو قاب کی لږ کیک په لاس زما خواته راروان وو د هغه په لیدو مې تندې تروش څو چې هغه په مسکا باندې وويل:

زید- عه یوسف جان بغیر د کیک خوړو را ووتلی مشکل نشته اوس دواړه یې یوځای خوړو.

کیک او چای د څوکي څنگ ته به یز کیخودل او زما څنگ ته کینستی چې زه په تلوار پاسیدم او روان شوم چې د هغه په خبری ځای پر ځای و دره ولم، پداسې حال کې چې مخامخ درختي ته یې سترگې نیولې وه او د چای پیاله یې لاس کی کلکه نیولې وه ویې ویل: مريم بنايسته شوی وه کنه یغما؟!

یغما؟! د پیر وقت وروسته مې خپل نوم واوریدو ناشنا غوند وو راته، بیگانه گي کوم د دی نوم سره، خاموشي ماته وم او وایم: مطلب دی ددی خبرو څخه څه دی؟ اصلا دا راته ووايه څه پلان لری؟

زید د چای پیاله په میز کیر. دی او په مسکا وایي: یغما هوښیاره ده د یوسف په پرتله کنه؟ صحیح وایم؟ (خپل څنگ څوکي ته اشاره کوی) کینه

په سل زړه نازړه او شک کینم چې هغه بیا وایي: د اول څخه مې ستا په انجلی توب شک درلود خو ډایمن نه وم، د انجونو غږ، نازک لاسونه، جسم بدن دی حتا د خبرو انداز دی ټول د انجونو پشان وه خو فکر مې نکوی په دومره لږ عمر به دی و غواړی داسی کوم کار وکړی؟! (خاموش شو اسمان خواته یې سترگې ونيول او بیا یې وويل:

زید- خو خیر دا خبری اوس مهمه ندی، ماته کوم توپیر نکوی چې ته انجلی یې که هلک! یواځې د انسان پشان به زما سره خبری کوی پوه شوی! یغما- مطلب؟

زید- مطلب ښکاره دی زه دی ناز او نخری نه اخلم هر خبره چې کوم بغیر د څه؟ چشې؟ ویلو څخه به یې مني. البته غلطه پوه نشي دا خبری ما درته غوښتل ډیر وقت مخکې وکړم خو وقت او فرصت په لاس رانغلو نو فکر مه کوه چې ستا د راز پوهیدو لپاره داسی وایم.

په بیحده تروش تندي او کلکه لهجه وایم: هوی ورور چا ویلی چې زه ناز کوم؟ هغه هم پر تا باندی؟

زما په خبرو دهغه لاسونه موټ کیری او په غوسه ناکه لهجه وایي: اول خو زه دی ورور نه یم دوهم دا چې ستا ناز د رضوان په سر چلیړی خو پر ما نه.

د هغه پدی خبره کنترول مې له لاسه ورکړو او په لوړ غږ مې وویل: خپل ژبي ته پام کوه! خپله پوهیری څه وایي؟ رضوان زما د ورور پشان دی راته هغه ستا پشان خود خواه او مغرور ندی، هغه خبر ندی چې زه هلک نه یم او دیو ورور پشان راته احترام لری.

زید- که خبر شو ته هلک نه یې بیا څه؟ بیا هم آیا دیو ورور پشان ستا سره مینه کوی؟ یغما- د رښتیا په پوهیدو تاته کوم څه توپیر وکړو؟ کنه ویي نکړل! نو هغه ته هم کوم توپیر نه کوی، او هو که ته دی خپله خوله بنده ونیسي هغه د کوم خوا خبریری؟ □#شهاب:

زید خپل لاسونه د تسلیم پشان پورته نیسي او وایي: بغیر له شکه زه کلک راز ساتونکي یم.

یغما- خدای دی وکړی.

زید- دننه دی د نورو پشان زما خوله کې کیک رانکړو په تمه یم (او کیک ته اشاره کوی چې زه په غوسه ورته وایم: زور خو ندی نه یی درکوم، زړه مې نغوښتو و مې نکړو اوس هم مجبوره نه یم.

زما په خبری هغه په لوړ غږ خاند او وایي: تخو نغواری د مریم حالت خراب شی کنه؟

د هغه پدی خبره کړی ټول فکرونه مې صحیح ثابتېږي او په مسخره لهجه ورته وایم: تر کومې اندازې ته رزیل کیدی شي؟ نه گوري هغه بیچاره جنی د ډیر مینې څخه ستا عبادت کوی، روند یې؟ ته حق نلری د هغې د احساساتو سره لوبې وکړی پوی شوی څه مې درته وویل؟

زید- که زه ووايم زه د ډیر مینې څخه د یو بل چا عبادت کوم څه؟

د هغه په خبره به حیرت و ته گورم! یعنی داسی سوک شته چي د زید زیره یې ځانته اخیستی ویي؟ نا امکان نلری؟ بی اختیاره وایم: انشاءالله چي هغه کس دی ددری منه خاورو لاندی شي ترڅو ت....

ناساپه احساس کوم چي غاښونه مې مات شول، خبره مې نیمه کي پری شول او د زید خواته گورم چي د غوسې څخه په سرو سترگو زما خواته راگوی او د لیونیانو پشان په چغو وایي: څه دی وویل؟ بیعقلی؟ ته یوځل بیا ووايه زه یې واورم؟!

بیجده ویریدلی وم کاش دا خبره مې نه وایي کړی کاش خوله مې ماته شوی وایي البته ماته هم شوه داسی ټک مې وخورى، یعنی دومره ورسره مینه لری چي د هغی په اړه په یوه خبری زه یې ووهم؟! په ویری باندی ورته وایم: ه....ی...س... زید- یو ځل یواځي یو ځل بیا داسی خبره وکړی خپل د ځان څخه گيله وکړه نه زما څخه) او به چغو وایي: پوه شوی؟

د ډیر ویری څخه یواځي ورته سر بنوره وم، درنه خاموشی زموږ مینځ کي بنوره شوه هغه خبری نه کول او ما د تلو جرئت نه درلود د بت پشان ناسته وم چي هغه وویل: خپله دی وغوښتل که د انسان پشان کیک دی راکړی وایي نه دی وهل خوړل او نه هم د مریم شپه خراب کیدل.

هغه دا خبره وکړل او د ماني خواته روان شو پوهیدم چي زید ټوکي نکوی او د رښتیا د هغې بیچاره کي شپه ور خراب کوی؟ نه نشم کولی پریږدم داسی کار وکړی په تلوار د هغه خواته ځم چي تراوسه د حرکت په حال کیدی، د لاس څخه یط نیسم چي دریری او

راڳوی په ورختایی وایم: سمدہ هر څه چی ته وایی.

هغه خپل لاس زما د لاس څخه کش کوی او وایي: درته ویلی مې نه وه چې بر به ناز نکوی؟!

یغما۔ پخداى ناز نه وو یواځې... یواځې... یواځې...
زید۔ یواځې څه؟

یغما۔ ہیس۔

زید۔ اخیری حُل دی و اوسیری بل حُل همغه کار کوم چي وایم یی۔

(ڙڙ خپل سر ورته خوڻه وم، د ميز خواته څو دواړه په څوگي بيرته کينو د کيک قاب په لاس کي راخلم قاشق کومه ده؟ لکه چي زما په خبره د ويلو څخه بغير پوي شوي ويي چي ويي ويل: په لاس يي راکړه..

د کيک يو کوچني برخه خپل په لاس جلا کوم او پداسې حال کې چې لاس مې په ښکاره باندې لړزېدو، شرمېدم په سل نه زړه د هغه او په زحمت کيک مې د هغه خولې کې کيخوډو چې هغه سرگي پټې کرل او ويې ويل: اممممم

چي ما په زړه کې وويل: مررررگ امممم زهر دی شه، په ستونې کيدی بند شه، ما لا ورته بنيرا ويي کول چي هغه سترگې خلاصی کړی او ويي ويل: څه دی وويل؟
يعما- ما؟ نه څه بايد ووايم؟ نوش جان دی شه.

زید کومه خبره نکوی او زما پشان د کیک یو توته راځلی او زما د خولي خواته یې نیسی
په حیر ورته گورم چې هغه وایي: څه رډی رډی راگوری وېخوره.
یغما- خپله یې خورم.
زید- خلاصه کړه خوله دی.
په غوسه ورته وایم: ومی ویل خپله یې خورم.

زید هیس نه وایې او راگوری ناساپه په هغه بل لاس یې زما خوله د څلور کلن ماشومانو پشان ونيول او کیک یې په زوره زما خوله کې تخته کړو او په خندا یې وویل: خوند یې وکړو..؟

یغما۔ مرگ پی خوند پی وکړو ټول مخ دی راته په کیک ولېرو.

زید- راشه پاک یې کړم درته.

او بیا یې خپل په لاس زما خوله پاکه کړه او ویې ویل: دا دی پاک شو اوس کومه دی زما ډالې؟
په حیرت وایم: ډالې دی؟
زید- هو.

څنگه وکړم چې بیا لیونی نشی؟ چوپتیا می اختیار کړه او ډیر په عاجزانه ډول می وکتل ورته شاید د تېږې په شان زړه یی راته وسوځیږی.

زما پداسې کتلو هغه وایې: ندی ده اخیستی؟
یغما- پخدای خبره نه ومه چې نن ستا کلیزه ده ځکه ضرور می درته یو څه اخیستل هغه تور مار زما سره چل وکړو ځکه ما درته اخیستل.
خاندی او وایې: توپیر نکوی په بدله کې یو بل څه راکړه.

په حیرانتیا می وویل: لکه څه؟
زید- د غاړی زنځیر دی.
یغما- چې شـــــــی؟ (په غصه می دوام ورکړو: فکر یی هم ونکړی.
زید- چیشی دی چی واوریدل.
یغما- سهار درته یو بنایسته ډالی اخلمه سمه ده؟
زید- نه همدا غواړمه راکوی ځکه؟

د هغه پدی ضد باندی په زړه کې وایم: د موټر د تیر لاندی شي زیده اور واخلی زیده، جنازه دی راشه زیده، انشاءالله د نن شپې څخه تیر نشي زیده، ویده شي بیا رویش نشي لڅیره " ههههه دا یو دوه بنیرا وی ما ورپسې کړل هسی عصاب یې راخراب کړو بخشه کوی"

په کراره ورته وایم: نه کیږي له دی زنځیر څخه تیر شي؟
په جدی لهجه یی وویل: نه همدا غواړم.
یغما- او ففففففف راشه واخله گدایگره وړی سترگی..

هغه خاندی او وایي: څه وکړم خوښ شوی می دی.

په غوسه باندی ورته گورم او په زحمت باندی زنځیر ختا کوم او به تروش تندى د هغه خواته نیسم او وایم: هوممم واخله.

زید خپل وربځي پورته کوی او وایي: همداسي یی واخلمه. دالي همداسي څوک ورکوی؟ یغما- هو څه رنگه یی ورکوی نو؟ زید- ته یی راته په غاړه کړه.

دهغه پدی خبره بیا می خوله د حیرت څخه خلاصه پاتی شوه، نن شپه به ده څه شوی؟ په هوښ خو دی؟ بی اختیاره می لاس پورته کړو او په تندى می ورته کي بنوده په حیرانتیا یی کتل راتهر او زه ورته وایم: تبه هم نلری چې اپلاتط ووايي؟! نو په څه دلیل فکر کوی چې زنځیر به زه درته په غاړه کوم؟!

په همغه حیرت باندی زید وایي: لاس می نه رسیزی ژبه مه وه ژر یی راته په غاړه کړه. یغما- که ونکړم؟ زید- بیا پوهیږي نو!.

د هغه پدی خبره د غوسی څخه تکه سره کیږم او په زړه کي بنه کنځل ورته کوم، په زړه می زنځیر د هغه د لاسه څخه واخیستو چې هغه په خدا راوکتل چي جواب کی ما ورته بد بد وکتل او زنځیر می ورته بند کړو.

یغما- هومم وشو.
زید- افرین.

زنځیر یی لاس کی ونیو او په ځیر یی ورته وکتل چې ما وویل: که پوهیږمه چی دومره دی خوښ شوی دی وختی می درکوی!.

هغه جواب رانکړو څو ثانې په ځیر، ځیر زنځیر ته وکتل او بیا پرته له کومی خبری له ځایه پاڅیدو او ویی ویل: هیر نکړي ته ماته هماغه یوسف یی یواځي لږ ادب کولو ته

ضرورت لری.

آیا دا حُما د پوښتنو ځوابونه ول؟ ولې بې غیږه کی ونيوله؟ ځکه څه ورته یوسف ومه. ولې دا کارونه کوی؟ خپل په نظر ما ادب کوی؟ یو راحتہ نفس مې وویستو څه ښه ده جلی توب مې په مخ نه راوړی. حتا په پټ راز مې نه تهدید کوی. هر څومره چې مغرور او خود خواه دی بیا هم زه ورباندې باور کولی شم، همدا چی جلی نه یمه ورته یوه دنیا خبره ده په ذهن مې هر رنگه پوښتنې راتلل.

خدای دی لاس مات کړه چنارگل بابا بی وهلو دی حُما خوله راماته کړه. لاس خو ندی توره ده توره کوتې خواته مې ولاړمه له ځان سره مې وویل: هوا ښه شوې خپل د وېښتانو غمه مې وخورمه. نور نشمه کولی خولې په سر کړمه پرته له زید نه نور چا حُما وېښتان نه وو لیدلی. وروسته له لمانځه نه د خوب نړي ته تللی ومه. چی د وحشت له دنیا نه کمه نه وه. سهار 7 بجی ول لمونځ قضا شوی وو مجبوره شومه قضایې مې را وگرځه وو.

د تل په څېر سبا ناری لپاره ودانی ته ولاړمه. سبا ناری د رضوان په توکو مو وخوړل. نن جمعه وه او ټول په کور ول. رضوان ته مې باید ویلي وایې؟! د رضوان د کوتې خواته ولاړمه او دروازه مې وټکول چې هغه وویل: راشه.

داخل شوم او ومې ویل: د وېښتانو ماشین لری رضوانه؟ زما په خبرې هغه سر د موبایل څخه پورته کړو او په حیرانتیا یې وویل: د وېښتیانو د اتو کولو یا وچ کولو؟ په حیرانتیا مې وویل: خاوری دی په سر شه انجلی خو نه یی چی دا شیان لری.

زما په خبرو رضوان وخنډل او خپل غږ یې د ښځو پشان کړو او ویې ویل: یوسف خانه جهیزیه (د ناوی کور) مې مکمله ده. زما سره واده نکوی؟ دومره ښایسته انجلی یم زما د ښایسته مثال به په دنیا کې پیدا نکړی.

د رضوان په خبرو خاندن او ورته وایم: ندی کوم ته د سکاره غوندی تور یې.. د دی خبرې وروسته دواړه خاندو او زه ورته وایم: غواړم وېښتان مې لنډ کمه.

په لوړ غږ يې وويل: ولی؟ ته ښکاره کړه وېښتان دی څه وگورم ما بيخي ندی ليدلی.
 یغما- اړتیا نشته ته هر څه وگوري ووايه لری ماشين کنه؟
 رضوان- نه لومړی وښاپه راته ژر کوه.

لاس يې راوچول او خولی يې راته وويستلو او په حيرانتيا يې وويل: بی عقله ولی دی تر
 اوسه دا وېښتان پټ کول؟ اوس يې هم کم کوی؟!
 په غصه مې ورته وويل: رضوانه ډير خبری مکوه لری ماشين او کنه کار لرمه؟
 رضوان- زما د وېښتانو ماشين خراب شوې زید يې لری (بيا کرار وايي: نکېږي لنډ يې
 نکړی؟

یغما- نه ولاړ شه له زید څخه يې راته راوړه.
 رضوان- نه راوړم.
 یغما- نه راوړی؟
 رضوان- نه
 یغما- خپل خوښه دی ځمه ترور ته وایمه هير شوې خو د ندی؟

دا خبره کوم او کرار کرار د زينو خواته ځمه چې رضوان په غوسه وايي: يوسف خدای د
 ونه وهه چی ما گواښه ويې، ما يو ځل سگرت ووهل او کنه تا بدبخته وليلم اوس مې نه
 ايله کوی...

یغما- وخت نلرمه ژر راوړه!
 رضوان بد بد راوکتلو او د څو دقيقو وروسته ماشين په لاس زما خواته راغلو او لکه
 ماشوم پشان يې وويل: نکېږي لنډ يې نکړی؟
 یغما- ومی ویلی نه اوس دا واخله د استعمال طریقه يې راته وښاپه.

رضوان زړه نازړه د ماشين چل راته وښودو، ماشين مې واخيستو او خپلې کوتي خواته
 لاړمه ماشين په لاس هينداري ته ولاړه یمه د هينداري مقابل کس ته په لیدو می غم تازه
 شو. زړه مې په خپل حال وسوځیدو او ومی ویل: ضرور قسمت همدا وو.
 ماشين مې روښانه کړو او اوښکی مې بی واره روانی وو. ولی دا اوښکی خلاصون نه
 لری..؟! هر شپه د سيل په شان روانې يې ولی نه وچیري!؟

وېښتان می لاس کې نیولې او لکه غنم له بیخ نه یې وهم، شاوخوا می ماشین شوی وېښتان نیولې او زه په سرو سترگو هینداری ته گورم، د بی وېښتانو کس کې غرق کېږمه بهتره ده ووايمه شوټا شوی کس په هینداره کې...

په لاس باندې هینداره لمس کوم او خاند، د ژړا څخه په نیولې غږ په هینداره کې د ننه کس ته وایم: یغما تا په کومه نحس ورځ پېښه ودی نری ته کیخودل؟؟؟ خپل د ځان څخه بل کوم بدبخته دی لیدلی؟؟؟ لگیا وم ځان سره، خپل د تقدیر او خپل د خدای سره مې گیلې او شکایتونه کول د 12 کالو د شکنجې او زجر پوښتنه مې ورڅخه کول چې ناساپه دروازه په کلکه خلاصیږی، زید ساه ساه وهلو باندې کوتې ته را داخل کیږی..

د هغه د حال څخه معلومیدو چې د مانې څخه تر دی ځای مندی وهلې، لاس یې د دروازی په بند پاتې بغیر له کومې خبر راگوری کرار وایې: څه کار دی وکړی خپل د ځان سره؟

نه پوهیږم ولی خو احساس کوم زما په لیدو د زید قدمونه ولږزیده، ولی باید داسی شی؟ ضرور زه غلطه پوه شوم؟! کرار کرار زما خواته راځي ولی لاسونه لږزیږی؟ په سل نه زړه زما د سر په پوستکي لاس کشه وی او وایې: ولی؟ یغما؟

نه پوهیږم څه ورته ووايم ورته ووايم د دی لپاره چې نه مې غوښتل وېښتان مې څوک وگوری؟ د دی لپاره چې نور خولې نشم په سر کولی ځکه؟! پداسې غږ چې کوښښ کوم عادی اوسیری وایم: ډیر وېښتیاں مې نه خوښیږی

زید کرار وایې: ندی خوښیږی؟

نه پوهیږم ولی نن زید دومره کرار او مهربانه دی؟ او زما سره مهربانی کوی؟ طوفان هم مگه آرامیږی؟ په خدا ورته وایم: هو خو. (خپل سر ته اشاره کوم او وایم: ښایسته ښکارم؟ گنجی؟

هیس نه وایې تراوسه یې لاس زما په سر دی، د ختا کارو ماشومانو پشان ورته وایم: ښه

نښکاری زید؟ نور هم بدرنگ شوم؟

بی حرکت ولاړ دی کرار د هینداری مخکې په څوکې کینې او خاموش کیږي، فکر کوم هغه هم زما پشان په فکرونو کې پوب دی آرامه غږ یې اورم چې وایي: ویي وهه. یغما- څه؟ زید- زما ویننتیان.

حیرت مې کړی دومره حد چې مغز مې د هیس کار دستور او فرمان نه راکوی، یعنې زید زما لپاره خپل ویننتیان غواړي ووهي؟ مغز مې راته وایي: خیال پلو مه وه ضرور یې زړه در باندې سوځیدلې! پدې فکر په تروش تندې ورته وایم: ضرورت نشته ماته زړه سواندې وکړي. زید- ویي وهه. یغما- نشم کولي.

خاندې داسې خندا چې د هر څه پشان ده خو د خندا پشان نه وایي: خپل د دی څنگه ووهل؟ (دا ځل په کلکه وایي: ویي وهه. یغما- د ښکلا څخه دی کم کیږي مریم زړه مات کیږي.

غمژن او زړه نیولې زما خواته راگوري او ویي: هغه ښکلا چې د یو نفر په نظر رانشي په څه درد خوري؟ نخوري؟!

څه وایي؟ یعنی امکان لري سوک زید وگوري او د ښکلا تعریف یې ونکړي؟ آیا داسې سوک هم شته چې د زید ښایست یې و زړه ته ننوځي نه؟؟ د ځان سره وایم: ضرور هغې د زید زړه مات کړي (مطلب مې هغه وه چې زید دهغې په سر زه وهلي وم) خپل گوتې د هغه په ویننتیانو کې وهم سومره نرم د کوم شامپو څخه استفاده کوي؟ څه فرق لري زه خو گنجي یم شامپو څه وکړم؟ څو دقې ویننتیان اړوم را اړوم او بیا ماشین روښانه کوم او د هغه د تور او ښایسته ویننتیانو په وهلو شروع کوم..

د څو دقو وروسته زید هم زما پشان گنجي کیږي خاندې او لځان سره وایم د دی وروسته ورته د چرگ سر ناری وهم خو د حق څخه تیر نشو دا بشر د ویننتیانو څخه بغیر په

همدی گنجې سر هم بنایسته او زړه رابښکونکې وو البته د ورور له نظره، بدې فکر مې خاندې چې هغه خپل مخ زما خواته را تاو کوی او وایي:

زید- زما گنجې سر خندا لری؟ چې ته خاندی؟
په خندا ورته وایم- سم د دی مافیا کسانو پشان شوی یې د چرک سر هغه هم خاندی او وایي: چاته دی د چرک سر وویل؟
ځانته او هغه ته اشاره کوم، هغه بغیر د کوم خبری را گوری او وایي: که خبر وایې ستا د خندا سبب کیږی ډیر وخت مخکې مې ویښتیاں وهل.

په ده باندی نن څه شوی؟ ضرور احساساتي شوی دا چنارگل بابا نه د هغه وهلو او خبرو څخه یې او نه هم د دی مهرباني او نرم خوی څخه ما بیخي دا چنار گل بابا سم ندی پیژندلی تراوسه.

زید- ویښتیاں دی ددی لپاره کم کړل ترڅو خلک یې ونگوری؟
یغما- نه...

زما خبره یې پریکړل او وېي ویل: دروغ مه وایه
غټ نفس اخلم او وایم: خپله بهتره پوهیږی نو ولې پوښتنه کوی.

هغه څه ونه ویل او مخامخ هینداری ته په کتو شو، نن موږ دواړه زړه نیولی وو زه د تقدیر څخه خو نه پوهیږم زید د څه څخه خفه دی؟ خاموشي ماته وم او وایم: له کوم ځایه خبر شوی؟ (مطلب مې دا چې زه خپل ویښتیاں وهم؟)
زید- دا مهمه ده؟

ما ځواب ورنکړ، موږ دواړه غلی وو، او یواځې د ساعت ټک ټک اوریدل کیده،
زړه مې عجیبه د ژړا آرمان کړی وو، هغه شی چې ما ډیر نفرت کاوه هغه زما په سر راغله، همیشه مې بدې راتله چې په ما څوک زړه وسوځوي.

خو اوس ټول ماته د په زړه سواندی نظر راگوری، حتا زید...کاش زما یو ورور وای، یو څوک چې ما پرې تکیه کولای شو، نه کیږي چې رضوان یا زید زما ورور وی؟؟کیږی؟
زه په ټیټ غږ زید ته مخاطب شوم او ومي ویل: زید کولی شي چې ورور په څېر مې

غېړه کی ونیسي، لکه اسماء په څېر یا رضوان په څېر....؟

له سترگو څخه مې د اوبنکو څاڅکي وڅاڅيدل، زید چې په ژور فکر کې و، ورو یې سر پورته کړ، څوکي یې شاته کېښود او ودرېده. او په آرامه غږ یې وویل: د ورور بېشان نه خو د یو مهربان دوست پېشان، ته خپله هم خپل ځان لپاره یو سړی یی، ډیر سړی د دی وخت د نرانو څخه.

څومره دا جمله زما لپاره چې لځان څخه ورکه وم آرامه کونکي وه. ځان سره وایم چې کاش هېڅکله مجبوره شوی نه وایې چې ځان څخه نر جوړ کړم کاش مایم یو مرسته کونکي او ملاتی لرلی، جینکو په شان مې نازونه غوښته، غوښتل مې له دی دنیا نه بې خبر اوسم. زید خپله غېړه خلاصه کړه، او ماته یې اشاره وکړه! او ویې ویل: رايه چرگ سره

ما د اوبنکو په منځ کې په لوړ غږ وځنډل، زید زما په یو قدمې کې ولاړو وو، گناه په غاړه اخلم او د هغه غېړ ته پناه وړم، کرار زما په شاگ لاس وهي زموږ د قد تفاوت زیاد وو شاید 30/25 سانتي زه د هغه تر اوږی رسیدم، زه آرام وم، لکه څنگه چې د له اوږو څخه مې یو دروند وزن پورته شوی وی، ما خپل سر پورته کړ، یو گام شاته ځم، او هغه خندا سره ماته وکتل.

زید- رايه بهر ځو،

یغما- ونې ته اوبه ورکوم!

-زه عمران ته وایم هغه به اوبه ورکړی ته ژر تیار شه.

موږ بحث کاوه، چې رضوان راغلو، زموږ په لېدو وچ ودرېده، سترگې یې توپ په څېر شوی، زما او د زید په لېدو په لوړ غږ یې وځنډل او ویې ویل: مرگ په تاسو دواړو څه شوي؟

زید په خندا وویل: ولی! بنایسته شوی یو!

رضوان- ها زیات بنایسته شوي یاست د بنایست مجسمو

یغما- خانو تاته ولی بیا زور درکوی؟

رضوان ماته داسی بد بد گوری چې زیده وایې: په هر حال، زه او یوسف بهر ځو، ته له

مور سره ځي؟
 رضوان- چېرته ځي؟
 زید- د کباب خوړلو لپاره.
 رضوان- هو ولی نه ځم، صبر چې زه مې تیلیفون او بټوه راواخلم.

رضوان لاړو د هغه په تگ زید وویل: پټو لري؟
 یغما- هو لرم ولی؟
 زید- راوړه.
 الماری څخه تور پټو راخلم، او زید طرف ته لاړم او وایم: دا دی واخله.
 زید- راشه دلته.

د هغه په خبره مخامخ ورته ودرېرم، زید پټو زما د سر څخه را تاو کوی لکه د عربانو په څېر او وایي: اوس بڼه شوو، بهر خو همداسی نشی تللی.

زه د بښینې مخي ته ودرېدم، وقعاً بڼه معلومېږي د ځان په لیدو په خندا وایم: لکه د فلم هلك شوم ولا کنه زید!
 زید په خندا وویل: هو صیب.
 د الماری په طرف ځم، د کالیو منځ څخه فولادی پټو راخلم، څه چې مې زیات لرلو همدغه خولی او پتوگان وو.

یغما- دا واخله ته هم وتره!
 زید خاندی او پټو اخلی پټو تاو کوی او ماته وایي: څنگه شوم!
 په خندا ورته وایم: بد نه یې.
 زید- هو نو تاته خو رسیدلي نشم لنډی..
 په جعلی غوسه کې ورته وایم: هووی چنار گله، زه لنډی نه یم، 168 سانتې چېرته لنډی وی هوم؟

سترگي کړی کوم، چې زید په لور غږ خاندی او وایي: ولی خپل ځان داسی کور اوږ کوی؟ راخته اوږده چې ناوخته کیري.

له کور نه بهر کيږو، د کباب پخولو په طرف حرکت کوو، رستورانته چې خلاصه فضا درلود، ځينې خلک يوازې راتلل او ځينې کورنۍ يا ډلې راتلل، ټولو په حيرانتيا باندې ما او زید طرف ته کتل، البته چې زيات يې زید طرف ته کتل، د ځوانانو يوه ډله رستورانته ته راننوتل کله چې دوی غوښتل تیر شي. دوی زموږ ميز ترڅنگ ودرېده،

چې يو له دوی رضوان څخه په حيرت پوښتنه وکړل: اوبخښۍ دا عربان دی يا اورپايان؟؟؟

مخکې له دې چې رضوان جواب ورکړي، څنگ کې ملگري ولاړ وو وويل: احسان: ستا عقل چېرته دی؟؟ د عربانو رنگ تور يا غم رنگه وي، نو دا حتماً اروپايان دي!

ما او رضوان پير په سختي خپل ځانونه کنټرول کړی وو چې د بم په شان د خدا څخه منفجره نشو زید هم حېران حېران دوی طرف ته کتل، رضوان په داسې غږ سره چې خدا پکې څپې وهل وويل: ملگرو دا زما ورور زید دی، يعنې د افغانستان څخه دی.

هغوی حېران حېران کتل، ما او رضوان په خدا شو، زید چې خپل غږ صاف کړ او په خدا يې وويل: ستاسو د ټولو په لټو خوشحاله شوم! هغه هلک چې احسان نومیده وويل: بيشکه موږ هم خوشحاله شو زید جان.

زید يوازې خپل سر وخوځاوه، هغوی لاړه زه او رضوان هم له خندانو تک سره شوي وو! زید پ جدي توگه وويل: ولې څه شوی چې د بيزو په څېر تک سره شوی يې؟ موږ دواړو کنټرول له لاسه ورکړو او په لوړ غږ مو خنډل، رضوان خواته گورم وایم: په خدای د زید په وړاندې موږ د تور سکرو (زغال) په شان معلومېږو، هيڅوک زموږ طرف ته نه گوري.

رضوان په خدا وایي: رښتيا وايي مجبوره نور موږ د دغه (اشاره زید ته) يوسف د زمانې سره چيرته لاړ نشو کنه زموږ بازار خراب کوي! د رضوان په خبره زید هم په آرامه ځاندي او شونډو لاندي څه وایي خو اوږدې کيږي نه گارسون ته غږ کوي، سفارشونه ورکوي او په تمه کيږي زید مخکې د څخه ږوي جوس راغوښتي وه، د رضوان غږ پورته شو او ويې ويل: يوسف افسوس پر ويښتياوو

دی.. د وینستانو سره داسې ښه ښکاره کیدی لکه شوخه جلی پخداۍ که ته جلی واي ما به ضرور ځانته کولی (رضوان دا خبره کوی او په خدا کیری

چې زه په زړه کې ورته وایم ای خاوري دي په سرشه دا ژبه دي هیڅ دریږي نه دی وینستانو خبره د کوم ځای شوه؟ د رضوان په خبره جوس د زید په ستوني کې بند شوو او په توخي شروع وکړه، زید د توخي په حال کې په کلکه لهجه وویل: بد به وکړي چې ته یې ځانته کوی.. د خبرو کولو په چل هم نه پوهیږ غټ سړی یی دا نو څنگه خبره ده...

رضوان د زید مشر ورور دی، خو هر وخت رضوان د زید د کشر ورور پشان خب ه مني او یو بل مینځ کې راحته دي.

رضوان- ته ولی وحشي شوي چنارگل بابا ته وایي همدا اوس هغه رښتیا جلی وی او زه یی ځانته کوم؟؟

یغما- غلی شه تور ماره ته څه رښتیا زه دي کوم خیال پلو مه ووهه.
د رضوان د خدا غږ پورته کیري او وایي: ته جلی شه بیا وگوره ...!
د خبري د بدل کولو لپاره وایم: ای دا ږودی څه وخت رسیږي
گارسون ته غږ کوم: وروره نیم ساعت کیري ناست یوو ږودی رسیږي اوکنه؟

بیا هم د تور مار غږ پورته شو: یوسفه یو خوو ته هیڅ نه مریږي
لور ته یی کاره کاره گورم او ورته وایم: تا ته ولی زور درکوی ستا له جیب یې نخورم
زیدی روپی ورکوي کنه زید جانه؟؟
زید چې تراوسه پوري آرامه وه او خبري نکولی په خدا باندی سر پورته او ښکته کوی او وایي: هغه خبرو ته غوږ مه نیسه دو هډوکي پاتی یی هرڅومره څه غواړي وخوره.

د څو شیبو روسته کباب یی راوړ په آرامه فضا کی خورل کیري، زید بیا هم چوپ دي نپوهیږم ولی؟ ږودی خورل کیري، دري واړه پورته کیرو مخکي دي تللوونه یوه کوچنی جلی په تیزی زموږ لور ته راغله په جگ غږی یې وویل: کاکا کاکا !

دري واړو ورته گورو کوچني جلی طلايي وینستان او سمندر په شانی غټي سترگي درلود

مندو و هلو څخه ښکاره کیده ساه یی بنده بنده کیده یعنی ستړي وه، زید ته یې وویل:
کاکاجانه کولی شي داواخلي؟؟؟

لاس مخته کوي او یو گل او کاغذ ورته نیسی، بیچاره زید زموږ خواته گوري
جلۍ- خیر دی کاکاجانه دا واخله کنه خور می غوسه کیري.

زید په خنداۍ د هغه کوچني جني مخکې په زنگانه کیني او ورته وايي: کاکا دی درنه
قربان شي خور دي چیرته ده؟؟؟

جلۍ یو لري ميز ته اشاره کوي او وايي: هغه ده کاکا جانه هغه جلۍ چې شني سترگي او
سره کالی لري.

زید کوم ميز ته چې جلۍ اشاره کړی وه ور وگوري او کوچني جلۍ د لاسه څخه نسی او
وايي: راځه ورشو
ما او رضوان یواځي ورته کتل.

جلۍ د زید لاس نیسي او په خندا ورسره د ميز خواته ځي، د هغری تلو ته گورم زید چې
هغه ميز ته ورسیدو هغه د سروکالیو جلۍ پورته شوه، زید د کوچني جلۍ لاس پریردي،
گل او نامه د ميز په سر کیدی نیو هیږم هغوی مینځ کي کومي خبری وشوي چې د جلۍ
رنگ ثانیه په ثانیه بدل کیده

رضوان ته مخ کوم او ورته وایم: څه نیکبخت د دی زید چې د ټولو پام ځان ته گرځوي او
دومره غوښتونکی لري.

رضوان په خندا وايي: لیونیه دا نو ستا په نظر نیکمرغي او خوشحالي لري؟ هغه نه
پوښتنه وکړه بیچاره زړه یی د وینو ډک دي، زید د ځان ښودلو ښایسته هلک یم دا کارونه
نه خوښیږي.

یغما- عجب ده! هغه درک کول هم مشکل کار دی؟
پام می نه وه زید خبري کله خلاصی شوي؟ زید زموږ لور ته راوان وه
رضوان په ریشخند ورته وویل: زید جانه د خاستگارانو او مرکو حساب دي درته معلوم
دی!؟

زید په کلکه لهجه ورته وویل: اپلاتې مه وایه رضوانه.
غږ مې صاف کوم آرامه ورته وایم: څه یې درته ویل؟
زید- هیڅ شی.
یغما- اوووهی څومره ناز کوي ته ووايه په اندېښنې شوم !

زید هیس ونه ویل او د تلو لاره یې غوره کړل، درې واړه په آرامه زید موټر ته راوان شوو، رضوان ریشخندی کوي کله دستمال رانه کش کوی کله په اوږه باندی زما اوږه وهله، زید په غوسه ناکه لهجه ورته وایي: بس دی ماشومان خوو نه یاست انسان په یو دبل څخه لار شي.

خپل ځان زموږ مینځ کي ځای کوي یو ځای موږ سره روانیږي، رضوان په سترگو راته اشاره کوی زید باندی څه شوي؟ او زه مې اوږی پورته اچوم او د زید سره یوځای روانه کیږیم او وایم: هووی چنارگل بابا چیشته غوسه یی ؟
زید- نه یم غوسه.

په توکور ورته وایم: د ورینداری سره دی جنگ کړی؟
دي خبري سره مې زید حرکت څخه دریږی او مخامخ راته مخ کوی او په کلکه لهجه وایي: ورینداره دي څوک ده ؟
یغما- د خدای یوه بنده!

زید په غوسه وایي: یوسفه اعصاب راته مه خراب کوه
یغما- ولی اوس ماڅه وویلي ؟
زید ژوره ساه اخلي بیا وایي: آخر ځل دی وی زما مخکي ورینداره وایي
□:##شهاب

حیرانه حیرانه ورته ورگورم دا انسان ولی په یو سور ندی !
یغما- ولی ؟ ستا بنځه خو زما ورینداره کیږي (مخ رضوان ته کوم او وایم: کنه رضوانه؟
رضوان خپل سر راته خوځوي او وایي: رښتیا وایی ولی غوسه کیږي بیا دي زړه په چاباندی پک دي؟گ

زید زما لور ته بد بد گوري او په جگ گامونو باندی موټر خواته ځي،خدایه بیا د ده پیریانان راغلل؟ ترکوره ،پوري هیچا خبری ونکړل، د هلیز ته ننوتلو فرشته ترور او

آسما هلته وي رحيم کاکا نه وه هغه تاشکند ته تللی وه

فرشته ترور په خندای زموږ بڼه راغلاست وکړو او ويې ويل: بڼه راغلی راځي دلته کيني
آسما هم روسته فرشته ترور نه وايي: پخیر راغلي.
آسما د زید سر ته پام شو په حیرانتیا او لوړ غږ وايي: ولی دی وینستان وهلي په
خدای څومره افسوس دی.

فرشته ترور هم فکر کيږي او وايي: د مور گرانه دی فصل کیدی ولی وینستان خراب
کړي؟

خو شېخانه د هیچا ماته پام نشو ځکه زما وینستان مخکي هم چالیدلی نه وه؟
زید په آرامه غږ وويل: موری اوږد شوي وه په تکلیف وم وسره.
فرشته- بڼه دی وکړل زوی هسې نظر کیدی.

آسما د زید خواته ورغله دستمال يې د سر څخه لري کړو او ويې ويل: کاش پریښودی
وي څنگه ورسره ښکلی ښکاره کیدی..
زید په خندا ورته وايي: خیر ده خور جاني همداسی کل نپاتی کیرم بیرته راځي وینستیان
مې...

بحث خلاصیږي خادم چای راوړي په چای څښلو بوختیږو...
رضوان غږ کوي: یوسف هغه غاړکی دې راښکاره کړه انځور يې اخلم!
یغما- ولی؟

رضوان- د ځان لپاره هم همداسی جوړوم!
زید لاس مخکې کړ او دکالیو له لاندې يې غاړکی را وپیسته او رضوان ته يې وويل: دا
اخلي رضوانه؟

رضوان د غاړکی د لیدلو سره سم په بالښت باندې پرما يې گزار وکړو..
یغما- هي؟ ولی گزار کوي؟ ووزي؟؟

رضوان- له مانه پټ د زید سره ملگرتیا کوي انسان پلورنکيه! ولی دې غاړکی دغه

چنارگل ته ورکړه؟ زمانه خو دې ښه په پټه اخیستې.

زید په جگ جگ آواز وخنډل د غوسې په شان رضوان ته وایم: ټول ستا د لاسه دي که تا هغه شپه ډالې ډالې نه وای کړی زه به نه اړ کیدم چې غاړکې مې ورکړې وای زید په خدا کې وایي: رضوان جانې کینه مه کوه هر وومر زه ورته ډېر گران یم.

ناساپه مخامخ وایم: دروغ وایي هیڅ یو مو راته گران نه یاست.
رضوان وخنډل او وپې ویل: ته څومره مخامخ ویونکې یې! یوسفه!
زید- زړه زړه ته لاره لری. (زید دا خبره وکړه او صالون یې پرېښودو)

ماهم د شپه په خیر ویلو سره خپل کوټې ته لارم تیلیفون ته مې زنگ راغی نا پیژنده شماره وه په نه زړه مې جواب ورکړو: بلي!
وروسته له لږ چوپټیانه د یو چا غږ پورته شو: یغما!!!!

ددې نوم په اوریدو مې بدن کې مې یخنی ونیولو لاسونو مې په لږزیدو پیل وکړو په لږزنده غږ مې وویل: ت...تاسو؟
-یغما موبایل مه بندوه سلیم یم هیله کوم غوږ شه.

باید ځان له لاسه ور نه کړم هغه هیڅ هم نه شي کولی کلک او جدي وایم: زما شماره دي له کومه کړه؟

سلیم- د رضوان د ملگري څخه مې واخیسته
یغما- څه وایي زر ووايه کار لرم.
سلیم- نه غواړې چې بیرته راشي؟ قسم کوم هر څه جوړه وم. یو چانس را کړه

په لوړ غږ وایم: ولې نه پوهیږې؟ زه نوره یغما نه یم په خدای چې نه یم هر څه بدلون کړی حتا احساس مې د ژوند څخه مې خوښه یم پریږده چې ژوند مې وکړم سلیم- ولې د مور تیروتنې مې زه وگالم؟ دومره بې انصافه یې؟

یغما- وگوره سلیمه تاته انجونې کمې نه دي زما شا پریږده.
موبایل بند کوم او څو دقیقې سترگې پټې نیسم نه پوهیږم په خیالې نړۍ کې څه وخت پوبه

شوي او خوب وړې وم...! د سهار د لمانځه په اذان وپيښېږم لمونځ کوم او د بڼ په لور ځم، تر اوه بجو د گلانو د بوټو په سمبالولو بوختېږم هوا روښانه کيږي د ځان سره وایم: شکر خلاصه شوه ..

د ودانۍ په لور ځم خو هيڅوک وپيښ نه وو يوازې فرېشته خاله هلته ناسته وه.

يغما- سلام خاله جانې!

فرشته خاله چې د قرآنکريم په تلاوت لگيا وه سر را پورته کوي په مسکانه ډول وايي:

عليکم سلام وپيښه شوې بچۍ؟

يغما- هو خاله جانې رضوان او زید چرته دي؟

فرشته خاله- ویده دي ورشه را وپيښ يې کړه.

يغما- په سترگو

د زينو خواته په پورته کيدو ځان سره وایم: اوس کوم يو را وپيښ کړم؟ د زید د کوټه د زينو تر خوا وه او د رضوان څخه څو گامه لرې نو اول به چنارگل بابا را وپيښ کړم بڼه ده، په زينو پورته ځم چې د اسما غږ اورم په خپل ځای ودرېږم.

اسما- وگوره مريم ځان مه بايله په ځان وژنه هيڅ هم نه سميري (لږ چپ پاتې شول او بيا پيل کوي: زید خو زموږ نه ته بڼه پيژني د زور خبرې نه مني.

د مريم غږ مې نه اورېدو ځکه لود سپيکري نه وي! اسما له لږ چوپتيا وروسته بيا وويل: مريم جانې ولې نه پوهيږي؟ مينه په زور نه ده لالا مې څه گناه لري؟؟ ته دې په دغه کارونو هغې ته ډېر آزار ورکوي ايا همدا مينه ده؟؟؟

بيا هم لږ چوپتيا غوره کوي او په سترې ډول وايي: اففففف مريم ته يواځې خپلې خبرې کوي تاته ولې د نورو خبرې اړينې نه دي؟ يواځې يوه خبره دې کلکه نيولې ده، چې زه مينه ورسره لرم...! لکچي دا بسنه کوي...؟؟؟ په دغه مينځ کې د زید نظر څه کيږي هان؟؟؟

بيا چوپتيا غوره کوي، اسما ژوره ساه باسي او په نرم انداز وايي: مريم صدقه دې شم خورمې ژاړه مه هيڅ کمښت نه لري! لورې زده کړې دې کړې دي بنايسته يې د هر څه

نه اړینه داده چې ښه کورنۍ لري، ځانته او نورو ته آزار مه ورکوه کيدای شي قسمت مو همدا وي هيله کوم!

د اسما غږ نور نه اورم په سوچ کې غرقېږم هر څوک ستونزه لري خو ډول ډول.
د مريم ستونزه او درد يې هيڅ دی که همداسې نه ده؟ او يا هم کيدای شي مينه مې نه وي تجربه کړې او يا هم دهغه درد زما درد او غم څخه لوړ وي؟ په هر حال د خلکو کورنۍ موضوع گانۍ ما پورې اړه نلري.

زید هم حق لري زور نه دی مجبور نه دی چې په ځور دغه پیوستون ته غاړی کړي دی.
ورو ورو د زید د خونې خواته ځم ور خلاصوم، لومړۍ خپل سر دننه کوم او هرخوا گورم، نه ښه ده امن شته دی څوک نشته! زید ویده دی او په لاس کې یې یو څه د انځور په ډول دي؟! ولې یې خونه د لوگي څخه ډکه ده سترگې مې سگریټو په نیمه سوو ټوټو ولگېدې ای په رنگ دې خاورې واوره کم عقله ولې سگریټ وهي؟ افسوس دې په ځوانۍ..

پوزه مې نیسم او د خونې کړکۍ خوشي کوم د زید د تخت خواته ور ځم لکه د درې کلن یا څلور کلنو ماشومانو په څیر ویده و، ورو ورو وایم: زید پاسیږه لماسپښین شوی دی.

غږ یې ونه کړو شیطان راته وسوسه وکړه په سوچ کې شوم. مری مې تازه کوم او په زوره غږ کوم: زییییییییده پaaaaااسپیږه.
زما په چغو بیچاره یو ټوپ کوي او ماته گوري.
د هغه پدی شانتی پاسیدو زه په خدا وایم: ودې خوړه لکه انسان داسې خو نه را وینښیږي...
زییییییییده پaaaaااسپیږه.

انځور ته مې پام کيږي او په تيزي د انځور په لوري ځم په خدا وایم: وریندار ده چنارگله؟
مخکې له دي چې انځور وگورم د زخمي زمري په څیر راباندي حمله کوي او له مټي نه مې نیسی په عصبي غږ وایي: چا درته وویل چې زما کوټي ته راشه؟ ما درته نه وه ویلي چې وریندار وریندار مه وایه بیعقله؟

د لاس زور یی زیاتوی مخ مې له درد نه غونج کيږي او په کرا غږ وایم: لاس دي

راوشکوه وحشی خوشی می کړه
زید- په کوم حق زما شخصي شيانو کي گوتي وهي؟ (په سترگو يی هغه انځور ته اشاره کوي او په غوسه يی رانه اخلي)
په لور غږ وایم: وخورل شو؟ وړي گدايگړه بنه کوم بيا يی هم وایم وړيندار.....وريندار
صحي شو...؟!!

لاس می په هغه حد کلک نیسی چی فکر کوم هډوکي یې مات شول
 غاښونه یو پر بل چیچی او په غوسه یې وویل: یو ځل بیا ووايه؟

وڊاڙيڊم او ڀڄه ڪرا غڙ ڪلمه ڀڄه ڪلمه مي ووي: وري نڊا ر... " هههههه وويڙيل بيا هم وائي ڊا ڊضددد يغما"

په سرو سترگو راگوری خپل ازاد لاس د څپیري په نیت پورته کوي چي زه می سترگي پټوم، څپیري ته په تمه کیرم چي په نه باور لاس مي خوشي کوي او پر حای یی ما لکه سپک څیز له کوټي نه بهر اچوي، تر څو چی په خود را تللم له کوټي نه می بیرون تشریف درلوده او وری په کلکه بنده کړه، د ور د ویشتلو سره سم د کوم څیز د ماتیدلو غږ راځي چي د زید له غږ سره یوځای وه ور خطا مي ور خلاصه کړله سترگی می په زید لگیری چی په ځمکی ناست دی او د لاس نه یی وینی بهیری...!

په لور غږ وايي: بهر ووځه
په ډار ډار يې خواته ورځم او کرار وایم: د لاس نه دي ویني بهیري؟!
د ملنډو په ډول خاندې او وايي: زړه دي وسوځیده ها یغما؟ (په لاس کی کینکل کوي او
وینه یې له لاسونو بهیري تقریبا یی خواته منډه کوم او هغه شیشه په لاس کی کینکل کوي
او راته خاندې لاسونه ته یې لاس اچوم او وایم: روانی خوشي یې که لاس نه دی ویني
بهیري.

زید فقط کتل په سختی می ورته لاس خلاص کړو، لعنتی خومره یی ژور پری کړي
وارخطا وم نه پوهیدم څه وکړم هر وخت می چی وینه لیدله بی حاله کیدلم

د رضوان په چغه دور په لوري مي وکتل: زیددددد

زید بی له کومې خبرې خپل سر د تخت په اړخ کینود، خدای دې وکړي چې فرشته ترور نه وي خبره شوي. رضوان زموږ په لوري منډه کړه او په وار خطایي یې وویل: څه شوي؟ یوسفه هله منډه کړه د اولیه مرستي صندوق راوړه

بنسټه مې منډه کړه بی له دې چې فرشته ترور ته خبر ورکړم صندوق مې پیدا که او کرار پورته لاړم، که فرشته ترور خبره شوي وای هر ورو یې فشار پورته کیدو ځان مې د زید کوټي ته ورسوه او پانسمانونه مې رضوان خواته ونيول او ومی ویل: دا دي واخله.

رضوان صندوق واخیسته او د ویني په پاکولو بوخت شو، د زید خواته کینم اوس یې هم تخت ته تکیه کړي او سترگي یې پټي دي رضوان په اندیننې وویل: لیونیه! څومره دي ژور پري کړي بیا ولی وحشي شوي یې؟

زید خپلې سترگې خلاصوي او ماته گوري رنگ یې لکه گچ سپین شوي وه جوړ لاس یې نیسم او په ژر غونې غږ وایم: بنه یې؟ لاس مې کلک نیسي او کرار خپل سر زما پر اوږو کیږدي

رضوان- زید پورته شه چې ډاکټر ته لاړ شو ډیر ژور پري شوي وینه یې نه ودریږي کیدای شي کوک وځوري..؟! د رضوان خبره تایید کوم او زید ته په کتلو وایم: رښتیا وایي پورته شه چې لاړ شو وگوره څومره وینه تري بهیدلي..؟!

هیڅ څه یې ونه ویل چې زه رضوان خواته مخ اړوم او وایم: ورشه ظریفې ترور ته ووايه چې راشي کوټه پاکه کړي زه زید بنسټه بیايم.

رضوان سر د سمده په نیت ښوروی او د ور په لور ځی، چې زه ورته غږ کوم او وایم: گوره فرشته ترور خبره نشي د شا ور څخه یې درولم.

رضوان بیا سر وښوره ویې او ولاړی، زید ته په کتلو وایم: هله پورته شه.

غلی پاتې کيږي ځان سره وایم ضعف یې نه وي کړي؟ اوږه یې بنوروم او نارۍ ورته و هم: زید ښه یې؟ خبری وکړه.

سر یې زما پر اوږې سم کړ او لاس یې راته کلک ونيوه، پوه شوم چې ضعف یې ندي کړي خو که همداسې کینو حتما ضعف کوي کرار وایم: بیا یې نه وایم سمدې اوس نو پورته شه چی لاړ شو.

خپل سر پورته کوی او په ځیر ځیر راته گوري چې زه په تلوار وایم: په قران که نور ورته ووايم اوس پاسيږه (مطلب د نه ویل همغه ورسندار لفظ..)

زید خپل سپین وچې شونډی و خوځه ول او کرار یې وویل: وعده کوی چې نور نه وایې؟ په تلور سر خوځه وم او وایم: وعده ده.

پاسيږم او زید د لاس څخه نیسم په سل زور او زحمت باندې پاسيږی، لاس یې په دسمال کلک ترم، او کرار د زینو خواته زم د شا له دروازی وځو ترڅو فرشته خاله زید په داسې حال ونگوري، د رضوان د موټر خواته روانیږو شکر فرشته خاله خبره نشوه.

رضوان موټر کې ناست وو د شا دروازه خلاصه وم او زید بیا خپله کینم چې رضوان مخ راگرځه ویې او وایې: زید ورور مې قربان دی شم ښه یې؟ د کمزورتیا احساسا خو نه کوی؟
زید- ښه یم رضوان حرکت وکړه.

رضوان موبایل راخلي او یو چاته زنگ وهي او وایې: ستانکزی ته ووايه رضوان د زید سره راځي لاس یې بیر پری شوی هو څو دقو کې در رسیږو.

خپل پام د رضوان څخه اخلم او زید ته گورم، لاس مې ورنه کلک نیولې خو تراوسه وینه بند کيږی نه، هغه خپل سر د موټر په سیټ تکیه کړی او سترگې پټې دي. کرار ورته وایم: زید دلته کيږده سر دی (او خپل اوږې ته اشاره کوم څو دقې بی خبری راگوري بیا سر ښکته کوی او زما پر اوږه یې کيږدی، تر شفخانی یو هم خبری نه کو، فکرونو کې ډوبه کیرم، ولې تر دی حده په غوسه شو؟ بیچاره زید د گچ پشان سپین شوی شونډی یې وچ کلکې شویچ لږ وینه خو یې له لاسه ورنکړه، شفخانی ته رسیږو.

د یو کوتي خواته خو زموږ د داخلیدو سره سم ډاکټر پاسیدو او د رضوان خواته راغلو زه زید د کټ خواته وړم، زید مې په کټ وځمله وو چې ډاکټر وویل: سلام خیرت خو دی؟

رضوان غټ نفس اخلي او وایي: خپله خو یې گوري د لاس څخه یې ډیره وینه تللی ده.

زه په خلاصه خوله دوی دواړو ته مې غوږ نیولی؟؟؟ (هغه ځکه چې دا ناول فارسي دی او ملگرو ډاکټر او رضوان پښتو خبری کوی خو موږ ټول پښتو ژباړلی کنه فکر وکړی فارسي ژبه کی ناساپه پښتو...!؟) ډاکټر د رضوان په خبرو سر وڅوځه وو او د زید د لاس په لیدو شو، او بیا په افسوس یې وویل: هلکه ډیر دی ژور وهلي!

ډاکټر یو سیروم د زید په لاس کې وهي او شروع کوی د هغه د لاس په پانسمان کولو باندی، باید داسې ووايم د هغه د لاس په گڼیلو باندی، تل د داسی ضحنو په لیدو مې حال خراب کیدو مخ گرځه وم او د رضوان خواته ځم وایم: څومره بنایسته دی پښتو خبری کول له کوم ځای دی پښتو زده کړی؟

رضوان د زید څخه نظر اخلي او ماته په خندا وایي: د پلار لخوا پښتانه یو...؟! زما پلار دوه قوم څخه دی مطلب زما د پلار مور تاجیکه او پلار یې پښتون وو.

په حیرت باندی ورگورم نو ولې زه تراوسه نه وم پوه شوی؟ زما د حیرت به لید رضوان خاندی او وایي: زما د نیکه د وفات وروسته زموږ کورنې کې په پښتو باندی خبری کول کرار کرار ورک شو، زما پلار زما انا یعنی خپل مور ډیره ورباندی گرانه وه نوو ځکه خپل د مور لهجه کوی البته پښتو زموږ ټول کورنی زده ده، خو کور کی ټول فارسي خبری کو.

زید خواته اشاره کوم او وایم: هغه هم پښتو زده؟
رضوان کرار خاندی او وایي: زموږ ټولو مینځ کې زید بنایسته پښتو لهجه کوی سم د اصل پښتانو رقم.

د رضوان د خبرو وروسته ځان سره وایم: ښه نو ښه دا د بنایست سر چینه چې د دوی په

کورنۍ کیده دا اصل کې د دوی د نیکه څخه ورته پاتې! خپله رحیم کاکا پدی عمر باندې تر اوسه د بنایست نښې نښانې په څهره کې معلومېږي، نو مطلب ویلي شو دا د پښتون د قوم ذاتی بنایست دی اوس چې بل قوم هم یوځای شوی دوه متفاوت نسلونه خرابات یې کړي "هههههه بخشه کوی خو د رښتیا هم خرابات دی"

د رضوان غږ زه د فکرونو څخه وویستم: ته پښتو خبری کولی شی؟
 یغما- ای داسی کم او زیات خبری کولی شم.
 د ډاکټر په غږ زموږ خبری خلاصیږي: زید خانه اوس سنگه یې؟

زید په خندا او سر بنوره ولو، ځواب ورکوی، د زید لاس څلور کوکه خوړلی دی، یو ساعت شفخانه کې وو ترڅو د زید د لاس سیروم خلاص شي رضوان لاړو او جوس یې ورته راوړو خو هغه ونخوړو، بیخي خبری نکول لکه چې گونگي شوي وو؟ رضوان د زید اوږه ونيول او تر موټره یې ویوړو بیا موږ شاته څوکی مې کیناستو

او رضوان موټر واني کول په کراره غږ رضوان ته وایم: رضوان فرشتي خاله ته څه ووايو؟
 رضوان- نه پوهیږم ولای مجبور ستا کوتې ته یطیو څو کنه ادی داسی وگوری فشار یې آسمان ته پورته کیږي، داسی د جنازی په شان.
 یغما- امم شه خبره کوی.

جوس د زید خولې ته نږدی کوم او وایم: واخله لږ وڅکه.
 بیا هم هیس یې ونه ویل چنارگل لیونی ژبه خو دی نده پری کړی چې خبری نکوی؟ بیا جوس خولې ته یې نږدی کوم او وایم: ستوني دی وچ شوی لږ وڅکه.

د لږ کتو وروسته سر ښکته کوی او ټول جوس نوش جان کوی، رضوان د موټر د هینداری څخه زید ته کتل او ویي ویل: زید ولې خبری نکوی؟ څه شوی؟ یا چا درته څه ویلي؟ ورور مې؟
 زید په وچ غږ وویل: نه ستړی یم.

زید دباندی په کتو و چې پر اوږه یې وهم او وایم: زید؟

سر يې زما خوا راوگرځه وو او ويې ويل: ها؟
 يغمما- يو شى په پښتو ژبه ووايه.
 په بې حوصله انداز وايي: حوصله نلرم.
 يغمما- رضوان ته ورته ووايه.

رضوان خاندې او په شیطنت باندې وايي: زيد جانته يو ترنم خو وکړه.
 زيد لږ چپ پاتې کيږي. چې زه په عاجزۍ سره وایم: هيله کوم..

زيد څو دقيقې زما سترگوته کتل او په چټکۍ سره يې سر واړولو او بهر ته گوري!!
 لږ چپ کيږي او خپل مری تازه کوي او وايي:

ر به داسې ليونې شوم
 په يو خيال باندې مېن شوم
 زه پوېږم سمندر کې
 په يو لعل باندې مېن شوم!!

خوله مې خلاصه پاتې وه احمق څه يو ښايسته غږ لري! د ځان سره وایم خدايه! ډير بې
 انصافه يې يوه بنده ته دې هر څه ورکوي او نور له هر څه محروم کوي!

د رضوان غږ مې واوريد چې ويې ويل: څنگه وه يوسفه زمزمه؟؟
 يغمما- ډېر ښايسته وه ...!

زيد ته مې پام وړ اوږي چې گورم په خيالونو کې پوب دی اوستری هم دی.
 تر واندې پورې زموږ يو بل سره خبرې نه کيږي. زيد غږ مې همداسې په غوږونو کې
 مې پاتې و او گډېدو!! نه پوهيږم څه وخت کورته ورسيدو رضوان موټر يو څه لرې
 ودرولو او ويې ويل:

رضوان- يوسفه ته زيد درسره بوځه زه مور خواته ځم او بيا د خوراكي موادو سره درځم
 تاسو هم د باغ له لوري لاړ شى!
 زيد ته مې مخ کړ ومي ويل: تللی شى؟

سر خوروي او حرکت کوی زه زید پسي وم نه پوهیږم سنگه و غورځېده هیڅ پوهه نشوم ورمڼه مي کړه او ومي ويل: خاوری د په رنگ شه زید خو انسان غوندي ووايه چي نشم تللی ولی د خوارلس کلنو انجونو غوندي ناز کوی غټ سړی یی نور بوډا کیږي او نازونه د نه خلاصیږی! لاس یی گورم ښه وه ژوبل شوي نه وه. ژوبل شوي خو به نه یی؟

دا چنارگل راته ولی داسی گوری؟ کرار وایي: نه.

په زحمت یی پورته کوم ښه و کوټه باغ ته نژدی وه دروازه خلاصوم او خوني ته دننه کیږم ښه وه خونه مي منظمه وه تخت د زید لپاره خالي کوم او د تخت په سر پری وځی او د بني لاس سنگل په سترگو ایږدی چې زه وایم: سر خودی گرځي نه؟ سر ښکته او پورته کوي چې بیا وایم: ویده نشی درته سوپ پخوم هغه وخوره او بیا ویده شه.

د پخلنځي په لور روانیږم ښه وو یخچال کي بعضی شیان ول. وروسته له شل دقیقو سوپ تیاریږي پتتوس اخلم او خوني ته دننه کیږم او وایم: ویده یی؟ زید- نه یغما- ښه ده.

د تخت په سر کیږم او پتتوس د زید مخ ته کیږم او وایم: وخوره په حای کی کینی او پتتوس په لور گوری چې بیا وایم: خورلی یی شی؟

زما په خبره زید خپل سر د نه په معنا ښوره وی، تازه مي فکر کیږي چي بني لاس یی ژوبل کړی پتتوس د میز په سر کیږم او لوښي لاس کي اخلم د زید په لوري ځم او تر څنگ یی کیږم او وایم: حال دی سنگه ده؟؟ په ارامي سره وایي: ښه یم.

د سوپ قاشقه یی خولی ته وړاندی کوم: هه واخله. د ماشومانو په څیر یی خوله خلاصوله او سوپ یی خوره خندا مي راغله او وایم: زید بیخي د ماشومانو په څیر یی هسی دی قد اوږد شوی ولا... زید ورځي پورته کوي او وایي: سنگه؟

یغما- هسی پوډی د وخوره.
زید د سوپ د خوړولو وروسته ویده کیږی.

د باغ په لور ځم څو ورځي شوي وي چي صحي او پوره اصلاح مي نه وه کړی
کار مي تقريباً درى ساعته ونيول، زړه کي مي تيريري چي زید به ويخ شوي نه وی؟
کار پرېږدم او د کوتې په لور ځم کرار دننه کيږم چي ويخ نشی، د خونی دروازه کراره
خلاصوم گورم چي لا ویده دی، لستوني یی بد و هلی وو، کین لاس یی د سر لاندي او بني
لاس یی په خپو ايښي وو، د کین لاس ځنگل ته یی متوجه کيږم شکاری شوي وو لکه
دپېشو د پنجو شکاری.

ور د زید خواته ځم او کرار خپل لاس د هغه په ځنگل کښه وم چي د زید تندي تروش
کيږی، زما فکر هغه ته ندی او د هغه خوږ لاس ته گورم، ضرور کله چي غورځیدلی
داسي شوی رواني تل ځان ته زیان رسوی د زید کټ ته نږدی په څوکي کینم. او د ملت
عشق کتاب په ویلو بوختیږم د وخت د تیریدو په فکر کی نه وم
د دروازی غږ د دی سبب شو چي نظر د کتاب څخه واخلم، رضوان کرار وویل:

رضوان- یوسفه یی؟؟
د دهلیز په لور ځم او وایم: هو یمه راشه
رضوان دننه راځی او ورسره خوراکي مواد او ځیگر یی راوړي ول کرار یی وویل: زید
سنگه ده؟

یغما- بد ندی ویده شوي.
په فکر کی ډوب شو او کرار یی وویل: ډیر وخت شوي وو چي داسي نه لیونتوب یی نه
کو.

په حیرتتیا سره وایم: یعنی مخکی هم داسي شوی وه؟
رضوان- زید په نورماله توگه بڼه ندی کله چي غوسه کيږي نو داسی کيږی کنترول له
لاسه ورکوی خو ډیر وخت شوي وه چي داسي غوسه شوي نه وه، اخر ځل یی پنځه کاله
مخکی وو هغه هم د مریم د جرگی له امله....

تقریباً یو ساعت مو د زید اړوند خبرې وکړې رضوان زید ته اندېښمن وه...
 رضوان- یوسفه زه باید لار شم پلار می زنگ وهلی وو باید شرکت ته ځان ورسوم!
 ته خو زید ته متوجه یی نو؟!
 سر مي بسکته پورته کوم او په اطمینان سره وایم زړه: زړه دی بیغمه ورور جانه!
 رضوان مننه کوي او ځی..

د کوتې په لور ځم چیرته چې اوس زید ځان ته ځای خوښ کړی، گورم چې ویخ شوي او
 که نه! دروازه ورو خلاصوم اه سومره دروند خوب ته تللی کم او زیات دری نیم ساعته
 شول! نه چې څه پری شوي وی! ورو یی څنگ ته ورځم او ورته غږ کوم:
 زید...!

ویخ نشو او بیا ځلي غږ کوم: زید پاڅیږه باید یو څه وخورئ!

ددی خوب سنگه دروند ده بیا غږ کوم: زید (په لاس یی خوروم سترگی یی خلاصوي او
 زه وایم: ویخ شوی؟
 سترگی ځبیځی او پورته کیږی
 یغما- لاس خو به دي درد نکوی؟
 زید- نه ښه دی.
 یغما- ږودی خوری؟
 زید- وړي نه یم.

د پخلنځي په لور ځم ځیگر مي ورته پوخ کړ یو گیلان د منی اوبه چې مخکي مي ورته
 خکلی وی په پتتوس کي مي کیښودل او د خوني په لور مي روانیږم، زید اوس هم د تخت
 په سر ناست وو او بهر یی کتل زما شتون ته یی فکر شو او ویی ویل: وادي نه وریدل
 ومي ویل وړي شوي نه یم.

ما پتتوس د هغه څنگ ته په میز کې ښوده، او ومي ویل: رضوان ویل، چې باید وخورئ،
 چې رنگ دی بهرته خپل ځای ته راشي. هغه بې چاره، درته په اندېښمن دی!
 په رشخند وایی: فقط رضوان زما په اړه اندېښمن دی؟

یغما- که خاله هم تاسو په دی حالت کې وويني، هغه به هم اندیښمنه شي!
زید- او ته څنگه؟ یواځې رضوان او خپلې خاله په خاطر زما خدمت کوي هوم؟

زه د هغه څنگ ته کېناستم، دسترخوان خپلو پښو باندې هوار کړم، ږوډۍ او کړایي ورته مخکې کېدم او وایم: زید ته ښه یې؟ ته ولې د ماشومانو په څېر خبرې کوي، معلوماتداره ده چې په اندیښنه کې یم!

گوله راخلم او د هغه د خولې خواته یې وړم او وایم: واخله وخوره شپې ته باید کور ته لاړ شي چې خاله به حتماً اندیښمنه وي! ستا پدې جنازې شکل رنگ بیچاره خاله باندې د زړه حمله راځي که و دی گوری.

د څو ثانيو وروسته زما نیولې گوله خوله کې کوي، او زه پرلپسې څو گولې ورکوم او زید زما په لیدلو کې غرق دی! نه پوهیږم ولې دا لیونی داسې راگوري؟! بیخي سترگی پټه وی لا نه داسې نه چې زما دی وژلو پلان جوړوی...؟!

ځان سره وایم: وای وژل هغه هم د زید د لاسه څومره به دردونکي وي! خدایه، ما سره مرسته وکړئ، خدایه، زه یو نیمگړی خوبونه لرم! په دی سوچ مې خنډل، لیونی دومره ظالم نه دی، وگوره بې وزله، خپله د جسد په څېر شوی! خواږه یې پای ته رسیري، د منو جوس ورته ورکړم، چې هغه یې په یو ساه وڅکل!

د ژبی لاندې یو شئ وایې خو زه یې نه اړم! دسترخوان په پټتوس کې کیدم، او د پخلنځي په لور ځم، ځان سره وایم: پخدای دا هلک پاک لیونی شوی، افسوس په دی ځوانی خپل ځانته چای کیدم، چټل (مردار) (ناولۍ) لوبښي منځم، او پخلنځي راپاک کوم، اوبه جوش شوي او د هیل داره چای چمتو کوم، له پیالي سره زید پسې لاړه شم په صوفه کې ورته مخامخ کېنم، تر څو چای دم شي.

زید- ولې هلته ناسته یې دلته راشه زه هم چای څکم.
یغما- چای ستا لپاره ښه نه دی، چې ټوله انرژي به درته وسوځوي!
زه خپله پیاله پکې کړم او یو څه وڅښم،
زید- فقط زما قصه کې یې راوړه!

ماته يې څه پریده چې مړ شي روانی چنار گل، په دی حال کې، زه په شیطانت وایم،

یغما- زید خان شرط لرم!

زید په حیرانتیا ماته گوري او وایي: ووايه!

خپل ستونی صاف کوم او په مظلومانه ورته وایم: ته ما ته زمزمه کوی؟

هغه هم په حیرانۍ راگوري او وایي: نه په بدل کې راته بیا څه رسیږي!

چای ته اشاره کوم او وایم: هیل داره چای چې په خپلو جادویی لاسونو، هممم

څومره خوندور دی، چې مه کوه پوښتنه!

:□##شهاب

زید ورو وخندل او وېي ویل: سمه ده، لومړۍ ته راشه دلته کینه!

خپل څنگ ته اشاره کوی زه د بریا په موسکا سره پاڅیرم،

ترموز او پیاله ویسم او مېز په سر یی کیدم او وایم: صبر چې پیاله درته راوړم.

لا قدم مې هم نه وو ایښی، چې زما لاس کش کړ، او په څنگ کې وغورځیدم...

یغما- ای د چرگ سره، بیا څه وشو؟ ځم چې پیاله درته راوړم، ترموز په سر خو نه څکل

کیري او یا که ته یې څکی؟؟

زید زما پیاله اخلی او یو غږپ کوی او وایي: ضرور نه دی همدا یو دانه هم بسنه

کوي، بي له هغه هم په لاس کې نشم نیولي.

پیاله زما طرف ته نیسی. چې په حرانتیا ورته گورم او وایم: سومره ته بی سترگو بی حیا

یی زه د چا په خوله وهل شوی پیالي څخه چای نه څکم.

زما پدی خبره زید بیا د غوسې څخه سور کیږی، او زه وویږدم چې هسی نه داخل د پیالي

لځایه زما مغزی رامت نکړی، زید کرار وویل: یعنی زما په خوله وهلو ستا پیاله مرداره

شوه؟

تلوار کوم ددی څخه مخکې چې لیونی شي پیاله یی د لاس څخه اخلم او څکم یې او وایم:

نه ولي مردار شي توکي مې کول.

زما په کار او خبرو زید یواځې وخنډل خو څه یې ونه ویل چې ما ورته وویل: ښه اوس
 زمزمه وکړه البته پښتو سندرې!
 زید منتظر راگوری چې زه وایم: داسې مه راگوره تا خپله وویل زمزمه کوی.
 زید خپل سر خوځه ویې او یو ژوره ساه اخلي او وایي:

ستا د سترگو بلا واخلمه جانانه زما وه
 د زړه قراره راشه مهربانه زما

ستا د سترگو بلا واخلمه جانانه زما
 وه د زړه قراره راشه مهربانه زما

جانانه راشه په خندا شه
 جانانه راشه په خندا شه

ټوله وفاشه چې پوره می شي سوالونه وه جانانه زما
 وه د زړه قراره راشه مهربانه زما

جانانه ستا په جدایی کي
 لکه مجنون سربه زنگون ژړا کومه وه جانانه زما
 وه د زړه قراره راشه مهربانه زما

داسي په غږ کي ډوبه شوي وم هېڅ پوه نشوم څه وخت سندرې خلاصه شوه، ولی دومره
 غږ کی درد وه؟ داسي سندرې ویلې چې انسان فکر ورته وکړي غږ یې د حنجره څخه نه
 بلکي د زړه څخه راوځي، زید په زیر زیر ماته کتل خپل ځانته راغلم او چک چکي می
 ورته ووهل او ومي ویل: واه واه خدای ته وگوره دا غږ دی پټولو دي هوم!

خپل سر لاندی اچوي هېڅ نه وایي، نپوهیږم دي ورځو کي په کوم دلیل باندی دومره
 پریشانه خاموش دي؟؟

کرار ورته وایم: زید کوم مشکل لري ماتي ووايه لکه یو دوست، اصلا ته ولې هغه خبری سره دومره ماته غوسه شوي؟ وگوره په غوسه کیدو هیڅ شی نه جوړ کيږي کولی شور دواړه لکه دوه عاقله او پوه نفرانو پشان یو بل سره خبري وکړو یا رضوان ته ووايه دا رقم حرکات دي بی دلیله نه دي!

مخکي لدی چې زید جواب راکړي زما د تلفن غږ پورته شوو...؟

ای خاوري دي په سر شه، بی وخته مزاحم، لږ پاتی وه د زید نه خبري اوباسم! شمیره می ولیدله وډاره شوم خو اول ځل په شان نه...! شمیري ته می کتل دوه لارو کي پاتي شوم جواب ورکم یا نه؟

زید جدی وویل: څوک دی؟
زړه نا زړه می ورته وویل: سلیم
زما په خبره په لوړ غږ یې وویل: بلندگو وهه (لاوېسپیکر)

څو دقي حیران پریشان ودریدمه او بیا می لوېسپیکر ووهه جواب می ورکړو.
سلیم- یغما جانی اوري گراني؟ ښه یی؟ هغه بل واری زما خبري خلاصی شوي نه وي، ولی دی بند که مایل؟
تیزه می ورته وویل: څه وایي؟ څه غواړی؟

سلیم- دومره رانه بیزاره یی؟
یغما- وخت نلرم بند کوم.
تیز وایي: راځه منطقي فکر وکړو خیرده زما خبروته سم غوږ ونیسه.
یغما- اورم.

سلیم- تر آخر عمره پوری همداسی غواړي ژوند وکړي؟ دپته فکر دی کړی که یو ورځ درباندي هغوی پوی شي څه به وایي درته؟ فکر کوي تابه قبوله کړي؟ یا به لکه یو ټپي ارزښته شي پشان د باندي به دی واچوی؟؟

د سلیم خبري لکه تیږو پشان زما په زړه او روح لږیدي، خو هغه نه خاموشه کیدو او ویل یې: آیا فکر دی کړی هغه فلم هلک (مطلب زید) نپوهیږی ته جلی یی؟؟ باور وکړه

هغوی ځانونه ناگاره اچولی ته څه کوم فکر ورته کوي ډیر تیز، هوښیار دي.....
 لږ چوپتیا نه روسته ادامه ورکوي: مانه غفلت وشو سمدې قبوله می ده! خو بیا هم پوهیږي
 آخره عمرې پوري درته انتظار کوم! مینه می یوه ورځ دوه ورځې نده! لس کاله کیږي
 په تمه دي یم یغما لس کاله پوهیږي ته نپوهیدی زما میښه دی درک کولی نشوه کوچني
 وی بی پروا وي سمدې زما او ستا د عمر ډیر توپیر دی خو باور وکه بغیر له تازې نشم
 کولی ژوند....

هره شپه به یوازي ستا دی لیدلو په آرمان کورته درتلم یوازي په دي آرمان ستا غږ
 واورم د لري نه پام مې درته وه ترڅو مور می درد درنکړی خو بیا هم غافله شوم
 بیا می هم خپله سزا تر یو حده ولیده، غرور می مات شوو کله می هغه شان ولیدی (یعنی
 هلک) فکر کوي ماته اسانه وه؟

سلیم خاموشه کیږی او څومره پدی ورځو کې ما د خاموشي د کلمې څخه بد راغلی؟! د لږ
 چوپتیا وروسته سلیم بیا وايي: که ته یی ومني او زما سره راشي لري ځای ته ځوو
 ،یواځي ته او زه ، ته کولی شي تحصیلاتو ته دي ادامه هم ورکړي...

زید موبایل رانه واخیستو او په غوسه یی ورته وویل: سلیم یی؟ هر څوک چې یی! تا بد
 کړي چې غافل شوي وي. اوس هم ناوخته ده یغما دلته خوشحاله ده نور ونه وگورم ورته
 مزاحمت وکړی پوی شوی؟! (پوی شوی خبره په غوسه ناکه او لوړ غږ وايي گ چې د
 سلیم غږ هم پورته کیږی: تا پوری هیس اړه نلري ځان څخه د شلمبو مچ مه جوړه وه،
 یغما ځانته کورني لري، کوم خیالونه په سر لري وباسه دا فکر مه کوه چې پیسه دار یی
 او د خلکو په قول باندي جذابه او ښکلی یی کولی شی یغما دي خپله کړي؟) سلیم خاندی او
 وايي:

سلیم- گوره؟ یغما لکه نورو انجونو پیسی پرسته، او بت پرسته نده حتا درته گوري هم نه
 زړه دی بیغمه کړه د فلم هلکه.. (سلیم خاندی او بیا وايي: ماتیري لکه ښیښه ماتیري هغه
 وخت بیا نه جوړیږي؟ اوس هم وخت شته زړه یغما ته مه ورکوه لکه نوم پشان یغما کې
 ډوب کیږي....

د سلیم په خبرو خوله مې د حیرت څخه خلاصه پاتی شوه، دا لیونی احمق څه وايي؟؟ دا

خبري زید پوري څه آره لري؟ په آرامه کیناستلم مې ښه ونه بلل او موبایل مې د زید د لاس څخه واخیست او ومې ویل: روسته خبري کوو.

په زړه کې وایم خاوري دي په رنگ شه سلیم خیر خو دی راوړسیدو یواځې شر او جنجالونه دی رارسیری، داسې وایې لکه چې زید هم دده منحوس پشان دی، داسې خبري ورته کوي احمق! موبایل بند کوم زید خواته گورم رنگ یې سور شوی، خپل زخمي لاس ته زور ورکوی، داسې کلک زور ورکوي چې سپین لاسونه یې په سور رنگ بدلیری، او همداسې ادامه ورکوله حتما د زخم کوکونه یې شکیل..؟!!

خپل په یو لاس د زید لاس نیسم او کوښښ کوم کرار یې کړم او ورته وایم: زید هغه سلیم... (د زید په نارو او چغو خوله مې بنده شوله په غوسه وایې: نوم یې مه اخله !!

د هغه په داسې چغو حیرانه پاتې شوم، رضوان هم نشته اوس څنکه وکړم؟! کوښښ کوم کرار یې کړم او ورته وایم: سمدې نه یې اخلم آرامه اوسه.

په دواړو لاسونو د هغه لاس نیسم کوښښ کوم گوتي ورته خلاصی کړم چیرته خلاصیری هغه گوتي داسې کلکي نیولی دی، کرار ورته وایم: گوره هغه بد کړي ته یې جدی مه نیسه هغه فکر کوي هر څوک لیونی هغه په شان دي سمدې آرامه اوسه !

بیا هم خپل لاس ته زور ورکوي لکه کون چې وي او زما خبري نه آوری، دا ځلې که وینه ورڅخه لاړشي ژوندي نه پاتې کیږي زما زورونه بې گټې وه اخیر ورته په غوسه وایم: پخداي زیده دا ځل لاس دی وینه وکړی، کور پریردم او ځم! ماشوم خوو نه یې غټ سړی یې ولی ضد کوي!

نپوهېږم ولی دا خبره مې ژبه ته راغله فکر مې وکړو شاید لږ ورته ارزښت ولرم ! زما په خبرو د هغه د لاس زور کم شوو آرامه یې لاس خلاص کړ، بانسمن کې وینه لیدل کیده باید ورته بدله کړم، به غوسه ورته وایم: کله چې مریض یې، رواني یې ولی داکتر ته نه ځی..؟

په الماری کې مې پانسمن درلود، الماری څخه پانسمن راخلم او رواني خواته راوانیږم، په غوسه باندې لاس ځان خواته راکش کوم او وایم: لاس دی راکړه.

زید حیران راته گوري، نه پوهیږم ولې زه دومره غوسه شوی وم؟ زخم مې ورنه د سر نه پانسمن کړو خپل د لاس څنگله یې هم زخمې کړی وه، په غوسه ورته وایم: گوره دا هم زخمې شوی تا سره تل باید یو څوک وي تر څو ستا څخه ساتنه وکړي؟

هیڅ نه وایي یواځې لکه گونگېانو راگوري، مرحم (بت نوت د ملحم نامه وه) د بیک څخه راخلم د زید چپ لاس په احتیاط باندې نیسم او هغه ځایونه چې زخمې شوي ورته غوره وم

زید- له ماغوسه یی؟

جواب نه ورکوم چې هغه بیا وایي: یغما؟

خپل د په اوریدو تندي مې تروش کړی او وایم: یوسف یم.
زید- هغه ته (مطلب سلیم ته) یغما یی ماته یوسف یی هان؟

د زید پدی خبره ځان سره وایم: توبه خدایه دی د رښتیا لیونی شوی سلیم رښتیا وایی باید د دي ځایه لاړه شم؟! کرار ورته وایم: لاړشه نور خپل کوتي ته هوا تیاره شوي.

زما په خبره زید په ریشخند خاندی او وایي: ځم.... ځم

دا خبره کوی او زما د موبایل خواته ځي زما موبایل خپل جیب کی اچوی؟ په حیرت ورته گورم زما تلفن سره څه کار لري؟ ورپسی غږ کوم او وایم: اووی زما موبایل چیرته وړي؟

په همغه مسخره لهجه وایي: څنگه بیا دی زړه دی هغه بدقواره بدرنگ سره خبري وکړي؟

د زید پدی خبره په حیرت ورگوم! دا اوس څه وایی؟ بد قواره بدرنگ؟ سلیم ته توهین کوي؟ اصلا سلیم مهم نده ولې یو انسان ته باید توهین وکړي! خپله ښایسته دی داسي خو نه کیری چې ټول دی ښایسته وي؟ دی شایسته دی ځانته دی حق نلری نورو ته سپکاوی وکړی، په څه شي مغروره دی؟ خپل په قواری یا پیسو باندی؟
سلیم خبري مې مغزو کی پورته ښکته کیری، زید حق نلري یو چاته سپکاوی وکړي په لوړ غږ ورته وایم:

يغما- بد قواره؟ په کوم ځای دی نازيري زیده؟ لور قد باندي؟ يا تورو سترگو؟
يا قلمي پوزه؟ يا سپين والي باندي؟ يا ثروت باندي؟ په کومو يو يې داسې مغرور يی؟ که دا
بنايست ستا قيمت وي نو په يوه روپۍ لا نه ارزي..

زید په تروش تندي او ترلی وریځو راته گوري، څوک یی په قيصه کیدی زه هیڅ ورته نه
د ده څخه ځان ورک شوي او زما په سر بورته شو بووو...

زید- بده درباندي ولړیده؟ يا شايد...
د زید خبره و رپری کوم او وایم: زما موبایل راکړه ستا ندی رضوان راکړي.
زید خاندی او وایي: زه په يوه روپۍ نه ارزم؟ هغه ارزي؟ نو خبره شه ډیر خلک شته چې
زما عبادت کوی د ډیر مینې څخه...

د زید پدی خبره په پسڅند ورته وایم: پوهیږی ولی؟ ځکه کره (معیار) د عبادت یی ستا
څیره (بنايست) ده يا هم ستا شتمنی چی دواړه یی د وخت په تیریدو له منځه ځیر خو
اصل مینه او عبادت باید ددی ځای څخه وي (خپل زړه ته اشاره کوم).

زما د خبرو خلاصیدو وروسته زید موبایل زما خوا ته راچوی او خپله ځی، بیا کوم
لیونتوب ونکړي؟ خپل جواب خپله ورکوم ماته یې څه؟ که د عصابو تکلیف لري علی اباد
ته دی لارشی وی....

کوټه منظمه کوم او ویده کیرم، یوه هفته کیري زید می لیدلی ندی رضوان سره هم سمی
خبري نکوم، سلیم خبرو ته می فکر کوه رښتیا وایی آخره پوري نکیريگ دا راز پټ
وساتم. ژوره ساه می واخیسته داسي فکرونه له ذهن نه باسم، رضوان سره باید خبري
وکړم نکیري یو دم لارشم!

کالی می بدل کوم وینستانو باندي لاس وهم وینتیاں می اوس لږ رسیدلی د ستمال سر څخه
راتاو کوم او د مانی خواته ځم، نن شپه ترور مریم هم راغلی ده ځکه رحیم کاکا د تاشکند
څخه بیرته راغلی وه، خدای وکړي زید د بیچاره مریم سره سمی خبري وکړي! زړه نا
زړه دهلیز ته ځم او وایم: سلام

ټول په خندا جواب راکوي ځم د رحيم کاکا ته لاس ورکوم جوړ پخیر ورسره کوم او وایم:
پخیر راغلی کاکا جانه ...

رحيم کاکا- ژوندي اوسي يوسف جانه څنگه یی ؟
یغما- مننه کوم کاکا جانه ستاسو د برکت بڼه یم تاسو څنگه یاست ؟

رحيم کاکا- ژوندي اوسي زویه.

د مريم مور دي فرشته ترور څنگ کې ناسته وه هغې ته هم وایم: سلام ترور جانی
زما په غږ هغې په مسکا راوکتل او ویې ویل: علیکم سلام بڼه یم زویه ته څنگه یی
یغما- مننه بڼه یم!

خبري می وسره بندي کړي مريم خواته ورغلم د آسما سره په کیسه کولو لگیا وه زما په
لیدو آسما وویل: سلام يوسف لالا
یغما- علیکم السلام
مريم- سلام وروره بڼه یی؟
یغما- علیکم خورې مننه بڼه یم ته څنگه یی؟
مريم- مننه

هغوی یواځې پرېږدم او د یو کوچ په سر کېنم، دا مريم څومره بڼکلی شوی ورځ په
ورځ بڼکلی کیږی په رښتیا چې بڼکلی او با حیا نجلۍ ده افسوس یی!! (گران وجدان مې
بحث ته داخل کیږی! یغما چاته بی انصاف وایی؟؛ لکه چې خپله ډیره با انصافه یی!! انو
سلیم څه؟! هغه هم 10 کاله ستا انتظار وکړ نو د هغې فرق له مريم سره په څه شو؟! خپل
وجدان ته وایم: ډیر فرق لری مريم مېنه ده او زید هم پوهیږي او بل ځکه چې زما له
جنس نه ده زړه می ورته سوځیږی...

مگر زه د سلیم په مینه باور نلرم او د مريم په څیر په پیسو هم نه یم مېنه ! اووو ځان ته
دې په دی خبرو دوکه مه ورکوه دواړه په یوه کښتی کې یی نشی کولی هر وقت چې
وغواړی زید قضاوت کړی که داسی وی اول دې ځان محاکمه کړه وروسته هغه !! اولی
می دی خبری ته فکر نه وه شوی چې مینه په زوره نه کېږي زه لا خپل د وجدان او فکر

سره په جنجال وم چې د رضوان غږ پر خود کړم:!

رضوان- سلام يوسف خانه.

يغما- عليكم السلام

رضوان: چيرته ورک وي؟

يغما- همدی خوا کې يو.

رضوان راځی او زما څنگ ته کينې چې ورته وایم: زید څنگه ده؟

رضوان- بڼه ندی بهانې کوی خدای دې وکړی چې نن شپه بیا گلان ونه کړي.

ږوږی تیاریري خو زید تر اوسه کور ته ندی راغلی، په ارامی ږوږی خوړل کیری میز

ټول کیری او د چای تیاری نیول کیری، رحیم کاکا شېرنې او ځینې ډالۍ له تاشکند نه

راوړی وی د چای د څښلو وخت کی وو چې زید راغی او ټولو ته یی سلام ورکړه

رحیم کاکا ته غیږه ورکړه او یو سه یی وویل چې خبریما وانه وریدل..

ترور د زید په لیدلو خوشحاله کیری او بڼکل کوی یی، د زید او رضوان بختوري ده ټول

خلک ترور لری او زه هم ترور لرم دا ترور چیری او زما ترور چیری...! بیا هم د

ترور د نوم په راوړلو می د زړه داغ تازه شو زید د مریم خوا ته ولاړ او سلام یی وکړ

چې زه رضوان ته وایم: رضوان د مریم پلار څه کار کوي؟

رضوان- معماری شرکت لری.

چنارگل زموږ خواته راغی او زما او د رضوان تر منځ کېناست. رضوان په اعتراضی

ډول وویل: اووو سړیه نور ځای قحط وه چې راغلی دلته کېښی ناستي؟

زید- خوند یی په همدی دی کنه يوسف خانه؟

هیڅ می ونه ویل او واټن می زیات کړو، ټول بوخت ول او زه هم د مریم په لیدلو بوخته

وم ولی دا نجلی دومره مینه ده؟ ولی د زید په لیدلو هرڅه له یاده وباسی؟

خپل موقعیت له یاده وباسی خلک هیروی؟! یعنی مینه داسی یو څه ده؟ په رښتیا مریم

زید لکه بت عبادت کوی؟

د زید په غږ د هغه خواته گورم: د بت عبادت لیدل لري؟

د زید پدی خبره ورته وایم: کاش چی ستا پر خای یی خدای عبادت کوه هر و مړو کرامت ته رسیدله..

زما په خبری زید خاندی او وایی: ولی دی دومره زیره پک دی؟
یغما- تاته اړه نلری.

زید- د سری پشان غریزه حوصله نلرم.
بغیر له خواب ورکولو پورته کیږم او رضوان ته وایم: یو څو دقیقې راشه کار لرم درسره.

رضوان پورته کیږی او زید راته بد بد گوری د چمن په لور خم او په چوکی کېنم
او وایم: رضوان زه باید لاړه شم؟

په حیرانتیا وایی: چیرته؟

یغما- دنده می پیدا کړی

رضوان- تتخا (معاش) دی کم دی پیروم یی درته! نور ووايه!؟

یغما- نه ستونزه دا نده هلته می یو خپلوان دی.

رضوان- یوسف توکی کوی؟

یوسف- نه جدی یم یواځی می غوښتل ته خبر اوسی.

رضوان- چا درته څه ویلې؟

یغما- نه ولی راته څوک څه ووايي!

رضوان- تللی نشی.

رضوان دا خبره وکړل او مخکی له دی چی زه خواب ورکړم د دهلیز ته لاړو، زه ورپسی ورخم د زید ترڅنگ کینی زید یی غوږ کی کوم څه وایی او رضوان یی لنډ خواب ورکوی، د رضوان ترڅنگ کینم او کړا وایم: ماشوم کیږه مه ولی په غوسه یی؟

رضوان خواب نه راکوی وروسته له لږ کیناستلو پورته کیږم او خپل د کوتې په لور خم، دوا می خورم حالت می دی ورځو کی ښه ندی! شپه ښه تیریری د سهار لمونځ کوم او د بڼ (باغ) په لور خم، په مسکا ورته گورم! ښه ساتنه می تری کړی وه هغه گلان می چې کرلی ول شنه شوی ول او ځینو یی یواځی سر (نوی راختلی) کړې وه وروسته د بڼ د لیدلو د مانې په لور خم صبا نارې خوړل شوی وه رضوان د دفتر په لوری روان وه او زید له زینو رابښکته شو!

سر مه ای رنگ کالې یې اغوستې وه، دا بلا وهلی حتما غواړی د لمر په څېر ځان بنودنه وکړی!

د مولانا شعر می ذهن ته راغی:

تا که سرو از شرم قدت قد خود پنهان کند!
تا زبان اندر کشد سوسن که تو سوسن تری!

خپل په دی شعر می خندا راغله خدای دې ما ونه وهي بیخی می د مینانو په څیر ورته صفت وکړه، سترگی می د زید نه رانغاړم او د رضوان په لوری ځم کړا ورته وایم:
رضوان په کار می بیم.
رضوان- پرون شپه می وویل همغه یوه خبره ده.
یغما- ما درک کړه.

رضوان هیس ونه ویل او بیا یی هم د غوا په څېر سر بنکته واچوه او لاړه په تمه وم چې شپې بیرته راشی، یوه اونۍ تیره شوه خو رضوان آن اجازه نه راکوی چې ورسره خبری وکړم نن اتمه ورځ ده باید ورسره خبری وکړم ما پوری اړه نلری چی منی یی یا نه! د دهلیز په لور لاړم خو رضوان نه معلومېده د حویلی په لور لاړم رضوان په موټر کې ناست وه ورمنډه می کړه او د موټر بنسینه می په گوته ووهله ماته یی پام کیري او بنسینه بنکته کوی...

یغما- رضوان چیری ځی؟
رضوان- یو ځای کې کار لرم
یغما- ما هم بوځه موټر کې خبری کوو.
رضوان- پورته شه.
مخکی سیټ کې کینم او موټر حرکت کوی او رضوان وایي: ووايه اورم.
یغم- ولی غوسه یی تورکیه!
رضوان- ومی ویل خبره دی وکړه.
یغما- صبا ځم
رضوان: په سلامتیا تنخا(معاش) دی له ظریفی ترور نه واخله.

خوله مې خلاصه پاتې شوه په دا رضوان څه شوی؟ خبره مې خوله کې پاتې شوه
 موټر ودریده او رضوان بنکته شو او رضوان ماته وویل: کینه بیرته راځم.
 وروسته له څو دقیقو نه رضوان په ورخطا یې راځی او په سرعت حرکت کوی
 چې زه په ورختای وایم: څه شوی رضوانه ولی وارخطا یې؟
 رضوان- زید...!
 په تشویش وایم- زید څه کړی؟

رضوان په غوسې وایي: شل ځلې مې دی لیونی ته وویل چې له دې میرمنې سره په
 نرمې چلیره خو زما خبره هیڅکله نه مني.
 مخکې بنیینه ته گورم چې رضوان وایي: موږ څاري لعنتی....

رضوان دا خبره کوی او سرعت زیاتوی یو موټر زموږ مخې ته ودریږي نږدی وه چې
 ټکر مو کړی وای چې رضوان بریک ونيوه پنځه قوی سریان بنکته کړی او زموږ
 خواته راځی، رضوان بنکته کړی او مخ ماته را اړوی او وایي: بنکته نشي یوسفه د موټر
 وړ وټره (بند یې کړه) هر څه وشول بنکته نشي پوه شوی؟؟؟

د موټر کیلي یې زما خواته راواچوله د بید د ونې پشان د ډیر ویری څخه لږزیدم...
 رضوان د پنځو سریانو په وړاندې؟ اصلاً انصاف ندی رضوان د هغوی سره خبرې کولی
 چې یو یې تېلفون راواخیست او رضوان ته یې ورکړ تقریباً 20 دقیقې تیری شوي وي
 چې یو موټر راغي ودریده یوه بنځه تري بنکته شوله چې سر تر پینو پوري یې تور کالي
 اغوستی ول، مخ یې له دې ځایه نه بنکاریده.....

د هغه پنځه سریانو څخه یو یې رضوان ونيوه او موټر ته یې ننویست، په سرعت بنکته
 شوم او منډه مې ورواخیستله او په چغو مې وویل: رضوانه!!!!!!
 وایو شپږ نفرو ماته راوکتل بنځې زما په لیدو په نری غږ وویل: رضوان جاننه فکر مې
 نکوه چې څوک مل ولری!
 رضوان په هغه حال کې چې خپل غږ یې د غوسې څخه کنټرول کوه ویې ویل: مرسل له
 هغې سره کار مه لره پریږده چی لاړ شی میلمه ده.

د ښځې څیره چې نوم یې مرسل وه په توجه گورم، یوه ښځه تقریبا څو ډیرش کلنه په ښکلی څیره خو دا چیرې او مریم چیرې! مرسل په خندا وایې: اول دا چې مرسل نه میرمن رستمې؟! او دویم دا چې ستاسو میلمه زما میلمه ده ښه میلمه پالنه ترې کوم.

خپل یو کس ته وایې: مسعود ددی ښاغلی موټر یو سم ځای ته یوسه (د موټر کیلی زما د لاس څخه اخلې او موټر روښانه کوی، ما او رضوان خپل موټر ته پورته کوی او یو نامعلوم ځای په لور مو بیایې...

رضوان په غوسې وایې: ومی نه ویل مه ښکته کیره بیعقله..!
یغما- خو ته یې بوتللی..
رضوان- وړلم چې وړلم تا باید زما خبرې ته غوږ نیولی وی.

نور یې هیڅ ونه ویل وروسته له نیم ساعت نه موټر ودریدو او موږ دواړه ښکته کوی او یو کور ته مو بوځی مرسل په نرۍ غږ وایې: ښه راغلاست زما د غریبې کور ته.

هیڅ څوک خبرې نکوی چې مرسل بیا وایې: کینی نابلدې مه کوی.
زه او رضوان په یوه توشکه کینو رضوان مرسل ته په کتلو وایې: گوری زه پوهیږم چې زید څه ویلی خپله ښه پوهیږي حق لری چې قرارداد له منځه یوسي، خو ته داسې نشی کولای موږ سره داسې وکړی.

د رضوان په خبرو د مرسل د خندا غږ پورته کیږی او وایې: دومره اسانه ده؟ (دا ځل په غوسې کلمه په کلمه وایې: زما ستونزه قرارداد ندی...! زه . زید . غواړم پوهیږی که نه؟ هیڅوک نشی کولای زما غوښتنې ته نه وایې هیڅوک!

رضوان - لکه چې زور ده؟ خپل شخصي مثلي کورنی کوی مه عجب خلک یې!
مرسل - درې ورځې کیږی ورته زنگ وهم خو ځواب نه راکوی ته ووايه څه وکړم؟ آن نغواری راسره خبرې وکړې زه د نورو نجونو په څیر یې پښو ته نشم لویدلې!
رضوان په بی حوصلگي وایې:

رضوان- آیا پوهیږئ ستاسو تر منځ څو کاله عمر کې واټن دی؟ 5 کاله له زید نه مشره یې ولی منطقي فکر نکوی؟

د رضوان په خبره مرسل خپل زړه ته اشاره کوی او وایی: دا په منطق نه پوهیږئ څه کمې لرم؟

رضوان- خپله دې زید ښه پیژنی له اول نه پوهیدم د څه لپاره دې دا قرارداد ومنه مگر غلطی دې وکړه. خپله دې هم ښه پوهېدې زید ښه انتخاب ندې، پوهېدې هېڅ انجلی ته نه گوري ولی توقع لري ته استثنا ووسی؟

مرسل غلي وه وروسته له لږ خاموشي نه یې وویل: که پلار مې پوه شي زید مې کوی وی!

د هغې په دې خبره ناسپاهه زه وایم: ته خو نغواری چې ستا پلار زید مې کړی کنه؟
مرسل ماته راگوري او په خندا وایی: یو یې انجلی ته نه گوري (زید یاده وی) او بل (مطلب رضوان) یې انجلی هلک کړې او لځان سره یې گرځوي عجب!!!

د مرسل په خبره مې لږ زه وجود ته راغله یعنی مرسل پوهه شوی چې زه انجلی یم؟ نه دا امکان نلری ...!!

رضوان په لوړ غږ وایی: تا پوری اړه نلری چې سوک څه کوی هر څوک پوه شه قبر یې ټول کړې دا عشق مشق مووو...؟!

مرسل خاندی او وایی: یعنی ته په دې انجلی مین یې رضوان خان..؟!

رضوان- هو ستونزه لری؟ ډیره له تا ښه ده!

دا ځل مرسل په غوسې وایی: د خولې په خبره دی پوه شه که اوس د زید ورور نه وای یو جوړ غاښ به دی په خوله کې نه درلوده!!!!!!

مرسل خپل د خبرو په دوام زما په لور په کتلو وویل: نوم دی څه دی؟

پوهېدلې ددی لپاره چې رضوان ددی ښځې مخکې کم رانشي او صفایي ورنکړی داسی وایی کنه هغه له کوم ځایه پوه شي؟ هر ټول چې وی نباید رضوان دروغجن ثابت کړم

رښتیا وایم هر څه چې کیږی نور بادا بادا!!

یغما- یغما!

زما په خبره مرسل په ملنډې مسکا وايي: یغما جانی ستا کورنۍ پوهیږی چی ته له دې سره ګرځي؟

د همدغی په څېر په ملنډو خاندې او وایم: ستا خپله کورنۍ پوهیږی چی موږ دی ددې 5 نفرو په مرسته دلته راوستلی یو او یو هلک خواستګاري کوی هوم؟

زما په جواب د رضوان په خوله نرمه مسکا راغله چې مرسل په غوسې وویل: پیره دې ژبه اوږده ده مګر فرق نکوی زه یی درته پریکوم!!!

او مخ رضوان ته په اړولو وایي: رضوان جانه دا نجلی نن شپه زموږ میلمنه ده هغه دوو نفرو ته چې زما خواته ولاړ ول اشاره کوی چې رضوان په غوسې وایي: په دویم ځل وایم خپلې شخصي شخړو کې دی موږ مه رامنځ ته کوه!

رضوان دا خبره کوی او لځایه پورته کیږي ما له لستونې نیسی او ځان خواته یی کش کاري، د ور په لور څو چې دوه نفره زموږ مخی ته ودریږي او مرسل وایي: چیری لځیره؟

رضوان سخت ځواب ورکوی: خپل د ژوند په لور!
مرسل په ملنډو خاندی او ماته اشاره کوی او وایي: ژوند دې زما مېلمه ده ته تللی شي (مرسل راځی او ما له لاس څخه نیسی چې زه به ورخطای رضوان ته وایم: رضوان یو څه ووايه...!

رضوانه له پیری غوسې لاسونه موتي کړی ول، له لستونې می نیسی او خپل شاته می پټوي دا ځل دوه نفره د نفرانو یی زموږ په خوا راځی او نږدی کیږی....

احساس می وکړ چې نړۍ پای ته ورسیده.
په وېره سره وایم: رضوان ورته ووايه چې رانشي ماته نږدی..

رضوان غلی پاتي شو، ورو می وویل داسي چې یوازې رضوان یې واورئ:
رض...ضو...ان م.....زه زه د رښتیا...انجلی یم!

څومره ستونزمنه وه زما لپاره دا اعتراف! احساس مې وکړ چې ټوله نړۍ زما په زړه او روح باندې کینودل شو! هغه ټول فکرونه مې خراب شو! اصلاً، زما په اړه څه فکر کوي؟! رضوان بې حرکت پاتې شو په حیرت سره چې غږ یې پټ نه و، هغه هم زما په څیر وویل: څ...ه څه؟ ټوکې کوي یوسف!

ما خپل سر دوه طرفه وڅوځاوه، معنا دا چې نه! هغه دوه کسان په دوه قدمه کې مېر ته راوړسېدل، چې رضوان په وار خطا وویل: سمه ده زه به زید ته زنگ ووهم. مرسل بالبنست ته تکیه وکړه او وېي ویل: افرین زنگ ووهه. رضوان خپل ټېلېفون راواخست او زید ته یې زنگ وواژه: هلو چیرته یې زید؟.... (د دغه ځای ادرس ورکوی او وایي: ژر راحه، ناوخته نه کړی. #شهاب □):

ټول کېناسته یو نفر چای راوړی مرسل په خندا سره وایي: یغما جانی، په زړه یې مه نیسه چې سمه میلمه پالنه مې ونشو کولای، که رضوان ضد نه وایي کړی او اول یې زنگ وهلی وی نو داسې به نه کېده، بیا بل ځل ان شاءالله، په سمه توګه میلمه پالنه کوم.

د مرسل په خبرو په زړه کې ورته وایم: مړه شي د میلستا سره دی، بې حیا بنځي! او بد بد ورته گورم، ځواب ورته نه ورکوم! چوپتیا حاکمه شوه! یوازې د چای څښلو غږ اورېدل کېده، رضوان په ژور فکر کې تللي وو او څه یې نه ویل! د دروازې غږ راغی، فکر کوم چې زید راغلو...؟! څو شېبې وروسته زید په دروازه کې رابښکاره شو، زموږ په لیدو حیران شو.

مرسل پورته شو او د زید خوا ته لاړ او به خوشحالي وویل: پخیر راغلی، زید خان، موږ میلماڼه لرو (او زموږ خوا ته اشاره وکړه! له لږ چوپتیا وروسته د زید غږ پورته شو او په حیرت یې وویل: دلته څه خبره ده؟ رضوان په قهر وایي: اغلي مرسل څخه پوښتنه وکړه!

د رضوان په خبره زید دغوسی څخه غاښونه چیچي او د مرسل په لور گوري! او پوښتنه کوی: رضوان څه وایي مرسل؟

مرسل په خندا د یو توشک خواته اشاره کوی او وایي: کېنه چې خبری وکړو.

زید زړه نازړه د رضوان څنگ ته کیني. او وایي: اورم.

مرسل ماته اشاره کوی او وایي: نه پوهېدم چې رضوان خان کوژدن لري! زید سترگې تر اخر حده خلاصی شوي. چې رضوان په قهر باندی وایي: تا پوری اړه نه لري، او ضرور هم نده چې ته پوهه شي، اصلی موضوع ووايه. مرسل- زید ته پوهیږي چې مینه.....

مرسل خپله خبره یای ته نه وه رسولې، چې زید په غوسه وویل: نه، زه نه پوهیږم، په دې بې ارزښتي موضوع په خاطر دی موږ تر دی ځای را کش کړو؟ نه غواړم چې بیا دا موضوع را مخکی کړئ(او بیا د رضوان خواته مخ را اړوی او وایي: پاسیره.

مرسل د زید په غوسه ویریدلې ده او هیس نه وایي یواځې د زید خواته گوری، نه پوهیږم ولې فکر کوم د مرسل سترگو کې اوبنکې دی؟ کله چې وایي: خو زه ستا سره مینه لرم ته نشي کولې ما رد کړی.

زید په مسخره توگه د مرسل خبره تکرار کوی او وایي: ته نشي کولې ما رد کړی؟ ولې نشتم کولې؟ ایا ما تاته کوم امید درکړی وو؟ نه نو مې درکړی. ایا ته کوم خاص پورته والې لری بغیر خپل د پلار د پیسو څخه؟ نه نې لری. نو بل حل ونگورم د داسې یو بی ارزښت موضوع لپاره زما کورنې ته مزاحمت وکړی پوه شوی؟

مرسل په لوړ غږ وایي: زید خان دا خبره په دومره آسانی نه خلاصیږی. زید- ته دا راته ووايه چې کله شروع شوی وه؟(مرسل خاموش پاتې کیږی او یواځې زید ته دوه سترگې نیسي چې زید وایي: پاسیږی چې په کافي اندازه مو وخت بیخایه لاړو.

د زید په خبره دری سره د دروازی په خوا روان شو او مرسل مو هملته هک حیرانه پریخوده، زید زموږ څخه په تلوار خپل د موټر خواته ځي، چې د دومره وقت وروسته رضوان خپل چوپتیا ماته وېي او کرار وایي: رښتیا وه؟

کرار وایم: هو.

رضوان- زید خبر دی؟

یغما- امممم هو.

زما د هو په جواب رضوان په ۱۸۰ درجې سرعت باندې زما خواته مخ راگرځه وېي
 ۱ په غوسه وايي: بې شکه ستاسو مېنځ کې يو زه بיעقل تشریف مې درلود.
 په تلوار وایم: توضیح درکوم پخداي زید هم تازه خبر شوی د اول څخه خبر نه وو)
 رضوان هیس ونه ویل او د موټر خواته لاړو زه یواځې د موټر شاته سیټ کې کیناستلم
 زید د رضوان خواته گوری او وایي:

زید- مرسل څه ویل؟

رضوان په بې حوصله توگه زید ته موضوع وویل تر کوره هیس خبره زموږ مینځ کې
 ونشول کور ته د رسیدلو څخه مخکې ما رضوان خواته مخ کړو او ومې ویل: بڅښنه
 غواړم مجبوره وم کنه ستاسو د زوره ولو قصد مې نه درلود.

رضوان په داسې حال کې چې دباندې کتل په نیولې غږ یې وویل: ولې مو زه خبر نکړم؟
 کرار وایم: نه مې غوښتو چې سوک خبر شي زید هم توکلي خبر شو، ځکه مې تاته د تلو
 خبره وکړه.

زما خبره پوره شوی نه وه چې زید داسې ناساپه بریک کړو، چې زه د مخ د چوکي سره
 لږیږم چې زید په حیرت باندې خپل مخ زما خواته راگرځه وېي او وایي: چیرته ځي؟
 یغما- د سلیم سره ځم.

زما په خبرې زید بیا لیوني شو او وېي ویل: د چا سره؟؟؟
 د هغه په داسې لهجه پوه شوم چې باید خاموشي اختیار کړم کنه بیا لیوني کیدو، رضوان په
 خفه لهجه وویل: اوس دا سلیم یې لا سوک دی؟

د رضوان پدې خبرې مې ورباندې زړه وسوځیدې، بیچاره حق لری چې خفه اوسیری د
 هیس شئ څخه خبر نه وو، ژوره ساه اخلم او وایم: غټه کیسه لری دلته ویل کیږی نه هر
 کله چې کورته ورسیدو درته وایم.

زید په بیحده تیز سرعت باندې روان کیږی، دباندې گورم او نه پوهیږم کله ورسیدو
 کورته، دری سره د موټر څخه ښکته شو او زه د چمن خواته روانیږم او هغوی ته وایم: دا

ځای د ماني څخه بهتره دی نغوایم بل سوک راباندی خبر شی.

دری سره په چمن کې کینو اول څو دقې ټول خاموشه و تر دی چې رضوان وویل:
 اورم. (غټ ساه اخلم او د الف څخه تر یا ټوله کیسه ورته کوم رضوان په حیرت باندی
 راگوری او وایي: نوم دی یغما ده؟
 یغما- هو.

رضوان- غواری لاره شي؟
 یغما- هو خپل د عمه د زوی سره ځم. (دروغ مې وویل سلیم بیخی خبر ندی، خو مجبوره
 وم دروغ ووايم زید چې تراوسه کرار ناست وو په لور غږ یې وویل: بد کوی چې ځي
 مکه ستا زړه دی لیونی جنی.

اه دا زنځیری لیونی نور نو بیخی خپل د حد څخه اوړی د هغه پشان په لور غږ مې وویل:
 په تا باندی هیس اړه نلری ورځه خپل ژوند ته ورسیره، نور خلک هم ژوند کولو ته
 پریږده البته که بیا کوم گل ته اوبه ورنکړی.

د دی خبرو وروسته تازه پوه شوم چا ته مې کړی؟ وی بیا ما د زمري د لکۍ سره لوبې
 وکړل خاوری دی په سر شه یغما.. زید زما خواته حمله کوی خو شکر رضوان زما
 څنگ ته ناست وو هغه زید کلک نیسي او ورته وایي: زید څه کار کوی آرام اوسه!

زید په داسې غږ چې کوښښ کوی کنټرول یې کړی وایي: گوره رضوانه څه وایي ماته
 وایي تا پوري اړه نلري؟ ښه غږ ونیسه یوسف (په غوسه خاندی او وایي: نه اوبخښی
 یغما ترڅو ما اجازه در کړي نه وي پښي دي باندی کینودای نشی! پخدای قسم که
 و غواري ماسره لوبې وکړي ژوندي دی درته دوزخ کوم.

زید دا خبره کوی او په پښی باندی چوکی وهي او ،لري اچوي ، مانی لور ته ځی، ما او
 رضوان دواړو حیرانه حیرانه زید لور ته لیدل

یغما- رضوان دا بیا ولی وحشي شو؟ زما تلل څه اړه په چنار گل بابا لری!
 رضوان - نیوهی ږم پخدای څو میاشتي کیري ږیر تو پیري یې کړي.
 یغما- اوس ښه شوو همدا یو رواني مو کم درلودو.

رضوان خاندې په څوکي باندې کینې او وایې: ته اوس رښتیا څی؟

یغما- هو فعلا کومه ستونزه نشته سلیم وایې تا خپلی ترور کړه کنز کی هلته دی وړم

رضوان- دلته آرامه او خوشحاله نه یی؟

یغما- نه ډیره خوشحاله او آرامه یم، خو بیا هم ټول خبرې شي هغه وخت بیا ښه نکیری

رضوان- زه می پلار او مور سره خبرې کوم هغوی نه زړه ټول ونیسه.

یغما- همدومره مهرباني مو بس ده تورکیه ..

زما په خبری رضوان خاندی او وایې: دا کنځلی دی او خبرې کول دي د انجونو په شان

وه چتی پوی نشوم لنډی..

زه هم خاندم او وایم: بیخی هلکانو په شان شوي یم انجونې نه یو شانتي شرمیرم

هیڅ مه وایه!

زما په خبری رضوان په لوړ غږ خاندی او وایې: د همدې لپاره دي ویل ورور می یا

خور می حیا دي وکړه (کوټي ته اشاره کوی کله چې غوښتل لکه هلکان ملگرو په شان ما

سره شوخي او توکي وکړي ښکلکول غیږي نیول په سر باندي می خبره ومنله چې

رضوان بیا وویل: په هر ډول چې وي هره خبره چې ده د دی ځایه تللی نشي فعلا قید کي

یی!

یغما- رضوان انسان شه زید کم دی تا هم شروع وکړه.

بد بد می ورته وکتل چې رضوان وویل: بی انصافه کیږه مه ، عادت می کړی

تاسره کولی نشی موږ همداسی خدای ته پریږدی او لاړشی.

یغما- څلور طرفه دي پک دی (مطلب کورني خپلوان لري)

زما مطلب اخلي جدی کیږي او وایې: هر څوک خپل ځای لري (بیا په شیطنت باندي

وایې: او هو هغه انجونې زما شاه نیسي.

د رضوان د خبری په مطلب پوه شوم په کراره می ورته وویل: سمده پوه شوم ښایسته یی

ورور.

دا خبره کوم او د کوټي خوا ته ځم چې رضوان غږ کوي: په هر حال یغما زه د زید

مخالف يا حریف کيدای نشم ښه به وي تللو فکر دی د هغه مرغه پشان سر څخه اوباسي .
د همغه ځای څخه ورته غږ کوم او وایم: بیابه گورو....
رضوان- په یاد ولره زید رواني تکلیف هم لري حتا یو میاشت بستري هم وه.

نور مې د رضوان خبرو ته توجه ونکړه دروازه مې خلاصه کړه او ځان مې په کټ خټا
کړو څومره ستري ورځ وه، سهار یا بل سهار ضرور ځم... سهار تر ناوخته
ویده وم نېکبخته جمعي ورځ وه، حمام مې وکړو سپین کالي په ځان کړل د ستمال مې په
سر وتړه مانی لور ته راوان شوم، ښه ده ټول وینس دي حتما چای به هم خوړل شوي
وي، ځکه هر څوک په خپلو کارونو بوخت دی

ټولو ته سلام کوم هر چا واوریدی جواب یې راکړو مريم او موری هم تللی ندی !
رضوان خپل لپټاپ کی کار کوه، مريم آسما خپل مینځو کي بوختي وي عمه خاله هم باندی
بوختي وي رحيم کاکا هم نه وو، چيرته به تللی وی؟! سترگو مې زید باندی ولگیدی
نوي ورزش څخه راغلي وه ورزشي پتلون او شين بلوز په ځان کړي وه ویښتان هم
لږ لږ رسیدلی وه ولی پرون شپه پام مې ویښتانی ته یی نشوو عجب ده ولا !

سیده پخلنځي په لور ځم ترور نه یو گیلای چای راغواړم چای په تمه کینم ترڅو آماده
شي باید د تللو لار وسنجوم نن ټول کورکي دي نکیړی همدی سوچ کی وم، چې د مريم د
چیغو غږ پورته شوو، ورخطا دهلیز لور ته ځم گورم رضوان او آسما خاندی او
زه پوهیږم هرڅه ښه دی.

آسما په خدا وایی: خاوري دي په سر شه مريم، پلاستيکي مورگ وه زمور پوزه
دي پریکړه.

ژوره ساه اخلم پخلنځي ته ځم چای همدلته ځم نیمه کارونو خوا ته مې راوانیږم
جمعه هم تیریري شنبه ورځی سوچ کوم لار به شم مانی نه؟ نپوهیږم څه وخت خوب
وړی وم سهار چای لپاره مانی لور ته ځم ټولو سره په خدا چلن کوم چای په ټوکو او
شوخي باندی څکوو زید اوس هم راسره خبري نکوی نن مې آخره ورځده دلته نو نغواړم
څوک رانه خفه اوسیري! ده آشتی کولو په مقصد پورته شوم او د زید خواته لور ورغلم،
پام مې دهغه غاړي زنځیر ته کيږي زما زنځیر ساتلی؟!!

یغما- چنار گل بابا؟.

سترگي را پورته کوي زیر زیر راته گوري چې ورته وایم: خفه یی زما څخه؟
هیڅی ونه ویلی سړی بنکته که دوسیو باندی مصروف شوو، چې بیا می وویل: اوووهی
تاته وایم انسان په شان راسره خبري وکړه نوووووو..

زید- څه ووايم؟

څنگی ورسره کینم په خدا ورته وایم: بڼه بڼه خبری وکړه لکه ووايه آشتی یوو؟!
زید- نه نه نه...

د دروغو په غوسه ورته وایم: ولی چرگ سره؟
زید- ځکه چې پیر می خوروي.

حیرانه پاتی شوم دا څه وایي زه یی خوروم؟ په خدا ورته وایم: تا وحشي زه بیچاره
خوره ولی شم؟؟
زما په خبره زید خپل زړه ته اشاره کوي او وایي: وحشیان هم زړه لري یا نلري؟
زما روح آرامه نه پریږدي یغما؟

دا بیا ولی غمجن شوو؟ په کراره ورته وایم: فلسفه مه وایه آشتی کوي یانه
زید- نه

یغما- خاوري مکه ستا په زړه ده؟ په زوره آشتی کوم دی.
زما په خبره زی لږ شانتی خدا کوي چې زه خپله کوچنی گوته ورته نیستم او وایم: آشتی؟

څو دقیقې زما گوته ته په خدا گوری او وایي: آشتی خو بل حل دي نبخښم.
په خدا ورته وایم: هو سمد.

پورته کیږم د باندی خواته ځم چې د زید غږ د تللو مخه می نسئ او وایي: یغما

هیچکس کاش نباشد نگهش بر راهی.
چشم بر در بود و دلبر او در کند!

حیرانه شوم دا دوښمنی زما پوري آره لري؟ زید په همغه جذابه خندا ماته یی لیدل! چې ما ورته په خندا وویل: هلووووو نفر دي غلط کړی زه یغما یم! زید- یواځینې کوم شی چې ټول حواس می ورته سم دی او پوهیږم همدا ده، چې ته یغما یی.

زید دا خبره کوی او خپل دوسیه اخلی او ځی! په حیرت باندی د دباندی خواته حرکت کوم ولی فکر کوم زید بدلون کړی یوازي ماته؟! څلورو خواته می گورم رضوان می سترگو ته نه راځي اه هغه دی بیګ په لا د زینونه څخه راکښته کیري غږ ورته کوم: او تور زغاله.

زما به هغه هغه راګوری او په خندا وایي: پرده یی دومره زیادچ بنایست نشي لیدلی. په خندا ورته وایم: هر چا چې تاته بنایسته ویلي ضرور زړه یی درباندي سوځیدلي. رضوان- فلسفه مه وایه ناوخته کیري ووايه څه دي ویلی! یغما- هیڅ غوښتل می خداپامانی وکړم.

رضوان- خدای پامانی؟
یغما- هوکنه شرکت ته ځی!؟

زما په خبری رضوان ژوره ساه اخلي او وایي: فکر می وکړو..(خبره نیمه پاتی کوی او وایي: خدای پامان.

زید او رضوان لارل اوس د آسما نوبت شوو جیب نه می ککو راباسم او دهغي خواته ورځم او ورته وایم: آسما راشه ککو واخله. بیچاره حیرانه راته گوري او وایي: لالا دا دی ماته راوري(ککو بنایی) په مسکا ورته وایم: هو زما خور جانی راشه واخله.

آسما د ماشومانو په شان خوشحاله کیري او ککو رانه اخلي، کوم لیک می چې پرون شپه لیکي وه ځان سره تکرار وم"او بڅښی بی خبره درنه ځم خو مجبوره وم هیله منده یم چې ما درک کړی ډیر ښه وختونه مویو د بل سره درلودل په هر ډول چې وو د هرڅه لپاره

نړۍ مننه کوم ښه والي مو نه هیروم."

لیک د رضوان د کټ په سر باندې کیدم خپلې کوتي په لور ځم، شپې می بیګ جور کړي وه لاس کې راځلم د ښې په لور د باندې دروازی ته رسیږم، ښه ده نگهبانانو او د دروازی چوکیدارن چاسره کار نلري! کوڅه په غټو غټو گامونه باندې پریږدم تکسی نیسم موټر هډی خواته حرکت کوی....؟!

مسافر بری موټر خواته حرکت کوم کندنز کندنز نارۍ وهی، وروسته د ډیرو پوښتونو او معلومات څخه یو موټر ته پورته کیږم او په څوکی کینم، دا به کله پک شي؟ ضرور شپه ته رسیږم، داسې نشی دلته راشي رابشی؟ خپله خپل جواب ورکوم "نه کاکا بیکاره خلک خوندی چې زما پسې شي خپله کار لري" 40 دقیقې په تمه پاتیرم موټر پک کیږي یواځي څو دانۍ خالي چوکی پاتی دی..

مبایل ته می زنگ راغی جیب نه راباسم د نوم په لیدولو حیرانه کیږم
زید زید زید... یعنی خبرشوی؟ نه هغوی خو 6 بجې کورته راځي اوس خو 2 بجې دي!
دا خبرې ځان سره تکرار کوم ځان ته تسلي ورکوم! او زړه نا زړه مبایل ته جواب ورکوم: بلي

د زیا د غوسې غږ پورته کیږي: کوم دوزخ که یی؟
څه ورته ووايم اوس؟ په هر ډول رښتیا وایم ورته، هغه پوري اړه هم نلري: موټر کې.
زما په جواب د زید غوسه ناکه غږ بیا پورته کیږي: یغما دعا کوه لاس می درته ونه
رسیږی.. لعنتی بی خبره ځی یوازي لیک موږ ته پریږدي هان؟ موږ ستا د خندای یو؟ اوس
چیرته یی؟

یغم- درته می وویل موټر کې یم کندنز لار کې..
د زید د غوسې څخه پک د ساه اخستلو غږ راځي او بیا وایي: هر چیرته چې یی په خپله
خوښه موټر نه ښکته شه څه می درته وویلی پوی شوی؟
یغما- نه پوه نشوم..

زما په خبرو زید په غوسه ځاړدی او وایي: پوی نشوی؟ سمدې خپله دي وغوښتل؟

زید دا خبره کوی او مبایل بند کوی، خدای وکړي دا څو دانی څوکی هم پک شي موټر
بنیښي پک پک زما پام ځان ته اړوی..

-کاکا جانه ژاولي اخلي(ساجق)
لس افغانی ورکوم او ژاولي اخلم، ځکه استرس او ویری کم والي لپاره ژاولي خوله ته
کوم! روسته له لږ ځنډ څخه موټر حرکت کوي، اه خدایه شکر دی نپوهېږم څه وخت
ویده شوی وم موټر ودریده د موټر په دریدو ما سترگی خلاصی کړی، څه شوي څه خبره
ده؟ ولی موټر ودریده؟

یو پولیس موټر ته پورته کیږي موټر تلاشي کوی او په ځیر، ځیر ټولو ته گوری بیا په
جگ غږ وایي: په دی موټر کې یوسف څوک دی؟
یو سړی پاسیږی او وایي: مهرباني وکړئ زه یوسف یم.
پولیس مبایل ته گوري او ورته وایي: نه تاسو هغه نه یاست، بل کوم یوسف دلته حضور
لري!

دا ځل زه پورته کیږم او کراره ورته وایم: زه یوسف یم.
زما په خبره پولیس یو نظر خپل مبایل ته گوري بیا ماته گوري او وایي: بنکته شه..!
کراره ورته وایم: ولی څه می کړی په کوم جرم باندی ما بنکته کوي؟ زه باید کنډز ته
لار شم!

پولیس- یو ساعت لپاره زموږ میلمه یی.
نامطمینه د موټر څخه رابنکته شوم، یوځای پولیس سره ودریدم چې پولیس په مسخره
لهجه باندی وویل: د هغوی د کور څخه دی غلا کړي؟
دا څه وایي؟ په حیرت باندی وایم: د چا د کور څخه؟

پولیس- بناغلی غضنفری.. رحیم غضنفری..؟!
یغما- نه تېروتنه مو کړي کولی شي تلاشي وکړي!
پولیس- صبر وکړه اوس خپله رارسیري.
یغما-څوک رارسیري!!
پولیس- وبه گوري!

کوم نوم چې ذهن ته می راغلی دی ټول بدن راته د ویرې څخه لږزوی (زید) نیم ساعت ډیر استرس سره تیر شو روسته د 30 دقیقونه څخه یو موټر چې ډیر د زید موټر سره ورته والی درلوده راوړسیدی، احساس می وکړو نور په حکمه باندی ننوځم داخلی می حتما مړه کوي.. ولی؟

څه هدف لري؟
ولی ما په زور باندی ځان سره ساتی؟

زید لوړ قد ښکاره شوو چې د موټر څخه راښکته شو، اوووهووو، دا ولی دومره غوسه دي! بلا می ورپسی وي وایم څنگه ښکلی شوی ده روانی لکه.. گنگتسرانو پشان که مریم یی وگوري نو ضرور خپل د بت لیونی کیږی..!

خپل دا بیخایه فکرونو ته وایم: مړه شي پدي شرایطو د مرگ او ژوند کې ته د هغه چنار گل بابا صفت او تحسین کوي! زید نیردي راغی لږ پاتی وه زړه می د سینی څخه دباندی راوځي..

پولیس-سلام غضنفر صایب!
خاور دي په سر شه چاپلوسه (پولیس ښایی)
زید- علیکم سلام څنگه یی الیاس؟ پلار دي ښه ده!
اوسي خوند وکړو دوی د مخکې څخه یو بل پیژني دي ته وایي طالع! پولیس په با ادبانه لهجه وایي: شکر ښه دی ستاسو په مهرباني.

د جوړ پخیر او ستړی مشې وروسته هغه الیاس نومي پولیس لاړو، او زید زما خواته راتاو شوو پداسې حال کې چې کوښښ یی کو خپل غږ د غوسې څخه کنترول کړي ویی ویل: راځه.

په کلکه ورته وایم: زه تاسره هیڅ خایته نه ځم.
زید- گورم گورم گورم (دا خبره کوی او زما لاس په کلکه باندی نیسي او د موټر خواته

مې په کش کولو د ځان سره وړې چې به غوسه ورته وایم: خوشې مې کړه رواني زه ستاسره نه ځم، زور خوو ندی؟

زید- هو زور دی ...

همدا یوه خبره زما سوال جواب وه؟ بیا یې په تیزی د موټر مخکې سیت ته واچولم خپله هم کیناسته او په ډیر سرعت باندې هغه ځای څخه یې حرکت وکړو چې ما وویل: ډډرېزه وایم دا لعنتی موټر دی و دره وه...

او بیا په سوکاتو باندې د زید اوږه وهم او په لوړ غږ ورته وایم: درته وایم موټر و دره وه، زه نغوړم تاسره لاړه شم ولی نپوهېږئ!

زید زما دواړه لاسونه یې په خپل یو لاس کې ونیول او زما په څېر یې په لوړ غږ وویل: غلی اوسه ما مه اړ (مجبور) کوه چې لاس او پښې دی و ترم لیونی انجلی! د موټر سرعت یې زیات کوه وډاره شوم چې ټکر ونکړو په دی اندازه یې سرعت زیات وو چې فکر مې کاوه په هوا کې روان یو...

یغما - زید لیونی شوی یې سرعت دې کم کړه زه ډارېرم!
د مخکې نه په لوړ اواز چغی کړی: هو لیونی شوی یم تا بې عقلی زه روانی کړم!
او د موټر د شترنگ په وهلو یې شروع وکړه پخداي دا روانی دی د خولی لاری می په ډار تیرې کړی او کرار می وویل: ما څه کړي ته له اول نه همداسی روانی وی غواړم خپل د ترور کور ته لاړه شم نپوهیږم تاته څه اړه لری؟؟؟؟؟

زید غټه ساه واخیسته او ویې ویل: اړه لری ډیر هم اړه لری (او مخ په اسمان یې په لوړ غږ وویل: یا الله وینی دی 20 کلنی نجلی څوک په لوبو کړی... زید چی ټول یې په ساز نخیدل اوس باید ددی ماشومي په ساز وناڅی؟! ډیر عجیب حالت دی راته لیکلی منننه لاس دې درد ونه وینی منندوی یم درنه.

زید آن له ما نه هم ډیر د خپه کسانو په څېر یې خبری کولی گواکي یوه نړی غم یې پر شا دروند والی کاوه، د هر کلمې په راوتلو یې له خولی درد مې ورته احساس کوه!

خو زید څه درد لری! څو میاشتي شوی حس کوم یی خو د زید ددی خپگان لامل می پیدا ونشو کړی، دومره د خپل ژوند په ستونزو کی غرقه یم چې د زید موضوع باندې می سر نه خلاصیږي! خو ضرور زما درد او د زید درد له ځمکې تر اسمان یو د بل سره فرق لری..

سرعت یی ډیر زیات وه له لومړي هم دومره ښه ارتفاع یی له کرار تللو سره نه درلوده په لږزه او زاری کونکې غږ می وویل: زید هیله کوم سرعت دې کم کړه زه ډاریم!

یو نظر یی راوکتل گواکی زما د لاسونو لږزه ته یی پام شو سرعت یی کم کړو! غټه ساه اخلم، په یو ځای لکه ځنګل غونډې کې یی موټر ودراره یواځی یو یو کور هغه هم ډیر لری په سترگو کېدل په کراره وایم: دا کوم ځای دی؟

زید ښکته شو او زما په لور راغی ور یی خلاص که او لعنتی زما مټه(بازو) یی راته په کلکه ونيوله او له موټر نه یی ښکته کړم په لور قدمونو هغه کوچنی کور په لور روان شو غږ ورباندی کوم: زید خوشی می کړه لاس دی را خور کړو.

خو چېرې اورېدونکی غوږونه! د کور ور یی خلاصه کړه او زه یی د کور دننه لکه د فوټبال توپ واچولم چې اخ می پورته شو: اخ لاس می!!!!

ور یی وتړو او په گلدانی چې د میز په سر وه حمله یی وکړه په دیوال ېې وویشتله او چغی یی کړی: نه وو می ویلی له ما سره لوبی مکوه؟ نه وو می ویلی ژوند دې درته اور گرځوم هالان نه وو می ویلی؟ چیرې دی هغه هر مونی؟؟؟؟؟
څوک یې ښوده؟ ډاره شوی وم او همغه لږزانده غږ وایم: څوک یادوی؟؟

زید په غوسه خاندی او وایي: څوک یادوم؟ د ترور زوی دی!
آن نوم یې ورته نه اخیسته؟! په تروش تندی ورته وایم: تاته یی څه؟ تاته څه اړه لری؟ زه ځان ته ژوند لرم ولې نه درک کوی؟
هیڅ څه یې نه ویل یواځې په غوسه یی قدم واهه او په همغه غوسه یې وویل: لاړه شه د سترگو له وړاندې می ورکه شه لاړه شه!!!!

ځان سره وایم نه نن شپه نه ډارېږم باید دا مسئله حل شي، له ځمکې نه پورته شوم او مخې ته ېې ودرېدم او وایم: ښه غوږ شه زید خانه زه مریم یا مرسل نه یم چی ستا پسی مړه ووسم زه... ی غم ا یم یغما! نشی کولای په ما امر وکړی له هر چا سره هر چیری چې وغواړم تللی شم پوه شوی؟

پوه نشوم څه وخت د زید یی لاس پورته شو او زما په مخ راښکته شو، د زید سینه ښکته او پورته کیدله او زه لا تراوسه د څپیری په حیرت کی پاتی وم...؟! خولې مې د وینې خوند کاوه! د زید غږ پورته کیږی: آن که وشي د الماسو په بیه دې اخلم پوه شوی څه وایم؟

انسان نو څومره زغم لری؟ اصلا د څو حیرت او تعجب زغم په ورځ کی لری!! هغه هم د ترور په وینا ناروغه(مریضی) نجلی لکه ما هوم؟؟ بیا هم عصبی حمله! لاسونه مې په لږزیډلو شول له دیوال مې ونيوه. او کرار په ځمکه کیناستم کرار کرار مې لاسونه او پښې د عادی حالت نه ووتل! په گیلو مې ځان سره تکراروله یا الله دا څنگه تقدیر دې چې زما لپاره دې لیکلی هر ځای ته ځم له بدبختی او غم پرته څه نه وینم!

مگم زه دی بنده نه یم په کومه گناه زه ددې سزا لایقه یم!! نو ولی زما لپاره خدایی نه کوی؟؟؟د چا گناه دی زما په حساب لیکلی؟څومره باید ددی نه کړی گناه سزا ورکړم؟12 کاله بس ندی؟کیدای شي د تورپیکي تر سپین کېږو مې!! خپل په همیشني کار کی غرقه وم گيله کول له خدایه له تقدیر نه چې دومره ډېر دردی راته لیکلی! زید په وارخطايي زما په لور منډه واخیسته!

زید- یغما.....یغما ښه یی؟

کرکه لرم له دې عصبی حملې نه چې دومره مې بی ځواکه کوي! د لاسونو په بند کې یی وم او زه بدبخته آن د مخالفت توان مې نه درلوده په سختي مې کلمه په کلمه وویل:

در.....ن.....ه.....کر.....ک.....ه.....ل.....ر.....م

هڅه مې وکړه د غیری له بند نه یی ځان وباسم خو شوني وه؟؟

زید چیرې او زه چیرې! زما جیبونه یی خالي کړل له نیکه مرغه چې دوا مې هماغلته ایښی وه گولی(دوا) یی راته راکړه او وروسته له لنډ مهال نه لږ په حال راغلم او په غوسی مې وویل: خوشی مې کړه اخر ځل دې وی داسی راسره کوي نشی کولای هر

وخت و غواړی داسی وکړي!

کرار یې خپل د لاسونو بند خلاص کړو د ستونی مړې بې ښکته پورته کیدله کرار یې وویل: ته بې نه ټاکی چې باید خووم ځل مې ووسی!!
دواړه غلی وو چې زید بیا وویل: وگوره انجلۍ زه دې مین نه یم چې په تللو دې خپه شم ددی کار لامل مې ته خپله بې ځکه عادت نلرم چې څوک هغه هم بیا ستا په څېر و ه نجلۍ مې په خبرې باندې خبره وکړی یا یې هم ناگاره (نادیده) ونیسی او اوس چې دومره غواړی لاړه شی نو زه په مخه دې ښه صبا سهار لاړه شه!

په هغه حال کې چې پوې کوتې ته ننوته په ملنډو یې وویل: هان هیر مې شو چې درته ووايم نن دې ترور راغلي وه او گواښ یې ورکاوه. صبر څه یې ویلی؛ په همغه ملنډو ځکه لهجه یې وویل (د دولت له مامورینو سره راځم او شکایت کوم چې زما ځوانه لور دې تښتولی) نور که خپله هم و غواړی کورته راتلی نشی.
□: #شهاب

د زید په خبرو لاسونه مې یخ شول او نړۍ مې په سر وگرځېده! ترور مې زید کره راغلی وه؟ نه شونې نده نو هغې ادرس یې له کوم ځای نه کړي!
په لړزیدونکې غږ مې وویل: توکی کوی کنه؟ هغې ادرس له کومه کړ؟
زید- نه ډیر هم جدی یم او دا یې دویم ځل دی چې زموږ د کور شاته راځی

د څه ویل؟ دویم ځل؟ په حیرانتیا وایم: لومړی ځل کله راغلي وه؟ ولی دې راته ونه ویل!!
په بې حوصلگی یې وویل: دوه اونۍ مخکې ام ستا د ترور (کندوز) کور ته هم تللی وه!

زید د کور ادرس دقیق وویل نو دروغ نه وایی؟! په کراره وایم: له کوم ځایه پوهه شوی زه دلته یم؟
زید- ښکاره ده چې د ترور زوی دی احساساتی شوی او زموږ نوم یې ورکړی ترور دې هم زموږ کور پیدا کړي وه.

په فکرونو کې ډوبه شوم یعنی کنډز ته هم نشم تللی؟ اوس باید څه خاوری په سر واړوم؟
په لړزیدونکې غږ مې وویل: او..س...څه...وک...یرم؟
زید خپل لاس په ویښتو کی تیر کړ او وی ویل: نپوهیږم سهار یې په اړه خبرې کوو

دا يې وويلی او د کوتی په لور لاړه! په فکرونو کې ډوبه شوم يعنی که کندز ته تللی وای څه به شوی وای؟ پېدا کولم پې؟ د نجیب د نوم په راوړلو می لاسونه يخ شول! نه! نشی کيدلی چې بيرته هغی دوزخ ته لاړه شم.

ټوله شپه وينه کيناستلم خوب مې سترگو ته رانغی په واړه دهليز کې د زید راوینس کيدلو ته په تمه ناسته وم وخت ډیر ورو تیریده یا هم زما لپار هو لاړ وو؟ په هره سختی چې وه سهار شو او روښنایي په دهليز کې خپره شوه، لږ ځنډ وروسته زید له خوب نه پک راووته زما په لیدو يې په حیرانتیا وویل: ټوله شپه دی دلته تیره کړه؟

په سر خوځولو می ځواب ورکړه هيڅ يې ونه ويل او حمام ته لاړه، وروسته د مخ او لاس د مينځلو نه پې موټر خوا لاړه او يو پلاستیک يې له ځان سره راوړه پلاستیک يې زما خواته کينود او يو بسکويټ يې ځان ته واخيست په هغه حال کې چې د بسکويټ سر يې خلاصوه راته يې وویل: که غواړي چې د ترور کور ته دي لاړه نشي نو زه يوه لاره لرم.

په بې سا غږ مې وویل: څه لاره؟
د ور په لور لاړه او په امر کوونکي غږ يې وویل: يو څه وخوره په لاره کې خبري کوو!!!!

زید لاړه او زه د يو نړي سوالونو سره يواځي پاتې شوم، يو جوس او بسکويټ مې په تلوار او په سرعت وخوره او د زید د موټر په لوري لارم سيده مخکي کيناستم په وار خطايي مې وویل: اورم ووايه

زید موټر روښانه کړو او پداسې حال کې چې مخکې کتل ويې ويل: په کلی کې مې د ملگري کور.. (خبره يې پاتې شوه او وروسته له لږ ځنډ نه يې دوام ورکړو: خپل ملگری مې مړ شوي خو مور او خور يې هلته دي که وغواړي هلته تللی شي يواځي يوه ستونزه ده!

يغما- څه ستونزه؟

زید- کلی خپلی ستونزې لري او داسې دي هلته نشم بوتللی هر ورو پوښتنه کوي څوک ده؟ زه څه ووايم؟ خور خو يې هم راته ليدلی نو يواځي يوه لاره پاتې..؟!

یغما- کومه لاره؟

زید په نه زړه وویل: کوژدنه می ده..!!؟

د زید د خبرو په اورېده بڼاخ می ویستل، زه؟ یغما؟ د زید کوژدنه؟ هههههه څه بی معنا فکر نه پوهیدم چې په رښتیا څه ووايم؟ زید په رښتیا زما لپاره غیرت او نر توب کړی البته که عصبی کېدل، زما د مټي (بازو) نه شکول، او د پروڼ شپي څپیره په نظر کی ونه نیسم!

حتما هغې ته هم سخته ده ولی باید لکه ما غوندي نجلی خپله کوژدنه معرفی کړی! کرار ورته وایم: نه شونې نده خپله می یوه لاره لټوم اصلا نه کیږی چی په دی کالیو کلی ته لاره شم هان؟

خپل لاسونه یی په شترنگ کلک ووهل او ځواب یی راکړو: یعنی دومره درته سخته ده چی زما په نوم ووسی؟! (دا لیونی څه ویل اصلا خبره دا نه وه. هماغسې جدی یی دوام ورکړو او ویی ویل: ورستی لاره یی همدا ده خپله خوښه دی هر چیری چی غواړی رسوم دی!

چیرته باید لاره شم؟ اصلا کوم ځای هم لرم تللو ته؟ بیا هم تقدیر زه په لوبو کړم کور یی ودان! غلی وم ځکه څه می د ویلو لپاره نه درلودل. زید- څه فکر کوی؟ غټه ساه اخلم او وایم: هر څنگه چې خپله غواړی هماغسې وکړه هېڅ ځای د تللو لپاره نلرم! زید- سمه نو ځکه باید درته د نجونو کالی واخلم!

مخالفت می ونکړ اصلا په کوم مخ می مخالفت کړی وای؟ دیو کالو پلورنځي څنگ ته یی موټر ودراره او دواړه بنسکه شولو. وروسته د پلورنځي د لټولو نه زید په خپله خوښه راته کالی، ټکری او ځینی نور توکی واخیستل ځینی ډالی یی هم واخیستې حتما د ملگری د کورنی لپاره یی وی. وروسته له څو دقیقو نه موټر ته راغلو بی غوری ویل: کالی دې موټر کې بدل کړه

خپله بنسکه شو او لاره ښه وه د موټر ښیښې توری وی او له بهر نه نه ښکاره کیده!

په زیار مې خپل کالی بدل کړل عجیبه حس مې درلوده وروسته له دومره مودې له بهر نه نجلې شوی وم د شرم احساس مې درلوده! تکرې مې په خپل وینستو چې اوس رسیدلی ول واچوه....

په مخکې هینداره کې ځانته گورم، بڼه ښکاریدم، خو څهره مې راته عجیبه ښکاریده همداسې خپل په کتو بوخته وم چې د موټر دروازه خلاصه شوه، زید راته په کتو شو وشرمیدم ځکه نور یوسف نه وم د شرم څخه مې سر ښکته واچوې او خپل په گوتو باندې به لوبو کولو لگیا شوم. د زید لاس کې یو خلطه وه هغه یې زما خواته ونيول، چې مجبوره ما ورته وکتل او ومې ویل:

یغما- دا څه دی؟
زید- خپله یې وگوره.

خلطه مې د لاس څخه واخیستل او خلاصه مې کړه د ننه یې یو قوټي وو! قوټي چې مې خلاص کړو د یو چلې (د کوژدی گوتمې) په لیدو مې په حیرت باندې ورته و ویل: دا د څه لپاره دی؟
زید- چله ده په گوته یې کړه د کلې خلک پدې خبرو او شیانو کې ډیر حساسه دی.

د گوتمې په کتلو کې ډوبه شوم څومره ښایسته ده په سپینه طلا ډیزاین شوی وه او ډیر ښایسته معلومیده زه همداسې د گوتمې په کتو وم چې زید په خفه لهجه وویل: پوهیږم درته سخته ده د دی گوتمې په گوته کول خو بله لاره نشته.
یغما- مننه په زحمت شوی دا ډیره ښایسته گوتمې ده.

زید هیس ونه ویل او موټر یې روښانه کړو زیات او کم یو ساعت وروسته کلې ته ورسیدو، څومره شین او سمسور ځای دی! ښایسته خټن کورونه پکې بیحده ښایسته ښکاریده، د هغه کورو په لیدو وم چې موټر و دریدو، ښکته شو زید موټر قفل کړو او یو ماشوم ته یې د موټر د حفاظت دنده ورکړه، زما په خیال نور د موټر لاره نه وه پنځه دقیقې پیاده مزل مو وکړو تر دی چې یو کوچنې او ښکلې کورته ورسیدو....

کور مخکې یو کوچنې خو ډیر ښایسته باغچه شتون درلود زید دروازه ټک ټک کړه د لږ

خُند وروسته د عمر پخې بڼې آواز مو تر غوږ شو چې ویل یې: سوک دی؟
زید- زید یم مور جانې.

دروازه ډیر ژر خلاصه شوه او بڼې د زید په لیدو سترګې د خوشحالي څخه وپړقیدې په
یو ښایسته مسکا یې زید په غین کې ونيو او ښکل یې کړو او ویې ویل: پخیر راغلي زویه.

زید په خوش اخلاقي جواب ورکړو، هغه بڼې زه هم غین کې ونيولم او مخ یې راته
ښکل کړو او ویې ویل: پخیر راغلي لور جانې.
یغما- مننه خاله جانې خوش حال اوسیرئ.
خاله جانې په لور غږ نارې کړل: حسنات لورې راشه زید لالا دې راغلي.

زه حیرانه پاتې وم چې دا کورنې ولې دومره د زید سره صمیمي او راحته دی؟ تر دې
حده چې پوښتنه یې لا ونکړل چې زه سوک یم؟ یعنې دومره په زید باور لری؟ یو ښایسته
څهری ولا جنې په تلوار د کوتې څخه را ووتل او زموږ خواته راغلل زید ته یې لاس
ورکړو او ویې ویل: پخیر راغلي لالا جانه کور کې خیرت وو؟

زید- خیر یوسي خور جانې شکر خپرو خیرت وو ټول ښه وه.
جنې چې نوم یې حسنات وه زما سره یې ستړی مشې وکړل او زما مخ یې ښکل کړو،
خاله ما او زید د کوتو خواته دعوت کړو د کینستلو څخه وروسته خاله وویل: زید زویه نه
یې را پیژنی؟ (مطلب یغما)

زید خپل ستوني صاف کړو او کرار یې وویل: کوژدن مې ده مور جانې.
د زید په خبره خاله جانې په خوشحالي وویل: نکاح مو تړلي ده؟
زید- هو.

خاله- دواړو ته دی مبارک وي کله کوژدن شوی زویه؟
زید- هغه بله هفته ټول کارونه ډیر په تلوار وشول، یواځې نکاح مو وتړل وخت ونشو
تاسو خبر کړم مور جانې، انشاءالله واده مې جبران کوم

د زید په خبره خاله په خندا وویل: دا نو څه خبره ده زویه تاسو خوشحال اوسیرئ همدغه
مور ته بس دی، یو مور نو خپل د اولادو د خوشحالي څخه بغیر نور څه غواړی؟

زید په مسکا باندې مننه وکړل، څومره د دی کورنې سره نرم او مهربانه دی! زید د لږ خاموشي وروسته وویل: مور جانې یو څو وخته مو په زحمت کو، کورنې تللی سفر ته د یغما کورنې د پخوا څخه په خارج کې وه یو دبل سره کورنې اړیکې لرو، یغما د چکر لپاره دلته راغلي وه ټول کارونه ناساپه وشول، پلار مې د سفر تیارې نیولې وه چې متاسفانه ما او یغما ونشو کړی لاړشو، نو ځکه دیخوا راغلو ځکه ددی ځای څخه

بل کوم داسې بنایسته ځای مو نه ولیدلی پدې هیله چې ستاسو د زحمت سبب جوړ نشو. خاله- استغفرالله زویه خپل کور مو دی، تاسو رحمت یاست موږ ته ما او دغه انجلې (مطلب حسنات) دلته یواځې یو د یغما جانې په اوسیدو خوشحالیږو زما د لور بشان ده راته.

زید یواځې خپل سر بنسکته او پورته کوی او مننه کوی، د څو دقو وروسته د باندې وځي او یو چاته زنگ وهي کله چې خبرې خلاصې شو بیرته کوتې ته راننوتې او زما څنگ کې کیناستې، حسنات د لاس مینځلو اوبه او دسترخوان سره کوتې ته راننوتل ما غوښتل ورسره مرسته وکړم خو اجازه یې رانکړل.

ډیره وړې شوې وم سهار چې یو جوس او بیسکیت مې خوړلي وو تراوسه مې نور هیس نه وخوړلي، حسنات پوډې راوړل او موږ ټول په یو دسترخوان پوډی خوړلو ته کیناستو، د رښتیا هم خوندوره پوډی وه زما په ډیر ټینګار حسنات اجازه راکړل ترڅو دسترخوان ورسره ټول کړم، دسترخوان مو ټول کړو او د چای ترتیب مو برابر کړو د همغه اول څخه د حسنات مینه مې زړه کې وولیده، ساده او انجلې وه..

چای مو راوړو او د چای په څکلو لگیا شو د څو دقو وروسته د حسنات غږ د کوتې خاموشي ماته کړه او ویې ویل: وریندارې که چای دی څکلي وې نو راځه تاته باغونه او چیني در بنکاره کړم.

د وریندارې د نوم په اوريدو مې عجیبه احساس پیدا کړو نه پوهیږم درک کولې مې نشو چې بد دی که ښه؟ په مسکا مې حسنات ته وویل: حسنات جانې کولې شي یغما راته غږ کړې داسې هوسا یم او پاتې شوه د تګ خبره نو باید ستا د لالا څخه اجازه واخلم..!

او زید ته به تمه شوم چې اجازه راکوی کنه؟ په هر صورت اوس د هغه د کوژدن په نوم مې پیژني نو نغوالم کوم ستونزه ورته جوړه کړم، د زید خواته گورم او کرار وایم: د باندې تللي شم؟

زید خپل د پيالي چای څخه یو غږپ کوی او وایي: هو تللي شي خو ناوخته نکړی. خپل چای مې ژر وڅکي او حسنات ته مې وویل: راخته چې خو چای مې خلاص شو.

حسنات په خندا وویل: څومره ته تلواری یې ورینداری. په دروغجن خفه او قهر وایم: بیا دی وویل وریندار؟! زما په خبری حسنات په تلوار وویل: وبخښه نور نه وایم.

کرار د حسنات په اوږی وار کوم او په خندا ورته وایم: اه جني ته سومره عاجزکه یې! توکي مې درسره کول خو که یغما راته ووايه د ملگرتيا احساس کوم درسره (د دی خبری وروسته یو ست گه د حسنات خواته وهم چې حسنات په خندا وایي:

حسنات- ډیره شوخه یې بیچاره لالا به مې ستاله لاسه څه کوی؟! د حسنات په خبره زید خپل سترگي ښکته نیولي وه او زما په نظر د خندا څخه سور اوختي وو، خپل په نوکانو یې چونگاري کوم چې یو متره لځای څخه توپ وهي داسی چې یواځي هغه یې واورې ورته وایم: و دی خوری بیا خاندی!!؟

بغیر لدی چې د زید د جواب په تمه شم د دروازی خواته ځم او وایم: حسنات راخته نو. حسنات د دوه غټ ټکریانو سره زما خواته راغله یو دانه یې تور او بل خاکستری رنگ ټکری مو په سر کړل او د بهر خواته مو حرکت وکړو، حسنات هم زما پشان شوخه او خون گرمه انجلې وه ډیر کم وخت کي یو د بل صمیمی ملگري شو، د ډیر گرځیدو راگرځیدو وروسته حسنات وویل:

حسنات- یغما څنگه دی کلي خوښ دی شو؟ یغما- هو پخدای ډیر مې خوښ شو ښایسته ځای دی خاصتاً ستاسو کور. د خبرو په حال کي و چې زما ټکری د سر څخه مې ختا شو، ډیر وقت کیدو چې نه وو مې په سر کړی نو ځکه نابلدی مې ورسره کول ټکری مې بیرته خپل په سر سم کړو د سر پورته کولو به حال کي مې سترگي په یو ځوان هلک ولگیدی، زموږ خواته یې دوه

سترگي نيولي وه حسنات ته ڪرار وائيم:

يغما- حسنات وگوره هغه هلڪ سوڪ دى؟

حسناٽ ڪوم خوا ته چي ما اشاره ڪول گوري، د حسناٽ په ڪتلو هغه هلڪ به تلوار خپل مخ اږوي، چي حسناٽ وايي: ها دا خو د ڪلي د خان زوى دى، د چڪر لپاره دلته راغلي ولي دى پوښتنه وڪړل؟

يغما- هيس همداسي راڻه لار شو ناوخته شوى مور تر اوسه چينه نده ليدلى.

دواړه د ڪور خواته څو تقريبا د مانديگر مونځونه قضا ڪيدل چي ڪورته ننوتلو او د ماښام د ږوږي تياري مو ونيول، زيد هم ڪور ڪي و د ڪله څخه چي راغلي و سم خبري نڪول په نظر مي قهر دى؟ ڪله ناکله نظريي پر ځان گورم خو نه بوهيږم د دى ڪتلو او سترگو تر شا څه خبره ده؟

خاله جاني وويل چي قابلي پلو پوخ ڪړو، نو يو د بل په مرسته مو قابلي پلو پوخ ڪړو د ډيگ سر مي پورته ڪړو خوندور بوى مي تر پوزي شو: امم څه روغن داره او سم راغلي ڪنه حسناٽ؟

حسناٽ- هو ډير سم پخه شوى، اخير چا پوخ ڪړى؟ (ماته اشاره ڪوي)
چي زه وائيم: ځان نو ڪم مه راوړه دواړو يو ځاى دا شهڪار ڪړى دى.

دا خبره ڪوم او دواړه په خندا ڪيږو، دسترخان اچو او ږوږي راوړو په آرامتيا ڪي ږوږي خوړل ڪيږي خاله جاني زيات زمور د ډيگ صفت او تعريف وکړو خو زيد يواځي "مننه" وويل د سترخان مو ټول ڪړو او د هميشه پشان چاي مو راوړل، د چاي څڪلو وروسته خاله شه شپه مور ته وويل او خپلي ڪوټي ته لاړه.

د زيد د خوب ځاى مو د ميلمانو په ڪوټه ڪي تيار ڪړو او ما او حسناٽ هم د خاله ڪوټي ته لاړو، شپه خپل په ټول آرامتيا سره تيره شوه سهار چي ڪله پاسيدم نو د ڪلي يو رواج سهار وخته پاسيدل او د چاي څڪل په بيلا بيل وختونو ڪي ځانگړي ډول دشيپي لخوا! حسناٽ چاي ڪيخودلي وو او په تمه و چي دم شي د خاله غږ مي واوريدو چي ويل يي:

خاله- يغما لورى.. زيد زوى راوينس ڪړه.

یغما- سمه ده خاله جاني.

د زید د کوټې په خوا راونه شوم ویده وو کرار مې ورباندې غږ کړل: زید راوینښ شه. راوینښ نشو غوږ خواته یې نږدې شوم او په چیغه مې وویل: هوی چنارگل پاسیره سهاری دی.

ټوپ وهې او د خوب څخه پاسیری چې زه په خندا ورته وایم: خو د انسان پشان نه راوینښ کیری مجبور خپل په طریقه دی راوینښ کړم. زید بد بد ماته راگوری او ددی څخه مخکې چې کوم څه ووايي زه په تلوار د خاله او حسنات خواته تخته، د سترخان مو واچو او د سبار ناری مو وکړو، شیدې د پښې سره عجیبه خوند وکړو د رښتیا هم وطنې لښیات ځانته خوند لری او هیس شی ځای ته نشي رسیدلي.

د ټولو څخه اول زه د دسترخان څخه پاسیدم او د کور مخکې د باغ چه گکې به خوا ولاړم څه د پاسه شل دقي هلته بوخته وم چې د یو چا د پښو غږ مې واوریدو.. زید- زه باید لاړشم. د زید غږ و مخ مې د هغه خواته اړو او وایم: ولې؟ زید- نن په شرکت کې جلسه لرو او مور مې هم په تشویش شوی راته. یغما- سمه ده پخیر لاړشی.

بله خبره مې د ویلو لپاره نه درلود، څه مې ویلي وایي چې مه ځه؟ ولاکه بیخي ورته دا ووايم، زید یو څو دقي په فکر کې راته ولاړ وو، خو څه یې ونه ویل او ولاړی زه هم ورپسې شوم د خاله او حسنات سره یې خدای پاماني وکړل او د دروازی خواته راون شو زه هم تر دوازی ورپسې ولاړم چې کرار یې وویل:

زید- بل هفته راحم څه ته خو اړتیا نلری؟
یغما- نه مننه خاله جاني او رضوان باندې زما سلامونه وایه!

خپل سړی و خوځول او لاس یې جیب ته کړو درې زره افغانی یې راته وویستلو او ماته یې ونيولو ما پیسو خواته لیدل..
یغما- څه وکړمه پری؟

زید وویل: چیشی ته چي ضرورت شو واخله درته پری.
یغما- خپله پیسی لرمه ضرورت نشته.

پیسی یی حُما لاس کی کینودلو پرته له د چی کوم څه ووايي له دروازی څخه ووتلي په
لور غږ می وویل: الله پامان.
حُواب می وانوریدو ځکه چی هغه تللی وو.خونی ته ولاړمه حسنات گندنه پاکوله
لستونی می پورته کړل او څنگ ته یی کیناستلم او ومې ویل:چیشی پخوو آغلی حسنات..
حسنات- آشک

په خندا ورته وایم: ورور خو دی ولاړو چاته یی پاڅه کوي ماته؟
حسنات ما پشان په خدا شوه او په څنگل یی وو هلمگراو ویی ویل: لیونی اوس خو ته حُما
د ورور د سر تاج یی لکه هغه پشان راته گرانه یی.

د حسنات په خبره په حرت ځان سره واسم:د زید د سر تاج؟هههههه څومره جالبه حسنات
خبر نلري چي هغه حُما د وینو تږی دی! حُواب می ورنکړ چی حسنات دوام ورکړي. او
ویي ویل: خدای پامانی مو وکړه؟
یغما- هو.

حسنات- یغما یو پوښتنه در څخه وکړم غصه کېږي خو نه راته؟
په مسکا می ورته وویل: نه گلی ولی غصه شمه سل پوښتنی وکړه.
حسنات په نه زړه وویل: ولی وینستان دی د هلاکانو په څیر دی.مطلب ولی واړه دی؟؟
لکه چي پخوا دی گنجي کړی وی.!!؟!

پوهېدمه بوه ورځ به دا پوښتنه رانه کوی.ځکه زمونږ په فرهنگ او رسم کی اوږده
وېښتان د جلی بنایست او زینت دی معلومه ده چي لنډ وینستان پوښتنی لاندی راوړی ولی
څه مجبوره ومه همدومره کافی نده؟ په دروغو مسکا می وویل: هو گنجي کړی می وه
ځکه سوځیدلی وو.

حسنات په حیرت وویل: ولی سوځیدلی وو؟
ژبی لاندی می ځان سره وویل هغه ورځ می چی وینستان شوتا کړل لوی غم می په زړه
وو.

یغما- کیدای شي د هغې ورځې غمځپلې واقعې ونه وایم؟
 حسنات ځما لاسونه واخيستلو په مسکا بې وویل: هو گراني که نه یې وایې هیس ستونزه
 نشته هر څنگه چې ستا خوښه ده.
 په مسکا می بسنه وکړه او خاموشی مو اختیاره کړه. د گندنې پاکول خلاص شو او وړه مو
 هوارولو. وروسته له نیم ساعته نه اشک تیار شول یواځې پاڅه کول یې پاتې شو.

یغما- حسنات لوبیا دی پاڅه کړی؟
 حسنات- هو هغه ځما مور پاڅه کړی.
 یغما- سمه ده اوس خو وخته ده! شېږې او کوچ لاتراوسه ندی هضم شوې، راځه اول به
 جاري وکړو وروسته به اشک به پاڅه کړو څه وایې؟
 حسنات- هو ولا رښتیا وایې لا تراوسه وخته ده ځه دا پخلنځي کې اېږدم او رځمه.

حسنات وروسته له څو دقیقو راغله او پاکاري مو پیل کړه تر غرمې پورې د پاکاري او
 باغچې ته په اوبو ورکولو بوختې وو. وخت ډیر په تیزې تېرېدو حسنات سره می ښه
 حس درلوده. لکه یو خور پشان!

د حسنات غږ پورته شو: پخدای له لوړې مړه شومه بس ده نو.
 په خندا ورته وایم: ښه سمه ده خیتوری.
 یو ډیگ اوبه مو په گاز کینودل او تیار شوی اشک مو پکې خوشې کړو. وروسته له
 پنځلس دقیقو څخه تیار شو حسنات ته وایم: هله قابونه راوړه!
 حسنات قابونه راوړی په چکه باندې شاوخوا جوړ کړی وه.

په احتیاط مو اشک په قابونو کې واچول او حسنات ته می ورکړ. لوبیا دنیا)
 (گشنیز) نعنا باندې مو تزیین کو. په هیجان می وویل: واه واه څومره مزه داره ښکاری.
 حسنات- هو نو اخر چا پاڅه کړی دی.
 یغما- چوپه شه همدا خبری د زده کړې دی هاللا!؟؟
 دواړو وخنډل او دسترخوان مو هوار کړه.
 یغما- حسنات ترور راغله؟

حسنات- هو لږ مخکی راغله لاسونه مینځې راځی.

ترور په ټيکري باندې لاسونه وچ کولو حال کې خونی ته راننوتل په مسکا می وویل:
ستړې مشې تروري ښه راغلاست!

ترور - عليکم السلام لوري خوشحاله اوسي.
دسترخوان په ليدو ترور په مسکا وويل: واه واه د دواړو لاسونه درد ونکړي.
ما او حسنات يو بل ته سترگه ووهلو او خوړلو ته مو پيل وکړه، رښتيا هم ډيره خوندوره وه
حسنات په پخلي کې استاده وه! دسترخوان مو ټول که ترور ویده شوه او مونږ لوبښی
ومینځلو. څلور ورځې کيږي چې د زید څخه خبر نشته او څه ترور کره یمه ورځ راته په
خوشحالی تېرېږي. ترور رښتيا هم ډيره ښایسته او مهربانه وه.

هره ورځ مو حسنات سره په کلي کې قدم ووهلو. ولې جالبه ده هماغه هلک چې اول ورځ
کې می ليدلی وو هره ورځ د سترگو لاندې راځي. او هره ورځ یی وينمه.
آيا دا کوم اتفاق ده که قصدا داسی کوی؟ ښوېږمه.

يغما- حسنات نن به گودر ته ځو.
حسنات- سمه ده ځو يو څو دقيقې صبر وکړه. د مور پښی می چاپی کمه.
د حسنات خبره په سر ښوره ولو تايد کوم او هملته کينم، چې د څو دقو وروسته حسنات و
ويل: مور می ویده شوه راځه چې ځو اوس.

پورته شومه او ټيکري می په سر کوه چې حسنات وويل: هله نو جلی ته څومره سسته)
کراره) یی
حسنات ته می کاره کاره وکتلو او د هغې د خولې چل می وکړو او به ټوکو می وويل:
څومررره سسته یی جلي!
حسنات په خندا وويل: لېونی څه بد خبره خو می نده ویلی.
يغما- سمه ده ډېره خبرې مکوه.

دواړو گودر خواته حرکت وکړ بيا هم هماغه هلک ته می پام شو. حسنات بغير لدی چې
هغه هلک ته پام وی د نړی بيخبره ديخوا خوا گوری. له موقع نه می گټه واخيسته او
حسنات ته می وويل: پښی می په درد شو ته څه زه کراره کراره درځم.

حسانات- سمه ده دواړه به کرار کرار لاړشو.
 یغما- او جلی ژر څه څومره خبری کوی څه راحمه.

حسانات سر و خوځو او خپل د گامو سرعت یې زیات کړو او لاړه شاته می وکتل هلک
 لاهم ولاړ وو. شاوخوا می وکتل چې څوک نه وی. کله چی د خلکو نشتون نه مطمنه
 شومه په غصه هلک خواته لاړمه هلک رنگ د ویری څخه سپین شو خو ځان یی له لاسه
 ورنکړ په غصه می ورته وویل: وروره خیرت دی؟ ولی ما څاري ها؟
 هلک چی ژیر وینستان یی وو او آسمانی رنگ سترگی چی اوس د نزدی څخه سم راته
 ښکاره شول هیس داسی نامي جذابیت او ښایست یی نه درلوده آرام یی وویل:

هلک- وبخښی چی ستاسی د خفگان لامل شومه خو د یو خیر کار لپاره غواړمه له کورنی
 سره ستاسي مزاحم شو.

د هغه هلک پدی خبره په حیرت می په زړه کې وویل: هییییی ژیر میری څه وایی خیر
 کار؟ یعنی ریباری ها؟؟ چا لپاره ضرور حسانات لپاره ها؟

یغما- وگوری محترمه وروره زما ملگري خپله کورنی لری هر وخت غواړي کولی شي
 راشي ضرور کور مو هم لیدلی..؟
 هلک په بنده بنده ژبه وویل: نه تاسی پوه نشوي ستاسي لپاره په جرگه درخم که مناسب
 گڼي.!

له پیری حیرت څخه نږدې و په زوره خندلی وایی دا ژیر میري څه وایی؟ یا الله ویني
 زما مطلب رشخند وهل ستا پر بنده ندی یواځی توکي کومه جدي یی مه نیسه جدي می
 ځواب ورکړو: نه مناسب نه بولمه په سلامت...

په غټو قدمو می گودر خواته حرکت وکړو کاشکی گوتمی می ورته ښودلې وایی خاوري
 په سر می هیر می شو. گودر ته ورسېدمه د حسانات په لیدلو می زړه ارامه شو.
 یغما- حسانات.
 حسانات- دلته یمه راشه ..

دحسانات خواته ور غلم د هغې څنگ ته کښیښتم او پښی می او بوته وردننه کړی
حسانات- یغما ته ښه یی؟ ولی دی رنگ داسی اوښتی دی؟
په کرار او د کلمی په ډول می ورته وویل: هو ښه یم فکر کوم فشار می کښته شوی.
حسانات په وار خطایی وویل: راخته چی کورته لاړشو را ولاړه سه.
یغما- نه گلی ښه یم دیخوا اوبو سره نوره هم بهتره کیږم.

څو دقیقې نوری هم هغسی کښیښتو خو دهوا په تیاره کیډو سره د کور په خوا روانی
سوو! شپه تیره سول اوسهار هم د همیشه په رقم لښیات وطنی و غورو سره تیر سو، خاله
او حسانات راسره ډیری اموختي شوی دی او وایی: چی مخکی له تا کور خوشحالی نه
درلوده همیشه ارامی وه! خو ستا په راتگ کور کی خوشحالی او شیطنت راغلی.

دوی ورځی نوری هم تیری سوی کومه خاصه پیښه نه سول رامینځته صرف د شین
سترگی هلک مور په مرکه راله زما لپاره چی هغه د خاله له طرفه جواب سول په دا دلیل
چی زه کوژده سوی یم..! دکوژدی کلمه ډیره راته ناشنا او عجیبه ده هههه کمه کوژده
همم؟؟

حسانات- یغما راسه چی پزه دی سوری کړم میخک په پزه که ضرور درسره شه
معلومیږی..؟
زړه نازړه وایم: نه پوهیږم ولا ستا په نظر راسره به شه معلوم سی؟؟ ستا سره خو ډیر شه
معلومیږی.
حسانات- هوو لیونی مخ دی گیردی دی پوزه دی هم وړه او تیزه سر لری ښایسته
معلومیږی.

خپل دځان سره می جنگ دي چی ویی کړم کنه؟؟ اخیر وایم هرڅه چی وسو وایم: سمد
مقصد ډیر درد ونکړی کنی وژنم دی حسانات!!!
حسانات وخنډل او په خدا کی یی وویل: سمد راسه کښی نه.

زړه نازړه کښیښتم سترگی می پتی وی او لاسونه می موټ کړل، د ستی په داخل کیډو
می چغی کړی او ومی ویل: اخ مړه سوم، خاوری و خوری حسانات مړه دی کړم مړه سی
حسانات- وگوره یغما تار ونه کاږي ښه؟؟ یوه هفته وروسته یی بیا لری کړه.

یغما- ښه سمدې پوه سوم!!!

هینداری ته مخامخ ودریدم او خپل ځان ته می په هینداره کی وکتل، تور تارمی دپزی سره ښه معلومیدی زما د سپین پوست سره خوند کو. حسنات- دلته د همسایگانو کور ته یوه انجلی راغلی داسی ښایستی نکریزی کوی چی څه درته ووایم، راخته چی ولاړی سو چی موږ دواړو ته نکریزی وکړی سمدې؟؟

داول څخه می نکریزی خوبنی وی خو عمه اجازه نه راکول، د هغه وخت په یادولو باندی می ژوره ساه واخیستل او حسنات ته می وویل: سمدې راخته ولاړی سو!!
□:##شهاب

مور دواړی خپل نکریزو ته حیرانی سوی وه، د کوچنیانو په رقم می په شوق وویل: وگوره حسنات څنگه ښایستی سوی دی کنه؟؟ حسنات هم زما په رقم وویل: هو پخدای دیر دی د لاسو سره شایسته معلومیژی. په خندا ورته وایم: ستا د هم شایستی معلومیژی زیره وا نه چویی..!!

دواړی د کور په طرف روانیرو او د نکریزو لپاره صبر کو چی وچی شي دخاله غږ راځي چی وایي: انجونو څه وخت مو نکریزی وچیری چی زید رارسیری چای اماده کړی !!

دزید د نوم په اوریدلو خوشحالیرم ځکه وروسته له یوې هفتی راتلی، په دا یوه هفته کی زیاتره وخت خاله ته زنگ وهی خبری یی کولی خو زما پوښتنه یی هم نه کول لیونی چنارگل بابا. د ځان سره وایم: صحتی دی چی تلفون می مات سوی وه خو که هغه غوښتلی وایي بیایی د خاله په تلفون راسره خبری کولی سوی؟ ددی په یادولو چی ضرور د خاله، رضوان او اسما احوال ماته راوړی بی دلیله می پرشوندانو خندا راځی چی هر څنگه سی دکورنی په رقم وه!

زموږ ده دواړو نکریزی وچی سوی او موږ خپل لاسونه پریوله؟ اوبه ایردو ترڅو د زید دراتگ تروخته جوش سی، چای اماده کیږی او یو قاب گوشت فیل (یو شانتي کورنی شیرنی ده) چی تیره شپه ما او حسنات پخ کړی وه اماده کوی. وروسته له یوه ساعته ده دروازی غږ راځي حسنات په لوړ غږ وایي:

حسناټ- یغما ورسه دروازه خلاصه کړه ضرور ورور مې راغلی دی!!

په غټو قدمو ده دروازی طرف ته ځم ټکری مې پر وینستانو نیم پر سر کړی او په لوړ غږ مې وویل: څوک دی؟؟
دزید ستړی غږ راځی: زیدیم خلاصه که.

دروازه خلاصوم د زید لوړ قد په دروازه کې ښکاره کړی، د زیدپه لیدو مې زړه ته د خوشحالی احساس په حرکت کړی لکه وروسته له څو کلونو چې مې په یو بیګانه ځای کې یو اشنا شخص لیدلی یی، د یوې هفتې کې مې درد او غوسه بیخي هیره سول په خوشحالی مې وویل: سلام ښه راغلی.

زید ارام وویل: خوشحاله اوسی .
د زید لاس کې څو دانې خلطې وه چې مایې د لاسونو څخه واخیستل او اشیږزځانی ته ځم او وایم: حسناټ ورور دی راغې چای ور وړم.
حسناټ- سمد

هغه پتټوس چې مو مخکې تیار کړی وه هغه اطاق ته وړم! زید او خاله ناست وه فکر کوم په ستړی مشي او احوال اخیستلو مصروفه وه..

چای وړم او د پیالو په ډکولو مصروفه سوم چې په دی وخت کې حسناټ راغله او د زید په لیدو یې وویل: سلام ورور ښه راغلی.
زید په خندا جواب ورکوی: خوشحاله اوسی.

د چای ډکې پیالې د زید او خاله مخکې ایږدم او ځان او حسناټ ته هم چای اچوم. زید ډیر ستړی په نظر راتلې چای په ارامې وڅکل شوی ځینی وخت مې دزید کتل احساس کوو او یا هم شاید زما وهم وو؟ چې فکر مې کوی هغه راګوری؟ د ماښام د اذان غږ زموږ د ټولو غوږونه ونازول خاله پاسیده چې اوس تازه کړی، حسناټ گیلاسونه ټول کړل او ولاړه !!

د زید خواته گورم چی پر بالښت یې تکیه وهلي او وایم: کور کی خیرت وه خاله، رضوان او اسما ښه وه؟
 زید لږ ځان سم کړو او په کرار غږ چی په تکلیف اوریدل کیدو ویی ویل: شکر ټوله ښه وه رضوان هم سلام وایو.

په خندا وایم: علیکم سلام
 زید چی زما په لاسونو کی یی سترگی پاته ویی، په خندا یی وویل: نکریزی دیې کړی دی؟؟؟
 په خندا می وویل: هو!! بیخي می له هیږه ووته درته ښکاره کړم! ته وگوره سنگه ښکاري؟؟

دی خبري سره سم زید خوا ته لارم او لاسونه می د هغه سترگو مخکې ونيول چی هغه په موسکا باندی زما لاسو ته کتل، لاس یې زما پر لاسو کی کیخود او نکریزي کتلی سر یی ښکته کړو او ویی ویل: ډیر ښایسته شوی!

د زید خبري لا ختمه شوی نه وه چی حسنات راغله، د حسنات په لیدو لکه ماشومانو غوندي په خوشحالي می وویل: حسنات راشه نکریزي دی لالا ته ښکاره کړه!
 حسنات بیچاره تکه سره شوه خو، بیا هم راغله کیناسته څنگ ته می! لاسونه می ورته په هیجان سره زید خوا ته ونيول، او می ویل: وگوره ښکلی دی؟!
 زید په خندا وویل: ده دواړو د ښایسته دي!

ساعت ته می پام شو، او په ورخطا می وویل: حسنات لمونځ قضا شو !!!!!!!

او زر جیگه شوم !! د لمانځه وروسته د شپې ږوډی تیاري مو ونيوله، زید خپل تیفون کی بوخت و حسنات دستر خوان راښور کړو! ټول په ږوډی خوړلو کی بوخت و چی د حسنات غږ پورته شو: یغما لالا می خبر دي!!!
 می پوښتل: د څه نه؟؟

زید ږوډی خوړل بس کړل او په تمه شو چی حسنات څه وایي؟! حسنات په شکمن

انداز وویل: همغه نه!!!!
 بعد له څو شیبو مې ذهن کار وکړو او د سترگو په اشاره مې پوهه کړه چې (ونه وايي)
 ځان سره مې وویل که څه هم زید پوری اړه نلری چې مرکه رازي یا نه رازي راته
خو بیا! هم بد خلق دي همدلته وحشي گری ونکړی!! هر څنگه وی د کور دنې په حیث
 یی دلته یم په غوسه وایم:

یغما- حسنات جاني!!! د پوډی پر وخت خبري کول ښه کار نه دي.....
 حسنات خپل اوږي پورته کړی او په شیطانت یې وویل: سمدې ما پوري اړه نلری چې
 درته مرکه راغلي.

زید چې مړي په خوله کی ایڅي وه په توخي پیل وکړو، د اوبو گیلای مې لاس کي
 ورکړ، او حسنات ته مې بد بد وکتل، خاوری دی په سر شه، په دی بی زنجیره خوله
 وس ضرور و چې ته دا خبر وکړی ها!!!!!!

زید په ډیر زیار او جدیت وویل: حسنات سوک په مرکه راغلي؟؟
 حسنات چې پوهه شوه چې څه گلان یې کرلي! نو په ډار یی وویل: هیس سوک توکي مې
 وکړی لالا جانه ...
 زید: سم ځواب راکړه!
 حسنات په ډار وویل: د خان صیب میرمن د وریندار پسی په مرکه راغلي وه خو مور مې
 رخصت کړه!!

مخکې له دي چې د زید غږ لوړ شی ترور جاني وویل: حسنات درته مې نه و ویلي چې
 ورور ته دی مه وایه؟! هیس په خبره نه یې ته انجلي.. د خدای په قهر نسي ته پوډی دی
 خپل په ورور پر زهر کړه،،،
 زید په ارامه وویل: مور جاني هیس خبره نده زه ځم د باندی لږ تازه هوا واخلم ...

زید پاسیری او د کور نه وځي حسنات ته گورم او وایم: ودي خوره لیوني!!!
 حسنات پاسیری او څه نه وایي ښکاریده چې خفه شوه څه مې ونه ویلي نور، تقریبا شپه
 نیمایي ته ورسیده خو زید رانغي ترور او حسنات ته مې وویل تاسي ویده شی زه پتمه
 کیرم زید ته چې راغي دراز څه خلاصه کوم ورته... خبره 12 بجو ته ورسیده لږ لږ اندیښمنه

شوم !! غوختل مي ترور ويښه کړم چي، دروازه خلاصه شوه

په ورخطايي دروازي ته لارم مخکې له دې چې پوښتنه وکړم سوک دی! دروازه مې خلاصه کړه د زید په لیدو مې ارامې احساس وکړ! خو په غوسه مې وویل: ساعت ته دی کتلي؟! نه وايي چي خلک به راته اندېښنه کووي؟!

تازه مې مخ ته ورته پام شو چي سومره ستري دی؟! سترگي د وینو غونډې سرې شوی وي کوم څه خو به نه وي شوی؟! له دراوزی لري شوم ترڅو زید کور ته دننه شي زید یو پلاستیک سره کور ته دننه شو او د ناستي کوتی ته لاړو بي له کوم خبري زه هم ورپسې ور غلم په ارامه مې وویل: زید خیرت خو دی؟ ولي ستري ښکاري؟ زما په شان په ارامه وویل: سردرد یم!!

پاسیدم او پخلنځي خوا ته ولاړم خواړه مي گرم کړل او دستر خوان سره لارم کوتی ته زید بالښت ته تکیه کړي وه ،، او لاسونه يي په سترگو ايخي و نیو هيڅم ولي خو د زید مقابل کي احساس د مسوولیت کوم؟! شاید!!! ددي لپاره چي دومره ډیره لاره يي زما لپاره راغي؟! په دي حالت کي چي هیس خپلوي ورسره نلرم!!! دا دومره مرسته دي یو پردي کس لپاره ډیر نده؟! تر څو چي توان لرم باید جبران يي کړم !!

یغما- جیگ شه ږوي مي راوري.

لاسونه يي سترگو نه لري کړه پتتوس خوا ته وکتل او ويي ويل: ني خورم وري نه یم! خوا ته يي کیناستم او دستر خوان مي هوار کړو او کرار مې وویل: ماښام دی هم څه ندي خوړلی هله وخوره وس !!

خو هغه بیا هم پروت و او ارامه وویل: یغما ستري یم پریده وروسته يي خورم !!! زړه نا زړه وایم: زه درته خوله کي درکړم؟ زما له لاس نه خوري؟

زید اول حیرت کوی خو څو شیبې وروسته د حیراني پر ځاي موسکا وکړه او سر يي د هو په معني وښورو، پاسیرم او لاسونه مي وینم ،، او راحم تر څنگ یی کینم بسم الله وایم،، او مري د زید خولي ته نیسم!! ماشومانو غوندي خوله خلاصه کړه او مري وخوړه همداسي یو قاب خواړه وخوړل بیچاره سومره وري وو؟!!

په موسکا مي وويل: دا يعني وري نه وي؟!
ورو يي وخنډل او هيس يي ونه ويل

دا چنار گل بابا ولي داسي آرامه شوي؟ دسترخوان ټوله وم زید خپلو لاسونه باندی خپل په سر زور ورکوه چې زه ورته وایم: اوس دی هم سر درد کوی؟
زید- هم هوو.

یغما- گولی دی خورلي؟

زید- هو.

یغما- بیا ولی بڼه نشوی؟

زید- نپوهیږم.

یغما- زه چاپي کړم سر دي هووم؟

زید- خوب نه درځي؟

یغما- اوس فعلا نه.

زید- که په زحمت کيږي نا سمدہ !!

بالبست څخه تکیه اخلې چې زه تلوار کوم پورته کیرم د خوب ځای ورته سمه وم او ورته وایم: راشه دلته ځمله که ویده هم شي خپل ځای که ویده شي.
زید- یغما اول راشه دلته کینه.

په مشکوکه انداز ځم او څنگ ته یې کینم چې زید کوم خلطه چې راوړی وه خلاص کړو او د شرنګ شرنګ غږ می واوریده...؟
یغما- دا څه دي؟

زید: تاته او حسنات ته مي بنگری راوړی..!

اووهی دا اوس زید دي؟؟ خدای خیر کړي موږ ته یی بنگری راوړی! په خدا ورته وایم:
رښتیا؟

زید په خدا باندی سر لاندي پورته کوي. پلاستیک په تلوار د لاس څخه یې اخلم او وایم:
وگورم کوم رنگونه دی راوړي؟
زید- کوم رنگونه دي خوښ کړی؟

بنگرۍ پلاستیک څخه را باسم یوه لیچه تور رنگه وه ، دومه لیچه شینۍ
 رنگه وه، دریمه لیچه سور رنگه وه ، څلورمه لیچه آسماني رنگه وه، څلورمه لیچۍ
 راوړي په هیجان ورته وایم: اووو څومره بڼکلۍ رنگونه دي راوړي بیشکه دي وی کوم
 یو زما دي؟؟
 کراره وایی: زما په خوبني لاس کوي؟؟
 حیرانه کیږم د د دومره مظلومانه لهجې څخه؟ کرار ورته وایم: وگورم ستا ذوق څنگه
 دي؟ که خوبن می شول بیایی په لاس کوم.

زید خاندی او وایی: سره بنگرۍ او شنه بنگرۍ می تاته راوړي نور اختیار لري هر کوم
 چې ستا خوبن شول.

بنگروته په ځیر، ځیر گورم او وایم: خوبن می شول دا نور بنگرۍ تور او آسماني رنگونه
 دي حسنات.
 بنگرۍ راخلم غواړم لاسونه ته می واچوم لاس می نسئ او وایی: راکړه زه لاسونه ته
 دي اچوم ځان زخمي نکړي!

دا نن شپه څه ورباندې شوی بیخی سر چپه شوي ده! عجبی کارونه کوي؟! کرار ورته
 وایم: ضرورت نشته زه خپله کولی شم!
 لاس می تر جلا کوم چې زید په کلکه لهجه وایی: یغما دوه دقیقې آرامه اوسه.

زید په ډیر فکر یو یو بنگرۍ می لاس ته کوی، او زه خپل لاسونو ته گورم چې په
 نکریزو او بنگریو باندې سینگار شوی، اه څومره ډیر وخت خپلي جلی توب نړۍ څخه
 لري شوی وم 12 کاله عمه می هیڅکله اجازه نه راکوله ځواني جلی پشان ژوند وکړم
 تیر ژوند په یادول ژوره ساه اخلم! سترگي پورته کوم پام مې زید ته کیږم زما په شان
 په ځیر، ځیر زما لاسونو ته گوری، د کوتې د فضا د بدلون لپاره وایم:

یغما- هله نو پورته شه اوس ناوخته شوی ده حسنات بنگرۍ سهار ته ورکوم.
 زید خپل سر لاندې پورته خوځوي او خپل ځای کی اوږد څملي بالښت څنگ کې ورسره
 کینم او د سر په چاپي یا مساز کولو یې پیل کوم، زید مایل ته زنگ راځي چاپي کولو
 څخه لاس اخلم په تمه کیږم جواب ورکړي! موبایل د جیب څخه راباسي د موبایل صفحه

نوم ته گوري او خاندې !

زید- سلام رضوانه.

د رضوان د نوم په اوریدلو زید پشان زه هم خاندم خوو کرار او په پټه خاندم او کرار زید ته وایم: سپیکر ووهه!

زید خپل سر پورته بښکته کوي او لاوډ سپیکر وهي! په کوټه کې د رضوان لوړ غږ اورېدل کېده!

رضوان- علیکم السلام پخیر ورسیدی!!
زید- هو څو ساعته کیرې چې رارسیدلی يم!!
رضوان- یغما څنگه ده؟
زید- ښه ده سلام وایي!!

له دې پرته د رضوان د ځواب په تمه شم، زید لاس نه تلیفون په حمله راځلم او وایم: هلوو تورکی څنگه یې! کور کې خیرت دی!
زما د غږ په آوریډو رضوان په خندا وایي: ای ناځوانه اوس زموږ خبر هم نه اخلی!
په خندا ورته وایم: په دی خاطر چې مهم نه یې!

زید ورو وخنډل او رضوان په دروغجن غوسه وویل: سمه ده ما خو درته ډیر په زړه پوري خبرونه لرل کاغذ پیچه! خو خپله دی ونه غوښته، ماته یې څه!!

ما خپل غږ آرام کړ او ومې ویل: الا ما توکي کولي، ښایسته ورور مې، خدای دې ستاسو په کور کې برکت واچوي، خدای دی درته ښایسته ښځه نصیب کړی، خدایه...

خبره مې په خوله کې پاتې شوه چې رضوان د خندا څخه په لوړ غږ وویل: مکاری گېډری لومړی دی څه وویل تورکی هالان؟؟؟

زید په کراره وخنډل چې ما بیا رضوان ته وویل: ته په توکو نه پوهیږي! ووايه، راته چې

بيخی په اندېښنه کې شوم!!

د رضوان غږ لوړ شو: زید ووايم!!
زید خندا ودرېده!! او په کلکه لهجه يې وويل: رضوان مغز مې مه خرابه وه! شپه ناوخته
ده لار شه ویده شه!

هااا يعني خبره چنار گل پوري اړه لري؟ رضوان بيا په خندا وويل: نه بايد يغما هم خبرې
شي!

لږ پاتې وو چې اندېښنه له امله مړه شم؟ د زید له خولې مې خبره واخسته او په جدي ډول
مې وويل: وايي که نه!!! يا صفات دی درته وړاندې کړم، گرانه ورور هوم؟؟

رضوان په خندا وايي: وایم وایم، بې له هغه هم زید رانه لری دی لاس يې راته نه رسيږي
(پتمه شوم د رضوان خبرو دوام ته رضوان خپل غږ صاف کړ او د جنکو غږ په څېر
په نړۍ غږ يې وويل: الا خوری چې یو کس ته مرکه (خاستگار) راغلي زموږ کورته او
زما پلارته يې ويل..
په حیرانتیا وایم: چا پسې؟؟؟
رضوان په همغه نړۍ غږ وايي: بښاغلي زید پسې!!!

سترگې مې د حیرت څخه د توپ په څیر شوی، او خوله مې تونل په څیر خلاصه پاتې
شوه! د څو ثانيو وروسته حیرت مې خلاص شو او په قهقهه سره خاندې په داسې حال کې
چې ما خپله خندا کنټرولوله چې خاله او حسنات له خوبه راویښ نه شي! پام مې شو چې
زید بغیر د حرکت څخه په عجیبه انداز ماته راگوری، ما زید لور ته وکتل، بغیر د سترگو
رپولو ماته زیر شوي وه! په خندا ورته وایم: رینستیا وايي؟؟! څوک راغلی!!

رضوان- په خدای، رښتیا وایم، مرسل پلار راغلی و!
یغما- رحیم کاکا بیا څه وویل؟
رضوان په خندا وويل: کاش چې ته وی، پلار مې سم تک سور شوی وو! زما مور ته يې
ویل فرشته زمانه سرچپه شوي، خلک جلی پسې مرکه (خاستگاری) کوي، او دوی زما
زوی پسې راغلل!

له خندا څخه تکه سره شوم! زید تلفون زما له لاس څخه کش او په جدي ډول یې وویل:
رضوان بالاخره راحم خو، اوس لاړ شه مړ شه (ویده شه) پرته له دی چې ځواب ته به
تمه شي تلفون په پرې کوی!

زه په همغه خندا سره وایم: زید میره درته کو، چې له تا څخه خلاص شو!

هغه څه ونه ویل او د گونگیانو په څیر یې کتل! خو ولې یې څه ونه ویل؟ که بل وخت
وای، زما ژبه به یې را پرې کړې وایې ما خپل ستونی صاف کړو او د هغه د سر په
چاپی کولو مې پیل کړو، خونه له خاموشۍ ږکه شوه!

په کرار وایم: مریم څنگه ده؟
هغه زما په لور سر پورته کوي او په مسخره موسکا سره وایي: آغلي یغما، په هر چا پسې
دی زړه سوځي، پرته له مانه.
یغما- بڼه څه شوی په تا باندی، چې زړه مې په تا وسوځوم هوم؟؟ روغ جوړ یې شکر!

زید- ته څه خبره یې چې څه دلته تیریری (اشاره خپل زړه ته کوی)
په خندا ورته وایم- مټینې شوې خو نه یې چنارگل بابا؟
زید په غمژن مسکا وایي: بت پرسته شوی یم یغما...! (ژوره ساه اخلي او وایي: حال مې
خراب دی، هره شپه د هغه د عکس په کتلو ویدیرم، کار مې گرځیدلي د هغې عبادت کول
خدای ته په دومره نژدی والای ویریرم چې غافل او بی خبره نشم خپل د رب څخه.

یواځې ورته گورم نه پوهیرم ولې مې زړه غواړی چې زید خپل خبرو ته دوام ورکړی؟
یعنې دومره راته دا خبری د زید د خولې څخه راته حیرانونکي او په عین حال شیرنه
دی؟!!

زید زړه څخه یو اه باسي او بیا وایي: یغما پوهیرم کیرم داسې هم پدی دریاب کي پوهیرم
چې هیس سوک مې د ویتلو توان نلری، بغیر د هغې څخه...! یعنې هغه پریردی چې زه
پوب شم؟ آیا هغه زما د ژغورلي هڅه نکوی؟

د زید خبرو ته هک حیرانه یم راته عجیبه ده دا خبری اوریدل د زید څخه،! هغه زید چې د هغه په یو اشاره باندی ټول خلک نخیری، وس دومره ناتوان شوی چې زما مخکې د اعتراف ژبه یې خلاصه کړی...؟!

په خندا وایم: ستا بت څوک ده؟ آیا هغه تاسره مینه لري؟
زید په غمجنه لهجه وایي: نه هغه هر چا سره مینه لري بغیر زما نه!
کراره غږ ورته وایم: نو څه گټه لري د داسي بت عبادت؟؟
کراره غږ وایي: گرانی مټین کسان د گټې پسې نه گرځي..

یغما- او که هغې هم د مټینې لپاره لځان بت درلود بیا څه؟
زید- پوهیږم چې نلري ډاډمن یم، که بیا هم بت ولری نو زه یې ورته ماته وم!

د زید په دي خبرو اوریدو می ځان ورپیدی لرزه راباندې راغله زید حال لیدلو ته گورم کولی شي هرڅه وکړي! یعنی دومره مینه ورسره لري؟ نیکمرغه جلی ده

یغما- مینی لاره داسي نده؟ که د رښتیا زړه څخه ورسره ولري بیا د هغې خوښي لپاره ځان څخه تیریږی!

زید- ویل یې اسانه دي شاید هرڅه نه به تیر شم، حتا ژوند څخه می خو د هغې څخه نه تیریږم، یعنی کولی نشم، ناممکنه د، یواځني شی چې دلاسته راوړلو لپاره یې حریص او بیتابه یم هغه ده او بس.

به خندا ورته وایم: فلسفه مه وایه بت پرسته....!
زید- څومره ښه بت لرم زه سومره طالع منده یم

ولی داسی عجه احساس راته پیدا شوو د زید د خبرو په اوریدلو؟ هغه ناپیژنده جلی سره می بخیلی او حسادت پیدا شو ناساپه، چې داسي نشی زید زمانه غافله شي! اول خدای بیا زید زما کلکه پناهگاه ده، که دی نه یې څنگه مشکلات به راباندې راشي...؟! چوپتیا کوم ځکه کومه خبره دي ویلو لپاره نلرم، چې زید ادامه ورکوي او وایي: د چا مرکه راغلي وه څوک وه؟

په بنده بنده ژبه وایم: هیڅ څوک

زید- یغما!!!

یغما- اففف اوریدلي به دي وی د کلي د ملک بنځه راغله وه.

زید- ته چیرته لیدلی وي؟

بی اختیاره ورته وایم: زوی لیدلی وم هغې لیدلې نه وم..

زما په خبري زید په تلوار خپل په ځای کې کیناست او ویې وویل: څه دي وویل؟ چا

لیدلی یی؟؟

تازه پوخ شوم چې گل ته می آوبه ورکړي خوو پدی حال کې می د زید ځورول می

مغزو ته راغلل او په شیطاني خندا می ورته وویل: زوی!

زما په خبره د زید تندي تروش څو څو ما به همغه شیطنت وویل: داسي شنی سترگي لري

هیڅ پوښتنه مه کوه داسي ښکلی سترگي وي ای ای نو، کله چې ویل یې مرکه

درلېږم تندي باندی د خولو سیلاب وه.

زید ته می ټوله کیسه وکړل د الف نه تر یا ما خنډل او هغه سترگو رپ لا نه وهي، او

همداسي رکټل! نه پوهیږم کله می لاس د هغه په قوی لاس کې بندى شو؟ او هغه په

غوسه ناکه لهجه وویل: لکه چې خوښ شوی د ده؟ ته ما ده څه لپاره راوستی یی؟ د

ساعت تیرولو لپاره هوم؟

ای وای دا بیا وحشي شوو زید وضعیت نورماله نه وه زه ولی بیعقله شوم ورسره می

شوخي وکړه، د دی لپاره چې خبره نوره خراب نشي زر ورته تسلیمه شوم او به کراره

ورته می وویل: پخدای قسم هغه زما ورور په شان دي ټوکي می کول(زما پدی خبری د

زید لاس زور یو څه زما د اوږی څخه کم شو او په همغه تروش تندي وویل:

زید- یغما پخدای قسم که و دی وینم یو غلط قدم واخلي ژوندی دی په ځکه کې ښخ کوم!

ژوره ساه اخلم کوبښ کوم ځان کنټرول کړم اوس څه ورته ووايم غټ جنجال جوړیږي

نو ځکه کرار وایم: خپله ښه پوهیږي چې زه داسي جلی نه یم چې په غلطه لار باندی لاړه

شم.

زید- پوهیږم، پوهیږم بیا هم پدی خلکو باندی باور نلرم ستا مسولیت ما سره دی، بیا هم هوښیار اوسه غلطه لاره خوښه نکړي کنه بیا نووو... (زید ترڅو خبره خلاصوله زه پورته شوم دروازه می بنده کړه ترڅو حسنات او ترور خوب نه راوینن نشي!

نور می صبر خلاص شوي وه داسي کيږي نوو دا زید خبري ټولي تیر پشان وي آرامه اوسم ورته هوممم؟؟ ورتاوه شوم د هغه پشان په غوسه ورته وایم: کنه څه؟؟ اوو څه وشول؟ ښه خو یي؟؟ په کوم حق باندی دا خبري ماته کوي؟؟ سمده مرسته دي راسره وکړل پناه دي راکړه، خو په دي معنا نده چې زه ستا په قید یا بند کي اوسم..

زما په خبرو د زید غوسه نور هم زیات کيږی او لفظ په لفظ به کنترول شوی غږ د غوسې څخه وایي: ځکه، چې ته زما کوژدنه یی، اوس پوه شوی په کوم حق باندی دا خبري تاته کوم؟؟
په غوسه ورته خاندن او وایم: زید خان فکر نکوی خپل په دروغو او نقشي کي زیات مخته ځي؟ زه ستا کوژدنه نه یم دا یواځي یو نقشه ده پوهیږي یوازي نقشه ده.

زید د زیات غوسې څخه په کټ، کټ خاندی او وایي: نقشه؟ چا ویلی چې نقشه ده؟ زما په نوم دی چله په لاس ده (بیا خپل لاس هم پورته کوي او وایي: وگوره دا هم چله ستا په نوم زما په لاس کیده؟ نقشه بیا کومه ده؟

ولی تراوسه زما پام د زید په لاس چلې نه و شوی؟ په کراره ورته وایم: ویده شه؟ بی خوبه شوي یی هر رقم چټیات وایي (غوښتل می پورته شم زما لاسي یې کلک ونيوی او ویي ویل: سهار ته ځان تیار کړه مولوي راولم چې زموږ نکاح وتړی رضوان هم پوهیږي...!)

د نکاح د نوم په اوریدلو زړه می حرکت څخه پاتی شو! نکاح دا کلمه زما مغزو کی زنگ وهل پیل کړو نکاح..... نکاح..... نکاح..... په کراره ورته وایم: توکه دی خنده داره نه وه!!

زید په کلکه وایي: تراوسه ما ستا سره توکي کړي چې دا یې دویم ځل وي؟
په رپیدلی غږ وایم: زیده توکي کوي؟ د څه نکاح؟ پخداي ما بد کړی نور ستا سره توکي نکوم.

دا خبره کوم او کوښښ کوم ترڅو لاس مې د هغه د لاس څخه جلا کړم خو هغه داسې کلک نیولی وه چې د خټا کسډو نوم یې نه اخیستو.

زید- یغما.. زه ټوکې نکوم همدا می آخره خبره ده ! نکاح...

نه پخداى زید په کلکه و لکه مخکې پشان غوسه و او دى چې کومه خبره وکړی په رښتیا هم هغه کوی په نیولی غږ ورته وایم: خپل د مور او پلار په سر قسم خورم نور څه نه وایم پخداى بد می کړی سمدې !
زید- یغما اعصاب راته مه خراب کوه آخرې خبره می همدغه ده.

غوښتل می زید قانع کړم نو په کراره مې ورته وویل: کورني به دي څه وايي سوچ دي ورته کړی؟ سمدې زه ستا د لاس نانځکه يم، ځکه کورني مور او پلار، نلرم پوښتنه می وکړی ته خوو یی لری؟ کورني ته دی څه جواب ورکوي؟ مریم به څنگه شي؟ یواځي د یو ضد لپاره زما او خپل ژوند مه تباہ کوه، تا خو همدا اوس وویل چې بت پرست یی، نو هغه جنې به څنگه شي؟ جواب راکړه.

د هر خبرې سره، مې اوښکې لکه سپینې مرغلرې پشان د سترگو څخه راوانی وې چې زید په لوړ غږ وویل: وه لعنتی ژاړه مه ! مه ژاړه یغما قسم درکوم د هغه چا په سر باندي چې تاته ډیر گران دی پخداى نور ستا د اوښکو طاقت د نلرم په پیر په پیغمبر نور طاقت نلرم.

زید خاموشه کړی خو زما بدبختي اوښکې چیرته وچیدی؟ زید ستوني صاف کوي په نیولی غږ په سختې او زر تکلیف باندي وایي: زما بت ته یی ، ستا عبادت کوم ولی دومره بیعقله یی؟ ولی نیو هیڅی؟؟ په کومه ژبه درته وایم ها؟؟ ولی زما د سترگو څخه نه پوهیږي لعنتی؟ ولی زما درد نه گوري؟ باید هرڅه په خولی باندي درته ووايم؟

کله ناکله سترگې د ژبې څخه زیات خبری کوی او مقابل نفر پوه وی، خو ته بیعقله زما د سترگو په خبرو پوه نشوی....

د دي خبرو په اوریدل چې ظاهره کې الفاظ وه خو ماته د ټوپک د مرمې پشان وه یو دم هک حیران وم ورته چې زید بیا وویل: فکر کوي زه اول څخه نه پوهیدم ته جلی یی؟؟ نپوهیدم ځان څخه دی هلک جوړ کړي؟ نپوهیدم د کور څخه تېښتیدلی یی! ستا په نظر زما په تندی باندی بیعقل لیکل شوي؟؟ خبري وکړه، دا لعنتی اوښکي پاکي کړه.

زه د زید خبرو ته بی حرکت لهکته پشان پاتې وم چې هغه بیا وویل: زما یی په مریم څه؟ مریم خپله هوبنیار جلی ده هغه د اول څخه پوهېدلې چې زما په نظر کې هغه ما ته د خور پشان ده لکه آسما! کورني می ما درک کوي د ټولو مخکي زه درېرم ته یوازي ما ومنه ما قبول کړه.

اوس هم زما لاس د زید په لاس که بند وه، هغه خپل هغه بل لاس خپل لږ شانتی رسیدلی وینستانو کې کش کوی او په ډیر عاجزه او مظلومه لهجه باندی وایي: د الله په پاک ذات باندی قسم کوم نور ز غملی نشم پخدای نور نشم پټ کولی دا مېنه او لیونتوب د غرور په پلار دی لعنت وي! زه هم انسان یم پخدای انسان یم تر کله وزغم ها؟؟

آیا زه دومره د دی بدبختیو لایق یم؟؟ تا زه څو، څو ځلي خپل په بې خبری باندی مړ کړم یم؟؟ آیا ته پوهیږي کله چې ته ماته نغوری زه زره، زره له مینځه ځم. (اشاره خپل مخته کوي او وایي: آیا لږ دی هم زما سترگو ته فکر نشو او دا دومره مینه دی و نه لیدل؟؟؟)

زید د لیونیانو پشان شوي وه، وار په وار یې پوښتنی کول زه په ځمکه باندی بی حاله ناسته وم، اوښکی می په مخ باندی راوانی وي ځان سره په جنگ کې وم یعنی زید اول نه پوهیدی چې زه جنې یم؟ ولی هغه ورځ سلیم وویل ته جلی یی زید حیرانه نشوو؟ ولی زه هلته پوه نشوم چې زید پوهیږی؟ ولی هغه وخت چې سلیم راته وویل: ته څه فکر کوي چې زید بیعقل او نه پوهیږی؟ ولی هلته د سلیم د خبری په معنا و نه پوهیدم؟ ولی د زید د کارونو څخه پوه نشوم؟ ای لعنت دی پر ما وي..

ولی هغه وخت پوه نشوم چې ده زما په خاطر خپل وینستان پریکړل اخیر ولی زه پوه نشوم کله چی یې هغه شعرونه ویل، ولی نه پوهیدم؟ اصلا ولی له جنون او لیونتوب چي زما

په وړاندي درلوده نه پوهیدم؟ خا نو ددی پخاطر یی د ورینداری له نوم سره حساسیت
بنوده؟!

زید دا دومره وخت له ماسره مینه درلوده او زه نه پوهیدم؟ یعني دومره په خپل تیر ژوند
او ستونزو کې غرقه وم چې د زید مینه مې نشو لیدی! ټول خاطرات مې لکه د فلم له
سترگو تیر شول! د دلایلو، سیلاو مې په زړه او مغز کې څپې وهې! ذهن مې له کاره
ووته او د هیڅ کار تاوانایی نه درلوده، ددی خبرو زغم راته ډیر سخت وه لاس په تیزی
سره له لاسه یی کشوم او د دروازی په لور ځم، د زید غږ پورته شو!

زید- یغما! دا د ښه په غوږونو کې ونیسه، که زما نشوی نو د بل هیڅ چا به هم نشي خبره
اوسه!

په لوړو قدمونو له خوني څخه اوځم او د خاله او حسنات د خوني په لور ځم خوني ته له
ننوتلو سره په آرامه ساه اخلم! په ځای کې مې غځیرم او د زید خبرې مې ځان سره تکرار
کړی (پوهیږي چې په دی ناخبره دنیا کې د زه څو ځلي وژلي يم)
(پوهیږي چې ستا د هری اوبنګي په تویه ولو وژل کیدم) (ایا په کافي اندازه ستا سترگو
کې نه يم) ژوره ساه اخلم او ځان سره په فکر کې کیرم ولې مې د ویری احساس ونکړو؟
ولې خپه نشوم؟ اصلاً ولې مې زید څخه بد رانغل؟؟

کله چې سلیم راته وویل مینه در سره لرم و ویریدم، خفه شوم، بد مې تری راغی تر دی
چې په لیدو یی لاسونه مې متي کیدل! شپه له ټولو فکرونو او عجیبه حسونو سره تیره شوه
سهار د ازان په غږ پاڅیدم حسنات او خاله مې هم پاڅول خاله په خندا سره وویل: لوری
ورشه زید هم پاڅوه چې لمونځ قضا کړی.

زړه مې درب درب کوو، زه زید پاڅوم خو په کومو سترگو؟؟ د تیری شپې په یاد ته راتلو
سره مې غومبري سره شول چې بیا هم د خاله را غږ کړل: یغما لور وادي نه وریدل؟
یغما- دا ده لارم.

زړه نازړه د ناستي خوني ته ځم دروازه ورو خلاصوم لومړی مې سر دننه کوم گورم
چې ویخ دي که نه؟ هو د مصر شهزاده ویده ده!! ورو ورو یی خواته ورځم او په ارامې

سره ورته غږ کوم: هیڅی پاڅیره لمونځ قضا کیږی!

زید حتی شور هم نه خوري نوم مي نشو اخیستی ځکه شرمیدم بیا هم لکه د مخکی غوندي وایم: هیڅی نه اوری؟
اففف د دی خوب څومره دروند دی! په گوتو مي د ولو مینځ کی ووهه او په ارامي مي وویل: زید!؟

د زید غږ پورته شوو او په خندای یی وویل: زید د صدقه شه.
یو متر مي له ځای څخه والوتم، او په غوصه مي وویل: ولی د اوله ځواب نه راکوه؟؟

زید- ځکه چي زه هیڅی نه یم زید یم او بله دا چی داسی غږ د راته نه وه کړی!
بیا هم رنگ مي له حیا سور اوري او په لوړو قدمونو د دروازی په لوري ځم!
زید ورو خاندی او وایی: ستا له حیا قربان شم گلی!

داسي حس می کولو لکه ذره ذره اوبه کیږم او په ځمکه ننوځم...
زید- یغما که کوم وخت مړ شوم او ته راته داسي غږ وکړي نو شاید بیرته ژوندي شم!

په تيزي سره له خوني وځم، او شرمناکه خدا مي په مخ خوره وه... ولی خاندم؟؟؟ هسی نه چي.... نه نه امکان نلري هغه راته یوازي یو ملگري دي له دی پیر څه نه ...
موږ له دوه مختلفو قطبونو یو امکان نلری فکر کول یی هم په اړه خطرناکه ده زه حتی نه پوهیږم چی مینه څه ده؟ او نه پوهیږم چی دی خدا ته څه نوم ورکړم؟! د مینې له نوم څخه پیره لري وم!

مینه یوه ناپېژندل شوي کلمه وه زما لپاره! زما لپاره چی هیڅکله مي هم تجربه کړي نه وه! زه چي په تیاری او کرکه کی لویه شوي یم! زه چي وجود مي د له درد او کرکه پک دی، کیداشی د مینې کلمه له دومره دردونو سره وپیژنم هوم؟ زړه می لکه تیره وه! کلک او یخ، انورمال کیدل یی وخت او طبیب ته اړتیا لری! له دی هر څه سره فکر نکوم چی زړه خپل حریم ته د مینې د ننوتلو اجازه ورکړی!

له دی فکرونو سره می ځان ته ظاهراً ډاډگیرنه ورکړه! له فکرونو ځان باسم او حسنات سره د جای په تیاریولو بوختیږم

حسانات- اووووو دا بنگري دی له کومه کړي و جینی؟؟
په خدا سره می وویل: بخيلي مکوه لالا دی راوري البته ستا حق یی هم نده هیر کړی!

حسانات په خدا شوه او ویی ویل: رشتیاا؟؟ ووايه زما حق چیرته ده
یغما- اه وجینی سومره شله یی دا دی راوړم یی درته.

پاڅیرم او د الماری په لوري خم بنگري راځلم او حسانات خواته راحم او وایم: هه واخله
اوس له ډیری بي قرارې له وجه مړه نشی!

حسانات بد بد اوکتل او کڅوړه یی واخیسته په حیرانی یی کڅوړه خلاصوي او بنگري
دانه دانه لاس کي اچوي او وایی: یغما بڼه ښکاری کنه؟
په خدا مي وویل: ډیر زیات
حسانات- خو له تا ډیر نه!
کرار یی چونگاری کوم او وایم: لیونی..
حسانات په لوړ اواز غږ وکړو او ویی ویل: لالا راشه چای تیار ده

لږ وروسته زید له تورو جامو او په غاړه یی هغه نقره یی دسمال وه چی ما ورته اخیستی
وه،خوني ته دننه شو، د زړه ضربان مي داسي تیز شول چی فکر مي کوه زړه می له
سینی وخی لومړی ځل وه چي زید په وطني جامو کي گورم ښکلا یی سل چنده شوي وه
ځان ته مي فکر شو خدایه د څه بلا راباندی لگیدلی ده؟؟
مخکی خو داسي نه وم؟؟؟

ایا د شپې خبرو زما ذهن خراب کړو؟ یا د پخوا څخه زما ذهن کي دا خبری وه او ما
ځانته د ویلو جرئت نه درلود؟ سترگي مي ښکته اچوم او د سبا ناری په خوړلو پیل کوم
چي زید کرار وایی: یغما هغه قیماق راکوی؟

پداسي حال کي چي سترگي مي ښکته دی قاب زید ته ورکوم چي هغه یي په مسکا رانه
اخلي او مننه کوی، چي حسانات وایی: لالا کوم ځای ځي؟؟
زید- نه ولی؟

حسناټ- ما او ورينداره خو چينې ته تاسو هم راځي؟
زید خپل چای غړپ کوی او په مسکا باندی د حسناټ جواب ورکوی: ښه خبره ده راځم
لږ به شاوخوا هم وگورم.

حسناټ جونگاری کوم او کرار ورته وایم: ای خاوری دې په سر شه بیا دی گلان وکرل؟
حسناټ- اخ څه مې کړی؟
یغما- ومې نه ویل وریندار راته مه وایه ها؟ دویم دا چې که د خان زوی په لاره کې زید
وگوری بیا څه کوی؟
حسناټ خپل به خولې لاس ایزدی او کرار وایي: وی خاوری مې په سر شه بیخي مې
لیاده وتلې وه.

مور لا خبری کول چې زید دبیرون څخه غږ وکړو: زه د باندی تاسو ته ولاړیم ناوخته
نکړی راشي.
حسناټ کرار وایي: سمه ده لالا.

زید ځی زه او حسناټ فکر کی پاتی کیږو په هر حال اوس څه چې کیږی هغه به وشي،
خپل ټکری راخلو او د باندی خووو، زید مور څخه مخته روانیږي زه شاوخوا گروم چې
د خان زوی راپسی نه ويې، چشمه ته.... ورسیدو ما آرامه ساه واخسته.

زید- تاسو دواړه هروخت دلته راځي؟
حسناټ څخه زه زر جواب ورکوم: نه کله کله راځو.

زید سر خوځوي او هیس نه وایي زه حسناټ خپلو کیسو کې ډوبه کیږو دنیا څخه بی
خبري اوسیدو روسته د لږ وخت تیږولو څخه سترگي پورته کوم او دوه شنی سترگي
گورم لاس او پښي می شروع کوي په ریږدلو مخ حسناټ خواته کوم آرامه ورته وایم:
حسناټ هغه ده راغلي پخداي چې زید یې اوس مړ کوی .

زما په خبرو حسناټ بیچاره گي ورخطا کیږي او وایي: یغما اوس څنگه وکړو؟
یغما- هیس یوازي خدای دی وکړي چې د زید ورته پام نشي!.

زید زموږ څخه لږ لري ناست وه حسنات ته وایم: هله ورشه لالا ته دي ووايه ناوخته شوی.

حسنات په تیزه پورته کيږي زید لور ته ورځي چې زه په زړه کې هغه د خان زوی ته وایم: خاوري دي په دا بدرنگه قواره شی نن زموږ تعقیبول ورځ وه شله انسانه

د زید او حسنات په لیدولو چې زما خواته راتلل لځایه پورته شوم، کالی می د خاورو څخه ټکوم دری وایړه د کور په لور حرکت کوه هر قدم سره شاته گورم ځان سره آرامه وایم: پخدای موږ تعقیب کوي اوس زید حتما پوهیږي! تیزه تیزه ځم حسنات وایي: اله یغما ویي لیدو پخدای ولیدو زید هغه شین سترګي هلک ولیدو

زر شاته می گورم زید ولاړ و او د ملک د زوی خواته یې کتل په ورخطايي سره حسنات ته وایم: ته ځان کور ته ورسوه زه زید درولم

حسنات هم بغیر د هو یا د نه د جواب څخه په تیزه روانه شوه زه زید لور ته ورغلم په تیز قدمو ځان زید ته رسوم او وایم: زید ولی ولاړ یی؟ راحه کنه ناوخته شوی. زید غوسه ناکه لهجه وایي: ته لاره شه زه درځم.

د زید لاسونه موتی کيږي او غوښتل یې چې هغه شین سترګي هلک ته ورشي چې زه په ورخطای د زید موتی شوي لاس خپل لاسونو کې نیسم چې هغه د تلو څخه پاتیري او کرار کرار خپل موت شوي لاس خلاصه وي او گوټي زما د لاس گوټو مینځو څخه تیر وي کلک زما لاس نسئ.

او پداسې حال کې چې کوښښ یې کوی غږ زید کوښښ کوي خپل د غوسي غږ کنټرول کړي وایي: همدا هلک دی؟؟؟

مخکي له دی څخه چې زه جواب ورکړم هغه هلک زموږ خوا ته راغی، او د زید سوال بی جواب راڅخه پاتی شو. هغه هلک خواته می کتل زید زما د سترگو نظر تعقیب کړو او د هغه هلک په لیدو یې زما لاس بیحده کلک ونيو، بیعقله انسان کله چې زموږ څنگ ته

راورسېدو په جگ غږ باندې وویل: دلته څه خبره ده؟ خیرتی ده کلي که داسې لاس په لاس گرځیږی!!

زید غاښونه وچپچل داسې چې مایې لا د غاښونو چپچلو غږ واوریدو او په تشویش باندې مې وروکتل د غاړه رگونه یې د باندې راوتلي وه د پیری غوسه څخه مخکې له دې چې زید څه ورته ووايي زه خپل آزاد لاس د زید د لاس څخه تاوم کوم او په غوسه ناکه لهجه هلک ته وایم: اولاً خبره تاپوری اړه نلري چې زه د چا سره گرځیدم دومه خبره دا جناب زید خان زما کوژدن دي!

او بیا خپل او د زید لاس چې کلک یو د بل سره قفل دی د ثبوت په توګه پورته کوم او خپل دواړو چله ته اشاره کوم او وایم: کوژدن مې دی تاسو ووايه کومه ستونزه لري محترم وروره؟

هلک رنگ والوته او په آرامه وایي: د همدې لپاره دی زما مرکه رد کړل؟ نور هلته دریدل مې جایز و نه بلل که یو دقه نور پاتې شوی وایي ضرور دغه بیعقل انسان د زید په لاسونو مړ کیدو نو په تلوار هغه هلک ته وایم: وروره خپل احترام وساتي.

دا خبره کوم او زید په کشه ولو کشه ولو ځان پسې د کور خواته ورم، زید هم د ماشومانو پشان زما پسې دی کله چې ډاډمنه کیږم چې د هغه ژیر میرې د نظر څخه لری شوی یو د زید لاس خوشي کوم، او کوبښن کوم خپل لاس د هغه د لاس څخه جلا کړم خو هغه زما لاس نور هم کلک نیسي چې بې حوصله ورته وایم:

یغما- خوشي کړه لاس مې.

چې زید په خندا راته وایي (څومره دا بشر خنده روی شوی د قیامت علامه نه وي؟)

یوځل بیا ووايه؟

یغما- څه ووايم؟

زید- همغه خبره چې دی څو دقي مخکې وکړه!.

پوه شوم چې کوم خبری ته اشاره کوی خو ځان ناګاره اچوم او وایم: یاد ته مې نه راځي چې څه مې ویلي و اوسیری؟ لاس مې خوشي کړه چې خلک مو ګوری.

زید- پرېرډه چې ووينې ټول بايد خبرشې چې ته صاحب لری.

په غوسه ورته وایم: زه څیز نه یم چې صاحب ولرم او هغه خبری هم جدی مه گڼه یواځی ددی لپاره وی چی جنگ جوړ نشی پوه شولي؟؟؟

لاس می خوشی کوی خپل لاس پورته کوی او په خپلو گوتو دری ځلی خپل زیره وهی او وایی: یغما له هر څه سره لوبی کوی وکړه خو له دې سره لوبی مه کوه!
د هر څه زغم لرم غیر د ستا له تیټ نظر نه! آن بی رحمی دی هم بنکلی ده!
د ځان په بیه یی اخلم!

غلی کیږي! لکه بت ولاړه وم او هره کلمه چې د زید له خولې څخه راوتله لکه د اور مرمی می په زیره لگیدله

زید- د ټولو نازونو وړونکی دی یم مگم!!!! که لږ پوه شم چې رانه لری کیږی هغه وخت نور زید شتون نلری! په غرق کیدو می ټول غرق کوم ټول آن بت می!!!!

خپل د ټکری(خادر) څنډه می د غاښ لاندی نیسم او په سترگو می شاوخوا ځیر کوم! کله چی د خلکو له نشتون نه ډاډه کیږم په لوړ غږ وایم: مگم خپله دې نه ویلی چې مینه په زوره نه کیږی؟ که زور وی نو ولی دی د مریم مینه ونه منله؟

زید خپل سترگی کلکی تری او وایی: یعنی ته.....
خبری ته یی نه پرېږدم او په پوره بی رحمی وایم: هو زما لپاره یواځی یو عادی ملگري یی همدومره! ته هم بنه ده چی بیرته بنار ته لاړ شي.....

زید په خپل یو لاس باندی دیوال نیسی داسی بنکاری چی د دریډو توان نلری او کرار وایی: کور ته لاړه شه.....

پوهه شوم چی باید کور ته لاړه شم کنه وضعیت خرابیږی، په لوړو گامونو د کور په لوری ځم چی غږ یی پورته کیږي:

به خدا کافر اگر بود به رحم آمده بود !
 ز آن همه ناله که من پیش تو کافر کردم !
 (استاد شهریار)

پښې مې په ځمکه میخ شولې وروسته له لږ ځنډ نه مې خپلې لارې ته دوام ورکړو
 له کوم وخت را په دې خوا دومره بې رحمه او کلک زړه شوی یم؟ نه، نه زه گناه نلرم
 تقدیر مې زړه په داسې سختې ټاپه کړی دی قفل یې دومره کلک دې چې غیر له ښه پوه
 کوونکي نه بل څوک یې د خلاصولو وړتیا نلري! ناوړین دلته دی که خپله هم وغواړم قفل
 یې نشم خلاصولی، ځکه کلی مې ورته د تیارو په سمندر کې ورکه کړی!

زما د رسیدلو سره سم حسنات راباندې حمله وکړه او په وار خطايي یې وویل: ولی مو
 دومره ناوخته کړه؟ چیرې ده لالا مې؟
 غټه سا اخلم او وایم: غلی اوسه هیڅ ندی شوی لالا دې هم لاړه چېرته یې کار درلوده!
 حسنات غټه سا اخلی او وایی: شکر د الله چې څه ندی شوی ما وېل اوس به یو نړیواله
 جگړه شروع وی.

خپلې اوږې پورته اچوم او د پخلنځي په لور ځم یوه پیاله سړي اوبه په یوه سا څښم ورځ د
 تل په څیر زما او د حسنات په ټوکو او رښخندی سره د ترور د غوسه کیدو تیریری او
 هوا تیاره کیری! شپه شوه او زید لاتر اوسه ندی راغلی ډار او اندیښنه مې راپه زړه شوه!

یغما- حسنات ترور څه شوه؟
 حسنات- نپوهیږم هرومرو اودس کوی!
 یغما- سمده

ترور ته په تمه کیږم چې راشی!! ترور جاي نماز په لاس کوټي ته راننوخې، جای نماز
 خپور کوی او خپل لمونځ کوی! په تمه کیږم چې لمونځ یې خلاص شی!
 لمونځ یې په ډیر ځنډ خلاصیږی او جای نماز ټولوي د چای د ترموز په لوری راځی او
 خپله پیاله تری ږکی!

د ترور په لور چې په چای څښلو بوخته وه ځم څو ځلی د کوم څه ویلو هڅه کوم مگم ژبه

می راسره نه ملگری کیري آخر په پیر زیار په ټیټ سر او شرم وایم: ترور جانی زید نه راځی؟

ترور آرامه مسکا کوی او وایي: زما لیونی لورکی په دی کی د شرم څه خبره ده؟ نه کار ورته پیدا شوی وه بنار ته لاړه هرکله چی کار یی خلاص شی بیرته راځی!!!!

د بنار د نوم په اوریدو می زړه له غم نه ټک شو یعنی زید لاړه؟! مگم تا خپله همدا نه غوښتل؟؟ غټه سا اخلم او د موضوع د تغیرولو لپاره وایم: زه ځم د خوب ځایونه جوړوم! ت

رور په مسکا سر پورته بنکته کوی! پورته کیرم او څه می چی ویلي ول کوم یی د هر شپي په څیر زه او حسنات د یو بل تر څنگ ویده کیرو! حسنات ژور خوب ته ځي! هڅه کوم خپل فکرونه لري کرم مگم شونې ول؟ خوب می له سترگو کډه کړي وه د سهار تر لمانځه وینه وم! پورته شوم او لمونځ می وکړه ترور او حسنات می هم پورته کړل چی خپل لمونځونه وکړي چی قضا نشی!

ورځ په ستړیا او نه زړه شروع شوه! د هیڅ څیز حوصله می نه درلوده. هغه رنگه چی حسنات هم پوهه شوی وه او اخیر ویي ویل: یغما ښه یی؟ نه چی د لالا پسی می خفه شوی یی!؟

په سختي مسکا کوم او وایم: نه گرانی یواځی د ستړیا احساس کوم لږه ویده شم ښه کیرم.

حسنات می په حالت پوهیږي او له پیرو پوښتنو ډډه کوي دوه اونۍ تیریري دوه اونۍ مگم زید آن زما پوښتنه هم نده کړی! لکه چی په پوره ډول یی له یاده ویستلی یم! هر ځل یی د نوم په اوریدو زړه می بي واره درځیری! د لیوننتوب او کارونو په یاد ته راوړلو یی خدا می په شونډو میلنه کیری! نپوهیرم څه می په لیونی زړه شوی! مگم په دې ښه پوهیرم چی د پخوا په څیر په خپل ځای کی ندی! د حسنات غږ د خیالونو له نړی نه رابهر کرم.

حسنات- هوې نجلی بیا څه شوی؟

یغما- هیڅ څه باید وشي؟

حسنات خپلی اوږی پورته اچوی او وایي: نپوهیرم خو داسی ښکاریده چی په دی نړی کی ونه اوسی!

رېښتيا يې ويلي د حق خبرې ځواب نه درلود! غلي کيږم! د څه په ياد راوړلو بې واکه
وايم: رېښتيا حسنات ستا ورور ولي مړ شو؟؟
حسنات لومړی په حيرانتيا راوکتل او ډېر ژر حيرانتيا ځای غم ونيوه او په غمجن غږ يې
وويل: په يوه پيښه کې مړ شوی!
کرار وايم: الله دې وبخښي نه مې غوښتل خپه دی کړم گرانی!
حسنات د غم ډکه مسکا کوی او وايي: کومه خبره نده گرانی هغه څه دی چې تېر شوی!

دواړه د بڼ گلونو ته ځير کيږو چې حسنات دوام ورکوی او وايي: لالا مې او زید دواړه
ډير خواږه ملگری ول ډېر له سکه ورونو آن يوه ثانيه له يو بل نه نه لری کيدل هره جمعه
زید زموږ کور ته راته د ښوونځي له وخت نه يو بل سره ول پلار مې په ماشومتوب کې
له لاسه ورکړی وو، ارسلان په همغه کم عمر د کور سرپرست شو د زید په مرسته د
کور له عهدی وټه دوه وروڼه مې درلودل ارسلان او زید!

کوچنی او خوشحاله کورنی وو. خو تقدير هر څه په بل مخ کړل هر څه!! (غټه سا اخلي
چې اوبښکی يې رانشي او بيا وايي: يوه شپه ارسلان زنگ وکړ چې د ملگری واده يې ده
او له زید سره ځی کيدای شی چې شپې رانشي!) (حسنات بيا غلي کيږي مگم دا ځل يې
اوبښکی په مخ لاره پيدا کوی په ژړا وايي: يغما وروسته له هغې ارسلان بيرته رانغی
څلور کاله شول د کور لاره يې پيدا نکړه لاره چې لاره!!

سلگې يې پورته شو او اوبښکو يې لکه سيل په مخ لاری وکړی او په گريوان يې څڅيدی،
غير مې ورکړه تسلي مې ورکوله او د هغې په شان زما اوبښکی هم په مخ بهيدلي په
سختې يې دوام ورکړو او ويې ويل: وروسته له واده نه ارسلان د زید موټر واخيسته او
چلوه يې سرعت يې دومره زيات وه چې د موټر کنټرول يې له لاسه ووت او موټر کندی
ته وغورځيده.

ژړا يې د خبرو کولو توان واخيستو او په زوره زوره يې وژړل خپل دغمونو په اندازه يې
وژړل ما هم ورسره سم وژړل خو يو څه مې ښه درک کړل هر څوک د خپل په اندازه
غم لری هيڅوک بې غمه او هوسا ندی! کله چې اوبښکو يې د بهیډو نه زړه وښکوه ځان
يې زما له غير نه جلا کړه او په بند غږ يې وويل: په هغه پيښه کې ارسلان ځای په ځای

مړ شو خو زید دوه اونۍ په کما کی وو وروسته له دې چې په هوښ راغی او خبر شو چې ارسلان مړ شوی دی..

حالت یې خرابیږي او څلور میاشتې ځان په تیاره کوټه کی بندوی نه له چا سره خبرې کولې او نه له کوټې نه بهر راوته! د زید لالا حالت له موږ نه بدتره وو! په ډیرو ستونزو خپل عادی ژوند ته بیرته راغی د هغې پېښې نه وروسته زید زموږ د کور سرپرست شو هره اونۍ یا هره میاشت زموږ احوال اخلي!

اوبنکی می پاکوم او د حسنات مخ بنکولوم او ورته وایم: پوهیږی موږ ټول داسی قیصی لرو چې په ذات کې ډیری غمجنې دی خو ښه والی یې په دی دی چې هر څه تیرېږي او نه پاتې کیږي! باید قوی ووسو.....

حسنات خپلی اوبنکی پاکوي او په مسکا وایي: مننه زړه می سپک شو ډیر وخت شوی وه چې ژړلی مې نه ول!
لاس یې نیسم او کینس کارم یې او ورته وایم: هرکله کولې شي چې زما سره دی دزړه درد شریک کړی
حسنات- یغما وعده راکړه چې هیڅ کله می لالا نه غمجن کوی! پخدای د بل ورور د له لاسه ورکولو طاقت نلرم!

یواځې د سر په ښورولو ښه کوم لا گرم په قیصو کې وو چې ډیر ورته والی یې د غمجن قیصو ته درلوده وو چېچ د ترور غږ پورته کیږي: انجونو چیرته ورکی یې راشی چې میلمه لرو!!

زه او حسنات په حیرانتیا یو بل ته گورو او له بڼ نه ښکته کیږو ځان سره فکر کوم چې حتما زید راغلی او په چټکتیا ځان د ناستی کوټې ته رسوم! همدا چې غواړم ننوځم سترگی می په رضوان لگيږي وروسته له یوې میاشتې یې وینم! رضوان ماته پام کیږي او په مسکا پورته کیږي او راته وایي: وریندار جانی بیخي دې هېر کړی یو

لومړې ځل ده چې د وریندار کلمه په اوریدو می خوښی په زړه کې څپې وهلې لاس مې په ټکری و هم داسی نه چی ویښتان می ښکاره شی د رضوان په څیر یې په مسکا ځواب

ورکوم: سلام رضوان ورور ښه راغلاست رحيم تره، ترور جانه، اسما ټول ښه ول؟
رضوان- هو هو ټول ښه ول سلام يې ويلی!
يغما- عليکم سلام. ولاړ مه پاتې کيږه کينه درته چای راوړم

په همغه مسکا سر ښکته او پورته کوی! له کوټې نه وځم! او د پخلنځي په لور ځم!
حسانات د چای په تیارولو بوخته وه! چې ما ورته وویل: وه نجلی تا ولی سلام ورنکړ
هوم؟

غریبکې داسې خیز واچوه چې نږدې وه ترموز تری وغورځی.
حسانات- مرگ نه وینی چای تیاروم لیونی؟
په خندا ورته وایم: ښه مقصد رضوان زما لالا دی فکر دې اوسه چې ښه یې خدمت
وکړی کنه بیا لالا دی ژوندی ژوندی درته پوستوم (مطلب زید)

د حسانات رنگ الوځی او په بنده بنده ژبه وایی: څ.....ه.... معنا؟
يغما- ټوکی می کولی چې اوس یو ځل مړه نشي.
چای تیاریزی او دواړه د کوټې په لور ځو! پتنوس په ځمکه کيږدم! چې حسانات رضوان
ته وایی: سلام ښه راغلی!
رضوان- عليکم سلام خورجانې.

د حسانات څیری ته گورم فکر کوم د خورجانې کلمه یې په زړه ښه ونه لگېده
پیالی ډکوم او په ټولو باندې ویشم! ترور او رضوان سره خبری کولی او کله ناکله د
دواړو د خندا غږ پورته کیده رضوان دلته هم خپل کار کړی تورکی ههههه د حسانات فکر
گډوډ وو! کرار مې ورته وویل: حسانات کوم څه شوی خورکی می؟

حسانات- نه کوم څه باید وشي؟
يغما- ښه ته دا پریږده دی تورکی ته وگوره چې دلته یې هم ځان ته ځای جوړ کړی
حسانات کرار وویل: کوم ځای یې تور دی؟
حیرانه ورته گورم ځینی څیزونه می تر پوزې کيږی هیڅ نه وایم او د رضوان او ترور
په لوري گورم! رضوان په مسکا راگوری او وایی: څنگه یې میږمن يغما؟
کرار وایم: ښه وم ستا په لیدو می ټول ښه والی لاړه تورکیه!!!!!!

رضوان به خندا وایې: ولی ما څه کړی؟
 ترور پورته کړی او د الماری څخه د یخن دوزی کالی سره له عینکو راخلي او له مور
 نه لږ لری کینی چې رضوان بیا وایې: رښتیا د انجونو کالی او ټکری درسره ډیر ښکلی
 ښکاری!
 په مسکا وایم: مهربانی مو ده (مخکی له دی چې رضوان څه ووایی زه ورته وایم: ولی
 دی حسنات ته خورجانه وویل هوم؟

رضوان حیران ماته راگوری او وایې: یغما ښه خو یې؟ څه مې باید ویلي وي؟!
 خپلي اووړې پورته کوم وایم: ما پوري اړه نلري زه وریندار غواړم!
 رضوان- سمدې زید ته به یې وکړو ته به هم وریندار پیدا کړی.

د رضوان پدی خبره د د ترور او حسنات نه په پټه چونگاری کوم یې چې رضوان یو
 جانانه توپ وهې او زه ورته په غوسه وایم: احمقه زید یې ورور دی تا یادوم تورکې یه!

رضوان کرار خاندی او وایې: ښه دا چا ویلي چې زه ستا ورور یم؟!
 مظلومانه مې وویل: یعنی نه یې؟! گوره زید دي حسنات لالا ده ته زما لالا شه سمدې...
 داسې خایسته جلي درته پیدا کړم چې ستا دا تورکي توب په خپل خایست پټ کي!!
 دا خبره کوم او خاندې چې رضوان هم زما سره یوځای خاندی او وایې: جلي تا دا دومره
 ژبه له کومه کړي ها؟!
 په دروغي غوسه وایم: فلسفه مه وایه راته ووايه لالا مې کیري او کنه؟

رضوان- اول څخه نه وم؟!
 رښتیا یې ویل رضوان له پیل نه لکه ورور زه حمایت کو په موسکا وایم: وي!
 له جیب نه یې یو څه راباسی او ما خوا ته نیسي او وایې: واخله دا د زید امانت!

بیا دي زید نوم په اوریدو طبیعت مې گډوډ شو، پاکټ مې تري واخیست او خلاص مې
 کړو! په مینځ کي یو حلقه یې طلايي میڅکي و. په شونډو مې موسکا راغله!
 رضوان- څه شی دي ته ماته رابنکاره کړه!!
 یغما- نه... نه... تا پوري اړه نلري رښتیا زید ولي رانغي ښه خو ده؟!!

رضوان یو غږپ چاپي وڅکه او ویې ویل: ښه دي یو څه کارونو کې بوخت دی همدې ورځو کې به راشي!

یغما- ډیره ښه ده ته ترڅو وخته دلته یې؟!
رضوان- نن ځم بیرته فقط راغلم ستا احوال واخلم ارامه خو یې دلته؟
یغما- هو خوشحاله یمه..
رضوان خاموش شو داسې لکه چې غواړی یو څه ووايي خو زړه نازړه ویې؟ په کراره ورته وایم: رضوان غواړي څه ووايي راته؟

زما په خبری رضوان سر ښکته پورته کړو او ویې ویل: وایم خو په دي شرط چې خواشیني نشي خو دلته نه کیږی.

د رضوان د خبرو څخه پوهه شوم چې ښه خبر مې په تمه ندي ترور ته مې وکتل او وایم: تروري که ستا اجازه وي رضوان ورور ته باغچه ښکاره کړم؟!
ترور سترگې له کمیس لري کړي، او تل په څیر یې په موسکا وویل: لوري خپل کور د ددی اجازه ته اړتیا نسته!

دواړه پاسیدو او لاړو رسیدلو سره سم وایم: وایه اورم یې!..
رضوان د لږ زند وروسته وایي: ترور او ترور خاوند دي راغلي و شرکت ته!
(د ترور نوم اوريدو سره وجود مې یخ شو په لرزي مې وویل: ولي راغلي ول؟ څه یې ویل؟

رضوان- ډیر چټي اوبیکاره خبري!
یغما- لکه؟

رضوان لویه ساه واخیسته او ادامه ورکړه: وي ویل (پوهیځي له یوي تختیدلي جلي سره محکمه سه کوي شاهد لرم چې هغه ناروغ انجلي تاسو سره ده بل حل پولیسو سره رازم)

حس مې وکړو دي سنگسار میدان کي یم او دا خبري هغه تیږي دی چې په بي رحمي مې په روح لگیدل د تختیدلي انجلي نوم په اوريدو مې ستوني پک شو،، خو دي پولیس نوم

مي پر ځان لړزه راوسته د ترور خاوند او نجيب سر و کار يې له پوليسو سره دي او ډير ملگري لړل دي برخه کي.. کرار وایم: ښه بیا؟

□: ##شهاب

رضوان- زید د هغوي جواب ورکړو کاش لیدلي دي واي سنگه رنگ والوتو د هغوي !!
(د زید نوم په اوریدو مي خوښي زړه ته راغله پوهیدم نه پریردي د ترور لاس مي ماته ورسیري رضوان په هیجان وویل: زید ورته وویل: یغما زما قانوني میرمن ده نکاح خط لرو واي په حال مو چي که دي ناموس خبره مي حوزي ته مخ ته کړي. د ټولو حوزو د اخیستلو توان لرم او فکر مه کوي چي له ناوړه کارو بار مو خبر نه یم ښه به دا وي چي خپل لار ونیسي او لاړ شي ماسره لوبې مه کوي قطعاً ظالم گټونکي یمه.

رضوان په خندا بیا وویل: لیوني داسي جدي خبرې کولي چي زه لا و ویریدم څه ورسیري ستا ترور او ترور خاوند ته دی.
یغما- بیا څه وشو؟؟

رضوان- هیس لارل خو ویل یې چي دا خبر دلته نه خلاصیري تشویش مکوه هیس سوک تا کوم کار ته اړ کولي نشي چي ستا پکي خوښه نه وي. په یاد ولره داسي یو ورور لري چي د غر په شان ستا شاته ولاړ دي

د رضوان خبرو ته موسکي شوم او ومي ویل: مننه پوهیځم
چي رضوان په شیطانت وویل: او هوو یو همدا رنگه لیوني کوژدن زید خان (او بیا زما چلي ته اشاره کوي)

سومره دا جملې سره له دي چي دروغ وه بیا هم راته خوښي او زړه رابښکونکي وه
کرار مي په سر ووهه چي د دواړو دي خندا غږ پورته شو، چي رضوان په خندا وویل:
ولي می وهي فقط دروغ وایم؟!
یغما- لیونیه.

رضوان- ع ع ع بي تربيه خلک خپل ورور ته لیوني وايي؟

ددي بشر په سپین سترگي سره مي عادت کړي دي په خندا ورته وایم: چوپ شه توره کیه
وس چي لالا مي شوي نو آیا د ریښتیاو څخه سترگي پټي کړم؟
رضوان- لکه د څه ریښتیا؟!

یغما- دا چي ته لیوني یي، یا تورکي یي، یا بدرنگ یي، ته و خدای د ریښتیا نه سترگي پټ کړم ؟!

یچاره رضوان سترگي توپ غوندي غټي شوي! او په شیطنت یي وویل: بیزو خور ته مي تلي يم!

یغما- چوپ شه ما غوندي ښایسته خور...؟!
دواړه په لور غږ خاندو چي رضوان وايي: یغما یو څه وایم! خو ورخطا نشي سمدۀ !

اوه خدایه نده خلاص، نن لپاره بس نده ربه؟ په ډار مي وویل: ووايه!
رضوان- زید ټپي شوي و!
زړه مي له سيني نه ووت، زید!! زما بت پرست!! په بنده ژبه مي وویل: سنگه ؟! سنگه دي وس؟!
رضوان- تشویش مکوه اوس ښه دي مرسل لیوننتوب وکړو خو خدای ورحمیدو

د مرسل نوم په اوریدو مي د کرکي احساس وکړو داسي چي احساس مي وکړ چي نړي کي له هیچا نه د مرسل په اندازه کرکه نشم کولي په ورختای وایم: رضوانه د انسان غوندي قصه وکړه څه شوي دي !

رضوان- لږ صبر وکړه وي(دوام یي ورکړو: زید له کوم وخت نه چي ته دلته پریخودي ،او خپله ښار ته راغي خفه او پریشان و. او بعد له دي چي د مرسل پلار د وصلت لپاره مونږ کور ته راغلو نو د زید پر ذهن یو بله د غوسي څپه راغله او د ډیر غوسي څخه یي مرسل ته زنگ ووهه او سه یي چي په خوله راغله مرسل ته یي وویل ...

په بل سهار یي مرسل د شرکت قرارداد د فسخ کولو په پلمه زید دفتر ته وغوخته زید نا خبر له هیس لاړو همدا چي دفتر ته ننوتو ناساپه مرسل دروازه بنده کړه او ټیګري لري کړو(د خبرو دی حای کي رضوان په هیجان وویل: یغما بیخي فلمو غوندي شوي و احمقه ښځه خپل وینستان یي ګډوډ کړل،او زید ته یي ګواښ وکړ که زما د واده وړاندیز ونه مني، نو ټولو خلکو کیدی رسوا کوم ټولو ته وایم چي زید ما باندې تیري کړي.

هغه وخت مجبور یي له ماسره واده وکړي ښه به دا وي چي په خپله خوښه واده راسره

ومني زید هم چي وکتل چي دا لیوني بنځه هر څه کوي شي نامردي نده کړي او گلدان يي راخيستي او خپل سر يي پرې وهلې!! مرسل هم د زید وینو پک سر په لیدو ورخطا کيږي او امبولانس ته زنگ وهي! سر يي سو کوک وخورل احمق پیر کلک يي ځان وهلې و.

هک حیرانه مې د رضوان خوا ته کتل هیس مې باور نکیده په ناباوره انداز وایم: څه وخت دا کار شوي؟

رضوان- تقریبا شپږ ورځي مخکې!

یغما- اوس بڼه دي؟!!

رضوان- هو بڼه دي خوو جنون وهلو غوندي شوي!

ژوره ساه اخلم او وایم: رضوان غواړم ورسره خبري وکړم زنگ ووهه ورته.
رضوان تېلفون راوباسو او زید ته یې زنگ ووهي زنگ تلو خو هغه نه پورته کوی. چي رضوان وویل: زما په خیال کار لري وروسته به زنگ ووهو!
یغما- نه نکیری بیا زنگ ووهه!

رضوان تېلفون ما خواته نیسي او وایي: واخله سومره چي زنگ وهي ووهه ورته یو ځل یې چي زنگ جیگ نکړو یعني نغواري خبري وکړي سل زله زنگ ووهي نه جیگ کوي

تېلفون مې په زور واخیست او باغچي بل خوا ته لاړم تقریبا دري ځله مې زنگ ووهه خو پورته یې نکړو! څلورم ځل لپاره مې زنگ ووهه لږ زڼد وروسته په غوسه یې جیگ کړو او ویې ویل: رضوان خو چي لومړي ځل مې ځواب درنکړو پوه شه کار به لرم څه وخت ته سړي کيږي؟!
کرار مې وویل: س ... سلام!!

زما د غږ په اوريدو یو دم خاموشي خپره شوه حتي د ساه اخیستلو غږ مې ورته نه اوریده بیا مې غږ وکړو: زید! اوري؟!
څو شیبو وروسته د زید غږ راغلو: ښایستو مې!! ته یې؟ یغما مې!!

د دې خبری اوريدو سره لاسونه مې لرزي ته پیل وکړ له خبرو پاتي شوم غومبري مې سره شول، غوگونه مې گرم شول چي زید بیا وویل: مینه مې، ای زما مغروری مینې مې نه وایي چی له بیلتون نه دي مړ کیرم؟ حق کي مې دومره ظالمه مه اوسه! غږ پسې دي

خفه شوي يم خبري وکړه ای بې رحمې

په لرزانده غږ مي وويل: ښه يي زید؟ رضوان وويل سر دي مات شوي او کوک خوړلي دی

د زید د خدا غږ راځي او بیا وايي: مه وایه چي خپل ملگري ته اندیښمنه شوي؟ هو ښه يم او مړ نشوم، سر مات والي مي هم ښه شو، خوو څه چي تا مات کړل هغه به سنگه شي؟! حقا چي له درد يي مړ کيږم!! (مطلب د زړه درد او مات کول)

سومره دا بشر د لفظونو په کارولو کي ماهر و! له هري خبري سره يي زما زړه راته په ښه کو په کراره ورته وایم: سمدې خوشحاله شوم چي ښه يي ضرور کار لري! خدای پامان!

د موبایل بند کولو مخکي د زید ښایسته غږ مي تر غوږ شو چي ويي ويل:

گفتی به تو گر بگذرم از شوق بمیری
قربان سرت بگذر وبگذار بمیرم

زید- مگر ستا له پرستش نه بغیر بل کوم کار راته پاتي!

یغما- قطع کوم يي!

زید- مکوه!! زما له ماتولو دي څه لاس ته راځي مغروره خايستو مي!! اوایه؟!

د زید په غږ کي عجیبه غم پروت و، داسي چي هر لفظ يي غږ ورته بدلولو ستوني مي ډک شو دي اوښکو باران مي له سترگو وڅڅید د زید دي داسي خبرو تاب مي نلره نپوهیږم دا حس څه دي چي زه پري اخته کيږم؟ خو دومره پوهیږم هر څه چي دی ما لپاره نا اشنا اونوي دی دا حس..! دا زه نه وم چي زید مي رد کړو زما تقدیر او زما تریخ تیر وخت و چي هغه يي رد کړو دا ځل تنها زه نه بلکه زید يي هم په لوبه نیولي و عجیبه درونکي او ویاړوونکي لوبه!!!

د یو شئ د مات کیدو غږ راغي خو زید غږ رانغي! ورختا مي ناری کړل ورته: زید!!

یواځي د نا منظم نفس اخیستلو غږ مي ورته اوریدو، لومړي د اوښکو قطره مي پر مخ

وڅڅیده ،،، دا لعنتي اوبنکي د څه دي؟ لعنت دي پر ما وي چي هميشه درد او مشکلات جوړوم !! بيا مي غږ وکړ: زید!

د هغه د غږ په اوریدو مي ډیره نرمه هوا زما پدی کلک د تیږو پشان زړه ولگیده !!

زید- جان !! نفس مي ووايه؟

خپل ژړا مي کنترول کړه او وایم: زه باید لاړه شم کار لرم!

زید- ریښتیا امانت درور سیده؟

یغما- هو بنکلي و مننه...

زید- ستا په اندازه نه هغه ورځ تور تار نکړیزي او بنگړیو سره زړه رابنکونکي شوي وي که دا میڅکي په پوزه کړي په لیدو دي ضرور لیوني کیرم.

ورو يي وخنډل غمجن يي وخنډل هیس سوک پوه نشي زه پوهیږم د زید دا خندا هر څه کیدای شي پرته له خندا!!! حتي ټوکی هم ویرونکي وي په غوسه مي وویل: ترور راته غږ کوي باید لاړه شم بڼه وخت. پرته له دي چي ځواب يي واورم تېلفون می بند کړو دا تشویش او دا د زړه درزا مي يعني څه ؟ دا اوبنکي څه تعبیر کړم ؟!

خدایه!! داسي خو به نه وي چي زه هم ورو ورو د زید په درد اخته کیرم؟ هسي نه قفل وخت مات شوي وي او زه خبره ونه اوسم! ویریرم ، ویریرم دا چي هسي نه دا ځل داسي ځمکي ته وغورزیږم چي بیرته د پورته کیدو توان ونلرم او نه هم غرور مي اجازه راکړي چي په ځمکه پاتي شم !!

خپل د اوبنکو ښکې سترگې پاکوم او د رضوان خواته ځم رضوان د بڼ د گلانو په کتلو کې ډوب وو چي ومې ویل ورته: رضوان موبایل دی واخله.
رضوان د گلانو د کتلو څخه لاس اخلې او په همیشني مسکا باندی وایي: څومره ډیر مو خبری وکړل؟!

خپل اوږی پورته اچوم او په دروغجنه مسکا وایم: هو هغه ځکه چي د کور د حالاتو په اړه مي ورسره خبری کول.
رضوان- اهانو دا خبره ده..؟!!

په خندا ورته وایم: هو توره کې همدا خبره ده.
رضوان په دروغجنه غوسه وایي: بلا او توره کې هیس انسانیزۍ نه، دومره لاره ستا
لپاره راغلم اخیرم توره کې راته وایي؟!

یغما- توکي کوم اصلاً ته د مصر یوسف صحیح شو؟
رضوان خپل څهره مظلومه کړل او وایي ویل: نه هغه د زید لقب دی.
خپل سترګې اړوم او په شیطانه لهجه ورته وایم: ښه ده چې خپل پوهیږی! اوس هم ځان
راته کور اوږ کوه مه، همدغه قواری باندې د دې شکر اوباسه او صبر وکړه بغیر له کوم
شک څخه چې خدای د صابر خلکو مددګار دی.

دا خبره کوم او په خندا کیرم چې رضوان وایي: بلا بلا ته اوس دا بیزو پشان خندا ته یې
وګوره.
په داسې حال کې چې د زینو خواته تلم وایم: اوس قهر مه کوه راحه زه خپله درته یو جني
پیدا کوم غم مه کوه.

رضوان یواځې په خندا باندې خپل سر ښکته پورته کوی او څه نه وایي، ترور ډیر ټینګار
وکړو ترڅو رضوان پاتې شي خو هغه و نه منل او کار یې بهانه کړو او د غرمې ډوډۍ
خوړلو وروسته لاړو، د رضوان د تلو وروسته مې حسنات ته فکر شو هغه تر اوسه خپل
فکرونو کې ډوبه وه کړار ورته وایم:

یغما- حسنات څه شوی؟ ولې دومره په فکرونو او سوچونو کیدی ډوبه یې؟
حسنات کړار وایي: نه پوهیږم لږ مریضه یم د تبې احساس کوم.
خپل لاس د هغې په تنډۍ ایزدم تبه یې نه وه؟ کړار ورته وایم: حسنات تبه خو نلری.

حسنات جواب رانکړو او د کوتې خواته روانه شوه؟! شپه بیا راوړسیده او آرمټیا یې زما
په وجود کې خپره کړل، خو ډیر د دی آرمټیا څخه تیر شوی نه وه چې بیا همغه خوب
ولې دا یو خوب زه پرلپسې توګه باندې وینم؟ زما خوبونه بې تعبیره نه پاتې کیږی همغه
خوب وو....

منډۍ مې وهل او چغې مې وهل، خو هیچا زما غږ نه اوريدو عمه او نجیب راپسې و د

هغوی څهري د خوگ او بدنونه جسم يې د انسانانو پشان و، د خولو څخه يې زگ بهيدل او زما پسې منډې وهل، دومره چيغې مې وه چې خوب کې مې احساس کو چې ستوني مې د پير چغو له لاسه زخمې شوی، سترې شوم خو د منډې وهلو څخه ونه درېدم، لځان څخه مې يو څه لري يو نفر وليدو چې مخ يې سم نه معلوميدو راته خو مخ يې د لمر پشان ځليدو..

د هغه کس په ليدو بې اختياره د هغه خواته ځم او هغه کس ته پناه وېرم، عمه او نجسب رارسيری خو د هغه کس په ليدو شاته ځې او تختې سر مې پورته کوم او خپل نجات ورکونکي ته گورم زید.....! هغه کس چې ماته پناه راکړل هغه زید وو؟ غواړم د هغه د غير څخه لری شم خو د هغه سترگې د غوسې څخه تکی سرې کيری او وينه ورنه په بهيدو شي....

د خوب تعبير

زما پيدا کول د سليم لخوا، د عمه پيدا کيدل، او اخيره کې د زید مينه ليوننتوب او جنون سم د خوب پشان مې واقع شول، خدايه خپله رحم وکړه. د رضوان د تلو درې ورځې کيری، سهار د تل پشان د چای او سبا ناری په خوړلو تيريری نن د حسنات حال ښه دی خاندی ټوکي کوی.

حسنات- يغما پاسيره چې د باندی لار شو يو چکر ووهو بيخي مې زړه تنگ دی.
يغما- سمه ده لږ صبر وکړه خپل ټکری راوخلم.

په تلوار د کوتي خواته ځم چې سترگې مې په ترور لږيری چې د يو شي دگنډلو په حال کيده کرار ورته وایم: ترور جاني ما او حسنات د باندی څو اجازه شته؟
خاله په مهربانه مسکا وايي: هو لور جاني لارشي خو ناوخته نه کړی او زر راشي.
په خوشحالي ورته وایم: په سترگو.

ټکری مې خپل په وينتيانو باندی چې اوس لږ زيات شوی لکه د ماشومانو د وينتيانو په اندازه راکش کوم، او د حسنات سره د کور څخه وځو شکر د هغه ورځې څخه وروسته څو ځله د باندی چکر ته راغلي يو خو هغه ژير ميری مې ندی ليدلی د باغونو او شنو

درختو په لیدو وو دواړه چې د لیوه په غږ د هغه بڼایسته سمسور طبیعت څخه مو نظر واخیستو چې د حسنات ویریدلي غږ مې وا وریدو:

حسنات- یغما ز غله دا سپي ډیر وحشی او لیوني دی پخداي مور دواړه یو گوله کوی. د حسنات لاس کلک نیسم او وایم: شور مخوره، اول خو سپي ندی او لیوه دی، نویم کرار اوسیره.

حسنات د ویری څخه رپیده زما حال هم دهغي څخه بهتره نه وو حسنات په همغه لږزنده غږ وویل: دا د خان د زوی سپي دی دا د ندیم سپي دی. یغما- حسنات درته وایم لیوه دی، لیوه او نادیده.

خاوری دی دده په سر شي خپله کم وو لیوه یې هم پیدا شو، لیوه په لوړ غږو زمونږ خواته رانږدی کیدی او هر ثانیه نږدی وه چې مور دواړه به هغه غټه خوله او تیره غابنونو و داړی!

حسنات- اوس هر څه چې دی پر مور یې څه؟ مهم دا ده چې مور دواړه یې په خوله کې ځایزو.

د حسنات لاس کلک نیسم او خپل سترگي پټه وم! د لیوه د را رسیدو په تمه یم چې د شپیلقي او بیا د یو چا غږ اورو لیوه د غږ کولو څخه خاموشه کیږی او نور مې غږ وا نه وریږدو، سترگي مې په نوبت خلاصه وم اول چپه سترگه بیا راسته سترگه د خان د زوی په لیدو چې اوس بو هیږم نوم یې ندیم دی بد احساس پیدا کوم د ندیم په لاس کې د لیوه د غاړی زنځیر وو او دوه سترگي زما مخ ته نیولي وه، د گناه احساس کوم

د زید غوسه ناکه خو په عین حال مې مظلومانه څهره مې سترگو مخ ته راغله نه پوهیږم ولې خو زید ته مې د وفادای احساس درلود، خپل په ټکری باندی مخ مې پټه وم او وایم: مننه وروره خو بل ځل شاید په وخت ونه رسیږی نو دا سم یې در کنترول کړی.

د حسنات لاس کلک نیسم او د هغه ځای څخه ځم د حسنات غږ بورت ته کیږی او وایي: یغما مړه دی کړم لږ په کراره توبه خدايه!

یغما- ډیری خبری مه کوه که لالا دی خبر شي دا بیعقل مو بیا لیدلې زموږ دواړی پښې
قلم ماته وې او نور ولاکه د دباندی مخ لا وویښې، فکر دی ونیسه چې د خولې څخه دی
خبره ونوځي پوه شوی؟

حسنا د کشک پشان خپل د خولې زنځیر د تړلو تمثیل کوی او وایي: زه بد وکړم چې بیا
دی دا غلې تکرار کړم، خو یغما د بیچاره گي رنگ و الوتې کله چط تا ورته وویل: مننه
وروره. ههههه

د حسنا په خبره دواړه خاندو خپل په ځنگل باندی دهغي تشې وهم او په خدا وایم:
میره...!

په توکو او خدا ځانونه کورته رسه و، ږوږی وخورل شوه او کرار کرار شپې خپل د
تیارۍ لمنه خپره کړه د شپې د راتلو څخه ویریدم چې بیا هغه منحوس خوبونه ونه وینم..

خوب مې لیدو چې یو سمسور او ښایسته ځای کې یم، ویښتیا مې تر ملا رسیدلې وه د باد
په هر څپې مې ویښتیا په نڅا کیدل، کالې مې شین رنگ درلود سم د آسمان د رنگ پشان
روانه وم روانه وم نه پوهیږم کوم نادرکه خواته روانه وم؟ هیس سوک زما څخه بغیر نه
وه، د سیند په لیدو مې سترگې د خوشحالي څخه رڼا کوی، د سیند خواته روانیږم سیند ته
تر رسیدلو مخکې د ترور کورنې وینم ټول هلته وه حتا سلیم او نجیب!

ټولو راته په شیطانه او مضر خدا راکتل ناساپه سلیم زما پسې په منډو شو د یو وحشي
ځناور پشان زما پسې وو، زه هم په منډو کیږم او سیند اوبو کې ننوځم د سیند اوبه مې تر
ستونې رارسیدلې وه او داسې احساس مې کو چې یو سوک د سیند د لاندې څخه ما د اوبو
تل ته کش کوی! په سیند کې د ډوبیدو په حال وم چې د زید دردناکه چغې او سلگي مې تر
غور شول!

مخ مې گرځه وم او زید په هغه حال کې لیدو باندی مې زړه د درد څخه زړه زړه کیږی،
زید د رضوان په لاسونو کې و او کوبښن یې کوی ترڅو خپل ځان د رضوان د غیر څخه

جلا کړی، داسې لکه چې یو زنداني د فولادی زنځیرونو د مات کولو کوښښ کوی خو د هغه ټول هسې بې فایده وه. رضوان همغسې کلک زید نیولې و او مخ یې د اوبښکو د څاڅکو څخه پک و، زید نه ژړل خو داسې چغې وهل چې د هر انسان زړه یې په درد راوړو..

زید- یغما مه ځه.... (دا اخری لفظ و چې وایې وریدی د یو چا په د لاس په بنوره ولو په ویری باندی د خوب څخه پاسیرم، خاله او حسنات په تشویش راگوری او وایې: لور جاني ښه یې؟ بد خوب دی لیدو؟

د خبرو توان مې نه درلود یواځې د سر پو بنوره ولو د هغوی جواب ورکوم، نه پوهیږم بیا څه مې په انتظار کیدی چې دا یو هفته پرلپسې دا خوب وینم؟ خاله- د سهار مونځ پر قضا کیدو دی هله لوری پاسیره خدای دی یاد کړه چې هغه دی هم یاد کړی.

د خاله خبری مې ذهن کې گرځې "خدای یاد کړه چې هغه دی هم یاد کړی! د لږ کیناستلو وروسته پاسیرم اودس او مونځ مې کوم او بیرته له سره ویدیرم، سهار د حسنات او خاله په غبرونو له خوبه راپاسیرم.

حسنات- موری که لاړه نشم پخدای زړه مې پرق چوی. خاله- وه جنی په کراره اوس یغما راویننه وی بیچاره گي ټوله شپه بد خوبونه لیدل او چغې وهل. حسنات- موری څه کیږی خیر دی لالا ته مې ووايه.

پاسیرم او خپل ځای ټوله وم د حویلي خواته روانیږم خاله- ضرورت نشته لالا دی خپله زر کارونه لری نور هسې یې ولې په تکلیف کوی؟! په لوړ غږ وایم: حسنات څه شوی؟ حسنات زما په لیدو په خوشحالي زما خواته راځي او وایې: وریندای خیر دی ته ورته ووايه؟ یغما- حسنات وایې او کنه؟ څه خبره ده؟

حسنات- د خاله د زوی واده مې په شهر کیدی خو ادي مې اجازه نه راکوی لارشم.
يغما- کله دی؟

حسنات- همدغه دری ورځې وروسته.
يغما- خاله جانې پرېږده لاره شي سات يې تيرېږی.
خاله- لوری لاره لرې ده، د چا سره لارشي؟ زید زوی هم کار لری.
د دی څخه مخکې چې زه کوم جواب ورکړم حسنات وايي: موری ته راکړه موبایل دي
زه خپله د لالا سره خبری کوم.

خاله موبایل د حسنات خواته نیسي او وايي: واخله شله جنی.

حسنات د ماشومانو پشان ذوق کوی او د زید نمبر ته زنگ وهي، د څو ثانيو وروسته زید
جواب ورکوی، حسنات د موبایل لوډسپیکر وهي او وايي: سلام لالا جانې بڼه يې؟
زید- عليک سلام خورمې شکر خپله بڼه يې مور جانې او يغما بڼه دی؟

د زید د غږ په اوریدو داسې د دیغت احساس کوم لکه چې په کلونو کلونو مې چې غږ
ورڅخه نه ويې اوریدلي!

حسنات- هو لالا ټول بڼه دی صدا غږ آوری او سلام درته کوی، رښتیا لالا جانې کله
راځي لخيره؟

زید خپل غږ صاف کوی او وايي: نه پوهیږم! ولې کوم ستونزه راپېښه شوی؟
حسنات- دری ورځې وروسته د خاله د زوی واده مې دی شهر کې (حسنات خاموشه
کيږی چې زید په خندا وايي: هو خبر یم عابد راته زنگ وهلې و راحم هر څه ته چې اړتیا
لری ماته ولیکه راواستوه ترڅو ځان سره يې درته راوړم.

حسنات په بیحده خوشحالي په تلوار وايي: لالا یواځې تاسو راشي نور هر شی پوره دی،
رښتیا ورینداری کالي نلری، که یو جوړه کالي خپل په خوبه ورته راوړی نو ډیر به بڼه
شي. (خاوری دی به سر شه حسنات ما ولې به دی مینځ کې راکشه ويې؟)
زید- سمه ده دوه ورځې وروسته راحم.

حسنات- پخیر راشي لالا نور دی نو وخت نه نیسم.

زید- خدای پامان.

ورځ په خوشحالي او د حسنات په ټوکو او خبرو تیره شوه بیچاره گې بیحده خوشحاله وه، هې ویل یې ډیر وخت کیږی خاله دوی مې ندی لیدلې خپل د خاله د لورگانو سره یې د مجلسونو خبری کولی ناساپه یې وویل: پوهیږی یغما، هلته د واده وروسته یو بله شپه هم خلک د ناوی په کور کې شپه تیره ویي، دومره خلک راځي چې مه وایه..

ټول ورځ حسنات د واده ته ځو واده ته ځو په ویلو د ماشومانو پشان زما ورځ هم خوشحاله تیره کړه، شپه بیا هم خپل د منحوس بد خوبونو سره تیره شوه کرار کرار د زید د راتلو وخت رانږدی کیدو او زما زړه خپل په ځای کې کرار نه درلود، د هغه خبری څخه چې ویریدم همغه مې په سر راغلي وه.

حسنات- پاسیږه یغما د کور کارونه ژر سره خلاص کړو چې څلور بجې باید شهر کې و اوسیدو. خپل په لاسونو خپل سترگې مېنلم او په دور غجنه غوسه وایم: اففف حسنات لیونې دی کړم داسې خوشحاله یې لکه چې ستا واده ویي؟ حسنات په خندا وایي: انشاءالله هغه به هم لڅیره وویني.

د کور کارونه مو په تلوار خلاص کړل او د زید راتلو ته په تمه کیناستلو چې حسنات وویل: وگوره یغما ساعت درې بجې شو خو تراوسه مې لالا ندی راغلي، کوم شی نه ویي شوی..؟ یغما- لیونې خدای دی نکوی لږ صبر ولره.

حسنات خپل سر بنکته او پورته کړو او خپل په فکرونو کې ډوبه شوه، نیم ساعت نور هم تیر شو خو د زید څخه هیس خبر رانغې کرار کرار په تشویش کیدم ورته او غوښتل مې د خاله څخه پوښتنه وکړم چې د حسنات غږ راغې: ورینداری راشه چې لالا مې راغې.

اه ټول بدن مې د بید د ونې پشان لږزیده! زړه مې بیا د نورمال حالت څخه ووت! گامونه مې کرار شول ټکری مې په سر سم کړو او په کراره قدمو د حویلي خواته روانه شوم!.

زید مې ولیدی خپل بت پرست مې ولیدی، خومره بدلون یې کړی وو! دگیری سره
خومره زړه رابښکونکې او جذاب شوی و! ویښتیا یې زیات شوی وه او یو څه خپل د
پخوا حالت پشان شوی وه، بیحدت زیات خلطې په لاسونو کې وه خپل په زړه کې وایم:
خاوری دی په سر شه حسنات هغه خلطې خو یې د لاسونو څخه واخله! په غټو قدمو د
زید خواته چې د حسنات څنگ ته ولاړ دی ورځم او وایم:

یغما۔ سلام یخیر راغلی۔

زید د حسنات څخه مخ راړوی او کرار وایي: علیک سلام خیر یوسي.
نږدی کیرم ورته او د لاسونو څخه یې خلطې راخلم او وایم: حسنات ورځه چای کړې ده.
حسنات- سمدې اوس یې اېږم.

خلطې په لاس د کور خواته راونيږم زید هم په ارام گامو راپسي و، کوټې ته داخل کيږو او هغه په یو نالې کیني چې زه کرار ورڅخه پوښتنه کوم: کور کې خیرت و؟ ټول ښه وه؟ زید خپل ستونی صاف کوی او وایي: شکر ټول ښه وه.

و مخ ته يې خیر کړم د کوک نښان يې په تندي پاتې و، زړه مې غوښتو خپل په لاس د تندي هغه برخه يې لمس کړم خو کلک زنځير مې په لاسونو کې اچول شوی و په نوم د مذهب، حيا، غرور، د هغه سر ته اشاره کوم او واييم: د سر حالت دی سَنگه دی؟

زید یہ غتہ مسکا جواب راکوی: بنہ دی.

حسنات چای راوری او په ذوق او شوق باندی د پلاستیک خلطو خواته ځي، زه زید ته په یو پیاله کی چای اچوم چی هغه کرار وایی: یغما!

دا زما نوم خومره بښایسته غږ کوی؟ داسې چې زه لا خپل په نوم مینه شوم! کرار ورته وایم: ها؟

هغه هيس جواب رانکړو داسې لکه چې ګونګې شو او خپل الفاظ يې وځوړل، حسنات غږ پورته کړی او وايي: لالا کومه دی د ورينداری کالی؟

زید و دوه پلاستیکو ته چې یو د بل څنګ کې وه اشاره کوی او وایي: په شین پلاستیک کې د یغما او هغه بل کې ستا کالې دی.

د حسنات خوله د خدا څخه خلاصیږي او اول زما کالې د پلاستیک څخه راباسي، حیرانه شوم د زید د انتخاب څخه

اوږد لیموې رنګه کالې چې اوږد والی زما د پینو د بنده پوري وه لستونې هم ښایسته دیزان درلوده نیمه او خلاص وه لستونې او یخن باندې، په غموږو ظریفه دیزان داره جوړ شوي وه، خپلو کالو په کتلو ډوبه شوي وم چې د حسنات هیجانه غږ پورته شو: و اوووو څومره انټیک دي ورینداری ته به د مجلس سپورمی شي.

په شیطاني لهجه ورته وایم: بخیلی مکوه خپل کالې دي وگوره څنګه دي!

زید موږ دواړو ته په نرمه خدا راکتل حسنات خپلې سترګې په ناز باندې تاوه وي او خپل خلطه خلاصه وی! اوو یو د بل نه ښکلی دی حسنات کالې ډیر ظریفه انجونو پشان وه! شنه رنګه پنجابی وه لمنه باندې غمي کارول شوی وه لستونې هم ساده وه خو ډیر ښکلی ساده جوړه وه!

یغما- و گوره زما د کالو څخه ستا کالې ښکلی دي شیشکی!

زما او د حسنات د خدا غږ پورته کیږي او په نور خلطو باندې مصروفه کیږو هغه کې هم ښایسته چپلې د کالو د رنګ سیت جوړه وه، حسنات په خوشحالی او خدا چې بیحده شوق پکې و زید ته وایي: لاسونه دی په درد نشي ورور جانه په زحمت شوی. زید په مسکا ورته وایي: څه زحمت دنده مې وه، ورځي ځانونه تیار کړي چې ناوخته کیږي!

حسنات خپل په لاس خپل تندي وهي او په خدا وایي: هوو پخداي رښتیا وایی یغما هله

پورته شه ځانونه تیار کړو !
 یغما- سمدې ته دي خپل کالي واخله کوټي ته لاره شه.
 مخکې لږې چې حسنات کوټې ته لاره شي زید ورته وویل: حسنات اول زما کالې،
 واسکت دستمال راوړه، بیا دي خپل کار وکړه.

حسناټ په سترگو وایي او خپل د کالو خلطه اخلي او په منډه د کوټي څخه وځي چې زید
 په کراره ماته وایي: خوښ دي شول؟
 یغما- هو ضرورت نه وه! هسې چټې ځان دومره په زحمت کړی.

یو غړو چای څکي! او د دی څخه مخې چې ماته کوم جواب راکړی حسنات د زید کالې
 راوړی او کوټي ته راځي، او زید یواځې کرار وایي: زحمت نه رحمت دی.

د زید په جواب یواځې سر می لاندې پورته کوم او د ځای څخه می پورته کیږم او وایم:
 سمدې که کوم څه ته دي اړتیا شوه ماته غږ وکړه!
 زید- په سترگو.

د هغه پدی خبره د ډیر حیرت څخه می سترگې خلاصې پاتې شوه! یعنی دا اوس زید
 وویل په سترگو؟! یو څو ثانې می په خلاص سترگو د حیرت څخه وروکتل خو زر می
 ځان راټول کړو او دروازی خواته لاړم چې زید راپسې غږ کړو: یغما ډیر آرایش او
 فیشن ونکړي.

د زید خبره په غوږ نه نیسم او د کوټي څخه وځم، حسنات آرایش باندې مصروفه وه!
 آرامه ورته وایم: حسنات ما خوو آرایش ندی زده اوس څنگه وکړم؟
 حسنات- وی د ورینداره څخه می صدقه شم دومره ساده ده خپله درته آرایش کوم داسې
 آرایش درته وکړم چې ټولو خلکو خوله درته وازه پاتې شي!

په خندا ورته وایم: بیشکه بیشکه اوس می په درد وخورلی!
 حسنات- بڼه سمدې ډیری خبرې مه کوه ته دط کالې په ځان که زما فیشن خلاص کیږي بیا
 ستا نوبت..

سمده وایم او اول مې مخ او لاسونه مینځم په تیزه حمام ته ځم مخ لاسونه صابون باندې مینځم! روی پاک راغلم مخ لاسونه وچ کوم کوټي خواته ځم! حسنات هم خپل آرایش خلاص کړي وه کالي مې په ځان کوم کالي مې ځان که داسې جوړ وه لکه چې زما په ځان گنډلي شوي وي مخ حسنات خواته کوم او ورته وایم:

یغما- حسنات ته وگوره څنگه ښکاري!
حسنات مخ زما خواته را گرځه وېي او سترگې زما پر کالوې بندې پاتې کېږي او حیرانه غږ باندې وایي: خاوري دي په سر شه یغما!!! بیخي لکه شهزادګۍ غونډي شوي وظالمی..

محترمانه تعظیم ورته کوم او په مسخره لهجه ورته وایم: مهرباني کوي زما اغلي خپله هم ډیر ښایسته تشریف لري دلته .

حسنات هم زما په شان خاندې او په ریشخندی لهجه وایي: راځه کینه دلته موږ باندې شپه شوه.

مخامخ ورته کینم او حسنات په ځیر، ځیر زما مخ ته راګوري، داسې لکه چې غواړي کوم نقاشي او رسماي ډیزان کړي روسته له لږ ځنډ څخه آرامه او زړه نا زړه وایي: یغما وریځي دي ډیر ښکلې دی لکه کمان که لږ جوړ یې کړی بغیر د کوم مبالغې څخه ښایست والي دي سل برابر کوي! که ستونزه نلري درته جوړ یې کړم وریځي دي؟

په کلکه ورته وایم: نه ضرورت نشته!
حسنات- خیر دی د لالا جان په خاطر اجازه راکړه.
بد بد خواته یې گورم او په کلکه ورته وایم: لیونی دومره خبره باندې سوک د ورور خاطر او نوم مخته مخته کوي؟
حسنات مظلومه راته گوري او وایي: اوس اجازه راکوي کنه؟
یغما- سمده آرمان دي په زړه پاتې نشي غوا.

حسنات د خدا څخه په پکه خوله زما د وریځو په جوړه ولو لګیا کېږي، 10 دقیقې تیری شوی خو تراوسه حسنات لګیا وه اخیر په بې حوصله لهجه ورته وایم: اوففف څه کوي دا

دری ساعت؟ خو زړه دی راتنگ کړو (غوښتل می هینداره راواخلم چې حسنات اجازه رانکړه او ویی ویل: آغلي محترمی لطف کوم صبر ولري هروخت مو آرایش خلاص شي بیا خپل ځان وگوری.

بی حوصله انداز باندی جواب ورکوم: وه انجلۍ تا څومره خبري زده دي پخدای.

حسناټ جواب نه راكوی او خپل په كار بوخته كيږی، آرایش 20 دقیقې وخت ونیوه چې زما د اعتراض غږ مې پورته شو: اففففف حسناټ بس ده نور سترې شوم! حسناټ په خندا وایي: دغه دې خلاصه شو د سپوږمې پشان شوي. په مغروره انداز ورته وایم: اول نه همداسی ښایسته وم.

حسناټ په خندا وایي: دا ستا دومره باور په ځان زه مړه کړي يم! هینداره راخلم او مخ ته می نیسم مخامخ نفر ته حیرانه شوم (یعنی خپل ځان ته) کمائی وریځي، جوری شوي سترگي تور خط باندی، سور رنگ شونډی، گلابي غومبري... څومره می توپیر کړي؟! بلکه ناوی په رقم شوي يم!

یغما- حسناټ آرایش ډیر ندی؟ لږ به یې پاک کړم؟ حسناټ خپل سترگي لکه بداخلاقو ښځو پشان را تاوي کړي او په غوسه یې وویل: غلی شه کوژدنه یی باید مجردو انجونو نه توپیر ولري. مظلومانه ورته گورم او وایم: خیر ده

حسناټ- نه... نه.. دا پرېرډه اوس درته وینستان جوړه وم یغما- څنگه یی جوړه ویچ؟ خو ساده سم دی.؟!

حسناټ داسې بد بد راوکتل چې پوه شوم باید خوله مې بنده کړم، حسناټ او تو ماشین ساکت که ورکوی! او زما د وینستیانو په کتلو لگیا کیږی زما وینستیان یې ښکته پورته کړل او ویی ویل: یغما څومره ښه نرم وینستان لري ډیر زر زر لویږي؟

د حسناټ په خبره زه هم خپل وینستیانو ته گورم رښتیا وایي په یوه نیمه میاشت کی زما وینستان ډیر اوږده شوی وه اول ورځ دلته راغلي وم لږ وه! په کراره ورته وایم: حسناټ

ليونی دی کړم کار دی زر خلاص که، سترگي دي هم داسي چپي چپي مه راته کوه،
هسي سترگي دی بيا همداسی پاتيري ولاکه دی بيا څوک درسره واده وکړي!

زما په خبره حسنات په لور غږ خاندی او وايي: ولی غوسه کيزي بداخلاقي په سترگو
نور درته چپ چپ نه گورم ته خوشحاله.

اوتو راخلي او زما د وينتانو سرونه راته قاط کوي، "زما په نظر ورته توني کول وايي
هههه پير صيب مو دومره تکړه دی" وينتانو کار می زر خلاصيزي اسپری هم ورباندي
وهي ځکه زر خراب نشي، د کار خلاصيدو وروسته حسنات وايي: اوس پورته شه کار
دی خلاص شوو

وينتان می هينداره کی گورم ربنټيا هم بنايسته شوي وه، اوږده غاړه می زیاته بنکاره
کيده په خوشحالي ورته وایم: مننه کوم گراني په زحمت شوي.
حسنات په خندا وايي: مقصد نظره نشي ..

په خندا ورته وایم: دومره هم نه ! ربنټيا ترور نشته! چيرته تللی؟
حسنات- صبر وکړه راځي د گاوندي کورته تللی، ربنټيا کاشکی می درته د پوزه ميڅک
اخستی واي دا تور تار داسي بد بنکاري ټول فیشن يي درته خراب کړي!

پورته کيرم د الماری څخه هغه قوطعی راخلم چې رضوان راته راوړي وه او حسنات ته
وايم: واخله دا می پوزه ته کړه.(حسنات قوطعی زما د لاس څخه اخلي او وايي: دا دی د
کومه ځای کړل څرمخکی؟
يغما- غلی شه ډيري خبري مه کوه! کار دی وکړه!
حسنات په خندا وايي: بڼه صايب.

حسنات تور تار د پوزی څخه می لري کوي او د سرو زرو طلا حلقه راته اچوي او
وايي: اوس بيخی پوره شوی.
ورته خاندم بنايسته تکرې وينتانو باندي حلقه رقمه جوړه وم او وایم: اوس ستا نوبت شو.

اوتو راخلم خپل وينتان پشان ورته قاط کوم، تراوسه نيمايي کړي می نه وه چې د زيد غږ
پورته شوو: يغماااااااا وه يغمااااااا

یغما- ها؟؟ صبر وکړه در غلم) حسنات ته مخ کوم او وایم: حسنات نور ته اوتو کړه خُم
گورم لالا دی څه وایي!

حسنات دسکول ته لاس کوی او عطر راباسي او ماته په نیولې وایي: راشه عطر ووهه

پوهیږم مخالفت ورسره وکړم آخر هم په زوره راته عطر وهي نو مخالفت می ونکړو او
عطر می ووهل، چې د زید غږ بیا راغلو: یغما!!!
یغما- دغه دی در غلم څومره ورخطایي وی..

حسنات ته مخ کوم او ورته وایم: دا ورور دی ستا پشان ضدی دی.
حسنات- یغما نوره ورځه چې زما مغزه دي وخورله شاید بیچاره درسره کار لري توبه!

یغما- مرگ توبه! څنگه خپل د ورور شکایت درباندي بد ولږیده غوا.
حسنات ژبه راباسي او آرامه خاندي په تیز قدمو باندی د ناستی کوتي ته خُم پاک یاد څخه
می وځی حسنات زه رنگمالي کړي یم! (یعنی آرایش راته کړي).

کوتی ته داخله شوم او دوه توري سترگي د حیرت څخه هک حیراني راته پاتی وېي، د
زید په حیران نظر تازه مي خپل سر او شکلک ته فکر شو، ای خور دي په سر شه،
خدای می مړه کړي، الهي تباه شم اوس حتما وایی ماته ځان بنیایي داسي کار کوي! ځانته
می زړه کې بنیراوی کول چې د زید په سم کتلو می ټول فکرونه له سره والوتل!

سپین کالي په ځان وه، تور واسکت، تور دستمال. وطني کالي وه اوسى ویننتان هم ډیر
شوي وه، د زید د کتلو څخه می په سل زحمت سترگي واخیستل او خپل ټکری می پر
ویننتیانو جوړه کړو او کرار می وویل: کوم څه دي پکار وه!

زید په همغه حیران نظر راگوری او خپل سر د نه پشان بنوره وېي، څو دقې همداسي
هک حیران راگوری، د څو دقو وروسته د هغه حیران حالت څخه راوځي او آرامه خپل
لځایه پورته کیږي زما خوا ته راځي له حیاء څخه می غومبري گلابي رنگ څخه سره
رنگه ته بدل کیږي

زید- یغما سترگي دي راپورته کړه.

په شرم چې نپوهېږم د کوم ځای څخه ماته راغی سترګې مې کرار ور پورته کوم چې زید وايي: درته ویلي می نه وه آرایش مکوه هومممممم !
 یغما- پخدای حسنات راته شله شوه قسم درته کوم ما آرایش کول زده ندی !

زید را نیږدې کړي او لاس زما د وینستانو خواته اوږد کوي چې زه ورڅخه لري کیرم او وایم: مکوه
 زید- د چا په اجازه دی خپل وریځي جوری کړي؟

اوس څه ورته ووايم؟ یواځني جواب مې چې ذهن ت راغلو ورته مې وویل: حسنات وکړل...!

زید په کلکه لهجه وایي: تا ژبه نه درلوده ورته ویلي به دي وه نی جوړه وم؟ زما بدبخت مخته خو دی دری متره ژبه ده! (غلی شوم ځمکی ته می کتل، چې هغه کرار وویل: فکر می نکوه هغه حلقه چې ما درکړي وی په پوزه کړي!
 یغما- ښه ده چې پوهیږي! نور څه می نه درلود یوازي مجبوری څخه مې په پوزه کړی.

زید- ډیر ښه اوس به یو بل شي هم د مجبوریت څخه غاړی ته کوی آغلي یغما...!
 زید خپل د خبری سره سم خپل لاس و جیب ته وړی او یو زنځیر راباسي او زما د سترگو خوا ته نیسي د سپوږمي چاپ پري و یا بل ټول ووايم څوارلسمه سپوږمي وه !د سپینو زرو غاړه کي وه! په حیرانه لهجه ورته وای:

یغما- دا د څه لپاره؟

زید- دا د دي لپاره چې ته په غاړه کړي!

یغما- چا ویلي زه دا په غاړه کوم؟

زید- ما !

یغما- هغه وخت ته سوک و اوسپړی ښاغلیه؟!

زید کرار خاندی او وایي: اینجانب زید د خایستو مې خاوند (یغما خاوند)

ټول وجود مې د یو خاص احساس نه پک شو یا که دروغ ونه وایم له غروره پک شو،
 کرار ورته وایم: زید مندویه به دی و اوسپړم چې خپل خیالات او فکرونه په ژبه

رانوړي!

زید زما لاس نیسي او تاو کوي مې او وایي: زه خیال نه وینم، خیال جوړه وم اوس هم
ارامه ودریږه!
یغما- په هوش یې څه کوي؟ که ترور یا حسنات راشي!
زید- رادي شي نو پردي خو نه یې کوژدنه مې یې! یا ناااا بڼه مې یې...!

پوهیدم دا خبرې زما د غوسه کولو لپاره کوي! وینستان یې راته واپړول، او غاړه کې راته
ورو په غاړه کې کړه! مړوند یې راته ونيوه او تاوه کړم، حیرانه ورته مخامخ ولاړه وم
چې زید په خوشحالي وویل: دا ده اوس پوره شوي زما سپور مې.
وشرمیدم او سر مې ښکته کړو او په کرار غږ مې وویل: دا خبرې ماته نه دي جوړي
شوي که نور په خوله رانوړي بڼه به وي.

د زید غږ بدل شو او د هغه څو شیبو مخکې آرامتیا پکې نه معلومیده کله چې ویې
ویل: سومره زما خبرو ته په بې ارزښت نظر گوري یغما! پوهیږي دا خبرې له کوم ځایه
کیري؟ (خپل یخن یې لږ خوشي کړو او خپل زړه ته یې اشاره وکړه او ویې ویل: له دې
ځایه پوهیږي یو ورځ همدا کس چې ستا پر وړاندې ولاړ دي هو همدا زه بدبخته دا د
عشق او عاشقې خبرو باندې مې ریشخند او ټوکې وهل، یو ورځ ما هم دا خبرو ته دروغ
ویل خو ستا خبرې راته د مرگ حکم لری،

کله چې ته زما خبرو ته دومره بې ارزښته گوري... انصاف ندی په هیس مذهب کې
انصاف ندی!!

د زید هر خبرې زما روح راته ټپي کول زید حالت خراب وو خو زه هغه کس نه وم چې
وضعیت یې ورته ښه کړم، په ډیر زیار او خپل د زړه او احساس خلاف مې ورته وویل:
ښه پوهیږي خو، بیا هم ماشومانو غوندي چلند کوي! ښه پوهیږي! چې زموږ اړیکه لکه
ورځ او شپې پشان ده حتی په افسانو او قیصو کې لا دا دواړه یو بل سره ندی جوړ شوی،
ښه به دا وي، همغه زید شي کوم چې دا خبرې په ملنډو او ټوکو نیسي.

زید په درد وخنډل د هغه پدی دردناکه خندا مې که ووايم زړه ټوتي ټوتي شو نو اغراق به

مې نه ويې کړی، خو چاره مې نلرله نمې شو کولي زید خان سره عادت کړم کله چې پوهیږم زما منزل چیرته خلاصیږی ...!

زید- خایستو مې د دې زید او هغه زید کي ځمکه او اسمان توپیر دي ولي نپوهیږی؟! ولي رنده شوي یې؟ هغه زید مغروره و وفادار نه و ازاد و عاشق نه و بت پرست نه و په اسمانونو کې گرځیدی. خو دا زید خپل ټول غرور ستا د پښو لاندې کړی وفادار دي هغه بت ته چې پوهیږي ډیر سرکش دي، بندې شوي دی په هغو سترگو کې چې لا گوري هم نه ورته دا زید مبین دي د جنون ترحد پوري تر عبادت پوري لږ څه ډیر مجنون له اصلي مجنون څخه دی.

مجنون د مینې په لاره کې خپل هیس څه له لاسه ورنکړل پرته له خپل د غرور څخه خو زه څه؟ ما د غرو علاوه خپل جلال مې هم له لاسه ورکړو هغه زید چې ټولو د هغه پر وړاندې گوندی و هلې او زاري گاني ورته کولي نن خپله خپله د یو ډبرو د زړه والا مخکې په گونډو دی او په زاري ورته کوی، بغیر له شکه چې مینه مې د زم زم د اوبو غونډي پاکه ده....

دا زید بت پرست دی سپوږمې مې بت پرست! او دا زید د ځمکې په اخری ترینه نقطې کې قرار لري!! گمان مې هم نکوی چې یوه ورځ به داسې راشي چې زه دی د چا په مقابل کې داسې ماتیرم....!

د زید په خبرو مې بیا دا لعنتي اوبسکي د سترگو څخه په بهیدو شول، سومره تقدیر میله ما پوروي دی دا ځل یې سخته لوبه په لار اچولي خو قسم خورم په هغه ذات چې عبادت یې کوم دا ځل اجازه نه ورکوم زما بد قسمتي دي د زید ژوند خراب کړي ډوبیرم خو نږیرم زید هغه سمندر کې ډوب شي کوم کې چې زه ډوبه شوم.. موږ هغه حالت کې و چې د حسنات غږ راغی:

حسنات- یغما په خدای ناوخته شو راشه دا چپلکې دي په پښو کړه (حسنات کوتې ته د داخلیدلو سره سم سترگې پرما او زید ولگیدی او په خوشحالي وویل: ماشالله سومره بڼکلي جوړه بیخي یو بل ته جوړ شوي یاستې. لالا ته راکړه تېلفون دي یو عکس خو مو واخلم.

د حسنات پدی خبره په خوله مې ورته هیس ونه ویل خو په سترگو مې چې څه کنځلي وې حسنات ته مې وکړل خو هغه کله پوهیده د سترگو په کنځلو! او خبره یې منله؟ ناااا هغه ډیره سپین سترگي له دې خبرو څخه وه.
د حسنات په خبره د په خوله مسکا یې خپره شوه او ویې ویل: دا ده واخله
حسنا ت تېلفون واخیست او ماته وویل: وریندار ته هم دا چپلکې واغونده چې د قد توپیر مو کم شي..

مرگ دی کم شي لیوني په زړه کې مې حسنات ته ښه کنځلو وکړل خو کرار مې وویل: حسنات جاني خوگي نگوري واده ته ناوخته ده واده به تیر شي درنه زید چې خپله موسکا د پټ کولو کوښښ کو ویې ویل: نا هیس ناوخته نده لس دقو کي مو رسوم نور وایه؟!
حسنا ت په خندا وویل: افرین لالا

په زړه کې مې حسنات ته وویل: مرگ افرین
حسنا ت- هله نو وریندار ..!

په غوسه مې خپل لمن راټوله کړه غوڅنل مې ټیټه شم ترڅو چپلې په پښو کړم چې زید پرینخو دم خپله په گوندو شو چې ما په تلوار وویل: زید څه کوي بده ده.
زید- حسنات ته ووايه خور مې بده ده زما کار؟ هومم؟
حسنا ت- نا لالا ډیر ښه ده.

او ورو یې وخنډل سومره دا خنده رویه شوي؟ ځان سره په زړه کې وایم: حسنات ادم فروشي خاينې تاسره به وروسته زه گورم په ملنډو بیا د هغه خبره ځان سره تکرار که وم: نا لالا ډیر ښه ده زید زما د چپلکو بندو تړلو کې بوخت و او ما مې خپل لمن پورته نیولي وه د مو بایل د کمری ترق او تروق شروع شو چې د حسنات له واه واه سره یوځای و!

په غوسه مې وویل: حسنات نگوري څه کوي لږ صبر خو وکړه ولې عکس اخلي؟
زید خاندې او پورته کیږي او وایې: دا ده خلاص شو.

له شرم نه لېلبو غوندي تکه سره شوي وم!!! زید زما خوا ته ودرید او بیا هم دي کمري ترق تروق د اکس اخیستو پورته شو چې ما به غوسه وویل: اه..بس دي نو فقط چې مودلینگ وي؟!

زید زما له ملايي لاس تیر کړو او زه يې د ځان خوا ته کش کړم او ورو او په ښکلي انداز يې وویل: ژوند مي پرېږده خپل کار وکړي فکر نکوم داسي شایسته شيبه مي بيا په لاس راشي.

لاسونه مي د زید د ډیر نږدی والي څخه یخ کيږي او خوله مي بنده شوه، چې حسنات وویل: وریندار د لالا لاس مي ونیسه بیخي لکه بت ولاړه يي! د حسنات پشان په ریشخند وایم: وریندار دي لالا لاس مي ونیسه بیخي لکه بت ولاړه يي! ستا لالا دی که زما هوم؟ راشه خپله دي لاس ورنه ونیسه!

د زید او حسنات د خندا غږ لوړ شو. زید زما یو لاس نیسي او بل لاس مي خپل د ځان نه تاو کوی معترضانه داسي چې فقط خپله يي واورې وایم: زید مکوه خپله پوهیږي نامحرم يي او پدی هم پوهیږي چې زه سومره پدی خبرو کي حساسه یم هیله کوم د حد څخه دی مه تیرېږه.

زید ما غوندي کرار وایي:

گفتی نظر خطاست، تو دل میږی روا است؟!
خودکرده جرم و خلق گنه کار میکنی.؟!!

زید- ته په دی خبرو هم پوهیږی؟ خپله گناه دي ده! ما څو ځله درته وویل چې راځه حلاله نکاح وکړو، څه هم که زمونږ نکاح زما لپاره په یو مقدس ځای کي تړل شوی(او اشاره يي خپل زړه ته وکړو او ويي ویل: هیس سوک مانه بغیر حتي حق نلري درته وگوري ته فقط زما لپاره يي حتي که د ایمان په قیمت مي هم ختم شي!!

او پدی خبری هم پوهه شه زه داسي سړی نه یم چې په حرامو او حلال پوه نشم په ژوند کي مې پرته له تا هیچا ته ندي کتلي او ته په دي ښه پوهیږی له مانه..

د زید پدی خبره یو تصویر می د سترگو مخ ته راغلو، کله چې مریم کلیزه کي خپل لاس زید ته اوږد کړو او زید د هغې لاس رد کړو او زما د طعني په جواب کي چې ومط ويل ورته: ښه بیا سرقم مبارکي ورکوي هممم؟! یاد مي شو!!! د ځيني خلکو لاس نباید ومنل شي .. زید راته ویلي وه: غلطې مکوه ځان له هغې سره مه پرتله کوه زما زړه مي غیر مي لاسونه مي او هر څه چې جسم او روح پوري مي اړه لري یواځي یو کس پوري اړه لري چې هغه کس په هیس حال کې مریم نده! نو هغه کس زه وم؟!!!!

لا د دی خبری په حیرت کې وم چې د حسنات غږ پورته شو: افرین همداسي ... یغما- مرگ افرین بس دي نوو.

بعد له څو عکس اخیستلو لاسونه مي د زید د څخه جلا کړل او دروازي خوا ته لاړم چې ترور سره مخ شوم زما په لیدو ترور وویل: ماشالله نظره نشي لوري صبر وکړی زه درته اسپیلني راوړم او تاسو ته یې لوگي کړم.

ترور لاړه او اسپیلني راوړه ټولو ته دود کړو او ویې ویل: خدای مو وساته بچیانو، ماشالله دري واړه ډیر ښایسته شوي یاستي.

حسنات په موسکا زید ته وکتل او ویې ویل: څو لالا؟! زید خپل دستمال سم کړ او ورو یې ویل: سمدې راځي خوو غټ ټیکري په سر کړی!

او د دي خبري په ویلو سره د دروازي خوا ته لاړو ما او حسنات د زید په خبر غټ ټیکري په سر کړل او ترور سره د دروازي خوا ته لاړو زید دروازي ته تکیه کړي وه او اسمان ته یې کتل زمونږ په لیدو جیگ شو او موټر خوا ته ولاړه، زید پسي مونږ هم ولاړو زید شاته دروازه د موټر مونږ ته خلاصه کړه او ویې ویل:

زید- مور جاني تاسي مخکي کيني پریردی دا دواړی شاته ارامي کيني ... ترور په خندا وویل: سمدې زویه !!!

موټر حرکت وکړ او خاموشي په موټر کي خپره شوه د سندري غږ د موټر دننه خاموشي

له منځه یوړه سندرې د احمد ظاهر په غږ وه چې ټول یې د ځان سره غرق کړو په سندرې کې:

امشب از باده خرابم کن و بگذار بمیرم
غرق دریایی شرابم کن و بگذار بمیرم

وخت نا وخت زید سره سترگو په سترگو کیدلم د موټر په هینداره کې او زید داسې
بنکاریدو لکه چې دا د سندرې یې خپل د زړه خبری وی او ماته یې د سندرې په ډول کوی
او خپل سترگو نه په ډیر مهارت کار اخلي، تقریباً وروسته له 40 دقیقو منزل ته ورسیدو،
پدې 40 دقیقو کې بغیر له سندرې څخه موږ نور هیڅ خبرې و نکړل موټر ودریدو زید
بنسخته شو او یو چاته یې زنگ ووهه.

روسته له څو شیبو یو ځوان په ظاهر کې د 25 کالو معلومیدو راووت د زید په لیدو یې
خوشحالي څرگنده کړه!! او روغې یې وکړو.

حسانات- یغما دا می ترور زوی دي عدنان!

یغما- خا د همدې واده ده؟!

حسانات- نا!! دا یې دویم ورور دي

یغما- خا خا ډیره بڼه ده!!

لگ ځنډ وروسته زید راغي او د موټر دروازه یې ترور ته خلاصه کړه زه و حسانات هم
بنسخته شو زید مونږ نه مخکې و!

زید- حسانات دیخوا لارې څخه لار شي...

حسانات- سمدې لالا جان.

ترور زمونږ نه مخکې دننه شوه او بیا زه و حسانات کور ته دننه شو، عجیبه گڼه گوڼه وه
کور کې رنګارنګ خلک ول د کور په کتلو بوخته وم ډیر وخت شوي و واده ته نه وم تللي
چې د یو چا غږ راغي:

- واه واه بعد له سومره وخت دي گورم خور جاني

سترگي مي دي کور له کتلو لري کړي او يو نسبتا ځواني بنځي باندي مي سترگي ولگيدي هغې د ترور جاني سره سترمشي کوله چې ترور ورته وويل: نکيه جاني ته خو ښه پوهيزي کور چاته نشم پريخودلي ترڅو ستاسو ليدلو ته راشم.

نکيه- هو هو پوهيزم ښه پوهيزم اوس هم مهرباني دي ده چي راغلي. ترور او نکيه خاله په خبرو بوخت ول چي حسنات لږ وتوخل، او په خپل شیطانت يي وويل: عه ترور جاني زه دي له هيره ووتم خير تروري..

ترور چي وس ما او حسنات ته پام شو ويخندل او ويي ويل: واي پيشوگي مي!! سومره ښکلي شوې او سومره بدله شوي يي؟!

حسنات په غير کي نيسي او مخ يي ورته ښکل کوي حسنات په خپل شیطانت او مظلومانه لهجه وايي: خاله ټول سينگار (ارايش) دی راته خراب کړو ښه! خاله زکيه په کرار باندي د حسنات په سر وهي، او په همغه مسکاه ورته وايي: په ريښتا هم همغه شان ليوڼي يي!

حسنات ارام وخندل!
هغه ښځه چې د خاله لخوا نکيه خطاب شوی وه، ماته په اشاره خاله ته وويل: معرفي نکوی؟!

مخکې له دې چې خاله ځواب ورکړي، حسنات تلوار وکړو خپل لاس يي زما د اوږي څخه راټاوو کړو او په غرور يي وويل: ورينداره مي ده خاله جاني! زيد خان ښځه! يغمما جانه!
خاله په حيرانتيا سره وويل: رښتيا!؟ ماشاءالله بالاخره زيد خان په جال کي واچول شو ههههههه!

د دې کلمې په ويلو نکيه خاله حسنات زما د غيږي څخه لری کړه او زما مخ يي ښکل

کړو او ويې ويل: لوری پخیر راغلی زید زما د زوی په څیر دی!
ما په مسکا ځواب ورکړو: مننه، مهربانی مو ده ترور جانی!

ذکيه خاله- اه اوبخښی ولاړه پاتی شوي! راځي سالون کې کينئ!

مور د خاله ذکيه نه وروسته سالون ته ننوځو! واه، یو لوی او ښکلی سالون! که زه غلطی ونه کړم، د سالون اوږدوالی او پلنوالی څلوېښت مترو ته رسیږي! گڼه گونه دومره زیاته وه چې ټول تالار یې پکې کړی وو! ما د شرم احساس وکړ، کله چې زموږ په ننوتلو ټولو سترګې زموږ خوا ته راوړلې، او د تل په شان د نوی کسانو په لیدو ټول ښځو خپل مینځ کې پس پس خبری کولې!

مور یو کوچ غوره کړو او کېناستو، حسنات د خوښی له امله په جامو کې نه ځای کیده! زه او حسنات په قصې کولو کې گرم شو!

یغما- حسنات ستا خاله زید څنگه پیژني!؟
حسنات په خندا وویل- یغما جانی یواځې خاله نه، بلکې ټوله کورنۍ زید پیژني، سربیره پردې زه باید ووايم، چې هغه د کورنۍ د جینکو په منځ کې خورا مشهور دی، فکر دی ویی..!

په حیرانتیا سره وایم: ریښتیا!؟
حسنات- ولا ریښتیا وایم، که دوی تا وويني، ټول به حیران شي!
په دې خبره باندې زه او حسنات دواړه په لوړ غږ وخنډل! او ما وویل: خوری دی په سر نشه حسنات..

حسنات خپل وریځی پورته کوي او په رشخند وایي: ښه بیا وگوره چې ریښتیا وایم او که دروغ!؟

زه خپل سر پورته او ښکته کوم او نور بحث ته دوام نه ورکوو! څو شېبې وروسته د نجونو یوه ډله د چایو له پتتوس سره راغله! حسنات چې دوی ولیدل، پاڅېده او د تلو اراده یې وه چې لاړ شي! چې ما د هغې لاس ونيو او په نه چندان قهرجن لهجه مې وویل:

چیرته پخیر!

حسانت- ځم چې ورسره مرسته وکړم! او هو موږ سلام علیک هم نه دی کړي! دا ټول زما د ترور او ماما لورگانی دي!
 ما د هغې لاس پریښود او و مې ویل: سمه ده، لاړ شه!
 حسانت- او، مه غوسه کړه، راءه، ته د زړو ښځو په منځ کې څه کوي چې کيني راءه ته هم مرسته وکړه! (او بیا زما لاس نیسي او ما پورته کوي او خاله ته وایي: موری زه او ورینداره څو چې جینکو سره مرسته وکړو.

ترور چې خپل د عمر ښځې سره په خبرو بوخته وه، او موږ ته یې پام نه و د حسانت په خبره یې وروکتل او ویې ویل: سمه ده خو ورینداره دی زیات په تکلیف نه کړی!
 حسانت په مسکاه ځواب ورکړو: په سترگو موږ جانی

او بیا زما لاس نیسي او د ښځو او جینکو گڼه گونی څخه راوباسي! او د هغه انجونو په خوا څو چې د چای او خواړه په ورکولو بوختي دي، او پټنوس یې تقریبا خالي شوی وو.

حسانت- یغما، راءه چې بهر لاړ شو، دلته ټول اوس راټولیري (او په لوړ غږ یې جینکو ته وویل: جینکو دباندی درته پټمه یم!

موږ دواړه په کراره او سختی سره د خلکو د مینځ څخه بهر راوځو، موږ لا په پوره توگه ساه نه وه اخیستی او راوتلې نه و چې جینکی راوړسېدې! ټولو په وار وار حسانت سره ستړی مشی وکړل البته، چې د شوخ انجونو پشان وه یو یې ویل:

(چیرته یې، شیشکې)
 (کم را معلومیږی وه انجلې).
 (ځنگه ښایسته شوی یې)
 (وای جامې څومره ښکلې دي)

کله چې دوی ښکلول او ستړی مشی خلاص شوه، نو تازه یې و ما عاجزی ته فکر شو،

چې د دوی څخه په پیر لنډ واټن کې ولاړ وم! په زیرو رنگ شوي وینستانو او نسبتا بڼکلي بڼه لرونکې جلی په یوه ځانګړي غږ وویل: حسنات دا جلی څوک ده؟ (او زما خواته یې اشاره وکړه! زه په کراره قدمو د هغوی خواته نږدې کیږم چې حسنات خپله ستوني صاف کوی، او د وینا کونکې کس په تمثیل کولو پشان وایي:

□: #شهاب

حسنات- جینکو وایم: چې څوک ده، مقصد سکتونه ونکړی! نا پریده لومړی به تاسو ورته وپیژنم) بیا یې همغه زیر وینستانو جلی ته اشاره وکړه او ویې ویل: اناهیټا د ماما لور مې (د حسنات په خبره هغه معرفي شوی انجلۍ ته چې نوم یې اناهیټا ویل شوی وه گورم، رنگ شوی او مصنوعي طلايي وینستان، بڼکلی سترګې، غمړنګه پوښتګي منځینۍ پوزه درلود لا دهغې په کتو وم چې حسنات یو بل جنې ته اشاره وکړل او ویې ویل:

حسنات- ساره د ماما لور مې (د اناهیټا څخه مې نظر واړوی او ساره ته مې وکتل د لنډ قد خو بڼکلي څیره، نیلي سترګې، اوږده بانه، قلمۍ پوزه او وړې شونډې! په ی لفظ کې بنایسته وه! چې حسنات بیا یو جنې خواته اشاره وکړل او ویې ویل: نجیبه د ترور لور مې. (نجیبه، د متوسط قد لرونکې، خو دومره بڼکلی نه وه؟! حسنات یو بل جنې ته اشاره کوی او وایي: امینه، ترور لور مې (امینه لوړ قدی جلی، سپین پوستګي لکه د شینو پشان آمینې ته مې په ځیر ځیر کتل چې حسنات بیا وویل:

حسنات- او دا هم زموږ د ټول قوم شیشکه حدیثه. (د حسنات په خبرې مې حدیثه ته وکتل یوه نجلۍ چې متوسط قد او بنایسته بڼه لري. ما ټولو ته لاس ورکړو، او خوښي څرګنده مې وکړه! چې د سارا غږ لوړ شو:

سارا- حسنات وایي اوس که نه؟!!

حسنات- اه سمه ده دا یغما جانه ده زما وریندار جان ده!

که زه وایم چې د حسنات په خبره د ټول انجونو خولې د غار په څیر د حیرت څخه خلاص شوی نو دروغ به مې نه ویي ویلي د هغوی د څېرو په لیدلو د حسنات د خدا غږ پورته شو او ویې ویل: خوله بنده کړی، چې مچان داخل نشي! اناهیټا په نه زړه وویل: ورینداره! زید بڼځه ده! ټوکي کوي؟!!

حسناټ- هو صيب زید خان بنځه ده، زه توکې نه کوم.
 اناهيټا- هيڅ باور نه شم کولی.
 حسناټ اوږه پورته کړه او په يو بې حوصله لهجه يې وويل: ستا زړه نور ما پوري اړه نه لري اناهيټا جاني!

زه يواځې د خغوی د خبرو کتونکې وم، هغوی پوښتنې کولې او حسناټ ځواب ورکاوه!
 خو د ټولو انجونو حسادت او بخيلې له ورايه ښکاره کيده! ساره په تکبر او غرور سره زه مخاطبه کړم او راته ويې ويل: حسناټ رښتيا وايي ته د زید خان بنځه يې؟

ما هم د هغې په څير، په وياړ او غرور موسکا وکړل او ومي ويل: ولای ښکاری خو همداسې!
 آمينه خپل لاسونه خلاصوي او ما غير کي نيسي او په خوشحالي باندې وايي: الا څنگه ښه سر جوړ راځی، دواړه ښکلې يې، ان شاءالله چې بختوره شي!
 په خدا ځواب ورکوم: مننه، ژوندی اوسې گراني

آمنه او حديثه شوخی او خوش طبيعته جينکيانې وې! خو نجيبه سارا او اناهيټا ماته داسې کتل لکه چې د هغوی د پلار ميراث ما خوړلی وي؟! او د هغوی درې نفرو داسې غوسه ناکه نظر زه نور هم خوشحاله ولم او د غرور احساس مې کوی، داسې احساس مې درلود چې يو ډير قيمتي شی چې ټول دهغه شی په تنده او آرمان کيدی ما لاس ته راوړي اوسيري! د ذکيه ترور غږ زموږ مجلس خلاص کړو:

ذکيه- هله جينکو منډه کړی پيالې راټولي کړی قصي مو اوس پريدي شپي ته فعلاً پوډی وخت دي!

پرته له اضاف خبرو جينکو سره لارم او پيالې مې راټول کړل، يو بار مصرفه دسترخوان مو هوار کړو! پتمه پاتی کيږو چې د بيرون څخه پوډی راشي!
 موږ ټول په انگر کې ولاړ يو! البته، که د ساره او اناهيټا د غوسي څخه لری دريدل په نظر کې ونه نيسم، هلکان له پوډی پټوسونو سره را داخل شول د دوی په منځ کې زما سترگې په زید باندې ولگېدې، په ښکته سترگو پټوس زموږ په لور راکوي

د اناهیتا غږ د زید د لیدو مخه ونیوله: ساره وگوره هغه زید نه دی؟!؟

ساره، له لږ ځنډ وروسته، په ارامه غږ، کوم چې بیخي ما ورڅخه نه و اوريدلې ويې ويل: هو خپله دی!

زه نه پوهیږم، ولې خو بیجده زیاد د حسد او بخیلي احساس مې وکړو داسې لکه چې یو ماشوم بخیلي کوی چې د هغه مور او پلار یو بل ماشوم ته ناز ورکړی..! ساره غوښتل، د پټوس په بهانه زید خواته لاړه شي چې زه د هغې څخه مخکې شوم او د زید په لور روان شوم، د تلو حال کې مې خپل ټول مخ په ټکری پټ کړ ترڅو د نور هلکانو او همداسې د زید قهر نه په امان کې اوسم.

زید ته نږدی کیږم او پټوس یې له لاسه اخلم! چې زید په حیرانه نظر ماته راگوري فکر کوم چې زه یې ونه پیژندلم! ځکه د هغه تندې تروش، څو او سترگې یې ښکته کړې او اراده وه چې لاړ شي! د زید دا سر ښکته کول او زما نه پیژندل ماته خندا راوړه هی هی لکه چې زما بت پرست خپل د عبادت بت و نه پیژندی؟ صدقه له شرم څخه یې شم خپل ټکري پیڅکه لږه لري کوم او په کراره غږ او مسکا باندې د زید د تلو څخه مخکې ورته وایم: زه یمه مه شرمیږه!

زما په غږ زید په تلوار خپل سترگې را پورته کړي، چې ما پټوس یې د لاس څخه واخیستو او په تلوار د صالون خوا ته لاړم! راو زید مې هملته هک حیران پریخودو د حسنات په غږ مې وروکتل: یغما، چیرته ورکه شوي، له یو پټوس پسي غره بیخ ته لاړی زر کوه چې ټول خلک پاتې!

یغما- زیات چر چر مه کوه دا دی واخله!

حسنات پټوس اخلي او مواد یې ویشي! هغه بیا پټوس زما په لور نیسي او زه یې له هغه څخه اخلم د انگر په لور ځم پټوس زما په لاس کې دی او سترگې مې د زید په لټه کې دي! اوه، نو چیرته لاړو زما محبوب؟!؟

زه په خپله خوله لاس کیدم، او هغه کلمه چې بی اختیاره مې له خولې څخه بهر شوی وه، هغه کلمه تحلیل کوم. محبوب؟! یعنې چې ما زید خپل عاشق وبلو؟! حتی د دی لفظ اعتراف کول ځان ته لا سخته وه دومره چې له امله یې زما د غومبر د سور والو سبب کیږی.

زید له پټتوس سره انگرې ته راننوتې داسې ښکاریدې چې د چا په لټه کې وی؟ او زه پوهیدم چې هغه پرته له ما بختوره بل څوک نده! په خندا او پټ مخ زید خواته لاړمه! زما په لیدو یې ښایسته خندا په څهره کې ښکاره شوه. څه تسلیم شوي یمه هو اقرار کومه څه یغما هغه څوک چې یوه ورځ زړه یې تیرې په شان وو. مې بایلل او هغه هم څه یو بایلل وکړل!!

اقرار کومه هماغه ورځ چې زید خپل غرور یې مات کړ او د مینې اظهار یې وکړو. ما خپل زړه و بایلود یواځې د دی جرات ما کی نه وو چې د مینې په سمندر کې پینه کیږم. زړه مې په سینې کې نه ټولو د بت پرست په لاسو کې زولنې شوې وو. تر کله به څه له خپل احساساتو تښتمه؟

هر څه کیږي ودی شي گناه کول هم ښایسته ده کله چې د زید نوم پکې وی. زید ته نژدی کیږم. چې هغه په خندا یې کرار وویل: آغلې یغما ولی نورو ته وار نه ورکوی! پریږده دا ځل یو بله مخې ته راشي!

سترگو کی ورته ځیر کیږم. او مخ ته یې په ځیر گورمه چې اوس په خندا کې ده په غوسه ناکه لهجه ورته وایم: چیشې دی؟ نه چې په سترگو دی د رانده کېدو هوا لگې دلی.

سترگې یې رږی شوې لکه دا چې د دی خبرو د اوریدو تمه یې زما څخه نه درلوده په حیرانه لهجه یې وویل: ته بیا ووايه جان مې. په شیطنت ورته وایم: چیشې ووايمه پټتوس راکړه. پټتوس راکوی او په مینه وایی:

اندر دا من

درون و بیرون
همه توست.
(مولانا)

زید- زما جانانه تسلیم کېږي یا څه خوب کې یمه؟!

په یوه ښایسته خندا زید یواځې پرېږدمه او روانیږم ورڅخه بد شانتی د زید له مهربانه الفاظو سره مې عادت کړی وو داسې ښکارېده چې د مینې احساس نور د فولادی دیوالونو تر شاه نشم پټه ولې نه نور نکیدل ډیر سر کښه شوي وو چې دا هر څه پټ کړمه نور زما له توان نه وتلی خبره وه یوډي وخورل شوه او دسترخوان ټول شو. نڅا او گاني پیل شوې وو او ټول انجونې په میدان کې ټول شوي وو

د ماشومانو شور ماشور پیل شو او د ناوې او زوم راتگ یې خبر ورکول. حسنات امینه او حدیثه تر څنک مې ولاړې ول. او د زوم ناوې راتگ ته په تمه وو. ساره او اناهیته زموږ نه لږ لری ولاړې ول. په دې څو ساعتو کې مې درک کړی وو چې حسنات له اناهیته او ساره سره جوړه نده. له لږ ځنډ وروسته ناوې او زوم راغلل ټولو لاسونه وپړکول. د هغوی په ننوتو ډیر هلکان د ننه شول.

زید هم ورسره وو او د هغوی مینځ لکه لمر خلیده په لېدو یې څلوریزه مې وویل.

ځما په سترگو ورته گوري
جانان ښایسته دی که رب څه لیونی کړمه.

نڅا پیل شوه. هلکانو او انجونو خندل او نڅا یې کوله. سترگی مې په میدان پاتې وو او د راغلو خلکو په خوشحالیو کې غرقه ومه. چې د حسنات په غږ باندې له خیالي نړۍ نه ووتمه: یغما ژر کوه زید ته ځان ورسوه.
په تلوار مې وویل: ولې؟
حسنات- هلته وگوره...

چې ومی کتو ساره له زید سره غږیدله. خو زید خپل سترگی بښکه نیولي ول. او په غصه

بې خبرو ته غوږ نیولې وو.

حسناټ- لاړه شه هله نو ولې ولاړه یې ساره په باطن پاکه نده.

ای خاوری می په سر شه ولې می پام نشو د حسناټ خبرو ته نه په تمه کېږمه او منډه کومه زید خواته. زید ته په نږدېدو کېدو سره د د ساره غږ لږ لږ اورمه چې زید ته وایي: ولې نګوری راته نه چې ډار پرې ښځه دی ونګوري؟

زید خاموشه وو ځان می زید ته ورسه و او د خندا څخه په ډک غږ می وویل: نه ساره جانی غلط شوی یې څه په زید باندې خپل د سترګو څخه زیات باور او ایمان لرمه او ډاډه یمه چې پرته له ما بل چاته نګوری. همداسی نده زیده؟

دا خبره کوم او د زید لاس په کراره خپل لاس کې نیسم، زما پدی کار او خبرو زید د حیرانتیا څخه هک حیران راګوری چې زه به زړه کې خاندم او ځان سره وایم: دا خو لا تر اوسه د فلم پیل دی زید خان. پام می له زید نه اړومه او د ساره د غوسې او بخیلې څخه تک سور شوی مخ ته ګورم او وایم: ساره جانی ته دلته څه کوی؟

سارا- هیڅ د زید سره می خبرې کول.

په خندا او په طعنه لرونکې لهجه ورته وایم: عه عه اول خو زید نه او زید ورور په نوم باندي یې حساسه یمه او بله دا چې فکر نکوی د یو متهل سړی سره خبرې کول ښه خبره نده!؟

زما په خبرو زید کرار خاندی، د سارا د نور غوسه کولو او زړه چاودولو لپاره خپل لاره بدله کومه او د زید مخامخ دریږمه د زید د غاړې رومال په لاسونو می سم کوم چې سارا د غوسې څخه په ډکه لهجه وایي: یغما جانی فکر نکوی سم ځای ندی د دی کارو لپاره؟

د خندا څخه په لوړ غږ ورته وایم: نه ساره جانی که په زړه نه نیسی زما خبره نو ګراني ما خپل د خاوند سره یواځې پریخودلې شی؟! اخ مزاحمه یې موږ ته.

ساره د غوسې څخه بد بد راګوری او بغیر د کوم خبرې کولو څخه تکه سره د غوسې

خپله لاره نیسی او ځې د سارا په تلو د زید شتون هیرومه او له ځان سره به لوړ غږ وایم: مرداره جلی سترگی یې د خلکو خاوند ته نیولی.

د زید د خندا په غږ مې تازه هغه ته فکر کړی چې زید په همغه خوشحاله لهجه وایي:
چیشی دی وویل؟ یو خُل بیا ووايه هیللهه کومه.

تازه مې پام کېږي چې څه گل ته مې اوبه ورکړې، په دروغجنه غوسه وایم: چيشي دی؟! زه لایرم ترور ناری وې راته راسره کار لری..
د تلو قصد می درلود چې زید مې لاسونه کلک نیسی او کرار وایي: ظالمې یو خلې می آسمان ته خپړوی او یو خلې می داسی په ځمکه وې چې دانه دانه هېوکی می ماتوی.
ووایه څه خبره دی په ذهن کېده؟ څه پلان دی ماته جوړ کړی؟ آیا دا انصاف دی؟

یغما- څه وایی لیونی شوی یی؟ ومی لیده چې خوښ نه ښکاریدی ورسره په خبرو کولو
ومی غوښتل مرسته درسره وکړم!
زید- یواځی همدومره؟!
یغما- هممم هو!
زید- یغما هلته وگوره هغه انجونې ستا خاوند په سترگو وخورې
بی واکه وایم: هغه انجونې دی بد وکړی چی زما خاوند کاږه لا وگوری! کومه دی
انجونې خو نشته؟!

دا د خاوند کلمه مې ولی تر خولې شوه؟! اصلا ولی په خپل حرکاتو کنټرول نلرم؟! کوم خاوند هان؟! په څه دومره بخیلی کوم ما چې په ټول عمر د بخیلی په نوم کوم څه نه پیژندل؟

زید می لاس ته زور ورکوی او په خوشحاله او خند وایي: میرمن یغما نور د فولاد دیوال هم ډرته د حل لاره نده د کوم کلک خیز په لټه کی اوسه!

پوه شوم چې مطلب يې څه ده! بنه پوه شوی و چې زه تسليم شوی يم! بنه پوهيده چې زما په زړه کې يې کور کړی دی! په هر څه پوهيده خو ښکاره کوه يې نهچ همداسی چې د زید ترڅنگ ولاړه وم او زما لاس د هغه په لاسونو کې وه کرار می وویل: زید!

زید- د زید ژونده! ووايه!

څومره ښکلی یې جواب راکو ولې فکر نکوی دا بت پرست چې زما زړه د دومره خوشحالي طاقت نلری! کرار ورته وایم: کولی شی لاس می خوشی کړی! زید- نه.. نه کیری وگوره هر څوک له خپلې جوړی سره ولاړ دی ته خو نغواری چی ددومره انجونو تر منځ می یواځې پریردی غواری هوم؟

بیا هم د بخیلی اور می په ضعیفه زړه بری وموندو عجیب د مالکیت حق می پر زید پیدا کړی وه دا حل زه د زید لاسونه می په خپلو گوتو کې ټینگ نیسم دقیقا د هغه ماشوم حالت می وه چې په یو لوی ښار کې یواځې خپله مور لری چې لاس یې ورته ټینگ نیولی چې هسې نه په لږ غفلت او بی پروا یې باندی خپل گران کس ورک کړی.

پوهیږم! والله پوهیږم چې زید ماته منع شوي دی ښه ووايم حرام دی ښه پوهیږم په لاس نیولو یې په گناه کې غرقیرم اخلم گناه! په خپله خوښه گناه اخلم دا دومره وقت د هغه گناه چې هیڅ می نه وه کړې توان می ورکاوه دا یې هم په سر مگم دا دومره وقت ترور! نه یواځې ترور بلکه ټولو می په حق کی ظلم وکړو گناه یې وکړه! چایی د حساب پوښتنه وکړه؟

پریرده دا حل زه گناه وکړم! هغه گناه چې ماته مقدسه ده! لکه کعبه! هغه گناه چې تر اخر پرې ودریږم او هیڅکله یې په کولو نه پښیمانه کیږم هغه گناه چې نوم یې مینه ده! نه غلط فکر مه کوی نشی کولای چې د مینه په نوم مستانه گناه وکړې هوس وکړې او د مینې نوم پرې کیږدی! زما مینه او ستاسی د هوس چې د مینې نوم مو پری ایښی ډیر فرق شته!

گناه زما لپاره د زید د لاس نیول د له دې زیات نه! د وړه خبره زما لپاره عبادت دیه مگم دا که تاسو یې گناه گنې ستاسو فکر په انځور باسی! د زید خندا زما فکرونه لکه کاغذ په اوبو کې ډوب کړل.

زید- زما سپین گل ډاریري چې خپل بت پرست د دومره عشوه گرو ترمنځ یواځې پریردی؟

مطمئن او په غرور می وویل: که زما بت پرست د دې عشوه گرو په لیدو لږ هم ذهن یی راگیر شی. زه خپله خپل ځان ماتوم، زه پوهیږم! بلکه ایمان لرم ته تر پایه یواځې ما عبادت کوي!

زید په ځیر ځیر راکتل. او په بنکلی غږ یی چې زما لپاره یی د موسیقۍ ارزښت درلوده وویل: اه یغما ښه پوهیږی خو بیا هم په څو واری دی زما زړه لکه شیشه رامات کړی، پوهیږی چې وجود مې ستا له مینې ډک دی بیا دې هم ځان له ما منع کوی زما غوږونه ستا د خواږه الفاظو د اوریدو په تمه کی دی او ته بیا هم په ډیری بی رحمی خپل دا بت پرست له ځان نه شړی..؟

په کوم مذهب کې دومره ظلم روا دی؟
دا ځل د ټول وختونو په خلاف په نرمه مسکا او شرم خپل ټول دارايي خپل د ژوند سپری ته کیږدم او وایم:

انکه به دل اسیرم
در دل و جان پذیرم
من گر چه گذشت عمر
باز سربگیرم!
(مولانا)

حیرانتیا د زید په سترگو کې له ورايه ښکاره کیدله، خپل لاس یی په خپل زړه کیښود او سترگې یې پټې کړې په زمزمه یی وویل:

بالا بلند عشوه گر، نقش باز من کوتاه کرد
قصه ای زهد دراز من.....

په نرم غږ ورته وایم: سترگې دی خلاصې کې ولې دې تړلې؟
زید خپل توری سترگې کرار خلاصوي او وایی: پټی می کړی که دا خوب ویي نو د عمر تر اخیره دی وینن نشم د دی خوب څخه.

شرم ناکه مسکا می په مخ راولم او خپل لاس د زید د لاس نه خوشی کوم او د حسنات په لوری ځم شپه نور اخر ته رسیدلی وه د مولا د راتلو او د نکاح د ترولو وقت رارسېدلی وه! ناوی او زوم ېې د یوډی خوړلو لپاره کوتی ته بوتلل!
تولی انجونې په یوه کوته کې تولی شوی وو ویل مو او خندل مو!
ساره او اناهیتا خپل منځ کې قصی کولی او بد بد یی ماته کتل

یغما- حسنات دا قدوگکه هسې سپکه وم ډیر بد بد راگوری
زما په خبری حسنات خاندی او وایې: الا شیشکی څه یی کوی زړه یی اور اخیستی
پریرده چی بد بد درته وگوری څه کولای شی؟

ما خبری کول حسنات او حدیث او امینی خندل! دروازه خلاصیری او ترور راننوخې
په مهربانه مسکا ماته په خطاب وایې: یغما جانی لاره شه زید په کار یی بهر درته په تمه ده.

یغما- سمدۀ ترور جانی راغلم!
پورته کیرم او حسنات ته په کتلو وایم: بهرته راځم غیبت می ونکړی ویلی می وی!
د حدیثی د خندا غږ پورته کیری او حسنات په خندا وایې: ورځه چی یوسف د زمانې درته غږ کوی دومره لوی ویاړ لا لاسه مه ورکوه!

خاندۀ او د حویلی لاره مخې ته نیسم زید موبایل په لاس اندینمن ولاړ و،
مصلحتي توخي کوم ماته یی پام کیري او مسکا کوی کرار وایم: ماسره دی کار وو؟
زید غټه ساه اخلی او د خبرو کولو هڅه کوی گواکې ژبه یی ورسره ملتیا نکوله
د تېلفون په زنگ ېې خبره نیمایي کې پاتې کیری بیا غټه ساه اخلی او تېلفون ته ځواب ورکوی لږ واټن اخلی او په اندینني وایې:

زید- بلی رضوان اورم رضوان یو څو دقیقې صبر وکړه ویل یی دومره اسانه ندی
نشم کولای زه یی نشم کولای (رضوان یو شی وزته وایې چې زید به کراره سمدۀ وایې او
زما په لوري گام اخلې او په اندینني وایې: رضوان غواړی درسره خبری وکړي.

تېلفون په نه زړه اخلم او وایم: سلام رضوانه
رضوان- علیکم سلام خورجاني! ښه یی؟

یغما- مننه ښه یمه ته ښه یی کورنی ښه ده؟
 رضوان- هو هو زه او کورنی ټول ښه یو واوره یغما! غواړم یو څه درته ووايم سم دقیق
 یی واوره.

د رضوان په داسې لهجه پوهه شوم چی بیا مې سم شی په انتظار کی ندی مخکې هم داسی
 خبری کولی؟ کرار ورته وایم: هو ووايه اورم
 رضوان- نن دی ترور له پولیسو سره راغلی وه زید هم پوهیږي نیو هیږم ولی یی درته
 ندی ویلی؟ گوره یغما جانی نیو هیږم څنگه یی درته ووايم خو باید له زید سره نکاح وکړی
 ترڅو وکولای شو ملاتړ دی وکړو خپله خو دی د افغانستان شرایط وینی که د نکاح سند
 مو لاس کې نه وې کار مو سخت ده بیا هم فکر مه کوه چې ملاتړ کوونکې نلري یواځې د
 شونې پیښی له امله وایم

د رضوان خبرو گنگسه کړم د ترور او پولیسو په نوم وویریدلم مگم د نکاح خبره د زید
 سره راباندې ښه ولگیده چې د رضوان غږ بیا خپل د فکرونو څخه وباسلم: یغما آوری؟
 یغما- هو وامي وریدل
 رضوان- پریکړه دې څه ده؟
 یغما- نیو هیږم

رضوان غټه ساه اخلی او کرار وایی: هیڅوک دي په زوره نه اړ کوي ته خپله پریکړه
 نیونکي یی مه هیروي چې یو ورور د رضوان په نوم لري

یوه عجیبه ښه احساس مې د رضوان پدی خبره وکړو او کرار مې وویل: پوهیږم ژوندی
 اوسی.

خدای پاماني کوم او تېلفون قطع کوم سترگي مې د زید په لور نیسم چې هغه وار خطا
 وایی: وگوره یغما په خدای قسم که زه کوم بد نیت ولرم باور وکه د نکاح موضوع د
 رضوان وړاندیز وو، که ته ونغواړي نه زه او نه هم بل سوک دي په زوره نه اړ کو.

خدا راغلی وه د زید په وار خطایی! نکاح له خپل بت پرست سره! مگم له دي بله لویه

خوشحالي شته؟ په مسڪا وايم: زید ارامه اوسه.
 زید داسی غلی شو لکه په اور چي اوبه واچوی به بند بند ژبه یې وویل: یعني
 له..... ما.....سره نکاح کوي؟ (او ځان ته اشاره کوی؟ سر بنسټه او پورته کوم چې زید
 په بی کراره انداز وایی:

زید- یغما په خوله دي ووايه
یغما- هو !

زید یواځې کتل او څه یې نه ویل خپل لاس مې د هغې د سترگو په وړاندې بنوروم چې زید کرار وایي: یغما توکی خو نکوی؟

ژبه مې له خوشحالی څخه نه بنوریده نو حُکمه د سر په خوځولو جواب ورکوم چې زید په کړس کړس خاندی چې زه خپل گوته په خپلو شونډو ابردم او کرار وایم: وویل:

ایشششششششش چي څوک یې وانوري.

زید- په سترگو میرمن می.

د ميرمن کلمه مي عجيبه په مزاج ښه ولگيده چي زيد وويل: نن شپه څنگه ده؟

یه حیرانتیا وایم: خنګه څه ته؟

زید په یو نه کنټرول کونکې خوشحالي او خندا وویل: نکاح، زما زړه نکاح.
د زید په خبره د شرم څخه مې غومبرۍ تکی سرې شوی چې هغه په خندا وویل: ستا خاموشي په څه تعبیر کړم؟ آیاد غه عاجزه فقیر ملنگ زید په غلامی منی کنه؟

یغما۔ نہ!

د زید خندا د شونډو څخه الوحي او په نا مطمئننه لهجه وايي: نه؟؟
 یغما- امهممم نه.

زید په کراره قدمونو شاته روان شو، چې زما خندا راغله د هغه و دی کار ته بس به ویي
دومره پغذابه ول خپل د ژوند د همسفر مې؟ په خندا او لوړ غږ ورته وایم: زید چیرته
روان یی بغیر له نکاح څخه؟

زید- تا زه په توکو نیولې يم؟!
 یغما- نه خو تا وویل په غلامې مې منې؟ زه یغما زید خان خپل د زړه سلطان او پاچاه منم
 نه غلام!

زما په خبره د زید تللی مسکا بیرته په شونډو خپره شوه، او په خوشحالي وویل: تیاره یې؟
 یغما- هو خو خاله خبره ده؟

زید په داسې غږ چې خوشحالي او شوق ورڅخه په څپو و ویي ویل: نه ورځه مور جاني
 ته غږ وکړه چې زه یې پوه کړم.
 یغما- سمده.

د زید موبایل ورته په لاس ورکوم او په تیز قدمو د سالون خواته روانیږم چې د شاخوا د
 زید غږ اورم چې وايي: یغما غټ ټيکری دی په سر کړه.

بغیر لدی چې د زید خبری ته کومه توجه وکړم سالون ته داخله کيږم او د خاله په لټه ولو
 بوخته کيږم نظر مې په خاله پریوځي په تلوار یې خواته ځم همدا چې ورور سیزم په کراره
 غږ ورته وایم: خاله جاني زید تاسو ته ناری وهل.

خاله- سمده لور جاني(بیا خپل د هم عمره ښځو د مینځ څخه پاسیږی او هغوی ته وایي:
 زوی مې راته غږ وهي ځم چې وگورم څه راته وایي؟

خاله په کراره گامونو زما سره روانه شوه، کله چې دروازی خولې ته ورسیدو زه و دریدم
 او خاله ته مې وویل: خاله زه دلته تاسو ته په تمه کيږم تاسو لاړشي.

خاله خپل سر ښکته پو ته کوی او د زید خواته ځي، تقریبا 15 دقیقې په تمه پاتې شوم!
 وخت بیحده کرار روان وو بیخی نه تیریدو زړه مې لکه چو غکې پشان ډب ډب کوی. د
 15 دقیقو انتظار وروسته خاله په خلاصه خوله د خدا څخه سالون ته راننوتل د خاله په
 راتلو ما په شرم خپل سترگې ښکته کړل چې خاله زما خواته رانږدی شول او په مهرباني
 او خوشحالي وویل:

خاله- ورځه لور جانې یو غټ ټيکری دی په سر کړه زه نکیه ته غږ کوم.
یغما- په سترگو.

دا خبره کوم او د کالو بدله ولو کوټې ته داخله کیرم او ټيکری کې مې ځان راپیچم
د دهلیز خواته لاړم خاله د نکیه خاله سره ماته په تمه ولاړ وه، نه پوهیږم زید خاله ته
څنگه وضاحت ورکړی وو چې خاله بیخي غوسه نه ښکاریده په ښکته سترگو د شرم
څخه د خاله او نکیه خاله خواته ځم چې نکیه خاله په مسکا باندې وایي:

نکیه- مه شرمیږه زما ښایسته لور کې دغه د هر پیغلې جنې لاره ده.
خاله- نکیه زما لور مه پغذابه وه.
نکیه- بې بې جانې ما خو ورته څه ندی ویلي!

خاله زما لاس کلک نیسي او د دباندې پخوا روانیږو په کوچنې قدمو د خاله پسې شوم د یو
څه تلو وروسته خاله د یو کوټې دروازه وټکول او بیا یې دروازه خلاصه کړه، زه په
ښکته سترگو کوټې ته ننوځم موږ درې واړه په کراره سلام کو او همداسې په آرامه هم د
سلام جواب اخلو او کینو زه د خاله څنگ ته کینستم او خپل سر مې ښکته واچوی

د سترگو د کوچ څخه د کوټې داخل کسان له نظره باسم، یو سړی چې په نظر راته آشنا
رائلو او یو هم مولوی صیب و! سترگې مې په زید ولگیدی یو سپینه خولې په سر کړی وه
او کرار او با وقار ناست وو، څومره سپین خولې په سر ښه ښکاریده! مولوی صیب قران
خلاصه وی او د زید په غوږ کې یو شي وایي.

زید کرار راپاسیږی او زما څنگ ته راځي زما مخکې ګونډه وهي او زما غوږ ته نږدی
وایي: د پلار نوم دی څه دی؟
کرار ورته وایم: سید عاصم.

زید خپل سر خوځه ويی او پورته کیری د مولوی صیب په غوږ کې زما په خیال همدغه
خبره کوی چې هغه هم خپل سر خوځه ويی او وایي: یغما بنت سید عاصم آیا تا زید ولد
حاجي رحیم بغیر له کوم زور او جبر څخه په خاوندی قبول دی؟

یغما- هو قبول می دی.

د چک چکو او مبارکیو غږ پورته کیږی! اوس د زید د ایجاب او قبول نمبر و مولوی صیب په همغه انداز زید ته وویل: زید ولد حاجي رحيم آیا تا یغما بنت سید عاصم بغیر له کوم جبر او زور څخه خپل د بنځي په عنوان قبوله ده؟

زید په بیحده بنایسته او خوشحاله لهجه وویل: هو قبوله می ده.
مولوی صیب بیا وویل: زید ولد حاجي رحيم آیا تا یغما بنت سید عاصم بغیر له کوم جبر او زور څخه خپل د بنځي په عنوان قبوله ده؟
زید- هو قبوله می ده.

مولوی- زید ولد حاجي رحيم آیا تا یغما بنت سید عاصم بغیر له کوم جبر او زور څخه خپل د بنځي په عنوان قبوله ده؟
زید- هو قبوله می ده.

د زید د هر "قبوله می ده" په لفظ و زری می کول او آسمانو ته پورته کیدلم د شاهیدانو په اقرار یو همغه هلک چې ماته آشنا معلومیدی د حسنات د خاله زوی عدنان و او بل خله او نکیه زموږ د نکاح شاهیدان شول نکاح و تړل شوه ټولو مبارکي راکړل او د کوتي څخه ووتل او زه پاتي شوم او زید!

زید چې اوس می اسلامي حلال او جایزه خاوند په حساب راتلو خپل سر می تراوسه بنکته نیولې و چې د یو چا چې بغیر له کوم شک زید وو زما مخ ته د کینستلو احساس می وکړو او زما تکرې یې له مخ څخه لری کړو او په مینه ناکه لهجه یې وویل:

زید: یغما می، سترگی دې پورته کړه، دا شرم د څه لپاره؟!
د زید سره د مخامخ کیدو جرئت راکې نه وو د شرمیدو احساس می کولو! نه پوهیږم چې څنگه سترگی پورته کړم او ورته وگورم!

زید په خندا وویل: زما زړه شرمیږی!؟

دی خبری وروسته، هغه زما زنه په خپل لاس کې نیسي او سر مې پورته کوي!
خپلې سترګې مې پورته کړې او د زید بڼکلي خندا ته مخامخ شوم! هغه زما لاسونه د
خپلو نارینه لاسونو په مینځ کې ونيول! او کرار یې وویل: زما مینې، که اوس مې هم شم،
زما په زړه کې نور ارمانونه نشته یوازیني ارمان مې ته وی چې لاسته مې راوړی!

لاسونه مې نیسي او بڼکل کړه! شرم مې یوې خوا ته کېښود، لاسونه مې د هغه د لاسونو
له حصار څخه خلاص کړل! اوس نه مذهب او نه هم بل هیڅ خنډ په وجود کې نشته او
نه هم په لاس کې زولنې شته! اوس زید فعلاً زما لپاره وو! زما په ژوند کې داسې خوبنې
او بخت مې نه وو، زه تری بې برخې وم! د زید بڼکلي مخ مې خپل په دواړو لاسونو منځ
کې نیسم او په خپلو پښو باندې کینم او مخ مې د هغه مخ ته نژدی کړو او سترګې یې بڼکل
کوم! او ورته وایم:

یغما- زید زما خاوند، زما نړۍ په تا پورې تړلې، د مړینې خبری مه کوو، شک مه کوه،
دا ځل به زه ستا څخه مخکې مړه شم که پرتا کوم شي وشي، دومره بدبختیاني او مرګونه
مې تیر کړل دا ځل زه غواړم چې ژوند وکړم، ته زما لپاره د ژوندون اوبه اوسه!

زه ستا په څېر په خبرو کې تکړه نه یم، چې ستا په څېر خوږې خبرې وکولای شم!
د مینې نړۍ ته مې تازه قدم ایښی دی، له هر څه نه ناخبره یم، لکه ماشوم! یغما په تیاره کې
په نفرت کې لوی شوی، هغه د مینې له کلمې څخه نا آشنا ده، ته ما بیا را لویه کړه، ما ته
مینه زده کړه، ما ته د مینې کلمو سره آشنا کړه، هغه وخت به ستا بت مړ شي او یوازي
ستا نوم به په خوله راوړي!

زید زما تنډی په ارامه بڼکل کړو او ویې ویل: ته پوهیږې چې زه دې ورځې ته څومره
پتمه وم، څومره تری وم ستا دی خبرو ته؟ زه خپله درته مینه معنا کوم، زما محبوبې ستا د
سختیو ټولي ورځې لکه د خوب په څیر د ذهنه څخه دی درته پاک کوم ته یوازي زما
شه! یوازي ماته خانده! ته نه پوهیږی ستا خدا زما روح تازه کوي ژوند مې!

د زید هر خبرې سره زما یو غم په تیاره کې ورک شو! ما هیڅکله فکر نه کاوه چې یوه
ورځ به زه د زید سره دومره مینه لرم!

زید- یغما ستا په سر قسم ، زه هیڅ باور نشم کولی چې دا صحنه ریښتیا ده، او ته زما یې! باور مې نه کړي چې دا خبرې ستا له خولې زما غوږونو ته رسېدلې وي! ته

نه پوهېږې چې څومره خوږې خبرې کوي، د سادګي په وخت کې لکه د مولانا شعرونه په زړه کې کینې! اه ټول وجود مې، زما خایستو فکر کوم چې په خوب کې یم! ممکنه ده ستا د تیږی زړه ماسره مینه ولري او ستا زړه زما په نوم وی هوم؟ یعنې.. یعنې....

زید حتا نشو کولی چې سمې خبرې وکړي، خپل د حرکاتو کنټرولول! خو لری اه زما خدایه!! تا ماته زید د ټولو دولسو کالو ثواب راکړو زه منم، قمار و هم، قمار هغه هم له خپل ژوند سره ، هو، ما ټول خپل عمر د زید په بدل کې قمار ایښی وو، نه پوهیږم دا قمار به چیرته پای ته رسیږي! زه د زید لاسونه په خپلو لاسونو کې نیسم او په موسکا وایم: زید زما خاوند، آرام شه، وگوره چې هرڅه ریښتیا دي.

سم وگوره زه ستا و مخ ته ناسته یم او ستا د نکاح په قید کې بندې شوی یم! شاید زه لومړی بندې اوسیرم چې خپل د قیدۍ کیدو او په زولنو کیدو باندې راضي یم.

زید نا مطمئن خپل ځانته اشاره کوی او وایي: زه زه ستا خاوند یم؟! ته زما د قیدۍ اوسیدو باندې راضي یې؟

مسکا مې نرر هم زیاتیري او په خوشحالي ورته وایم: هوو ته زما خاوند یې یواځې او یواځې ته.. او اقرار کوم زه ستا په قید او زولنو د نکاح باندې د زړه څخه راضي یم. زما زړه ستا په نوم دی او هر یو چې ستا څخه بغیر زما د زړه حریم ته راشي لکه کافر به د جنت له دروازو څخه یې شرم.

زید په لوړ غږ وخنډل او ما د ژوندۍ اوسیدو احساس وکړو د هغه په خندا زید په همغه خوشحاله لهجه وویل: ای ظالمني دومره خوږی خبری دی زده وی او زه دی خپل د خبرو په آرمان کې پاتې کړی وم.

په کراره خاندم او په شیطنت باندې وایم: ښه چنارگل بابا هغه وختو کې ته یواځې زید وی او زما لپاره یو دم حرام، خو اوس شرایطو بدلون کړی اوس ته زما خاوند یې او ما خپل

ټول دا خوږه خبری خپل خاوند ته امانت ساتلې وه.

زید په لوړ غږ خاندی او وایې: وای خدایه دا دومره نیکمرغی او زه؟! نا ممکنه ده!
مگر هغه لیونی یغما هم داسی خبری زده دی او پوهیږی ورباندی؟!

د زید په خبره ما خپلې سترگې پټې کړی او په دروغجنه غوسه د هغه بڼکلي وینستان کش
کوم او وایم: گوره زه له هغو بڼخو نه یم چې ارامه پاتې شم! پخدای ژوندی به دی پوستکی
درنه اوباسم! خبر اوسی! لیونی هم ته خپله یې مجنون خان!

زید خپل لاسونه د تسلیمۍ په څیر پورته کوي او په خدا وایې: میرمنې زهی نوکر غلام
یم! هو، هو، دا خو واضح ده چې زه لیونی یم، لیونی د خپل بت! لیونی یم.

په خدا ورته وایم: افرین چنار گل مجنون!

زید، ماته وکتل او داسی وخنډل لکه ماشوم چې د زړه له تله خاندی! چې ما ورته وویل:
زید، پورته شه، پیر ناوخته دی، جینکی راته پتمه دی!

زید شونډې رابښکته کړی لکه غوسه چې ویې او ویې ویل: نا، نه منم زه خپله ناوی
غواړم.

د زید و دی سپین سترگي ته مې خوله وازه پاتې شوه او ومې ویل: پورته شه! بیا مې د
هغه د خولې پیښې وکړل او په رشخندی لهجه مې وویل: زه خپله ناوی غواړم هله پورته
شه.

زما په کارونو او خبرو زید خاندی او وایې: سمه ده، پوی شوم، ضرورت نشته ځان
داسی کږه وږه کړی...

په لوړ او گواښ لرونکي غږ وایمچ: زیددددد

زید- جان زید ووايه خایستو مې ژوند مې.

یغما- ولاړ شه نوو..

زید- سمدې په سترگو دا ده ولاړ شوم.

د زید په سترگو ویلو ته په زړه کې وایم: قربان دي د سترگو شم یوسف د زمانې مې. زید خپل د خبر پسي په خپل ځای ودریدی زما لاس یې ونيو او زه یې هم له ځایه جیغه کړم، پرته له کوم خبرې دروازي خوا ته ځم چې زید حیران راپسی ناری وهی: یغما! چیرته؟

یغما- خلک چیرته ځي! کوټي ته!
زید- همداسي ځي؟!
سترگي مې تلوي کړي او په توکو وایم: هو صایب همداسي ځم.
زید په شیطانت وویل: ځي مچو مې سنگه کیږی؟

د زید په خبره مې غومبري د شرم څخه تک سره شول او غوږونه مې اور غوندي گرم شول په ناباوري وایم: ته چنار گل بابا سومره بي تربیه او بی شرمه یې په خدای؟!

زید په لوړ غږ خاندی او وایي: څه مې کړي؟ که مچ رانکړی تر سهاره همدلته پتمه کیرم زړه دی نو.

د نیاگانو غوندي په نصیحت پیل کوم او ورته وایم: زید وشرمیره! بده ده غټ سړي یې. زید مظلومانه وویل: د زید خایستو کوم ځای بده ده ها! میرمن مې نه یې؟ پوهیدم تر سهاره راته دلیل وایي د همدې لپاره بغیر له کومې خبرې ورننږدی کیرم او وایم: سمده!

سترگي مې پټوم! چې زید په خندا وایي: لیوني مینه مې (ورو مې په وینستیانو بڼکل کوي سومره د زید حیا او غیرت مې په زړه کې ځای نیولی ده باوري شوي وم چې زید کوم څه د هوس په نوم نه پیژني سترگي مې ورو او نوبتي خلاصې کړي چې زید موسکي شو او وي ویل: اوس ستا نوبت ده!

یغما- زما نوبت؟!
زید- هممم

خپل چنار غوندي قد تیت کوي او خپل سترگو ته اشاره کوي، اها! پوهه شوم چنار گل بابا وایي سترگې مې بڼکل کړه هههمهههه پښو په گوتو ودریدم او دواړه جهانونه مي بڼکل کړل نور د زید د خبرې یتمه نشوم او دروازې ته لارم!!

د کوټې څخه د وتلو څخه مخکې زید وایي: رښتیا یغما مهر مې درته خپله وټاکه سلور
سوه د طلا سکې!

یغما- زما لپاره سل غونچي د گلو بس وي ولي دومره زيات ...؟! زید- پوهیږم گراني ماديات ستا لپاره اړين ندي خو دا زما ډالي ده تاته. یغما- ته خپله زما لپاره ډالي يي.

دا خبري سره سم مي کوته پريخوده او لارم، چې زید په بشکلي غږ چي خدا پکي پرته وه وي ويل: بڼه شپه خايستو مي.

په منډه کوټي ته لارم کوټي ته ننوتو سره سم دي انجونو هور!!! چغي ووتي امينه په لور غږ وويل: چيرته وي اغلي يغما يو ساعت شو ورکه يی!

حسنآ- هي امينه وريندار مي مه زوروه بنڪاره ده چي ورور سره مي وه ضرور كار پي لڙه ورسره.

امينه- ته يي وکيله يي ؟!
حسنات- هو زه يي وکيله يم !

د حسنات او امينه مشاجري ته مي خدا راتله په جيگ غږ مي وويل: انجونو هيله كوم غلي شي(حسنات او امينه دواړه چپ شوي چې ما وويل: څه شوي؟ولي گوري؟ توبه خدايه ترور سره وم.

تولو یوزای وویل: ریستیا؟!
یه کلکه باندی وایم: هوو!

انجوني په ارامه وخنډل د انجونو مينځ کې ساره او اناهيتا په قار ناستي وي توجه مي ونکړه ورته او حسنات ته مي وويل: حسنات جانې زما دې خوب کالې دې چيرته ايښې؟

حسانات پرته له زند نه جیګه شوه او ویې ویل: سمده وس یې راوړم. بیرون لاړه او به تلوار له یو جوړه کالیو سره راغله او ویې ویل: دا ده واخله ورینداری. کالي مي واخیستل او پردي شاته مي واغوستل بیرته چې راغلم نو انجونو ته مي وویل: انجونو شپه ختمیږي جیګ شي ویده شي. حدیثه په خدا وویل: ولي مجلس دي خوښ نشو؟!

مخکي له دي چي زه جواب ورکړم ساره په طعنه لرونکي انداز وویل: معلومه ده خوښ یې نشو مجلس. یغما- نا گراني مجلس ډیر خوږ دي خو سبا ورځ هم باید نظر کي ونیسو. حدیثه خپل سر بنکته پورته کړو چې امینې وویل: یغما جاني راشه دلته ما څنگ ته (امینه ځان خوا ته اشاره وکړه چې حسانات وویل: اړتیا نسته ماته وریندار نه پرته مي خوب نه راځي.

د حسانات پدی خبره د انجونو د خدا غږ شو په ډیر زیار حسانات څنگ ته مي ځاي ونيوه انجونو خه شپه وویل او څراغ یې مړ کړو، خوب ځاي کي مي سملاستم او د څو شیبو مخکي کارو ته مي چورت وهه لکه دي یو خوږ خوب غوندي مي سترگو ته کیده بي اختیاره موسکا مي پر شونډو خپره شوه سترگي مي پټي کړي او د زید موسکي څیره مي سترگو کي انځور کړه اخري څه چي مي په ذهن پاتې و د هغه بنکلي موسکا وه...

هله انجونو جیګ شي فکر کوم د ذکیه ترور غږ و سترگي مي په لاس وځلولي ټولي انجوني لکه خرس ویده وي، حسانات مي په لاس وبنوروله

یغما- هوویي خرس جیګه شه ماسپینین شو. حسانات په خوبولي غږ وویل: اه یغما!! پریمیرده یغما- نچ نچ ندي پریردم جیګه شه(حسانات په غوسه جیګه شوه او گډود ویننیتانو سره او په غوسه یې وویل: یغما ریننیتیا ووايه ما ستا د پلار میراث درته خوړلي؟ چي عزرايل غوندي نازل شوي ها

هغي ويل او ما خنډل په خدا مي وويل: سنگه دي زړه پک ده ! حسانات په غوسه سترگي واړولي او وي ويل: زه تا سره خفه يم !

جيگه شوه او دروازي ته لاړه په شيطنت وایم: سمد لالا ته دي وایم چی نن لاړشو.

حسنات- یغماللا....

په خدا ورته وایم: لیونی اوس ښه چیغی ووهه !

د حمام په لور ځم مخ او لاسونه مينځم د عادت مطابق اودس هم کوم بېرته انجونو کوټی ته راحم ، خوب ځايونه ټول شوي او سهار ناشته هم آماده شوي وه! حسنات حديثه پوډی چای راوړي امينه نه وه! په توکو ټکالو باندی چای څکل کيږي، بيا آريش کول پيل کيږي

ما په زیر زیر هغوی ته کتل، ټولو کالو بد لول خپل ځانو باندی بوختی وي چې حسنات راباندی غږ کړو: ولی ورته گوري لاره شه کالي دي بدل کړه!
 یغما- مه خوو نور کالي راوړي ندی نکیری پروڼ شیی کالی په ځان کړم!

حسنات زما اوږه وهې او به خدا وايي: تا راوړي ندی ... مه خوو درته راوړي کالي هم تاته هم خپل ځانته.

حیرانه شوم په خوشحالی می ورته وویل: رښتیا؟؟؟؟؟

حسنات۔ اہ تہ صبر و کرم در تہ راورم۔

حسنات په منډه دروازه په لور ځي خو شيبو وروسته راځي دوه جوړه کالي په لاس کي وه! خوشحالي باندې کاليو ته گورم چې حسنات وايي: کومه جوړه غواړي؟؟
يغما- امم نيوهيرم هر کومه ستا خوښه وي هغه ته واخله.

حسنآت کالیو ته گوري بیا راته وایي: ښه یغما جانی ته پیره سپینه یی دا شنه کالی ستا
واخله یه ځان کړه او دا نیلی رنگه کالی زما.....

په مسکاه باندی کالیو لور ته گورم لنډ پنجابي گيبي، پرتوگ سره، غاړه يی غمويو باندی جوړه وه اول ځل مه حسنات لاس کي وليدل زړه کی می خوښ شوی وه کالی حسنات څخه اخلم غومبري ورته ښکلی کوم او ورته وایم: مننه کنه اوس ساره، اناهيټا، مخکي به دوه رويو کيدم مننه حسنات جانی.

حديثه لور ته ورځم مخامخ ورته کينم 20 دقيقې وخت ونيوه ترڅو حديثه وويل: خلاصه شوی ويښتان دي پورته کړه ټول، کنه واده خلاص شوی يواځې ميلمانه پاتې دی دومره د ويښتيانو فيشن ته ضرورت نشته.

يغما- هررقم ته غواړی هغه رقم راته جوړ که.

حديثه وينستان می ټول پورته کوي خودانی سيڅک هم وهي! او وايي: سل زري ماشالله
ډير بنکلی شوی گراني.
ورته مسته خاندن او وایم: اه خجالت مه راکوه سترگي دي بنایسته گوري!

حديثه خاندی او زه پورته کیرم ټکری په سر کوم، خپل ځان باندی بوخته وم یو لس کلن
هلک کوتی ته راغی او ویي ويل: یغما خور څوک ده؟؟؟
خواته یی ورځم مسکاه باندی ورته وایم: ووايه گرانه زه یمه!
هلک خاندي راته یو خلطه زما لور ته نسئ او وايي: خاله دا زید لالا راته راکړه راته
وویلی تاته راوړم او تو کړی.

د هلک د لاس څخه کالی اخلم او په خندا ورته ووايم: سمدېه گرانه په تمه اوسه همدا اوس
درته او تو کوم!

کالی د ماشوم څخه اخلم او بل کوتي په لور راوښیرم کالی خلطی څخه راباسم، تور رنگه
کالي وه! لیونه چنار گل بابا حتما غواړي ما لیونی کړی فکر کولو څخه لاس اخلم کالي
ورته او تو کوم هلک دروازه څنگ کې ولاړ وه کالي ورکوم چې د برق پشان عمومي
دروازه لور ته ځی، ټولی انجونې تیار کیري دهلیز خواته ځي تقریبا نو غرمی تایم شوي
وه، خلک ډیر نه وه یوازي خاص میلمانې پاتی وه غرمی ډوډی جلی کورني راوړي وه
ډوډی هم وخوړله شوه بیا مجلس پیل شو.

سهار څخه تراوسه پوري می زید لیدلی نه وه! زید فکر کی وم سارا په ژاړ کوتي خواته
لاړه اناهیټا هم ورخطا خواته یی ورغله او ویي ويل: گرانی سارا څه شوي خوری؟

سارا په سلگو سلگو ژړل اناهیټا، سارا غیر کې نیوله وه آرامه کولی! ټولی انجونو عجیبه
عجیبه سارا ته کتل اناهیټا سارا له لاس څخه نیسی او دروازه په لور ځي اندېښمنه کیرم لږ
ځنډ وروسته پورته کیرم دروازه په لور ځم دهلیز ته ورننوځم سارا ژړا غږ د کوتو د
شالخوا څخه راتلې سم مې اوریدی نه بیا هم لږ خبرو غږ غوږونو ته می راته

سارا- اناهیټا نږدي وه زما لاس مات کړي. (سارا دا خبره کوی او بیا ژړا ته پیل کوی

چې اناهیتا ورته وایي: گرانی سارا آرامه اوسه!

سارا- مه مه یواځې هغه لاس ونيوه خو هغه داسې ناسزاه خبرې راته وکړې د یغما نیکمرغي باندې زما بخیلي او حسادت کړی پوهیږم څه یې راته وویل؟ (بیا یې ساندې پورته شول اناهیتا ورخطا باندې ورته وایي: آرامه اوسه اوس څوک خبر نشی پخداي قیامت به جوړ شي.

سارا- اناهیتا نپوهیږی هغه تورو کالیو سره یوسف د مجلس شوي وه. اناهیتا په کلکه غوسه ناکه لهجه ورته وایي: سارا انسان شه وځلی ته نگوری هغه بنځه لري اول څخه مې تاته وویل چې زید داسې څوک ندي چې ته یې د غوښتلو اراده وکړی او هغه لاس ته راوړی! اول نه پوهیدی دومره ښکلا سره یې ستا خواته نگوری ته بیا هم هغی په تمه وي؟!

ولی دومره ساده او بیعقله یی؟ عمه لور کیسې څخه یې خبره نه یي؟ زید هغه ته ارزښت ونکړه تاته به ارزښت درکړي؟ هههههه

دوی څه په اړه خبرې کوي کومه خبره شوی؟ اوریدلو څخه لاس اخلم دروازه په لور ځم یو ماشوم ته وایم زید ته غږ وکړه! وروسته د څو شیبو زید دروازه څخه راننځي ورته گورم زما په لیدولو خاندې او زما خواته راځي....

زېد- واه واه زما خایستو څومره ښایسته شوي ده ما شا الله. یغما د خبرو توان نه وو راکی او یواځې زید ته مې کتل چې زید وویل: یغما می چیشي شوي دی ولی خبری نکوی؟ په ډیر ستونزمن ډول او کرار می ورته وویل: ساره ... ساره... د زید څهره له ډیری غصې سور شو. او په لور غږ یې وویل: هغه بی حیا جلی چیشي ویلی درته؟

سترگی می ښکته واچول او سلو می وویل: ستاسو مېنځ کې څه پېښ شول؟ زید زما د زنی لاندې لاس راکش کوی او سر مې اوچت کوی او ورختا غوندې وایي: یغما قسم په الله باور وکړه څه هیڅ گناه نلرمه نپوهیږمه هغیه بی حیا جلی څه ویلی درته.

نه می شو کولی زید خواته وگورمه نپوهیږمه ولی؟ شاید د دی لپاره چې ساره د زید تعریف وکړو په دی جامو کی زید په لور غږ وویل: لعنتی ولی گوری نه راته هاللا؟ وډاره شومه بیا کوم لېونتوب ونکړی. هیس کار د زید څخه ناشونی نده هغه هم کله چې غصه وی نه می غوښتل خبری ورسره وکړمه پوهیدمه هم چې زید گناه نلری. ولی بیا هم زړه می خفه وو. رښتیا هم نپوهیږمه ولی داسی ومه. په بی مینی انداز می وویل:

یغما- زیده دا کور نده چی ته غږ داسی لور کوی. هیله کومه غلي شه. اوس به څوک واورى. او د ترور عزت به یوسی.!

زید په غوسه خاندی او وایی: ارام شمه! احمق ته گوری نه راته بیا وایی ارام شمه. ډیر غواړی ما خوار او نلیل وگوری. اصلا پوهیږې هغه هر ځای انجلې... (په وار خطایی می لاس ورته خوله کی کیښوده. بسترگی می د توپ په اندازه شوی وو. نپوهیږمه زید دومره غصه کیږې چې د ژبی کنترول له لاسه ورکوي.

لیونی چنارگل یواځې زما خواته راکتل په غصه می وویل: نشي کولی په دغه غصه او په دغه خبرو ځان پاک کړې. ته ووايه ساره سره دی څه کول؟

په ټول وخت کی چی دا خبری می کولی لاس می د زید په خوله وه. لاس می واپس کومه او د ځواب په تمه یمه زید ځما په لیدو غرق وو. او په بی خوده لهجه یې وویل: یغما نور دا رنگ وانغوندی.

د زید په خبره په حیرت باندی ورگورم! خدایه څه څه وایمه او دا لیونی څه وایی؟! مخکی له دی چی ځواب ورکړمه د حویلي دروازه خلاصه شوه. یو ځوان د ننه شو چې د زید له برکته می ونه لیږو. ځکه زید زما مخ ونيول داسی لکه چې زید اول د هغه ځوان راتلو ته پام شوی وو نو ځکه لکه یو پناه پشانتي خپل سیوری لاندې پټه کړمه. تر سېني پوری یی رسيږمه څه ټیټه نه ومه برعکس د لور قنو کی راتلمه. خو زید ډیر جېک او اندامی وو.

زید په غوسه ناکه لهجه وویل: یغما که یو ټوټه کالی د هم څوک وگوری وژنمه دی.

څه ورسېږي څهري ته دی پوهه شوې. نور دلته مه ودرېږه. (په لاسونو یې پرونی (ټیکری) راته سم کړو چې زه د زید په کارونو یې غرقه شوې ومه. ټوله غصه می هیږه شوله او زید ته می کتل. هر ثانیه له مخکې نه هم پری مینیدمه. هو خبره له مینې تیره شوې وه او د محبت نړۍ ته می پښه اېښودۍ وه.

هغه نړۍ چې یغما یې بدله کړه بخیله شوې ومه. که مخکینی یغما ومه د ساره په ژړا زید می ملامت کول. او مغرور می ورته ویلی. ولې اوسنی یغما مخی ته یې دریدلی او حساب پوښتنه کوی. زید چې لیونتوب یې هم ښکلی دی یواځې ځما لپاره . د دروازي پوری کیدلو اواز شو. چې زید وویل: ورځه وروسته غږیږو.

زید ولاړ او ما د هغه تک ته کتل په لوړو قدمونو دهلیز ته ننوتمه. سمه ده جسما دلته یمه ولی روح می هلته پاتې شو. په سستو قدمونو کوټې ته ولاړمه ټول انجونۍ په خبرو بوختې ول. او موضوع هم ساره وه. حسنات او امینی خواته لاړمه. او وایم: حسنات لږ خوا کینه.

حسنات زما په لیدو یو څه شور خوری او ځای راته تش کوی. څه دیوال خواته ناسته ومه خو حسنات زما او د امینې مېنځ کې ناسته وه. د امینې غږ لوړ شو: یغما ځنډ وکړو چیری وی؟

یغما- هیڅ لږ تازه هوا می خپل سږو ته ورکول.
امینه په خدا وایي: زه ښه ده چې پوهیږی هوا سږو ته داخل کیږی.
په شیطانی خدا می وویل: آه امینې جانی ټول خو ستا په څیر هفته فام ندی .

زما پدی خبره حسنات له خدا سره شوه. او امینی هم خپله خوله نیولی وه
حسنات په خدا وویل: جلی ته څومره چالاکه یی.
اوږې می پورته اچوم او وایم: مهربانی مو ده.

مجلس مو گرم وو چای مو څښل او خنډل مو. دلته وخت ډیر ښه تیریدو هوا نوره تیاره شوله او د ډوډۍ تیاری پیل شو. وروسته له ډوډۍ انجونو لوبښې ومینځل ذکیه ترور اجازه نه ورکوله لاس په تور او سپین ووهمه. د خوب وخت رارسېدلی وو ډوډۍ ښځی وخته ویدی شوې ول یواځې مونږه انجونۍ پاتې وو.

ساره لکه بد اخلاقه بنځو هری انجلۍ ته خوله اچوله. کونښن مې کولو چې سترگی په سترگو نشمه ورسره ځان مې لری ساتو ورنه. پوهېدمه دا هر څه ځما له وجهې دی. حدیثه او او امینی ځایونه واچول. ټول غزېدلې وو او کېسې مو کولی پوهېدمه نن اخری شپه مو دلته ده. انجونو سره مې پیر عادت کړې وو. کیسې ختمې شول او انجونۍ ویدی شول سترگی مې پټې کړل او ایت الکرسي مې تلاوت که تر څو بیا هغه خوب ونگورمه.

بیا هم هماغه خوب هماغه ځای خو د سیند رنگ تور وو دقیقا لکه د زید د سترگو پشان، د سېنې په سر مې دقیقا د زړه څنگ ته مې یو مړاوی تور گل وو. له پاره د خوب څخه پاڅېدمه. کوتي ته مې وکتل ټول ویده ول. د سهار رڼا ټوله کوټه روښانه کړې وه پاسیدم او د تشناب خواته لاړم ټول کور پاسیدلې و بغیر زموږ د انجونو د کوتي څخه! اودس کوم او بیرته د کوتي خواته راځم او په انجونو غږ کوم:

یغما- انجونو پاسیری سهار دی.
د هیچا غږ رانغې چې دا ځل مې یو څه په تیزه وویل: هوی پاسیری نو...
حسنات په خوبجن غږ وویل: یغما دوه دقی نور مو هم پریر. ده.
یغما- نچ نه یو دقه نور دی لا نه پریر. دم.

ما او حسنات خبری کول چې ناساپه سارا سر د کمپل څخه سر راوباسي او په غوسه یې وویل: یغما یې که هر سوک چې یې حق نلری د نور کسانو خوی خراب کړی، ته پاسیدلې یې معنا دا نده چې ضرور دا نور هم راوینس کړی.

د سار پدی خبرو حسنات په تلوار خپل ځای کې کینستل او ویې ویل: سارا د انسان پشان خبری وکړه، ته نشي کولی میلمه ته سپکاوی وکړی.
سارا هم لځایه پاسیدل او دا ځل یې په غوسه ناکه لهجه حسنات ته وویل: څه دی درباندي بده ولگیده؟ حق خبره تریخه وی کنه؟ صحیح ده چې وریندار دی ده او میلمنه ده خو د آسمان څخه نده رابنکته شوی چې زه یې هر حرکت او خبره نادیده ونیسم او هیس ونه وایم ورته..!

د دوی دواړو په جنگ ټول انجونې راوینښ شوی وه او هک حیران یې دوی ته کتل د دی څخه مخکې چې حسنات دهغه قندوو جواب ورکړی ما تلوار وکړو او د دوی د جنگ ختم کولو لپاره مې وویل: حسنات بس دی! باسپړه لاس او مخ دی ومینځه.

حسنا زما خواته راوکتل او ما د سترگو په اشاره و پوهه ول چې نور دی چوپه شي! د سهار چای وخورل شو ډیر میلمانه لال تر غرمه خپل مینځو کې بوختې و او کور مو سره پاک کړو زید خاله ته ناری کړل ضرور کوم شی ورته ویل؟! د څو دقو وروسته چې خاله راغله نو حسنات ته یې غږ کړو او ویې ویل:

خاله- حسنات لور کې خپل او د ورینداری کالې دی را ټول کړه!

د خاله په خبره پوه شوم چې د تلو وخت دی، حسنات بغیر له کوم ځنډ څخه پاسیده او زموږ کالې راټول کړه او په بکس کېخودل خاله خپل سپین ټیکری په سر کړو ما او حسنات هم خپل ټیکرانو کی ځانونه وپیچل! ما او حسنات د ټولو انجونو سره خدای پاماني وکړل، خاله هم د ذکیه ترور سره په خدای پاماني بوخته وه حسنات د ذکیه ترور خواته ولاړه او هغې د مخ بڼکله ولو حال کې ورته وویل:

□##شهاب:

حسنا- خاله جانې تاسو هم زموږ کور ته بیا راشي، ستاسو پسي مو زړه تنگ کیږي. ذکیه ترور حسنات غیر کی نیسي او بڼکل کوی او ورته وایي: سمدې خاله دی درنه قربان شي ضرور راحم.

زه هم د خدای پاماني په نیت د ذکیه ترور خواته نږدی کیږم چې هغې هم ماته پام کیږي او خپل غیره راته خلاصه وي او وایي: بڼه شو چې راغلي لور جانې، انشاءالله چې بڼه وخت به دی تیر کړی وی؟

یغما- مننه ترور جانې، هو ډیر بڼه وخت و د انجونو سره مې سات تیر شو.

ذکیه ترور زما مخ بڼکل کړو او خپل د لاس گوتمې زما په گوته کړل! د طلا د گوتمې په لیدو و شرمیدم او غوښتل می بیرته یې ورکړم چې ذکیه ترور وویل: لور جانې دا ستا او د زید خان د واده ډالې ده زیات شی نده خو ته یې ومنه زما لخوا.

یغما- هیله کوم ترور جانې دا نو څنگه خبره ده تاسو مهرباني ده...

بلاخره خدای باماني خلاصیږی او د حویلي د دروازی خواته روانیږو، زید خپل په موټر
ډډه وهلې او موټر ته په تمه و زموږ په رسیدو ژر اول خاله جاني ته بیا ما او حسنات ته د
موټر دروازه خلاصه وی، په موټر کې کینم زید د موټر هینداره زما په مخ برابره وی،
بنه شو د حسنات او خاله فکر نشو! په حیرت کې وم د زید و دومره بی پرواه کارونو ته!

موټر روښانه کوی او حرکت کو د څو دقو وروسته د حسنات اوف او چوف پورته کیږی
او وایي: لالا یو سندرې خو ولگوه لاره لری ده بیخي سترې کیږو.

زید بغیر لدی چې د حسنات جواب ورکړی خپل موبایل له جیب راباسي او د یو چارچر
پشان لین سره یې وصل کوی او موبایل د حسنات خواته نیسي او وایي: الخله هر سندرې
چې غواړی چالانده یې کړه!

حسنات په خوشحالي د زید له لاس څخه موبایل اخلي او خپل د خوښې سندرې پسې
گرځي د څو دقو وروسته وایي: اها دغه دی پیدا مي کړو (سندرې پلې کوی د سندرې د
اول بیت په آوریږو په تلوار د هینداري څخه د زید خواته گورم چې سترگې مې د هغه د
سترگو سره بندې پاتی کیږي...

شده ام بُت پرست تو
قسم به چشمان مست تو

به گنج میخانه روز و شب
شده ام جام دست تو

شب هجران دیگه تمامه
گل مهتاب بر لب بامه

عاشقی جز با تو حرام است
که برای تو زنده ام

به تو چون سجده میکنم
شرر به هر سینه میزنم

به غصه میخوام که بعد از این
بت روی تو بشکنم

شب هجران دیگه تمامه
گل مهتاب بر لب بامه

عاشقی جز با تو حرام است
که برای تو زنده ام

شده ام بُت پرست تو
قسم به چشمان مست تو

به کنج میخانه روز و شب
شده ام جام دست تو!

د سندرې تر تمام کیدو د زید تندې تروش و چي معنا تر اوسه غوسه دی! کله ناکله په هینداره کې مو سترگې سر جنگیدل چې هغه په ژر خپل نظر اخیستو زما د سترگو څخه، بلاخره کور ته ورسیدو زید خپل موټر خپل د یو انډیوال کور کې و دره وپې او نور لاره تر کوره پیاده روان شو، کور ته ننوتلو سترې ستومانه و دا هم ښه شول زید د ماښام لپاره ډوډی اخیستې وه، زید د ناستې کوتې خواته لاړو او حسنات ته یې وویل چای دم کړی.

ما هم خپل ټیکرې په تار واچو او د آشپزخاني خواته ولاړم د حسنات سره مو په گډه چای دم کړو او د ناستې کوتې خواته ولاړو حسنات ټولو ته د چای پیالې ډکې کړل، زید خپل په موبایل لگیا و لیوني بیخی یو ځل راکتل هم نه! ما او حسنات د چای څکلو حال کې د واده په اړه مو خبرې کول او خندل مو، چای مو خلاص شو زید مو یواځې پریخود او د کور د ښځو خواته ولاړو!

حسناټ ماش د پاک کولو لپاره راوړل د شپې د تیاره کیدلو پورې د ماش په پاک کولو باندې بوختې وو، د تیاری په خپره کیدلو د بڼې څخه کور خواته څو چې خاله وایي: انجونو هغه ږویۍ گرمه کړې ناوخته دی.

ږویۍ خوړل کیږي او خاله زمور ټولو څخه مخکې د خوب لپاره خپلې بستري ته ځي، چنارگل راسره خبرې نکول او د اتلس کلنو انجونو پشان یې ناز کوي! حسناټ ته وایم: حسناټ زه ځم د لالا د خوب ځای دی اچوم او گورم کوم شی ته خو ضرورت نلري!؟

حسناټ- سمدې ورځې او هو. دا غوړی هم واخله!

یغما- غوړی څه کوي؟

حسناټ په ریشخند وویل: غوړی خلک څه کوي؟ خو هوښیاری خپل وینښتیاو او سر ورباندې غوړه وېي او چاپي کوي. یغما- ښه ښه سمدې زیات فلسفه مه وایه..

حسناټ خپل سر چپ او راست خوځه وېي او زما پر حال افسوس خوري، د ناستې کوتې خواته ځم او کرار دروازه خلاصه وم زید زما پر لیدو خپل سترکې پټه وې! عه دی نو بیخي د حد څخه اوړي! نو زما غوسه هغه ورځ کوم ځای غلط وه؟ خو ویریرم کومه جنې دی زما خاوند خواته بد وگوري او زه دی ناخبره اوسیرم!

د غوړي ږوبې مخ ته کیدم او ځای ورته اچوم او کرار ورته وایم: کوم بل شی خو دی پکار ندی؟

زید هیس جواب رانکړو زړه مو غوښتل ټول وینښتیاو یې ورته وشکوم خو هیس مې ونه ویل او په غوسه د کوتې د دروازی خواته روانه شوم چې راپسې غږ کړو: چیرته؟ یغما- که اجازه راکړي صیب غواړم ویده شم.

زید- سمدې اول زما سر وینښتیاو او سر چاپي کړه بیا لاړه شه...

حتا دغه جمله یې لا په غوسې او قهر وویل! زه هم په غوسې او قهر د زید خواته ځم، د غوړو ږوبې راخلم او د زید شاته په ځمکې کینم په غوسه مې خپل لاس په غوړو ولری او

په کلکه مې د زید په وینستیانو کې وو هو چې زید په غوسه وویل: یغما کش کړه نور هم کش کړه دا میراث شوی وینستیان.

زید په غوسه دا خبره وکړل خو زه هم غوسه وم د هغه دی نازونو څخه نو خبره مې ورڅخه ومنل او په کلکه مې وینستیان ورڅخه پورته خواته کش کړل چې د زید چیغې پورته شوی او ویې ویل: اه یغما و دی شکول پخدای ټول وینستیان دی راته د بیخ څه وباسل..

د ماشومانو پشان وایم: بیا زما سره جنگ کوی؟! بیا زما سره خبری نکوی؟ ها؟
د زید خندا غږ پورته کړی او وایې: د همدی لپاره مې وینستیان د بیخ څخه باسې؟ نه وایې خاوند دی گنجې کړی؟
په غوسه وایم: پرېږده گنجې شي ترڅو نور هیس سوک در ونگوری او زما د جگرخونې سبب نشي.

دغه خبری مې دومره په مظلومانه توگه وکړل چې خپل په ځان مې خپله زړه وسوځیدی څه ورسیري زید ته! د زید خندا بنده شوه او په کراره او خفه لهجه یې وویل: ولې راباندی باور نلری؟

وینستیان مې ورته کرار چاپی کول او سترگې مې د اوبنکو څخه ټکې وه! د خبرو توان مې نه درلود پدی ورځو کې بیحده زړه مې نازکه شوی وو! او په نه خبره مې هم ژړل زید په همغه خفه او نیولې لهجه وویل: یغما راته ووايه ولې راباندی باور نلری؟ ته مگر نه پوهیږی ستا څخه بغیر مې هیس سوک په نظر نه راځي. پوهیږی کله چې د هغه انجلې د خبرو له لاسه دی ماته نه راکتل څنگه مات شوم؟!

خپل ژړا کنټرول کوم او کرار مې وویل: زه درباندی باور لرم ستا پاکې ماته ډیر وخت مخکې معلومه شوی! ولې نه پوهیږی زه جنی یم هغه هم د یو مات شوی جنس څخه نه پوهیږی هغې ته سنگه په هغه تور کالو کې تعریف کولې؟! زه اصلا نغواړم ته دومره بنایسته و اوسیري په والله چې نغواړم دومره د هر چا نظر تاته جلب شي،

که کوم کس ستا خواته وگوری زه بخیلې کوم زما نه خوښیږی دا بخیلې خو زما لاس کې

نده همداسې کيږم، نغوړم زما څخه بغير دې سوک تاته وگوري په دې دومره لوی نړۍ کې ته يواځې زما حق يې ستا په نظر غټه غوښتنه ده؟!

نپوهيږم څه وخت اوبنکو ټول مخ راته نيولي و زید په شک راته وکتل او په حيرت يې وويل: خايستو مې ژاړې د کوم وخت څخه زما يغما دومره کمزوری شوی چې داسې په نه خبره ژاړی؟

لکه ماشومانو غوندي شوي وم شوندي مې پر يو بل کلکي کړي وي ترڅو ونه ژاړم زه له قوي اوسيدو نه ستړي شوي وم نمي غوښتل نور نر واوسم غوښتل مې د يو بنځي په څير ژوند وکړم او زید راته نر توب وکړي زید زما مخ خپل لاس کې نيسي او ورو وايي:

زید- ژوند مې ژاره مه صدقه شم درته نا ډير وړه غوښتنه ده، خايستو مې ته څه و غواړي يا ونه غواړي زه يواځې او يواځې ستا يم ستا يم يغما، بنکلا پسي بلا پريده ماته وگوره که ټول دنيا ماته راوگوري زه يواځې او يواځې تاته درگورم، زما زړه او ساه ستا پوري اړه لري څه گټه لري د هغوي کتل کله چې زه ستا د مينې عبادت کوم؟!

سترگي مې پورته کړي او ورته مې کتل په خپل گوتو يې سترگي راته پاکي کړي او ورو يې په سترگو بنکل کړم او بنايسته شعر يې وويل:

ديگران چون برونډ از نظر از دل برونډ
تو چنان در دل من رفته اي که جان در بدنۍ

نور اوبنکي ختمې شوي خوشبختي مې د وجود په رگ رگ کې محسوس کوله د خبرو بدلولو لپاره مې وويل: ويل يې لاس دي ورته مات کړي و ريښتيا ده؟
د زید پر شونډو موسکا خپره شوه او ويې ويل: څرمخکي ښه پوهيږي چې ما د هغه انجلې سره څه وکړل خو بيا هم ما ملامتوي! هوو خو کاش مات شوي وايي خو افسوس مات نشو. (بيا ناساپه په شيطنت وويل:

زید- اصلا ته وايه ويښتيان دي ورته ولي نه شکول دا خو ستا وظيفه وه چې زړه دي

ورته له ژوند نه تور کړي واي يا ته فقط ما مخ کي شيره يي؟

د زید په خبرو مي خندا راتله خپل خندا مي کنټرول نشو کړي او ومي خندل او په ملنډو مي وويل: هوي او چنارگل ټوله ستا گناه ده چا نه دي اجازه اخيستي وه؟! چي بنځو مجلس کي هي تلي راتلي!! او ولي دي تور کالي اغوستي و؟ مگر ستا وحشي واده و!

زید په حيرت راته کتل چي يو دم له خندا شين شو او ويې ويل: چاته چنارگل وايي ها؟! او وحشي سوک ده يغما؟!

د زید غوږونو نه مي ونيول او وايم: تاته وايم! تا بنيم! اووايه توبه بيا دي نجونو منځ ته نه راحم!!
زید په خندا وايي: يغما مکوه نشرميږي ځان نه مشر کس غوږونو څخه نيسي هي سپين سترگي!!

تازه مي پام شو چي موږ سومره د عمر توپير لرو! غوږ مي ورته پريخوده مخامخ ورته کينم او په حيرت وايم: زید ته خو 7 يا اته کاله زما څخه غټ يي کنه؟(په خوله مي لاسچ ايردم او په افسوس غوندي لهجي وايم: وي تخو بوډا يي دوه کاله بعد ديرش کلن کيږي؟!)

زید خاموش او تروش تندي باندی راته کتل او او په همغه غوسه ناکه لهجه يي وويل: بنه نوو بوډا يم که ځوان يم اوس دي خاوند يم او بل دا چي دومره هم ډير توپير نلرو نو خبر مه غټوه..

د زید په خبره زړه کي خاندن او ځان سره وايم: چنار گل بابا ته زما سره نه غږيدي ها او زورولم دي اوس گوره د شپي ستوري درباندي په ورځ کي وينم کنه؟! په همغه خفگان مي دوام ورکړو: نا ډير زيات توپير دي ولي مي لومړي پام نشو زما قبول ندی (وينستيانو ته يي اشاره کوم او وايم: وگوره وينستيان دي سپين شوي؟)
زید په غوسه وويل: يغما عصاب مي مه خرابوه څه نه قبلوي؟ چټيات مه وایه!

سر مي بنسکه پورته کوم او وايم: اوس هم سړی وخت دي، زه ستا د لمسي پر ځاي يم

کنه؟) زما په خبرې زید له غوسې څخه غاښونه یو پر بل کیخودل او غوږونه یې سره شول او په حیرت یې وویل: یغما څه وایي؟ په هوښ یې؟! د څه ملسې؟ وگوره وینستان مې تور دي سپین شوي ندي! (بیا خپل غاښونه یې ښکاره کړل او ویې ویل: وگوره غاښونه مې یو دم سم دي اوس هم ځوان یم.

په زړه کې د زید و دی کارونو ته له خندا مړه وم، هي زه مې د زید څخه صدقه شم چي ماشومانو غوندي ما غواړی قانع کړی، خو ظاهر کې خپل ځان همغسې خفه نیسم او وایم: نه نه نیکه زموږ ده ونشو.

زید- یغما!!!!!!

یغما- اصلاً زه خپل مهر درته بخښم خوشې مې کړه(دا جمله مې بې اختیاره له خولي ووته ناساپه خاموشي کوته کي خپره شوه، لږ ځنډ وروسته زید وویل: څه؟ څه دی وویل؟؟؟؟

په ډار مې وویل: هیسس...

زید زما خبر تکرار کړه: هیسس!؟

سر مې ښکته پورته کړو او پتمه مې کتل ورته چې زید خپلي سترگي ځمکي ته اچولي وي او تندي یې تروش نیولي و، کاش گونگي شوي وي خو دا جمله مې نه وي ویلي! کرار ورته وایم: زید ! زید-همم

پوهه شوم پیر غوسه دي ځکه هر وخت چي نوم یې اخلم داسي ده هم ځواب نه راکوي کرار ورته وایم: تاو شه وینستان دي چاپې کړم. زید- ني غواړم زه ویده شه !

خبر مې ورته جدي ونه گڼله گوتي مې په غوږو کړي او په ښکلي وینستانو کي مې ورته دننه کړي وینستان مې ورته چاپې کول او مظلومانه مې وویل: په خدای توکي مې کولي خفه یې رانه هوممم؟

ژوره ساه یې واخیسته او پیر مظلومانه یې وویل: ما سره داسي توکي مکوه حتی توکه یې هم ویروونکي ده راته یغما!

په موسکا مي وويل: سمدې په سترگو اوس اشته؟ (او کوچني گوته مي مخ ته ورته ونيوه بڼکلي موسکا يې په شونډو خپره شوه او ويې ويل: اشته؟! مگر سوک خپل د ژوند څخه خفه کيدی هم شي؟ همم؟

د زید په خبره مستانه خاندم او وينيتيان يې مساز کوم او په بالښت يې يو ټوټه اچوم تر څو بالښت په غور و نشي او وایم: ښه نو زید خان دا هم د وينيتيانو چاپې او غوره ول دی. زید- لاسونه دي دردمن مښه خايسته ښځې مي. یغما- وظیفه مي ده زما جذابه خاونده.

زید خاندی او وايي: يو ځل بيا ووايه خايستو مي؟! د لومړي ځل نه په لور غږ وایم: وظیفه مي ده زماااا جذابه خاااااووووندددده.. زید زما په خبرو او کارونو خنډل او د هغه د هر خدا په لیدو ما د خوشحالي او ژوندی اوسیدو احساس کوی دي، غوري راخلم او دروازي خواته ځم چې زید وايي: ښه شپه ولري خايسته ښځې مي...! یغما- تاته هم جذابه خاوند مي ..

سهار لکه تل په شان د لمانځه وروسته ویده نشو زید ته مي سماور روښانه کړو تر څو اوبه گرمې کړ او زید خپل وينيتيان ومينځي حمام وکړی، چاي وڅکل شو زه و حسنات د کور کارو کي بوخت شو، زید حمام وکړو او باغچي ته لاړ تقريبا لس بجو پوري کور کار کي مصروفه وم چې ترور غږ وکړو: یغما لوري؟!!

کار نه مي لاس واخيست او ومي ويل: اورم ترور جاني ترور- لوري يو ځل باغچي ته لاړه شه هيس مي زوی ته پام نکوي. په نرمه موسکا مي وويل: په سترگو تروري

کوتې نه ووتم او باغچي ته لاړم زید چوکي کي ناست و او چاي څکه پټه پټه لاړم او سترگي مي ورته پټي کړي لاسونه يې زما پر لاسو کيخوده داسي چي غوښتل يې پوه شي سوک ده؟

زید په شیطنت وويل: اه دا بدرنگه لاسونه د چا دي؟؟

لاسونه مي د سترگو ورته لري کړل او مخامخ ورته ودرېدم او ومې ويل: خپل لاسونه دي بدرنگه دي بيخي کلنگ غوندي؟! زید په خندا وويل: دچا لاسونه بدرنگ دي زما هاللا ژوند مي؟!

اه چي په توکو کي هم د ژوند مي کلمه نه هيروي زما بڼکلي، حق په جانبه ودرېدم او ومې ويل: زه وايم.

زید په سترگو باندی په ظاهر زما په کتلو بوخت کيږی او خپل يو لاس د زني لاندی ايردی او وايي: ستا خبر په سر سترگو ځاي لري بدرنگه مي! په حيرت مي وويل: زید چاته دي بدرنگه وويل؟؟ زید له خندا سور شو خو ځان يي کنترول کړو او ويي ويل: تاته تا مگر ستا څخه بغير دلته بل سوک هم شته؟

د زید په خبرو خاندن او په شیطانه او مغروران لهجه وايم: بڼاغي زید خان همدي بدرنگي د عالم رسوا کړي له هيره خو دي نده وتي؟ د زید څيره زما په خبرو د بڼکلي موسکا څخه ږکه شوه او ويي ويل: نا نا مگر کيږي چي له هيره وباسم؟ ته د نړي تر ټولو بڼکلي انجلي يي ناچه خو درته په گونډو نشوم؟!

د زید هر خبر زه د دی دنيا څخه باسلم داسي اثر کو پر ما لکه جادو هسي نه زید د بڼايست بڼار جادوگر وی؟ مخامخ هغه ته په چوکي کينم او په پښتو ژبه وايم (ملگرو ناول فارسی دی او ناساپه يغما پښتو وايي نو ځکه زید حيران دی ورته: وايم څه وخت ځي بڼار ته؟

زید يواځي په حيرت راکتل او ويي ويل: څه دی وويل؟ يغما- وايم څه وخت بڼار ته ځي؟" زید- يغما تاته وايم تا هم پښتو زده ده؟

يغما- هو اکثر خلک راته وايي ستا لهجه او څيره پښتو ته ورته ده .. آيا رښتيا وايي؟؟؟

زید په همغه عجبیه او حيرت څخه ږک غږ وايي: د زړه سرمی څومره خوږه پښتو وايي! هو ته مشرقی بڼکلا لري. او لهجه دي هم بيخي بڼايسته ده !

په خندا جواب ورکوم: تاسو مهربانه یاست زما ښاغلیه
زید په زړه پوري مسکاه راته گوري او وایې: پوهیږی زه دي نیکونونه نه پښتون یم
گرانۍ!

سر می خوځوم او وایم: هو پوهیږم رضوان ورور راته ویلي وو!
زید- نوره پښتو مه غږیږه، بیخی زړه وړونکي کیږي ښاپیری می!
د زید په خبره خاندنم او وایم: سمده جانانه!
زید حیرانه وایې: جانان؟
یغما- هو، ته یی کنه!

زید خپل دواړه لاسونو باندی خپل مخ پټه وي چوکی ته تکیه کوي او آسمان لور ته سر
پورته کوي کراره ورته وایم: زید کوم څه شوي؟
زید- پریمیده دا لفظ دا احساس خپل مغز او زړه کي زنداني کړم!

کراره می وخنډل لږ روسته زید خپل سر پورته کوي خاص آرامتیا سره زما لور ته
گوري او وایې: نن ځم ښار ته.
نا ځاپه لوی غم زما په زړه حمله کوی او کرار او نیولې غږ باندی وایم: نن ورځ؟
زید- هو.

فکر کی ډوبه شوم، د څو شیبو مخکي خوشحالی می له مینځه لاړل چې زید د زید په غږ
می وروکتل: یغما جانی کوم څه وشول!
یغما - نه!

زید په خندا وایې: ولی نه وایې راپسی خفه کیږي؟ ولی نه وایې مه ځهگ د دی خبرو ویل
دومره درته سخته ده؟!
یغما- که درته ووایم مه ځه بیا نه ځي؟!!

زید- تر ابده پوري همدلته پاتی کیږم، یوازي ووايه مه ځه.
یغما- نه، فرشته ترور حتما تا پسی خفه شوی باید لارشی.
زید کرار خاندی او وایې: ای زما زړه آزاره یاره ته هم زما سره ځي خپل کور ته!
یغما- یعنی څه؟

زید- یعنی دا چې ولاړه شه سامان دی راتول کړه نن ورځ یوځای خوو..

یغما- رښتیا؟

زید- هو خایستو مې.

یغما- نو هغه ستا د عمه کورني څنگه کیري!

زید- اوله خو هیس سوک هیس کار نشي کولې چې ځکه ته زما قانوني میرمن یې او دویم پاتی شوه کورني خبره مې هغوی سره رضوان خبري کړي!

غمجنه لهجه وویل: زید مریم سره به څنگه مخامخ کیرم؟ اصلا کورني سره به دی څنگه مخامخ کیرم؟ وایي به نه دا هلک څنگه جلی شوه هومممم؟
زید په خدا وایي: وایم د خدای په امر هلک جنې شوه هههههه.
بد بد مې ورته وکتل چې زید په همغه خدا وویل: ښه تسلیم تسلیم ورځه بیگ دی تیار که ،
ناوخته کیري

یغما- سمد

په جگو کامو کور خواته ځم او ناری وهم: حسنات! حسنات!

حسنا- ها!

یغما- ته یوځلي دلته راشه.

حسنا- دغه ده در غلم.

حسنا په تیزه کوتي ته راغله او زما په لیدو یې وویل: څه شوي یغما؟

یغما- زید وایي بیگ دی تیار که ښار ته خووو؟!

حسنا په حیرانتیا وایي: ټوکی کوي؟

یغما- نه .

حسنا- یعنی ته هم لالا سره مې ځی ؟

سرمې خوځوم چې حسنا غمجنه کیري الماری څخه بیگ راځلی او زما خواته نیسي او په خفه لهجه وایي: واخله دا دی بکس.

یغما- حسنا ولې دی تندي تروش سو؟

حسنا جواب نه راکوی او په همغه خفه او نیولي زړه د د راازی خواته ځي، زه مې

بکس کې شیان ټوله وم او د حسنات پسې وځم په آشپزخانه کې گورم ورباندې غږ کوم:
حسنات!
حسنات- ها!

سترگو ته مې ورنه وکتل سترگې سرې وه! کرار ورته وایم: حسنات جانې خیرت خو دی
څه شوی؟
حسنات راگوری او په ژړا وایي: یغما مه ځه.

وی دا زما پسې ژاړی؟ نږدی کیرم او غږ کې نیسم او کرار او د دلدارۍ لپاره ورته وایم:
حسنات جانې خور مې مه ژاړه، بیا راحم نکیري چې تل همدلته پاتې شم او ستاسو د اوږو
بار اوسم اوبیا میلمستیا هم یو حد لري وخت لري.
حسنات غږي څخه مې جلا کیري غمجنه لهجه وایي: یغما ما خو به نه هیره وي؟

یغما- لیونی مگر کولی شم تا هیره کړم؟
حسنات ژړا کې خاندې او وایي: او که هیره دي کړم مړه کوم دي.
دواړه په لور غږ خاندو چې د زید غږ زموږ خدا ته د پای ټکی کیښود: یغما؟!
یغما- ها در غلم.

دواړه حویلی په لور ځو و زید دي ترور څنگ کې ولاړ وه زما په لیدو ترور وویل: راشه
زما لورکې (غږي کې مې نسئ او په غمجنه لهجه وایي: موږ ډیر تاسره عادت کړی وه
زما لوري، هر وخت غواړي راشه زموږ غریبانو زړونه خوشحاله که.

لاسوونۍ ورته بڼکلی کوم وایم: ترور جانې ستاسو لطف مهربانه ده مه هم ستاسو سره
عادت کړی! بیا هم میلمستیا یوحد لري، زحمتونه مو را اوبخښی

ترور خاندې او وایي: رحمت یی زما بڼکلی لور کې نه زحمت (ترور خپل د خبرو پسې
یو قوټي زما خواته نسئ او وایي: لوری دا ما امانت ساتلی وه د زید میرمین لپاره! دا ماته
حسنات پلار تحفه راکړي وه اوسي هم تاته تسلیمه وم.

یغما- مننه خو زه قبول کولی نشم ترور جانې..

ترور خاندي او وايي: ته زما ناوی يی بيا ولی قبول کولی نشی؟!!

د حسنات او ترور سره مې په ژړا خدای پامانی وکړل، اوږه په اوږه یو خای د زید سره د هغه د ملګري کور په لور روانیږو زید خپل موټر ملګري کور څخه واخسته ښار خواته مو حرکت وکړو، هرڅومره ښار ته نیږدی کیدم زړه مې نورماله حالت څخه خارج کیدی ډیری تیز تیز زړه مې وهل کیدی په آرامه او لږزانده غږ مې زید ته وویل:

یغما- زید زه ډارېزم!

زید په مسکا باندې راته وکتل او زما لاس یې خپل لاس کې ونيو او په آرام یې ښکل کړو او ویې ویل: ولی ګرانی، ایا زه مړ یم چې ته ډارېږی؟! قهرجنه لهجه وایم: زید پام دي شته چې څه وایي؟ که بیا دي داسې د مرګ خبره دی وکړل ځان څخه دی ګیله وکړه نه زما څخه؟!!

زید زما لاس خپل لاسي کې نیولې او د موټر ګیر بدلوی په همغه حال کې زما لاس د هغه لاس کې بند دی خاندي او وايي: په سترګو خایستو مې په سترګو...!

او بیا خپل بل لاس د زنځیر پشان خپل په خوله کش کوی مطلب د خولی کشک مې وتړو او نور نه وایم. په ټول لاره ترڅو چې ماڼي ته رسیدو لاس مې په امن ترینه ممکن خای کې قرار درلود هو د زید په مردانه لاسونو کې زما کوچني او ملایم ښځینه لاس بیخي معلومیدی لانه! هر څومره چې ماڼي ته نږدی کیدلو هغومره زما ویره استرس زیاتیدو..

یغما- زید نکیری لار نشو؟

زید- نه د زید نفس نکیری ټول زموږ تلو ته په انتظار دی، رښتیا عمه او مریم هم راغلي او موږ ته په تمه دی.

د مریم د نوم په اوريدو فشار مې صفر شو او یو بد احساس مې ټول وجود ونيو په نیولې غږ مې وویل: زید هسی نه بیا حالت یې خراب شي؟! بیچاره انجلۍ..

زید زما لاس ته لږ زور ورکوی او په خندا وایي: اه زما لیوني! ته ولې دومره مهربانه یې؟ ولې یوځل دا دومره مهربانی دی زما فقیر او عاجز په حق کې نکوی چې د خلکو په

حق کې کوی؟! حق

یغما- زید د توکو او ریشخندی وخت ندی، باور وکړه ډیره سخته ده، څنگه د انجلې په نوم او نشان هغه کور ته ننوځم کوم ځای کې چې څه د پاسه یو کال مې ټولو ته ځان هلک معرفي کړی و؟ څه فکر به زما په اړه وکړی؟

زید- هیس فکر نکوی برعکس ډیر هم لیواله دی چې تا وگوری!

یغما- یعنی هغوی په هر څه خبر دی؟

زید- هو رضوان د الف څخه نیولې تر یا ټوله کیسه هغوی ته کړی، او مور مې ستا د هلک کیدو په کار دومره افرین وویل چې بیخی نووو..

د زید په خبره په حیرت او خوشحالي ورگورم او وایم: رښتیا وایي؟

زید- هو ستا په سر قسم زما د ځان څخه لا راباندی گراني..

او هو پلار، عمه او اسما هر ځل زنگ وهي او وایي: زموږ ناوی څه وخت راوړی؟ بیخی نو زه یې هېر کړی يم ټول ستا پوښتنه کوی!

ما د پخوا پرتله په لا حیرت وویل: زما په سر قسم یاد کړه رښتیا وایي؟

دا زما لپاره هیڅکله د باور وړ نه وه، ما یو لوی لانجې ته چمتو والي نیولې و، ما د زید د کورنۍ څخه د بد رد اوريدو ته چمتو والي نیولې و، ما د زید د عمه بنیر او او کنځلو ته چمتو والي نیولې و، او اخیره کې د مریم د لاس یو څپیره خوړلو ته! هیس مې باور نکیدو چې هغوی دی زه بغیر له کوم پېښې او جنجال څخه منلې اوسم؟!

زید په غوسه ناکه لهجه وویل: یغما نوره دی ونه وینم، چې خپل په سر ماته قسم راکړی! یغما- په سترگو خو اوس راته ووايه چې دا ټول رښتیا وو، یعنی ماته دوی سزا نه راکوي!

زید بریک ونيوه او موټر یې ودراره! خپل نظر یې له سړک لرې کړو او ماته یې وکتل او ویې ویل: یغما، ته فکر کوي، چې زما په شتون کې دا امکان لری چې څوک تاته ترڅي خبرې وکړي، څه ورسیري ستا مجازات او سزا درکولو ته!!؟

زه د داسې احساس څخه ډکه وم چې پدې ورځو کې ما ته په سخته پیژندل شوی وو! د مینې په احساس، بې اختیاره د هغه په لور و خوځیدلم او د هغه مخ مې ښکل کړو! زید په حیرت باندې خپل لاس خپل مخ ته یوړو کوم ځای چې ما ښکل کړی و همغه ځای لمس کړو او زما خوا ته یې راوکتل!

د شرم څخه مې خپل سترګې د موټر څخه بهر خواته ونيول ترڅو د زید سره سترګو په سترګو نشم، زید له یو څه ځنډ وروسته اخیر حرکت وکړ وروسته یو څو دقیقو کې ودانۍ ته ورسیدو د مانۍ په لیدو زما په ذهن کې د یادونو سیلاب په څپو وهلو شو! ښه او بد یادونه! د ښو یادونو شمیر یقیناً د بدو یادونو څخه ډیر وو!

ساتونکي دروازه پرانیزي او موږ ننوځو، خپل په لاس خپل د پوزې هغه حلقه (چارگل) خټا کوم او د ترور راګری قوطني کې اچوم! تازه د ترور ډالۍ ته مې فکر شو، غوږوالی چې د شاپرک په څېر وی دومره نازک او ښکلی وو! د مانۍ په لیدو د ویرې څخه یو غټ نفس اخلم چې زید راته غږ کوی: یغما!

د زید پر غږ د هغه خوا ته گورم چې د هغه تندې تروش و! او د هغه په خفه څهرې زه پوه شوم چې بیا مې یو داسې کار کړی چې زما د خاوند په مزاج بد ولږیده، مګر ما څه وکړل؟ پدې فکر کې وم چې زید وویل: ولې دې لری کړل؟

اها زما زړه د چارگل په لری کولو خفه شوو! په خدا سره مې ورته وویل: هر کله چې ته وغواړې نو زه به بیا په پوزه کړم خو اوس حالت سم نه دی خیر دې زید درک یې کړه! زید- زه نه پوهیږم چې څنګه حالت دی چې ته دومره خفه ښکاري؟! سمه ده دا ځل تیریرم څه نه وایم خو بل ځل بیا نه تیریرم!

خپل لاس مې په سترګو کیخود چې مطلب په سترګو، زید موټر ودروی، موږ دواړه تری ښکته شو! زید زما څنګ ته ودرېد او زما لاس یې ټینگ ونيول او د ودانۍ په لور زما سره روان شو! څنګه چې موږ صالون ته نږدې کیدو، ما خپل لاس د هغه له لاس څخه راوباسه، خو زید زما لاس پریننوده چې ما په مظلومانه لهجه وویل: زید په خدای بده ده زما لاس پریرده!

زید- نوچ نه څه شی بد ده، ما ټول عمر ستا د لاس په خاطر هیچا ته کتلي نه دي، او اوس چې خپل جوړه مې پیدا کړی ته وایې بده ده! ته پوهېږې، له هغه وخت چې ما ځان وپېژانده او په حلال او حرام پوه شوم، له هغه وخت مې ژمنه کړې وه چې زما ټول احساسات، مینه به زما د میرمنې وی او ستا په نشتون کې مې لا یو جنی ته په غلط نظر ندی کتلی..

زه به حیران کیدلم کله چې دا ځینی سریان مې لیدل چې د بنځو د درلودو با وجود هم د پردی بنځو پسې دی او خپل میرمنې سره دوکه کوی، په داسې حال کې چې د ځوانې له وخت څخه تاته ژمن وم.

د زید د خبرو په اوريدو په پراخه موسکا مې وویل: یعنې چې زید خان له پیل څخه ما ته ژمن و، هوم! واقعاً لکه زما په څیر زه هم د هغه ځوانی ورځو کې چې ستا نوم او نشان لا نه و! خو زه تاته ژمنه وم.

زید- هو، زما ژونده مگر د الله تعالی وعده دی هیره کړی چې فرمایې "د پاکو نارینه وو لپاره، د پاکو بنځې دي او هر چا لپاره خپل جنس په څیر دی واقعاً چې همغه شان ورته رسیږی!" زه بلور لرم چې زه او ته له یو جنس څخه یو د پاکو اوبو پشان.

ما په مسکا د زید خواته کتل! د هغه خبرې زما روح او روان ته آرمتیا ورکول، د څو دقیقو مخکې ویره او استرس مې له یاده وویسته او د هغه لاس مې په کلکه ونيوی موږ دواړه یوځای صالون ته ننوتو، ټول حاضر وو، رضوان په پراخه خدا زموږ بڼه راغلاست ته راغی، زید یې په غېږ کې ونيوه! او په خدا یې ورته وویل:

رضوان- ای مضره، نوبت دی مراعات نه کړو له ما څخه دی مخکې بڼه پیدا کړه هوم!!!

زید ورو خاندی او وایې: ته بخشه وکړه ورور خپل په مشر باندی.
رضوان، د زید شاه په لاس څو ځلې ووهې او ویې ویل: بختور شی لا لا مې!
زید یوازې خندل رضوان زما مخې ته ودریږی، او په ورته مسکا سره وایې: وریندار جاني پخیر راغلي!

زه څومره د رضوان په شتون کې د ورور په لرلو د خوشحالی احساس مې کول، په رښتیا چې هغه زما په حق کې د رښتیني ورور څخه لا زیا ورور ولې وکړل په کراره غږ ورته وایم: خیریوسی رضوان لالا!

رضوان موسکا کوي او نورو ته نوبت ورکوي! فرشتې ترور په مهربانه موسکا زموږ خواته راغله، ډیر مې د شرم احساس کولو، ډیر شرم څخه مې د زید لاس مې کلک ونيو چې فرشته ترور وویل: پخیر راغلی زما نازولي ناوی!

فرشته ترور خپل د خبرې سره سم خپله غیر راته خلاصوی چې په ټوله خوشحالی یې مورنۍ غیر ته پناه وړم، مخ راته په ښکل کوی لاس یې ښکل کوم او ددی مور په مهرباني فکر کوم ستاسو په اند که بل څوک وی له مایې همداسې ښه راغلاست کوو؟ نه، حتما یې مخ راته په څپړو ډیزاین کوو، فرشتې ترور ورسته له ما زید په غیر کې ونيو او په گیله منده لهجه یې وویل:

فرشته ترور - د مور شاهزاده ولی دې له اوله راته ونه ویل
زید د مور لاسونه ښکلوی او په مسکا وایی: مور جانی ددی په اړه وروسته خبرې کوو .

فرشته ترور په سر ښکته کولو او پورته کولو بسنه کوی، اسما په ښکلی مسکا مې خواته راغله او په صمیمیت یې ښکل کړم او ویې ویل: ښه راغلي وریندار جانی!
د وریندار د نوم په اوریدو مې زړه د حسنات هوا وکړه دی څو ساعتونو کې ډیره ورپسې خفه شوی وم! په کراره د آسما جواب ورکوم: خوشحاله اوسی گراني!
اسما - ته هم وریندار جانی!

آسما ددی خبرې په کولو یې ځان د زید غیر ته واچوه! او په خدا یې وویل: لالا جانه
مجرد لاری متاهل (واده شوی) راغلی!
زید - ولي ښه ونشو!؟

اسما - ولی نه ډیر ښه شو رضوان لالا خو هسی هم زور شوی!
د ټولو د خدا غږ پورته شو چې رضوان په دروغي غوسی وویل: چا ویلي زه زور شوی
یم؟ دا چې زید سپین سترگی وکړه او نوبت یې مراعات نکړو زما گناه څه ده یا الله ته خپله
خو وینی زما مظلوم حق خوړل شوی!

ټولو د خندا لا لاسی شونډی پر یو بل کلکی نیولی وی! چې فرشتې ترور په خندا وویل:
رضوان بس کړه نور همدا بې وقت دی؟!
رضوان- په سترگو میرمن فرشتې هر څه ستاسو امر وی!

رحیم تره، ترور، او مریم په کوچ کی ناست ول، ترور او رحیم تره په ښکلی مسکا د ښه
راغلاست لپاره ودریدل مګم د مریم په لور می نشو لیدلی! زید لومړیتوب وکړو او د پلار
لاسونه یی ښکل کړل چې رحیم تره هم په خپل غیر کی ونیوه! او ویی ویل: ماءشالله زما
زید ځان ته ځانته یو نر جوړ شوی، آن شاء الله چی خوشبخته شی او د یو بل تر څنګ
زاړه شي!

زید- تاسو دی ژوندی وی پلارجان!

ښه پوه شوی وم چی زید د ټولو لپاره ډیر گران او اړین دی آن ډېر له رضوان او اسمانه!
د زید پسی زه د رحیم تره لاس ښکوم چی سر می ښکلولی او د خوشبختي هیله راته
کوي! ترور هم لکه د فرشتې ترور په څیر دواړه په غیر کی ونیولو او په خوشحالی یی د
مور ښه راغلاست وکړو، په خپلو ډیرو مهربانیو یی زه وشرمولم
اصلا دی کورنی د کښی او ظلم بوی هم ندی حس کړی آن یو یی هم دا راته په مخ رانه
وړه چی زه یو ورځ یوسف وم..!؟

اه چې څومره یی منندویه وم سترګې می په ډېر سختی د مریم خواته واپړولي بیا هم د زید
په لیدو کی غرقه وه! هغه زید چې هیڅکله د هغې نه وه! مریم لاس د زید په لوری ونیوه!
او ویی ویل: مبارک دی وی!
زید د مریم لاس ونه نیو او په ټیټ سر او کرار غږ یی ورته وویل: مننه خوری!

د مریم د رنگ سور والی می له ورايه لیده خو څه می لا لاسه نه راتلل! مریم د زید له
لیدو لاس اخلي او ماته گوری! نظر یی دومره یخ وه چې د کلکی یخی حس می په خپل
ځان کی وکړو، نږدی راغله او په غیر کی یی ونیولم لایي د غیر د حیرت څخه نه وم
وتلی چې د خبرو په اوریدو یی گنگه او بی ژبی شوم، داسی یی خبری کولی چې یواځي
ما اوریدلی دومره تیزه او هوښیاره وه، چې یوه دقیقه یی هم شونډی د دروغی مسکا نه

خالی نه وی؟!

مریم په ریشخند لهجه وویل: نوم دی یغما ده سمدې یوسف جانه؟! ههههههه فکر کوی زما زید ستا شوی؟ نه غلطی مه کوه ته د لوبی گټونکی نه یی! فکر کوی نه پوهیږم د څه لپاره د سړیانو په کالیو کې مانی ته راننوتلي پوهیږم د زید د زړه د لاسته راوړلو لپاره دی دا کار کړی مګم قسم دې که د خاورو میلنه می نکړی نوم مې مریم نده، د خوشحالی مخ په ونګوری زید تر پایه یواځې زما بت دی یواځې زما!!

د مریم د خبرو په اوريدو مې اه له ځيکر ووتل خدايه مګم مریم خپل عقل له لاسه ورکړی؟ مخکې خو داسې نجلۍ نه وه هېڅ مې باور نه راته دا دې همغه مظلومه مریم وی؟ اصلاً د کومې گناه لپاره ما محکوموي! مګم زید کوم وقت د مریم وه چې زه خبره نه یم؟ دومره هم فکر نکوی چې که د زید زړه په مکر او نازونو لاسته راوړل کېدلې نو بیا ولی خپله یې ونه توانېده چې لاس ته یې راوړی؟

که ووايم د مریم له خبرو ونه ډاره شوم نو دروغ به مې ويلي وی! خبرې یې لکه تور سیوری زما ټولې خوشحالی یې راوڼغړلې، د مريضو او لیونیو خلکو په څېر یې خبرې کولې هیڅکله نورماله نه ښکاره کیدله او داسې لوی ډار یې زما زړه ته راوړوه، مریم له مانه جلا شوه او په همغه سارېه نظر یې راته کتل! چې د رضوان خبرې زما فکرونو ته د پای ټکی کینوده!

رضوان- ولی ولاړ یې کینی نور !!!!

ټول کینو او مجلس ګرمیزې داسې ښکارېده چې غیر له مریم نه هیڅوک ددې اړیکې نه خفه او مخالف ندې، د چای په څښکلو او ترور په رنګارنګ سوالونه چې د زړه سواندې له مخې وو شب راوړسیده! یوه کوټه چې د اسماء کوټې ترڅنګ وو راته یې راکړه! خبرو په مطابق یې غوښتل یو غټ محفل ونیسي! د رواجونو او کلتور له مخې!

د شپې خواړه تیارېږي او ټول دسترخوان ته ټولویږو! زید زما خواته کینی او په داسې مسکا چې نه محسوس کیږي وایي: زما خایستو څنګه ده؟ یغما- ښه ده که ته ورسره کار ونلري نوره هم ښه کیږي!

زید کرار یی وخنډل او ویی ویل: عه میرمن یغما گوری؟ اوس دی چې خسرگنی ولیدله زه دی له یاده وباسلم؟

یغما- هو تورکی ته وایم چې یوځای کی دی وتړی چې نور دی ونه گورم.
زید- ولی خیر خو دی ستا سترگی غیر زما د لیدو نه بل هر څه ته منع شوی دی زما د سترگو تور!

اه وباسم دا څو ورځی عجیبه ډار لرم نپوهیږم ولی! مخکی له دی چې ځواب یی ورکړم سترگی می په مریم لگیری چې په وینو ډکو سترگو راگوری گواکي د پلار میراث می ورته خوړلې وی! د زید د ځواب ورکولو بی فکره کیرم او خپل غاب راخلم او ځان لپاره ږوږی راخلم په نه اشتها خپله ږوږی خورم چې له دوه مړی نه زیات نه وو! دسترخوان ټولیری او ټول خپلو کارونو ته ځی! اسما کله ناکله راسره توکی کوی او یوسف راته غږ کوی چې زما له مسکا سره مخ کیږی

زید او رضوان د شطرنج په لوبی بوخت ول! د رضوان غږ پورته کیږی او وایی ماته د منلو وړ نده یغما یوځل دلته راشه! په خندا د ترور او فرشته ترور له څنگه پورته کیرم او خواته یی ورځم!
یغما- هان ووايه؟!

رضوان- ته دی د روانی خاوند ته وگوره دوکه کوي ټوله لوبه یی همداسی ویوړه! څه نه وایی ورته؟!
د څنگ چوکی باندی کینم او په دروغجنه غوسی وایم: هي چنارگله ونه وینم چې له تورکی سره کار ولري!

زید په کړس خاندی او رضوان په حیرانتیا راته گوری! چې ژر وایم: هغه مطلب می وایم له لالا سره می کار مه لره چې ژوندی دی له پوسته کوم!
داخل رضوان خاندی او زید په حیرانتیا راته گوری، رضوان په توکو او په همغه خندا کی وایی: ودي خوړه زید خان ژوندی دی له پوسته کوی له یاده دي ونه وځی!

زید- تاسو دواړو خور او ورور لاس یو کړی چې ما لیونی کړی که څنگه ها؟!
د شطرنج تختی ته ځیر کیرم سپینی دانی د رضوان وی او توری د زید، د سپینو دانو

تعداد له تورو دانو کم وو! او یواځې پادشاه او وزیر او یو څو داني نوري پاتي وي دا یعنی زید گټونکي دي اي تورکيه خاوري دي په سر شه کله چي لوبه نشي کولي ولی دي خپله پوزه پرې کوي!

یغما- رضوان ولی ستا داني په میدان کې کمې دی؟
رضوان لکه ماشومانو زید ته اشاره کوی! او وایي: ټولی دغه وحشی وخورلی!
په خندا وایم: ټولی!؟

رضوان سر بنکته او پورته کوی، له ډیرې خندا کم پاتی وو په ځمکه و غورځم په ځان مسلطه کیرم او په مسکا وایم: بڼه نو زید څه وکړی چی ته لوبه وگټی!
رضوان په خپل لاس د دانو حرکات راوبښودل! په امری (امر کولو) لهجه وایم: هله زید جانه څنگه چې لالا مې وایی همغسې وکه ولی دی ورسره دوکه کړی ها!؟

زید په حیرانتیا راوکتل او رضوان له خندا شین وو زید په همغه لهجه وویل: یغما لیونی شوی یی پخداي دوکه مې نده کړی خپله یی زده نده بیخایه شله وی چی راءه لوبه کوو!

یغما- خو هر څنگه چې وی رضوان کومه دانه یی وړاندی کړی!
رضوان وزیر ته اشاره کوی! زید یواځې کتل چې ما وویل: زید هله نو مخکې کړه!
زید په نه زړه خپله دانه مخکې کوی په همدی توگه تورکی د لوبی گټونکی کیږی! چې زه په خوشحالي وایم: هورaaaaaaaaaaaa لالامی وگټله!
ما او رضوان خندل چې زید په ټوکو وویل: تاسو دواړه په رښتیا خور او ورور ونه اوسیرئ؟ دواړه هم نمونه!؟

زید- تا باندی خو زه هسې دوکه شوم، دي تورکي ته څوک جلی ورکوي!
زید خپل د خبرو وروسته یی په لور غږ وخنډل! رضوان اعتراض وکړ او ویي وویل:
ما مه مجبوره وی، چی د سپینیدو کریم شروع کړم!
د رضوان په خبرو مې وخنډل! او ومی ویل: چنار گل تا ته وایم ونه گورم، چې زما لالا ته تور ووايه، زه به پخپله یوه جلی پیدا کړم ورته د، ښاپیری په څیر!

زید- بڼه بڼه وبه گورم!
رضوان ناساپه وویل: رښتیا یغما، حسنات څنگه وه؟

د رضوان په خبره ما او زید په خلاصو سترگو یو بل ته وکتل، او په همغه حیرانتیا وویل:
 ښه وه سلام یی ویلو!
 رضوان- علیکم السلام
 ما په آرامه وویل، رضوان، حسنات زما ورینداره کوی!؟؟ ریښتیا ووايه، رضوان ارام
 وځنډل او زما په څیر یی وویل: چې خور مې یو څه ووايي او زه نه ووايم، دا امکان
 لری؟!!

د رضوان په خبره پوه شوم چې رضوان هم په زړه کې د حسنات سره مینه لری؟! د دی
 خبری په پوهیدو په خدا وایم: کرار کینه تورکې، ستا په زړه ښه پوه شوم، زړه دی په کلی
 کې پرینودی وو! اوس خور مه بهانه کوه!
 رضوان په خدا وایی: څنگه هوښیاره یی؟
 زید په په کلکه لهجه وویل: څه خبره ده چې د لیوني په څیر خاندی؟
 زه خپل ستونی صاف کړم او په جدي توگه ووايم: د خپل ورینداری په اړه مو خبری
 کولی، خپله د رضوان څخه پوښتنه وکړه!

بي له خنډه پاڅېدم، پخلنځي ته لاړم، د چای ترموز مې لټولو! چې یو څوک پخلنځي ته
 راننځي، پرته ده کتلو چې څوک راننوته، خپل کار کې لگیا وم ترموز مې پیدا کړو، او
 گیلان مې پک کړو چې د مریم غږ مې واوریدی چې ویی ویل: ته ډېر خوشحاله یی چې
 دومره زر دی د کور خلکو په زړونو کې حای پیدا کړو!!

زه په چټکۍ سره بیرته وگرځېدم، چې مریم د دروازي مخې ته ولاړه ده، حیرانه شوم!
 او ومي ویل: مطلب!؟

مریم- مطلب، ډیر خوشحالي مه کوی، تراوسه دا سر فلم دی!

بغیر لدی چې د مریم خبری ته پام وکړم د دروازي په لور لاړم، غوښتل مې چې څنگ نه
 زر تیره شم، چې هغې د چاپو څخه تازه پک شوی گیلان راوخیستو او په ناساپه توگه یی
 زما په لاسونو خالی کړو؟! د چای گرم والي دومره زیات و چې بی کنټروله مې چیغه
 کړه: اه وسوځېدم..

او هملته پر ځمکه کېناستم او د اوبسکو پکو سترگو مې لاسونو ته گورم! لاسونه مې لکه

سور گلاب په څیر شو، او د سوځیدنې له امله سپینې پولې ښکاره شوی! زما له اوبښکو ډکې سترګې زما د لاسونو د سوځولو له امله نه وې، بلکې د دې لپاره وې چې زما د عمه د کور یادونه ژوندي شوی بڼه مې په یاد دی، له هر غلطۍ وروسته ځنکه زما لاسونه د جوش شوو اوبو سوځول!

زه د خپل ژوند په یوه پټه پاڼه کې یوب وم چې زید او ټول په بیره راغلل! مریم لا ولاړه وه او یوازې کتل، زید په ورخطا زما څنګ ته کیناست زما لاسونه یې ونيول او به ورختا یې وویل: ی... غما څه وشول؟!

ما نه غوښتل چې موضوع لویه شي! ما خپله کرکه زندانی کړه او په مشکل سره مې وویل: هیڅ مې فکر نه وو، چای مې په لاسونو توی شوی! زید په غوسه وویل: توی شول او که چا درباندی توی کړل؟ (او د مریم په لور یې وکتل چې ما په تلوار وویل: نا توی شوو!

زید ما د اوږې څخه نیسې او پورته کوی مې، په چټکۍ سره تشناب ته لاړم، لاسونه مې د یخ اوبو لاندې ونيول، چې سوځیدل یې یو څه کم شول! چې زید کرار وویل: بڼه یې، نفس مې؟

خپل سر په پورته کولو او ښکته کولو سره د هغه خبره مې تایید کړه، اسما په تلوار راننوتل او ویې ویل: لالا، په لاسونو یې دا ملحم ووهه، چې سوځیدو ځای پاتې نشي! زید په ورخطایۍ سره ټول ملحم زما په لاسونو ووهل او ویې مښل، ټول ولاړ وو او په غورځیدلو مخونو یې راته کتل! ما ټولو ته په خدا وویل: ولې ټول ولاړ یې؟ زه بڼه یمه؟ دومره زیات هم نه یم سوځیدلی بڼه یمه.

ترور په خفه لهجه وویل: لور مې کې زیات سوځیری نو ډاکټر ته لاړ شه یغما- نه، ترور جانی، دومره زیات ندی سوځیدلی، بڼه به شي.

نه پوهېږم، خو د زید د عمه په سترگو کې مې په ښکاره ټول خجالت لیدو، ولې فکر کوم چې عمه پوهېږي چې زما د لاسونو سوځول د مریم کار دی! زما د غوښتنې سره سم، ټول مایوسه صالون خواته روان شول، یوازې رضوان پاتې شو! په ورو گامونو سره،

زما خواته راغلو او ويې وويل: زما خور، ته ښه يې؟

د هغه درد باوجود چې سينه کې مې تاو شوی وو په مسکا مې وويل: هو تورکي زه ښه يم، نه دي اوريدلي چې بده بوټې بلا لا نه وهي!
رضوان ژوره ساه واخيسته، او داسې لکه چې زما خبره يې نه يې اوريدلې ويې ويل: د مريم کار وو؟

يغما- ن... (لا مې خبرې نه وه خلاصه کړې، چې زید په غوسه له ځايه پورته شو، او رضوان ته يې مخ کړو او په غوسه يې وويل: رضوان قسم خورم، که بيا ځلې يوازي يو ځل بيا، زه دا لېونی جلی د يغما شاوخوا وگورمه، بيا هيچا خاطر نه کوم هيچا ښه به دا وی چې ته يو کار وکړی که ماته دا کار پاتی شو بيا به ښه ونشي!

رضوان سر پورته ښکته کوي او وايي: زه به يې پخپله حل کړم، ته هم خپلې کوټې ته لاړ شه، ته هم له مريم نه په کمه نه يې؟!

رضوان د تلو څخه مخکې په يو زړه سواندي نظر ماته راگوي او بيا د آشپزخاني څخه وځي، او زه څومره د خلکو د زړه سوانده نظر څخه کرکه لرم خو لکه چې دا منحوس شيبې زما په قسمت کې ليکل شوی د اول څخه تر پايه، زید زما څنگ ته ناست و او په غوسه ناکه سترگو يې زما لاسونو ته کتل چې کرار می وويل: زید!

زید په ژرغوني او نيولې غږ وويل: جان د زید خايستو...؟!
يغما- وگوره سوځيدل يې په پوره توگه له منځه لاړو! بيخي بيخي ښه يمه باور وکه!

ژوند مې خاوند مې لا تراوسه هم په فکر کې و، چې ماته د منلو نه وه، په ماشومانه لهجه په پښتو مې ورته وويل: ماسره زید خبری نه کوي هوم؟
زید ژوره ساه واخيسته او سترگې يې زما سترگو سره وتړلې او هغه هم په پښتو ژبه وويل: اه يغما احساس کوم چې نړۍ کمزورۍ انسان يم، گوره ما د خپل گل نه حفاظت ونشو کړای، هغه گل چې زړه په وينو راغورید! هغه گل چې زما ساه د هغې په خدا پوری تړلی ده، حقا چې دا پولۍ ستا په ښايسته لاسونو باندې زما د مرگ حکم

جمله لا پای ته نه وه رسیدلې، لاس مې هغه خولی په لور ځی، د کلمې د بشپړیدو مخه نیسم! او په غوسه وایم: زیډه ایا پوهیږی چې دا خبری دی ستا د گل په تن باندی د گلی (ژاله) په څیر وریری! کومه گلی چې د هغی ضعیفه وجود زخمی کوی! هیله کوم بیا داسی مه وایه، زما ژوند ستا پوری تړلی دی!

زید زما کیخودل شوی د لاس گوتي بڼکل کړل او په یو داسی مسکا چې ما تراوسه د هغه پشان نه ولیدلی ویی ویل: د سترگو توره! د زړه سر می لیونی کیرم کله چې گورم زما په موجودیت کی دی تاته ضرر ورسیری! له منځه وړم هغه څه چې زما ژوند ته درد رسوی قسم دی.

د زید په خبرو لویه مسکا مې په شونډو خپره کیری، زما زید څومره مرادنه زما څنگ کی ولاړ دی مگر کیری چې د زید په شتون کیدی زه د ویری احساس وکړم؟ زید چې د غر پشان زما شاته ولاړ دی، هغه زید چې پوهیږم زما دیو اوبڼکي په توی کیدو د هغه اوبڼکي د تویه ولو سبب او کس د ریشي څخه پری کوی، نه زه نوره بی پناه او یواځي یغما نه یم زه اوس زید لرم هغه زید چې ماته د ټول دنیا حکم لری.

یغما- که دومره زما سره مینه لری نو د مرگ او تلو خبری مه کوه، مگر ستا زړه راځي خپل گل په دومره وحشي او خونخواره خلکو مینځ کی یواځي پریږدی؟! هغه گل چې د ژوندی پاتی کیدلو اوبه یی ته یی؟! هغه گل چې بیحده کمزوری دی او یواځي ستا د مینې څخه تغذیه کوی! زید که د تلو خبره وکړی باور وکړه ستا څخه مخکي ستا گل مړه کیری او نور هیڅکله به ژوندی نشی.

زید- میرمن مې خایستو مې، دومره خوږی او په عین حال کی ترڅي خبری مه کوه، زه لکه اغزی پشان خپل و گل ته ژمن یم هر هغه خونخواره کس چې وغواړی زما گل ته لاس راوړی ژوندی نه پریږدم.

د زید په خبره خاندن او وایم: اوو زید خان تر دی حده خطرناک کیدی شی؟! زید هم زما پشان خاندی او په کراره وایی: زما گراني هیڅکله مه ختا وځه ځینی کسان شاید په څهري عاجزه وی خو داسی کارونه کوی چې باور به دی رانشی،! د هر کس څخه هر کار امکان لری!

یغما- سمدې بدماش صیب اوس نیمه شپه شول ځم چې ویده شم. زید- څنگه کولې شې دومره راحت ویده شې کله چې زما له سترگو دی خوب تخته ولې دی؟

په خندا وایم: ډیر ښه خوب هم راځي مزی داره ... زید- هو پوهیږم زما په زړه ډیری خایستو.

یغما- سمدې زه به یو ځا سالون ته لاړشم ترڅو د خاله جانې دوی تشویش او اندیښنه لری شی، او ښه شپه تاته غواړم زید خان. زید- ستا شپه پخیر د سترگو توری.

د آشپزخانې څخه وځم او سالون ته ځم کله چې د کور غړو ته مې خپل د لاسونو د ښه والې خبر ورکړو نو ښه شپه ټولو ته وایم او خپل د کوتې خواته ځم، په کټ کینم او د نن ورځې پیښو ته فکر کوم! عجب ژوند لری میرمن یغما ټول د عجیب غریب کارونو څخه ټک دی! د مریم پدی کار داسی راته معلومیږی چې یو سخت لاره مې په مخه کیده.

په ځای کې مې ځملم او سترگې د کوتې چټ ته نیسم، چټ چې په ښایسته سور گلانو ډیزاین شوی، ټول شپه د لاسونو د سوځیدو په درد مې تیره کړل او د خوب او وینې په دنیا کې زنگیدم، سهار د مولا په آذان پاسیدم اودس مې وکړو او کوم عادت چې د حسنات دوی کور کې مې درلود غوښتل مې د کور ټول خلک راوین کړم خو بیا یاد ته مې راغلل چې دا د حسنات دوی کور ندی، نو ځکه خپل د کار څخه پښیمانه شوم خو ناسپه مې ځان سره وویل: که ټول کور نشم راوین کولې زید خو راوین کولې شم د دی څخه مخکې چې مونځ یې قضا شي؟!

په کراره، کراره د زید د کوتې خواته روانه شوم ټول کور په درنه خاموشي کې اخته وو، د زید د کوتې دروازه مې کراره خلاصه کړه او ننوتلم زید د ماشومانو پشان ویده وو او ویښتیانو یې ټول مخ نیولې وو څنگ ته یې نږدی شوم او کرار مې ورته غږ کړو: زید

راوین نشو په لاس مې د هغه ویښتیا د مخ څخه لری کړل او پورته مې واپړول چې د زید لاس ته مې فکر شو عکس یې خپل د زړه په سر نیولې وو! په کراره عکس یې د لاس څخه راځلم، د عکس په لیدو نه حیرانه کیږم هو په عکس کې زه وم! خپل د عکس په لیدو

مسکا کوم او بیرته عکس د زید لاس کې اېږدم او د زید اوږه کراره خوځه وم او وایم: زید پاسیره مونځ قضا کړی شابه.

زما ژوند دواړو توري سترگي کراره خلاص کړي، خو دقیقې ماته زیر زیر گوري او بیا زر پورته کړي خپل خوب ځای کې کیني او وایي: یغما ته یی؟ یغما- هو، جناب اوس پورته شه لمونځ دی قضا کیدو حال کیدی شابه.

زید په ورخطایی باندی زما لاس نسئ او د هغه په کتلو مصروف کړي، په داسې حال کې چې سری یې لاندي وو او خپل گوتو باندی زما د لاسونو زخمونه لمس کول کرار یې وویل: یغما سوخت والي لږ شوی یا نه؟ ایا دي شپې دی خوب وکه؟

په مسکاه جواب ورکوم: اهان، ډیره ښه ویده وم. اوس هم دي خبرو تیر شه لمونځ وکړخ خاوند جانه.

زید ښکلی مسکاه دي خپلو شونډو میلمه کوي او وایي: خاوند جان دي قربان شي میرمن جانی.

د دروغ غوسه کې ورته وایم: خدای نکوی، لیوني خان! دا خبره کوم او د دروازی خواته حرکت کوم د تلو څخه مخکې بیا وایم: لمونځ هیر نکړي.

دا خبره کوم او بیا بغیر لدی چې د جواب په تمه شم خپلي کوتي ته لارم، کالی می بدل کوم لاسونو باندی ملحم و هم سوخ والي سپیني پوقانه هم نظر په شپه باندی لږ شوی وی ملحم خپل کار کړی وه دهلیز په لور لارم، ټول وینس وه سبا ناری یی میز باندی څکل دهلیز ته ننوځم جگ غږ سلام کوم! یوازی مریم جواب رانکړو نورو په خوشحالي جواب راکړو لاس پوښتنه هم رانه وکړه

آخري څوکي می کیناستلو لپاره خوښه کړه رضوان هم کار لرو چای هم څکلی نه وه شرکتہ تللی وه زید هم تراوسه لاندي راغلي نه وه، ټول په سبا ناری باندی مصروفه ول چې د زید غږ راغی:
زید- سلام

زید غږ د دی سبب شو چې ټول د خوشیو لپاره چای خکلو څخه لاس واخلي، زید ورزشي کالي په ځان وه بنکاره معلوم وه عادت په چیرې ورزش کړي ورزش تر اوسه پوري هیر کړی نده زید په جگو کامو زما خواته راځي او زما څنگ کې کيني او کرار راته وایي: سهار پخیر میرمن یغما

یغما- ستا سهار هم پخیر زید خان.
زید په خندا وایي: زما سهار هغه وخت پخیر شو ستا غږ وینم شوم.
خندا می دي شونډو میلمه کیري چې فرشته ترور وایي: لوری کولی شي، نن لاري شوو د طلا او کالیو اخیستو لپاره بازار ته؟

ستوني می صاف کوم او په آرامه وایم: هو ترور جاني، هر رقم تاسو وغواړي.
فرشته- بیا سمدې نن ورځ به بازار ته لاری شو. زید ته اوزگار یی یا مور خپله لاری شوو!

زید- نه مورجانی اوزگار یم، ستاسو خدمت کی یم
فرشته ترور خاندې او وایي: سپین سترگیه هلکه

سهار چای خلاصیري، هرڅوک خپلو کوټو ته ځی بازار تلوو ته ځان تیار وي، نپوهېږم څه واغوندم، نمی غوښتل زید کورني کمه راشي همدی سوچ که وم دروازه ټک ټک غږ پورته شو!

یغما- راځي دننه.
آسما په لیدلو لږ اندېښنه می کمه شوه چې آسما به خوشحالي وویل: ورینداری جانی حجاب می درته راوړه! لالا می نه خوښیري بغیر حجاب څخه باندي لاری شوو!
یغما- راځه دننه آسما جانی، ښه شول راغلی نپوهیدم څه واغوندم؟!
آسما په خندا راننوته زما لور ته راغله! حجاب یې خلاص کړو او په مسکا یې وویل:
ورینداری حجاب دي خوښ شوو!

□: #شهاب

عربي حجاب وه لاستونی، طلايي غمویو باندي ظریفه دیزان جوړ شوی وه په خوشحاله لهجه می وویل: هو مننه گراني پیر ښکلی ده په زحمت شوي
آسما- وظیفه ده ورینداری جانی ترڅو تاسو حجاب اغوندي زه بیرته راځم

یغما- سمدہ.

آسما کوټي څخه ځي زه حجاب اغوستلو باندې مصروفه شوم، حجاب سره می قد جگ
بنکاره کیده مصروفه دي ځان لیدلو هینداره کی وم چي دروازه خلاصه شوه او آسما هم
حجاب په ځان کړي وه لاس کي یوه بکسه وه کوټي ته راننوتل او ویي ویل: یغما جانی
راځه که غواړي دا بکس څخه هم گټه واخله !

یغما - په دی کی څه دي؟

آسما آرامه خاندې او وایي: آرایش سامان دی نوو

یغما- اهان ډیر ښه خو ما گټه اخستلی زده ندی یعنی کولی نشم !

آسما- سمدہ کینه زه درته ساده آرایش کوم

تخت په سر کینم آسما بوخته کیري مخ باندی می ! او وایي: دا هم زما ښکلی وینداره،

آرایش ته هم ضرورته نلري

کراره خاندم او وایم: مهرباني دی ده آسما جانی!

آسما هم زما مسکاه پشان مسکاه باندی جواب راکړو، او د الماری په لور ځي! تور
دسکول توري چپلی بوت الماری څخه راباسي او وایي: دا هم ډیر ښه حجاب سره دي
خوند کوی دا هم واغونده.

یغما- په سترگو گرانی.

آسما- سترگی دی بی بلا ویندار جانی.

آسما ځی او زه تازه خپل د لیدلو لپاره وخت پیدا کوم، سترگی می ریمل سره جوری وی،
گلابي غومبري، توري وریځي، ډیر ډیر کم رنگ سترگو لیمو (سترگو شاه) باندی سور
رنگ ښکلی منظره یی جوړه کړي وه تور تکرۍ داسي په سر کوم یوتار ویننتی می هم
بنکاره نشی، چپلی بوت، دسکول راخلم دهلیز په لور ځم ! زما په نظر هیڅوک تیار
ندی، ځکه یوازي زید ناست وه هغه هم مبایل که مصروفه وه

یغما- دا نور چیرته دی ؟

زما په غږ زید خپل سر پورته کوي نظري زما نظر کی قفل کیري، آرامه پورته کیري

زما په لور راځي او په کلکه لهجه وایي: یغماااا بیادی آرایش کړي؟؟؟؟

یغما- اه نو ، بده بنکارم؟
زید- هو ډیر ډیر بده بنکاري هله لاره پاک یې کړه.
یغما- نوچ پریده پریده بده بنکاره شم پاک کومه نه.

زید- یغما زما اعصاب مه خراپه وه!
مظلومانه وایم:خیر ده غوسه کړي مه! فرشته ترور سره ځم نغوارم هغه ملگرو مخته
کمه راشي
زید- چا ویلی بی آرایش لاره شي فرشته ترور کمه راځي هوم؟ کمه بنایسته یی چې
آرایش دي هم وکړو؟! نور هم بنایسته شوي.

زید خبری کولی چې د فرشتې ترور غږ راغلو: زید زویه چیرته یی دي مور شاهزاده؟
اه چې څومره بڼه وخت را ورسیده، زید څخه یی خلاصه کړم! فرشته ترور، مریم، عمه
، آسما دهلیز ته دننه شوي فرشته ترور زما په لیدو د خوشحالي څخه په پکه خدا وایی:
ماشاءالله څومره بنایسته شوی زما لورکی.
هغه پشان په خدا جواب ورکوم: مهرباني مو ده ترور جاني.

زید په جدی لهجه وایی: د باندي په تمه یم زر راشي.
زید خپل خبری سری سم د باندي لور ته روانیږي! لږ ځنډ وروسته ټولي ورپسی باندي
ورځوو! مریم هر چاسره خبري نکوی اسما سره هم! دومره ډیر آرایش کړی وه اصلي
څیره یی ورک شوي وه ، هغه مریم چې ما مخکي پیژندلی د دی مریم سره یی د ځمکي
او آسمان توپیر درلود، زید موتر ته تکیه کړي وه داسي فکرونه کي ډوب وه چې بیخی
نو.....

زموږ شمیر زیات وه ټولی موتر شاتني سیت کي نه ځایډو مجبوره یوه زموږ څخه مخکي
سیت کي کيني زید سره! چې فرشته ترور وویل: یغما لوري ته یوځای د زید سره کینه!
یغما- ترور جاني نکړی تاسو یا عمه دي هلته کيني؟
زما په خبره فرشته ترور په خدا وایی: نه لورکی نکړی ، شرم څه لپاره کوي بیگانه کس
څنگ کي خوو نه کيني، زید دی خوند دی!

په نه زړه د مخته دروازه خلاصه وم او د زید څنگ ته کینم چې زید په مسکا وایی:

مهرباني زما آغلي

سترگي مي غوسه سره ورته تاوه وم او په چوکی کینم! ټول کيني او موټر حرکت کوی هیڅ کومه خبره یو بل مینځ کي ویلي کيږي نایعنی هیڅوک خبري نکوی روسته د 20 دقیقو هدف ته رسیږو، ټولی بنکته کیږو کالیو مرکز ته ننوځو، دوم منزل ته ځوو یو دوکان ته داخلې کیږو. دوکاندار ډیر صمیمت سره زید ته بڼه راغلاست وایي:

دوکاندار - وا وا زید خان ، څنگه زموږ غریبانو کلبه ته دي قدم کینودو!
 زید- مهرباني لري اصف جان، د نکاح او د واده کالو د خوبڼه ولو لپاره راغلي یو.
 دوکاندار - بڼه راغلاست راځي ډیر بڼه جنسونه درته بنکاره کوم!
 ټول کالیو باندی مصروفه کیږي بنایسته ظریفه دیزان داره کالي لرل! سترگو باندي می کالي کتل سترگي می په یو ډیر بنایسته کالیو باندی ولگیدی، سپین کالي ډیر ډیره لویه لمنه!
 که ووايم لمني يوه لویه کوټه نیوله که دروغ می ویلی نه وي دومره لویه لمنه درلوده

ټوله لمن باندی سپین کرسنال غمي کارول شوي وه لاستونی مکمل کرسنال وه غاړی ملايي هم ساده وه بنایسته کالي ساده وه یوه لویه جالی (سپین تکرۍ) شال هم درلودیږ می خوښ شوی وه خو جرعت می کولی نشوو خوبڼه می په ژبه بیان کړم چې زید وویل: همدا دي خوښ شول زما گلابه! زما هم خوښ شول خوو ډاریرم د کالیو سره وزری وکړي هغه شپه او و نه تنبتي رانه؟!

مخکي لږي چې زه کوم جواب ورکړم زید فرشته ترور ته غږ کوي: مور جاني ستاسو په نظر دا کالي څنگه دي؟

فرشته ترور - هو ډېر بنکلی دی خو پریږده چې یغما یی خپله خوبڼه کړی!
 زید په خندا وایي: اه مور جانی زما خوبڼه د یغما خوبڼه ده، اندیښنه مکوه!
 فرشته ترور - توبه د نن له ځوانانو سپین سترگی هم یو حد لری، د مور شاهزاده!
 زید- په سترگو مور جانی.

د ټولو په موافقې می خپل د خوبڼی جوړه واخیسته، تقریبا یو دری ساعته گرځو طلا مو واخیسته مگم وخت د نکاح او نکریزو جوړی ته پاتې نشو! مریم او اسما هم خپل ځان ته

کالی واخیستل! یواځی فرشته ترور او د مریم مور نندار چیان ول. نور د ګرځیدو توان نه وو ډوډی مو هوټل کې وخوړله او کور ته راغلو زید مور بښکته کړو او خپله شرکت ته لاړه! هر چا خپل خریدونه خپلی کوتی ته یوړل! دومره ستړی وم چې پوهه نشوم کله د خوب نړي ته تللی وم!

د اسما په غږ د خوب نړي مې پرېښوده: وریندار جانی!

یغما- ها ګرانی!

اسما- وینه شوی یی!

پورته کیرم او په ځای کې کینم او وایم: هو ګرانی کوم کار دی وو؟

اسما- هو بښکته ټول تاته په تمه دی راځه چې چای وڅښکو.

یغما- په سترگو ګرانی.

له تخت نه بښکته کیرم او خپل ټکری په سر کوم او اسما ته وایم: راځه چی ځو!

اسما- وریندار جانی ته بښکته شه زه ګیتار (دومبره) راځلم او درځم!

په حیرانتیا وایم: ګیتار د څه لپاره؟؟؟

اسما- یو ځل دهلیز ته لاړه شه بیا پوهیږی!

سر بښکته او پورته کوم او دهلیز ته ځم، ټول ناست ول رضوان هم راغلی وو چای یی

څښکه! سلام کوم او د ترور ترڅنګ کینم.

رضوان په خندا وویل: میرمن یغما درته سوپرایز (حیران کوونکی خبر) لرو!

په حیرانتیا وایم: زما لپاره؟

رضوان- هو هو وریندار جانی ستاسو لپاره (او مخ زید ته اړوی او وایی: همداسی نده

زید خان!

اسما ګیتار په لاس راننځي او د زید په لور ځی او وایی: دا دي واخله لالا!

زید ګیتار واخیست او رضوان ته یی وویل: یعنی نه کیری له دی شرط نه دی واوری؟

رضوان خپلی وریځې پورته اچوی او په ټوکو وایی: نه په هیڅ قیمت نغواړم ژوندی

کنسرت له لاسه ورکړم

زید- سمدې رضوان خان دا ځل یو صفر ستا په نفع

زید یوه غټه ساه اخلي او ګیتار په لاسونو کې جوړوي خپل نظر ماته ډالی کوی او په خوږ

غږ يی شروع کوی د سندرې په ویلو:

دراين زمانه ای بی های و هوی لال پرست
خوشا به حال کلا غاڼ قیل و قال پرست

چگونه شرحد هم لحظه لحظه ای خود را
برای این همه ناباور خیال پرست

به شب نشینی خرچنگ های مردابی
چگونه رقص کند ماهیذلال پرست؟!

رسیده ها چه غریب و نجیده میافتند
به پای هرزه علف های باغ کال پرست

رسیده ام به کمالی که جز اناالحق نیست
کمال دار برای من کمال پرست

هنوز زنده ام و زنده بودنم خاری است
به تتگ چشمی نا مردم زوال پرست..

دومره یی بشکلی وویل چی وروسته له سندرې یې ټوله کوټه غلی وه،په دی ټول وخت کې
یی ماته کتل!مگم ما د مریم حرکات د سترگو لاندې نیولې ول بغیر دسترگو ریول ولو
څخه یی زید ته کتل یعنی یوه دقیقه یی هم سترگی نه پټولی! د لاسونو د پرقا غږ د کوتی
ټوله فضا و نیوله!

رضوان په ټوکو وویل: ظالمه ولی غواړی دا پریښته ډوله غږ دی پټ وساتی که دا غږ ما
درلودلی 24 ساعته می سندرې ویلې!

زید- وټړه خوله دی رضوانه!

ټولو د زید په خبره وخنډل، دوه اونۍ تیرې شولې او ټول په خریداری کې مصروف وو! په دې ورځو کې زید ډېر کم وینم او زړه مې د هغې د لیدلو هوا کړې! مریم هم کله ناکله د عمه سره راځي او زما سره ښه رفتار کوي خو نه پوهیږم ولې ماته یې ریښتینولي سمه نه ښکاري؟ ولې فکر کوم دا ټول له یوې ډرامې ډېر څه ندی؟! د جمعې ورځ وه زید او رضوان دواړه په بڼ کې ناست ول او نپوهیږم د څه په اړه غږیدل!

ظریفې ترور غوښتل چای بڼ ته یوسی، چې مخه یې نیسم او خپله چای وړلو ته مخکې کیرم! د تل په څیر تکرې مې په خپلو وینستو چې اوس ډیر رسیدلې ول جوړوم او د بڼ په لور ځم! په احتیاط مې گامونه اخیستل چې داسې نه پټتوس رانه ولویږي! لا مې څو گامه پاتې ول چې ورسیرم چې د رضوان اواز مې تر غوږ شو!

رضوان- زید شپږ ورځې شوی خو تر اوسه یې زخم صحیح ندی جوړ شوی، یو ځل ډاکټر ته لاړ شی ضد مکوه زخم یې بدتره کړي! که ډاکټر ته نه ځي لږ تر لږه مور ته خو ووايه!

زید- رضوانه ژر ژر دی خپل کار وکړه نه ډاکټر ته د تللو وخت لرم او نه یې حوصله! رضوان په غوسې وویل: ولې دومره ناپوه او ضدي یې؟ ماشوم یې؟ پخدای نور خو په سپین ږیری توب یې خو اوس هم چرگه دی یوه پښه لري (د چا خبره نه منل او په خپله خبره ټینگار کول)! نپوهیږم څه درسره وکړم!

زید په اعتراضې ډول وایی: رضوانه یو ځل د یغما مخکې ونه وایی چې سپین ږیری کړي چې وژنم دی! هغه ځل یې هم وویل چې د لمسی په ځای دی یم، او غلطی مې وکړه! که ستا له خولې یې هم واورې بیخي هوايي کړي!

رضوان کرار وخنډل او وپي ویل: ښه نو ورور مې ستاسو د عمر واټن ډیر دی هغه لا 20 کلنه ده او ته 28 کلن یې! یعنی 8 کاله عمری واټن لري! زید جدی او په کلکه لهجه وویل: ښه نو څه وکړم؟ نه چې ته هم فکر کوي یغما زما پر وړاندې لکه ماشومه ده!

نپوهیږم ولی بی حرکتته ولاړه یم او خبرو ته می ورته غوږ نیولی! مگم راته د منلو وړ نده، یعنی زید فکر کوی چی زه په رښتیا رښتیا زید سره په نکاح کولو پښیمانه یم او غلطی می کړی؟! زما د ژوند سړی دومره زر خپه کیری او زه نپوهیدلم؟ منم یی چی زه د خپل د مینه په اظهار کولو کی ضعیفه یم، مگم کاش زید پوهیدلی چی که زه زر خلې هم ژوندی شم نو زر خلې به له خپل زید د خپل د ژوند له سړی سره نکاح کوم! کاش پوهیدلی چی زما لپاره غیر له هغی نور ټول سړیان تر اخر حرام دی!

د ونی شتون ددی لامل شوی وو چی زید او رضوان می له سترگو پناه وی او یواځی می ورته غږ اوریده هغه هم سم نه! د زخم په یاد راوړلو می ټول فکرونه لاهو کیری او په وار خطایی د زید او رضوان په لور حم! د هغه څه چی می مخکی ول په لیدو یی حک او حیرانه پاتی کیږم

زید په چوکی ناست وو نیمه اوږه یی لوڅه وو او رضوان د الکول پکه پخته د هغی په اوږی ایښی وه! زما په لیدو دواړه وار خطا شول، رضوان له خپل کار نه لاس واخیست او زید په تلوار خپل یخن قاق واغوسته، دواړه می مخکی ودریدل!

زید په حیرانتیا وویل: یغما ته دلته څه کوی؟

غلی او بی دمی پنتوس په میز کیږدم ستونی می صافوم او کرار وایم: تاسو ته می چای راوړه!

زید- ظریفی ترور راوړه تا ولی ځان په زحمت کړ!

ځواب می ورنکړ او اوږی ته می ورته اشاره وکړه: ولی زخمی شوی؟

رضوان مخکی کیری او وایي: هیڅ همداسی یوه دانه پری راختلی وه!

بد بد ورته گورم او وایم: ته چپ شه مگم خپله ژبه نلری! موضوع مه تغیره نپوهیږم بیا مو کوم گل ته اوبه ورکړی!

رضوان غلی شو او وروسته له لږ چوپتیا یی وویل: ښه نو تاسو دواړه خپل منځ کی جوړ راشی زه لارم!

د تللو په حال کی یی وویل: او هو زید خدای درباندی رحم وکړی (او بیا په خدا ماته

اشاره کوی، وای خدایا چی دا بشر په هیڅ حالت کی د توکو نه لاس نه اخلی!

رضوان په غټو گامونو لاړه او موږ دواړه یی یواځی پرینودلو! مخ می زید ته وایوه او په غوسی می وویل:

یغما- گنگ شوی یی زیده! وایم بیا دی څه کړی! ولی دی اوږه زخمی شوی!
زید خپلی سترگی ځمکې کی گڼلې وی او کرار یې وویل: یغما!

یغما- څه یغما!

زید- درته وایم یی (توضیح درکوم)

یغما- کینه غور یم!

زید په چوکی کیناسته او راته یې کتل! چې ما وویل: لری که یخن قاق دی!
زید په هغه حال کې چې سترگی یې د حیرانتیا څخه راوتلی وی وویل: اړینه نده، یو کوچنی زخم دی!

وریځي می پورته اچوم او وایم: غواړم چې همدا کوچنی زخم وگورم کومه ستونزه ده؟
زید د لږ ځنډ وروسته خپل کین لاس د یخن قاق څخه راوباسي! او وایي: نه تاسو صاحب د اختیار یی میرمن می!

یغما- اه دا یعنی کوچنی زخم دی؟! (د زخم په لیدو یې وریځي می ټولی شوی! څلور د وینو ډک سوری! په حیرت وایم: زید دا په څه زخمی شوی؟ بیا دې جنگ کړی؟

زید په کرا وویل: په بوکس پنجې، نه زه عاجزک کله جنگ کولی شم هغوی راسره جنگ وکه!

پوف کوم او د الکول ډکه پخته یی په زخم نه چې په زخمونو کیردم!
چی لاس یی له ډېره درده موی کیری چی زما سترگی هم ورسره پټیږي! په کراره وایم: ډیر درد کوی؟؟

زید په ټوکو وایی: نه د سترگو توره، کله چې ستا شفا ورکونکي لاسونه زما په زخم ولگيږي نو شونې ده چې ښه نشي؟

یغما- ډیری خبری مکوه چی اعصاب دی راته خراب کړی! پخدای ماشوم خو نه یی!
چی هر ځل باید جنگ وکړی! یعنی هر ځل چې له کوره وځي ماسره باید ددی ډار ووسی چی زخمی راگرځي هووم؟؟

زید- دا ځل زه ملامت نه وم نیو هیږم ولی له شایي حمله وکړه زه ورسره ښکېل نشوم
یواځې په بوکس پنجې یی وو هلم او وتښتیدل!

په زړه کې وایم الهی لاسونه یې مات شي چې ته یې وهلي! خو په خوله ورته وایم: شپې کورکمن او هگی پری کیردم ددی لامل کیری چې زخمونه دی زر ښه شي دواړه خاموشه کیږو چې زید په مظلومانه ډول وایي: یغما غوسه یې راته؟

یغما- زما سره خبری مه کوه.

زید- ته وایې د ټول ژوند سره دی خبری مه کوه دا هم مکه امکان لری؟

یغما- نو قول راکړه خپل ځانته به فکر کوی نگوری زخمونه دی څومره ژور دی، نه وایې یو څوک به دی په تشویش شي؟!؟

زید په شیطانی خدا وایې: هغه وخت دا یو نفر سوک دی چې ماته په تشویش کیری؟

د ماشومانو پشان په قهر وایم: ستا بدبخت میرمن، یعنی خدایه زه باید دا وحشی غټ کړم؟! ظلم ندی؟

زما په خبرو زید په لوړ غږ خاندی او وایې: د سترگو توره زه کله وحشی یم؟! او هو ته خایستو مې باید لوی کړی.

سومره زه د زید په خدا مئین یم، مگر امکان لری یو سوک دی زید د خدا په حال کی وگوری او مئین نشی ورباندی؟ ناساپه بی اختیاره ورته وایم: زید نکیری د نورو مخکې ونه خاندی؟

زید په حیرت وویل: ولې گراني؟!

ټپ یې ورته تړم او څنگ ته یې کینم او وایم: پخدای بخیلې مې کیری! اصلا حق نلری بغیر د ماسک څخه د باندی لارشی او هو وینستیان دی واخله پوه شوی؟!؟

زید- عه بالاخره زما یغما هم پر ما بخیلې کوی (بیا خپل سر د آسمان خواته نیسي او په لوړ غږ وایې: خدایه شکر دی اخیره هم زما بت زه د خپل ومنلم.

خپل گوت خپل پر شونډو نیسم او وایم: هیسسسس چنارگل اوس ضرور دی چی ټول خلک پر ما خبر کړی؟

زید- هو ضرور دی هسی زه خپل پر ژوند باور نلرم غواړم هر څومره ژر چی کیری زما گل ما خپل ومنې.

زید د کوم منلو څخه خبری کوی؟ که د زید د مینې احساسات زما په رگونو او فکر یې زما په مغزو کیدی ایا دا منل ندی نو څه دی؟ ولې پټ کړم پریرده خبر شي چې زه د هغه په شتون ژوندی یم! پریرده پوه شي زه هغه ته تسلیمه شوی یم، پریرده پوی شي هغه زما د زړه او روح مالک شوی، زید تراوسه آسمان خواته کتل او خندل یې، او زه غواړم اقرار وکړم هر هغه خبره چې په زړه کې مې ده و تراویه مې پوره ویلی نه وه.

شاید نور هیڅکله داسې سم شانس په لاس رانشي، او د اظهار کولو لپاره ناوخته شوی اوسیری زه پدی تقدیر باور نلرم باور نلرم چې دا بد تقدیر به زما شا ايله کړی او زه دی خوشحاله اوسیرم خپل ستوني صاف کوم او په جلا لفظ او کلمه کلمه وایم:

یغما- زید!

زید- د زید سپورمې د زید نفس وایه!

غټه ساه اخلم او اخیره هم دا دروند بار خپل د اور څخه بنکته کوم او ورته هغه خبری کوم، کوم چې هره شپه د خوب څخه مخکې ځان سره مې کول نن پر ژبه راوړم او وایم: زید زما ژوند زما خاوند زه درسره مینه لرم په اندازه د هر هغه آرمان چې ورته ونه رسیدم، مینه درسره لرم خپل د ژوند غمونو په اندازه، تا زما ټول وجود خپل ځانته تسلیم کړی داسې یې لکه وینه چې په رگونو کې د جریان حالت کې وی.

د وجود زړه، زړه مې ستاد عشق گواهي ورکوی، زید که زر ځله ژوندون وکړم هر زر ځله به زما د زړه مالک او صاحب ته اوسیری، زه تا خپل په ټول وجود باندی منم زما ژوند.

زما د خبرو وروسته یو درنه خاموشي خپره شوه کرار خپل سترگي خلاصه وم، او د زید هک پک د حیرت څخه څهره وینم زید بغیر له کوم حرکت او حتا بغیر لدی چې سترگی ورپه وی مات راکتل چې په مسکا می ورته وویل: زما بت پرست زما په شتون کې ستا فکر او خیال چیرته تللی هوم؟

زید کرار وویل: یغما؟!

یغما- جان یغما!

زید- زه وینس یم کنه؟

یغما- هو کنه؟!

زید- ما یو څپیره ووهه چې باور وکړم وینس یم!

نږدی ورځم او مخ یې بنکله وم او وایم: مگر امکان لری زه خپل خاوند په څپیره ووهم؟

زید د څو ثانيو لپاره په حیرت راگوری او هیس خبره نکوی، د هغه پداسی راکتلو خندا مې راځی اخ زما زوند سومره و دی خبرو ته پتمه و او ما ورته ونه ویل هی هی زید په همغه ناباوره غږ وایې: یغما فکر کوم په آسمانو کې یم او دا ټول یو خوب دی!

کرار یې چونگاری کوم او په خندا وایم: ها اوس پوی شوی وینس یې او خوب ندی!
زید کرار خاندی او وایې: هو زما د زړه سکون، پوی شوم ولې دی دا خبری مخکی نکول؟ ولی دومره ظالمه وی؟

کرار وایم: نه پوهیږم ولې می درته وخت نکول! احساس می کړو اوس یې وخت دی ددی څخه مخکی چی ناوخته شي درته می اظهار وکړو چی سومره راباندی گران یې.

زید- ناوخته کیدل نور په کار کی نشته، د عمر تراخیره به یو دبل سره یو د عمر تر اخره به ته زما د زړه ملکه پاتی کیږی.

کرار خاندم او وایم: امید لرم زما بد تقدیر تا هم ځان سر اخته نکړی زید.

زید- زه تقدیر ستا و مخ ته په گونیو کوم زما خایستو!

د زید په خبرو په مسکا باندی سر بنکته او پورته کوم مگر امکان لری زید یو خبره وکړی او زه یې ونه منم؟! هیس امکان نلری زید چی څه وایې هغه ضرور کوی، د زید خندا او خوشحالی نه کنترول کیدل، او زما زړه راته ویل یغما سم ورته وگوره زید خبری کول او ما ورته کتل زه د زید په کتلو کی ډوبه وم چې د آسما غږ راغلو:

آسما- ورینداری موږ څو بازار ته، ته هم راځه.

یغما- ته او مریم ځې؟

آسما- هو.

یغما- نه گراني تاسو دواړه لاړشی زه مو نه مزاحمه کیږم.

آسما په اعتراض لرونکي لهجه وايي: عه ورينداری ولې مزاحم اوسیري؟ خپل مریم ویل د یغما سره به بازار ته لاړشو.

زید په کلکه لهجه وویل: آسما ضرورت نشته، کله چې وايي نه ځم یعنی نه ځي، نور نو هسی ټینگار مه کوه.

د زید په خبرو د آسما څهره د خفگان څخه ډکه شوه او غوښتل یې چې لاړشی چې ما یې لاس کلک ونيو او ورته مې وویل: سمدې آسما جانې ته لاړشه زه هم درځم درپسی.

آسما خپل سر بنکته او پورته کوی او د ماني پخوا ځي چې زید په غوسه ناکه لهجه وايي: یغما فکر نکوی باید زما څخه اول اجازه واخلي؟ زه نغوړم ته دهغه انجلې سره د باندې لاړه شي..

یغما- و دی نه لیدو آسما سنگه خفه شوه! یو همدا نن ورسره ځم نور بیخي نه ځم سمدې زما یوسف د زمانې؟

زید- اف بڼه چل درځي چې سنگه ما راضي کړی، سمدې لاړشه خو ژر بیرته راشه یو ثانیه لا ستا د بیلټون طاقت نلرم پوه شوی یو ثانیه. یغما- سمدې زما خاوند په سترگو.

زید خپل د جیب د پیسو بکس زما خواته نیسي او وايي: واخله هر شی چې غواړی ځانته واخله او هو هر کله چې راغلی نو خپل دانه دانه خرید به ماته بڼه یې سمدې؟! غواړم وگورم زما خایستو څه څه اخیستي؟!

د زید د لاس څخه د پیسو بکسه راخلم او خلاصه وم یې، اوو څومره پیسی لری دا چنارگل د پیسو د مینځ څخه دری زره افغانی یواځي د احتیاط لپاره راخلم او بکس بیرته هغه ته ورکوم چې زید په حیرت وايي: همدومره؟ د پیسو بکس ځان سره ویسه هسی هم زه ټول ورځ کور کی یم نن پکار می نده.

یغما- هو همدومره بسنه کوی دا مې هم یواځي د احتیاط لپاره راوخیستل. زید په خندا وايي: عجب لیوني بڼه لرم، زه سومره نیکمر غه یم.

په خندا لځایه پاسیدم او د مانې خواته لاړم، آسما او مریم تیار کړی ما ته په تمه ناستې وې. په تلوار مې خپل حجاب واغوندو او د مانې څخه بهر شو آسما مریم ته وویل: مریم چیرته لاړی شو؟

مریم موټروان ته آدرس ورکوی او موټر حرکت کوی د ډیر مزل وروسته موټر دریږی چې آسما و مریم ته وایي: مریم ولری دومره لری راغلو؟ دا خرید خو په پارک مال کې هم کیږو؟! مریم په پوسخند وایي: نه د دی ځای جنسونه د پارک مال په پرتله ډیر با کیفیت دی.

مریم او آسما خبری کول او ما یواځې هغه دواړو ته په خاموشي کې کتل، د یو څه خبرو وروسته د موټر څخه بنسټه کیږو او مغازی ته داخله کیږو، آسما او مریم خپل د خرید اخیستلو باندې لگیا شول او ما یواځې د مغازی شیانو ته کتل، تقریبا خرید مو خلاص شوی وو او د تلو حال کې و چې ناساپه مریم خپل لاس به سر ووهی او ویې ویل: اه آسما د کالو خلطه مو دوکان کې پریخودل! (مریم خپل د خبری وروسته زما خواته راوکتل او ویې ویل: یغما جاني ته همدلته د موټر په تمه ودریږه ما او آسما څو او ژر د کالو خلطه راځلو او راځو.

په مسکا ورته وایم: سمده تاسو لاړی شې زه همدلته تاسو ته پتمه یم.

مریم د آسما لاس ونیو، او خپل د ځان پسې په کښه ولو د دوکان خواته ویوړل، ډیر ژر زما د ست گو پناه شول، تقریبا لس دقیقې ورته منتظره وم خو رانغله! چې اخیر د مجبوری څخه د مریم په تللی لاری کرار قدمونه اخلم او راو نیږم ورپسې ټول مغازی مې وکتل خو د مریم او آسما څخه هیس نام او نشان نه وو؟! ستړی شوم او یو یواځې ځای مې پیدا کړو هملته کیښتم؟!

لا آرامه نفس مې اخیستې نه وو چې ی آشنا غږ مې واوریدی چې ویې ویل: بح بح ماشالله یغما جانه! د دومره وخت وروسته؟!

په تلوار مخ مې شاته وگرځه ویې! او د مقابل کس په لیدو مې لاسونه یخ شول او زړه مې

د حرکت څخه و دریدی! س....لیم. پښی می یاری نکوی چي ودریرم خو کوشش کوم او په سختي باندی پاسیرم چي سلیم په شیطانہ او مضر خندا وایي: اخیره هم زما په گیر راغلی یغما جاني(او خپل د خبری سره سم زما لاس ته حمله کوی او نیسي مي، د هغه پدی کار به چغو او بغارو وایم:

یغما- ماته لاس مه وهه لری کړه دا مردار لاسونه دی.

خو سوک وه زما د غږ اوریدونکی؟ سلیم په زوره ما ځان پسی د مغازی څخه د دباندی خواته کش کوی او ټول د مغازی کسان یواځی کتونکی وه! یو لا مرستی ته می رانغي؟! لکه چي ټول شل او معیوب وه؟! دومره چغی می ووهل چي نور می غږ نه پورته کیدو اخیره په زاری می وویل: سلیم ته وقران ما نکاح تړلی، زه اوس متاهل یم

زما په خبرو سلیم په ریخند وخنډل او ویي ویل: غواړی پدی خبرو دی ماته چل راکړی؟

سلیم د خبرو په حال زه خپل د موټر خواته کشه ولم، کله چي بوه شوم خبری ا زاری فایده نکوی اخیری کوشش می وکړو او چیغی می کړی: مرسته وکړی
مرسته(سلگي می بو ته شول خو هیس سوک مرستی ته رانغلو سلیم د موټر دروازه خلاص کړل او غوښتل یي چي ما موټر ته تیله وهی خو ما مقاومت وکړو د موټر دروازه می ونیول او په زاری می وویل: سلیم د قران روی ته وگوره، د خدای روی ته وگوره، مکوه! پخدای قسم ما واده کړی پریرده خپل ژون...

خبره می خلاصه شوی نه وه چي سلیم په مخ څپیره راکړل او زما دژړا او خبرو مخ یي ونیو او به غوسه یي وویل: بی حیا انجلي لکه د انسان د لور پشان په موټر کی کینه کنه قسم پخدای ټول غابښونه دی په خوله کی درماته وم.

سلیم خپل د خبری سره سم زه لکه د قربانی حیوان پشان په موټر کی ختا کړم او حرکت یي وکړو، ټوله لاره می چغی کړل ومي ژړل او زید ته مي ناری کړل، خو زید نه وه، زید رانغلو، زید غیب شو نور په بدن کی می هیس حرکت نه وو پاتی سر می په ښینی تکیه کړی و، او خپل تقدیر ته تسلیمه شوی وم! هههه دا تقدیر بیا زه بدبخته کړم..

دا تقدیر دا حل ضرور زما د خاوند زما د عمر ملا خامخا ماته وی، دا تقدیر زما زید
 ضرور خان سره غرق کوی، پدی فکر و بیا می ژړا ته شروع ورکړل او د موټر بنیینه
 می په لاس وهل، د ژړا او ساندو مینځ کی می خدای ته ناری کړل، هغه خدای چی بیحدہ
 ورڅخه خفه وم، هغه خدای چی فکر کوم زه یی لیاده باسلی یم؟!

خ_____دایه ولی؟؟؟ خ_____دایه ولی؟؟؟

تازه د خوشبختي رنگ او بوی می لیدلی او احساس کړی وو، بیا دی ولی زه د دی نا
آرامه سمندر کې ور ګډه کړه؟ مګر د کشتي څخه بغیر زه دا نا آرامه سمندر څخه وتلی
شم؟ خدایه زما کښتې راسره نده؟! خدایه زما زید راسره ندی! خدایه زما ژغورنی راسره
ندی! خدایه زه یو بیرم زه غرقه کیرم، قسم دی وی ستا په جلال او جبروت نور ددی
دومره تور تقدیر د مقابلي توان راکی نشته، والله چي نه یی لرم...

سليم لکه چې کون شوی وو او زما چيغی او زاری نه آوريدل، ږوند شوی وو او زما بد حال او ژړا يې نه ليدل پخداى چې نه يې ليدل، په بيحده سرعت روان وو، د بنار څخه ووتو او نور روښناى نه تر سترگو کيدل، لکه چې نور د خط اخيرى ته ورسيدم!؟

موټر په يو کنډواله کې و دریده او سلیم لکه یو وحشی ځناور زما خواته راغلې او زه یې په زوره د موټر څخه بنسټه کړم، او د یو تور تیاری کور خواته یې کشه کړم، لکه یو حیوان یې ځان پسې کشه ولم او زما مقاومت او زور هیس فایده نه درلود، ما یواځې زید ته نارې وهل هغه زید چې زما د نار جواب یې په جان، عمر مې، نفس مې نه راکو

سليم د کور دروازه ډير په غوسه خلاصه کړه او په کور کي واچولم او په غوسه يي په چغو وويل: بنده که خوله دي بي شرمي انجلي نور دهغه بي شرف نوم په خوله وانخلي. په ژړا او ډير په سختي او په چغو مي وويل: بي شرف ته يي چي د خلکو ناموس دي لکه شغل راوړي زما زيد غيرت لري دهغه نوم په خپل مرداره خوله دي مه اخله

زما په خبرو د سليم مخ له غوسي سور شو او لکه يو ځناور يې راباندې حمله وکړه ويښتياں يې راته په لاس کي ونيول او په زور يې کش کړل، ويښتياڼو نه يې ونيولم او يو کوټی خواته يې کش کړم کوټی ته ننوتو سره سم مخ يې راته په څپيرو پک کړ

خپل کنټرول يې له لاسه ورکړي و او چغې وهلې، کله چې له وهلو مي سترې شو په
 ځمکه يې ووهلم او بيرون لاړ او دروازه يې بنده کړه

بي حرکت په ځمکې پرته وم د سر پوستکي مي زياد سوبست کو، پوزه او خوله مي له وينو
 ډکه وه خاموشه او بڼکي مي تويولي د غږ پورته کيدو تاب مي درلود، ليونيو غوندي مي
 وخنډل له غم او ژړا نه ډکه خندا زید چيرته يې؟! راشه او وگوره خپله خايستو دي! زید
 خايستو دي مړاوي کيږي او ته نه يې؟! راشه او مړه کيدل مي گوره
 نپوهيرم تر کوم وخته په ځمکه پرته وم ټول يادونه لکه د فلم په شان د سترگو نه مي
 تيريدل

د خوشحالي احساس مي کو چې په جرعت او وضاحت مي خپل مينه اظهار کړه خپل زید
 ته خپل ژوند ته، شايد پوهيدم بڼه شي مي پتمه ندي او خپل ټوله هستي مي د هغه سترگو
 پر وړاندې کيځوده، اگر چه ما لومړي ځل د حسنات د خاله د زوی محفل کي مي خپل
 زړه خبر کړي وه خو زید پري ناباوره وه شايد گمان يې کو له مجبوريت دا خبري کومه
 بڼه ملامت هم نه وه ځکه په سمو کلمو مي اظهار نه و کړي
 خو وس پوهيده ډير بڼه پوهيده چې د هغه څيزونو په اندازه چې ما نلرل ورسره مي مينه
 کوله په رښتيا چې پوهيده چې زه سومره بيگانه وم د مينې دالفاظو سره.

وجود مي يخ کيدو هميشه له تياره او لوړ ځاي څخه په بيحده اندازه می ويره درلود،
 لاسونه مي د زيات ويري څخه موتي کړي و او لرزيدل، سترگي مي پټي کړي او د زید
 څيره مي خپل سترگو کي مجسم کړه يعني اوس به سنگه وي؟ داسي نه چې بيا خپل
 کنټرول له لاسه ورکړي وي او ځانته زيان ورسه وي؟!!

پوهيرم حالت به يې بڼه نه وي! زما زړه زما د لري والي طاقت نلري، د هر
 حقيقت په ويلو او بڼکو مي لکه سيلاو په مخ څپي وهي لکه ليونيو غوندي شوي وم کله
 مي خاموشه او بڼکي تويولي کله مي خنډل او کله مي د چغو غږ کيده، مگم نمي ويلي چې
 شپي ته يې زخم په کورکمن "ډيگ مساله" او هگي پټي کوم؟! که پوهيدم ما لپاره شپه نه
 راځي ما به همغه وخت زخم ورته سم پټي کړي و

وايي چې ژوند مي يو نيمگړي قصه پشان شو، بيا هم په چغو ژاړم خپل د ټولو غمونه په

اندازه مي وژړل ټوله شپه مي همداسي تيره کړه په هره شيبه يي مړه شوم او ژوندي شوم
زما تياره شپه د زر کلونو په اندازه راباندي تيره شوه زر کاله بيا هم د خپل خداي شکر
گذاره يم عصبي حمله راباندي رانغله د شپي باندي د سهار لمن خپره شوي وه خو زه بيا
هم په تياري کي وم، لکه چې دی کوتي ته زما د ژوند پشان

رنا نه دننه کیده؟!

د کوتي دروازه خلاصه شوه او زه په ځاي کي مي کيناستم خپل ځان مي ټيکري کي ټاو
کړو د سليم په رانوتو سره ځان کي ټاوه شوم او عجيبه ويړه مي زړه کي دننه شوه ټول
وجود مي لکه پاڼه لرزیده او ژړا مي ستوني کي بنده وه سليم په شیطاني خدا وويل: شپه
دي سنگه وه د ماما لوري؟!

د سليم د هر قدم نږدي کيدو سره زه شاته تلم چې سليم په ريشخند وويل: عه ولي ويږيږي
له مانه گراني؟!

په ويږي او لږزی مي وويل: م..نر.... دی کيږه راته.
او د دی خبري سره سم مي اوښکو په مخ بيا په بهيدو شول چې سليم وويل: سپوږمي مي
ته اول نه زما وي که هغه بيشرفه په مينځ کي نه وي راغلي، اوس هم اوښکي دي پاکه
کړه او سبا ناری دي وخوره نغوړم د نکاح تر ورځی نوره هم مړاوي شي...!

په چغو مي وويل: د څه نکاح ها؟ په هوښ يي؟ قسم په هغه پاک ذات چي زه د
زید ميرمنه يم يو ځل مي نکاح کړي مگم خلک سو ځله نکاح کوي؟!
سليم- اه يغما چټيات مه وايه ته چيرته او نکاح کول چيرته؟ پدی خبرو دي ما خپل کار نه
منع کوي نشی.
يغما- د څه کار بنه به دا وي همدلته مي په سر څو مرمي خالي کړي.

سليم په مسخره خدا وويل: خيال پلو مه وهه، مگر تا تل نه ويل چې ذلت او خواری
تاتهگ د مرگ حکم لري؟! نو ولي دا ذلت ته د پاي ټکي نه ايردي تر کومه غواړي د هغه
بيشرفه کور کي اوسيدی؟ تر کومه غواړي دلته داسي واوسيدی؟ باور وکړه د سر تاج
مي جوړوم دي فقط يو ځل راته هو ووايه!

دا احمق زما په خبرو یقین نکوی او نه مني چي ما د زید سره نکاح تړلی! وای دی زما په حال و اوسیري که سلیم د زور څخه کار واخلی؟ په کراره لهجه ورته وایم: ماته ډیر شيان د مرگ حکم لري لکه ستا اوسیدل دلته. محترم وروره زه ډیر پخوا خپل سري کرښي نه تیره شوي يم دا هم مخ يي ډیر پخوا مړه شوي يم ډیر پخوا مي خپل مرگ تجربه کړي ما له څه نه ډاره وی ها؟!!

سلیم په غوسه وویل: زما ز غمل دومره سخت کار دي؟! سمده یغما پدی باندې پوهه شه چي د زید په جنازه دي کینوم ما غوندي درد تجربه کړي، ته د زید په وړاندی کمه راغلي کنه؟ زه ستا پر وړاندې کم راغلم ما وبایلله ته هم باید وبایلی؟!!

لیوني شوي وم په لور غږ خاندنم او وایم: ته حتي زید له ځاي نه بنورولي نشي ته يي دي مړیني خبري کوي؟! (بیا مي خپل ټوله کرکه په خپلو سترگو او خبرو کي راټوله کړه او په کلکه مي وویل: دعا وکه د زید لاس درته ونه رسیږی کنه ژوندي دي بنځ کوي سلیم! په خدای ژوند دي درته جهنم گرځه وی!)

زما په خبرو سلیم بیا خپل کنټرول له لاسه ورکړو او راباندې حمله وکړه او په غوسه يي وویل: زما مخکي د هغه بي شرفه په اړه خبري کوي؟ (د لاس په شايي په خوله ووهلم د ویني خوند مي په خوله کي راپیدا شو خو خاموشه نشوم نیو هیږم دا دومره جرعت له کومه شو ما کي چې بیا می وویل: بي شرف ته يي چي په یوي بنځي لاس پورته کوي، که نر يي د زید سره مقابل شه چي لاس دي درماتوي کنه؟

بیغیر ته ته يي چي د زید د کتلو څخه لا ویريزي څه ورسیري د هغه مړ کولو ته (خپل د دی خبری سره سم خپل د خولي ویني او لاري د سلیم پر مخ ورته ټوو کوم چي هغه هم داسي کلکه ووهلم چي پر ځمکي پریوتم او په غوسه يي وویل: تاسره باید لکه د حیوان رفتار وشي د هغه خیال دي له سر نه وباسه که اړتیا شوه تر ابده دي دلته په همدی کوټه کي زنداني کوم.

په سختي او کرار وایم: هغه راځي زما زید پرته له ما ژوند نشي کولي ایمان لرم چي هغه راځي (وحشي خبره يي راته نادیده ونيوله او ووت وینستیان مي پر مخ پریشانته پراته ول او دي ټیکري له منځه وتي و چپ لاس مي مخ ته ونيوه او خپل د چلي) يعني کوژدي

گوتمې په کتلو ډوبه شوم ورو مې بښل کړه اوزړه ته مې نږدې ونيوله د احمد ظاهر يو سندرې مې بې اختيار په خوله شوه

بیا یی دیدنم ترسم که ان روز
بغیر از سبزه اي خاکم نبینی

سترگي مې له ستریا او بیخوبي پټې شوي " یغما خوب وینې: زید لکه لیونیو په شان منډي وهلي او نوم یې راته اخیسته دومره په لوړ غږ چې په سل مترې کې هم اوریدل کیده زه لکه بت ولاړه وم او لاسونه مې په ځنځیر تړل شوي و، زما زید خفه او پریشان و بنایسته وینستیان یې په مخ پریشانه ول، لکه د لري څخه چې زه یې ولیدم په پیر چټکي زما خواته راغی په نږدې کیدلو سره یې سرعت کم شو لکه پښې چې ورسره یاري نکوي..

زما په څو قدمې کې ودرید او پر ځمکه پریوت، گونگه شوم حتی نوم مې ورته نشو اخیستی یوازي کتل مې زید په سل زحمت او سختې په گوندو کینستی او په ریریدلي غږ یې وویل: خایستو مې ژوند مې برباد دي کړم په والله چې ملا مې ماته شوه قسم ماته شوه، اوري یغما ماته شوه، وگوره زخمونه مې نډې ښه شوي مگر تا نه و ویلي چې پټې کوي راته تسکین کوي ووايه یغما؟!

وگوره درد یې زما له ټول وجودته رسیدلي خبرې مې ورته اوریدي خو خبرو کولو توان را کې نه وه همغه د زړه څنگ ته تور گلاب مې ورژیده او باعث شو چې ځنځیر مې شاته کش کړي، زید جیگ شو او ما خواته منډیې وهلي او چغې وهل: یغما ژوند مې مه ځه دزید ستوني پک شو او لومړي د اوبښکو څاڅکي له هغه بښکولو سترگو څخه وڅښل وای چې زړه زړه د وجود مې اور واخیست زما زید اوبښکي تویولي زما ژوند اوبښکي تویولي!

د تندي په احساس له خوب پاسیدم ستوني مې سوځیدو، سومره له دي لعنتي خوبونه نه مې کرکه کوله سومره دا زما لپاره کرکجن وه زه پوهیږم زما د زید حالت کټ مټ همغه وچي په خوب کې و خو حق یې نلره چې وژاري زما زید اوبښکي نه تویوي باید استوار وي، کلک وی، زما ژوند باید زمونږ په ځای هم ژوند وکړي زما د حق برخه هم باید ژوند وکړي

هغه حق چي هيس کله ماته رانکړی شو، اي کاش هيس کله نه وي ليدلي اي کاش همغه شپه په موټر باندې ساه مي وتلي وي، زما زید ددې بدبختیو لایق ندی زما عشق به هغه بربادي ته کش کړي چي قطعاً منصفانه نده، زه مرگ وینم ښه احساس ددی کوټي او هغه تور گلاب په اړه نه لرم که ونشم کړي مخکي له مرگ نه مي زید وگورم څه؟ حتي فکر کول يې هم وپروونکي ده حتي له خپله مرگ نه هم د زید بیا ځلي نه لیدل راته وپروونکي ده ...

يو هفته تیره شوه او هر شپه سلیم شکنجه کولم او دومره وخت کي پوهه شوم مريم د سلیم هملاسي وه او زما برمه کیدو کي لاس درلود، هيس مي باور نکیده چي تر دي حده پسته واوسیري، هغه مريم چي په جیگ غږ يې خبري نشوي کولي نن يې زما ژوند په زندان بدل کړي سلیم نه ډیره ویریدم هر شپه کوټي ته راته همیشه مي ځان حجاب کي تاووه خو ډیر بد يې کتل کله يې غوڅتل وینستیان او مخ مي لمس کړي چي زما په مقاومت به مخ کیده، له شپي او د کوټي نه مي کرکه کیده

هر وخت مي چي زید ولیده ورته وایم همیشه دی زمونږ د کوټي گروپ روښانه پریږدي زه له تیاري ویریزم ورته وایم دا کوټه شپي دومره وپروونکي کيږي چي فکر کوم خوري مي! ورته وایم خپل په لاسونو سره دی زما وینستیان کرار جوړ کړی، ځکه سر پوستکي مي درد کوي، ورته وایم د وینستیانو له کمیدو مي دي نه قهر کيږي بیا به ریشه وکړي او ډیر به شي..

ورته وایم د لاسونو شینوالي او مخ زخمونه مي دي ښکل کړي، دي جملي سره مي د ژړا او سلگي غږ پورته شو بیا ژړا مي پیل کړه او چغي مي کړې: زید چیرې يې؟ په خدای ډاریزم تیاري نه دلته یو سوک دي او هر شپه ما مړه کوي ویریزم راشه او ما په غیر کي ونیسه، قول دی نور دي نه زوره وم بیا دي خبره پر ځمکه نه غورزوم ژړا می زور واخیست...

قول دی نور تانه بغیر چیري نه ځم، بیا مي سلگي غږ پورته شو بیا هم شپه شوه او د دي وحشي د شکنجي پتمه وم، د دروازي د خلاص کیدو پتمه وم، هو انتظار ختم شو سلیم دننه شوا ولي دومره ځانته رسیدلې؟ ولي دومره سینگار یې کړی؟ ولي لاسو کي گلان دي؟

سلیم په مرداره خندا زما خواته راځي او وايي: زما سپورمي سنگه ده اها له هیره مي ونه وځي ټيکري دي په سر که مولوي راځي....

په رپیدلی غږ می وویل: د چشي مولوي؟
سلیم- د نکاح ترولو لپاره!

سلیم خپل د خبری سری یوازي لاس زما مخ لور ته اوږده وي چې زه په ډیر سرعت سره شاته ځم او په کرکه باندی وایم: مردار لاسونه دي ماته مه اوږده وه.
سلیم په خندا وایي: سمد میرمن یغما ، اوس دی ځان تیار که !

گلان زما غیږي اچوي او زما د جواب په تمه نکیری او د باندی ځی! ټکری می کلک نیسم او د قسمت لوبی ته په تمه کیږم! سلیم یو بودا سری سره راننوي
سلیم- مولوي صایب پیل کړه!

مولوي د نکاح خطبه ویلو پیل کوي، صبر دوی څه کوي! دی څه نکاح؟
څومره زه بیچاره یمه؟! په تیزه ژبا سره پورته شوم او وایم: د قرآن مخته وگوري! خاوند داره بنځه څنگه نکاح کوي؟ په کوم قانون کې راغلي بنځي خاوند وي بغیر طلاق څخه بل چا سره نکاح وکړي؟

مولوي حیرانه ما ته راگوري او په غوسه سلیم ته وایي: فکر کوي زه ستا ریشخند وهلو لپاره یم؟ دا مظلومه جلی څوک ده؟ په وهلو تکللو په زوره نکاح ته مجبوره کوي؟
غواړي ما هم د خدای غضب کی اخته کړي؟

سلیم ډیر غوسه څخه سور شوي وه او همغه غوسه ناکه لهجه وایي: مولوي صایب دا جلی زما کوژدنه ده، خپلو اعصابو تعادل نلري یعنی لیون حالي ده، خبرو باندي باور مه کوئ یغما- په پیر ، په پیغمبر رښتیا وایم وگوري دا زما چله ده زید نوم مخ باندی لیکلی شوي په گوتمی وگوری! زه لیونی نه یم ، پخدای لیونی نه یم دا سری زه په زوره دي ځایه ته راوستی یم، خدای لیاړ لپاره ما سره مرسته وکړي !
سلیم په غوسه وایي: مولوي صایب که نکاح نه ترلي بل څوک به راولم؟

مولوي په غوسه پورته کيږي او وايي: دا نکاح هيڅ کوم شريعت کي منلو وړ نده او تړل کيږي هم نه خوانه !

مولوی دا خبری کوی او د کوتي څخه وځي چې زه ورپسی چيغی ناری وهم او وایم: خیره دی مه ځی لطفا مرسته وکړي راسره خیر ده ...

سلیم په وحشي انداز بیا زما وینستان ونيول او خوله راته کلکه ونيوله او په غوسه یې وویل: بی حیا جلی زما عزت له مینځه وړي؟ درته ښایم سلیم څوک دی؟ (سلیم د دی خبری سره سم زه په ځمکه ختا کړم او خپل د کالیو د دکمو په خلاصولو مصروف شو! د سلیم پدی کککار په ویری مې ورکتل یا الله دا مردار غواړی څه وکړی؟! په رپیدلی غږ مې ورته وویل: څه کوي؟

سلیم په خبیث او شیطاني لهجه وویل: اوس به وگوري میرمن یغما! سترگي مې پټې کړي ټول بدن مې د ویری څخه لږزیدی په لږزاندو غږ وایم: مکوه ! قسم در کوم د هغه چا په سر چې درته ډیر گران وي، مکوه.

سلیم لکه لیونیانو خاندی او وایي: د گران انسان په سر قسم راکوی؟ ته یغما! ته ماته د ټولو څخه زیاته کرانه یې یغما مجبوره دي کړم خپله گناه دي ده .

سلیم خپل لاس زما پر اوږه باندی ایږدی چې زه په چیغو ورته وایم: مکوه، مردار لاس مه راوړه، لاس مه راوړه !!!! لعنتییبیی (بیا هم زما لعنتی ژړا ډیره شوه چې سلیم په همغه مسخره خندا وویل: ولی څه وشوو وډاره شوي سپورمې؟!)

هغه په لیدلو زما وضعیت خرابېدو زړه مې بد بد کیده ، مردار انسان! په رپیدلی غږ ورته وایم: قسم خورمه یوازي یوه گوته دي پر ما ولگیدی یوازي یوه گوته نو هم خپل ځان وژنم او هم تا مردار....؟!)

سلیم- خوبه ستا لاس کیده، یا به ماسره نکاح کوي او یا هم..... خپل په لاسونو باندی خپل غوړونو کلک نیسم او په چغو وایم: خوله دی بنده کړه بیشرفه! خبري مکوه نجسه! نغوړم ستا نجس خبري واروم

سليم- دا خُلى دي لحاظ كوم بل خُلي دي لحاظ پكار نده. دا تولى خبرى دى زه نه اوريدلى
 نيسم، ميرمن يغما خو سبا شيه كه آسمان هم حُكمي ته راشي بيا هم زموږ د نكاح تړلو
 مخه نشي نيولى....

سليم دا خبري وڪرل اوڌ ڪوئي ڇڻو وڌو ته دروازو بهي هم ڄاڻ پسي ڦٽل ڪڙو، ڇڏل سر
مي زنگونو باندي ڪيخوڏي وو، او نامعلومه راتلونڪي ته مي فڪر ڪوھ! ولي دروغ!
راتلونڪي ته نه مرگ ته مي فڪر ڪوھ؟! تور راتلونڪي هم پڪار نده! ڇڏل ڄاڻ وڙني ته
ذهن ڪه لاره پيدا ڪومو ڇو دا سليم ڄاڻور ٽول تيز شيان راتو لري ڪري وه زما د لاس
رسي ڇڻو مڃي لڏي ڇي سبا شيه راور سيري زه بايد ڇڏل ڪار خلاص ڪرم!؟

سترگي مي درد کوی خلاصولی نشم، روهي تعادل نلرم عجيبه شیان کوتي کي
گورم پارونکي بنایسته خو شپي کيري مور او پلار مي کوته کي راته بنکاره کيري وایي
راته! لږ پاتی ده لوري ، ډیر زر یوځای کړو، ټول پوهیږو یو ځای کیدلی قیمت ژوند
مرگ ده !یوځای کیدلو لپاره باید مرگ خوند وگورم...

اوس هم زید راتلو ته په تمه یمه، خپلي روښنای په تمه وم هغه حتما راځي، راځی او ما ددی ځناور دی لاسه خلاصه وي، بیا خپلی خیالی دنیا ته ځممم

یغما- موری تا زما زید لیدی؟ ههههههههه یعنی لیدی دی نده! که وگوري هغه بنکلا کي غرقه کیږی! زما زید لوړ قد لري، توري سترګې اوږده بانه توري وریخي گنی، تور ویینتان، قلمي پوزه، بنکلی شونډی، سپین پوستو کي! موري پوهیزي زید سترګي ویینتانی زما قسمت یشان دی ډیر ډیر تور!

خو توپیر یې دلته دی چې زه مینه د هغه په دواړو (وینستان سترګې) بلکل زما تقدیر غوندې هههههه هغه تل ماته (د سترګو تور) غږ کوي مور دومره لیونی دی هیڅ مه وایه! لیونتوب سری مینه لرم ، زما مخکې هغه شوخ ماشوم پشان دي خو نورو ته جدي بد خوږه او سنگین دی

په ټولو پاكي باندې زه مينه شوي يم هغه يوازي زما ده ! موري پوهيري هغه اوله نه خبره وه زه جلي يم خو بده سترگي راونكتل، هغه داسي لكه يوسف ياك بنديسته ده، حيف نو

موري شايد نور زه هيڅکله د زید ملاقات ونشم کړی، ټوله شپه می په پټو سترگو خبري وکړي نره می هم خوب ونکړو

سهار شوو زه اوس هم ژوندی وم، شپه نیردي کیدو سره ډار مي لروو چې سلیم به پخپل تصمیم ولاړ وی؟ وخت داسي زر تیریدو هیس می شپه راتلو ته فکر نشوو، ځان سره می ویل چې همدا چې سلیم کوتې ت راننوتی نو زه به ورباندې حمله کوم او وسلحه به ورنه اخلم هو! دا یوازیني او آخیرني لاره همدا ده یا به وژ غورل شم یا هم خدای پامان دنیا

بنکاره وخت باندی سلیم مردار قامت څلور لرگي دروازه کې بنکاره شوو، همدا چې غوښتل می حمله ورباندې وکړم او وسله ورنه واخلم د یو چا غږ می واوریده.....

ولی هغه غږی زما ټول ډار لمینځه ویسو؟! او د مرگ او ځان وژنی لځایه ژوندی پاتی کیدو ته می فکر وکړو؟ آرامه ځان سره زمزمه کوم: زید، زید
یا الله یعنی زما زید راغلی !! مړه نشوم او بیا هم د زید ملاقات می نصیب شوو! خدایه شکر دی خدایه شکر دی.

د اوبنکو ډکو سترگو باندې دروازی ته ځیر وم مخکي لدی چې سلیم کوم کار وکړي دروازه په تیزه خلاصه شوه، وای زما یوسف راغی! زما ژوند راغی! زه ډوبه شوم د زید په لیدلو کې او که زید لکه زخمي زمري، بغیر له کوم ځنډ څخه د سلیم خواته حمله وکړه! داسي سوکانو یې سلیم ته بند کړی وه لکه بوکس خلطه پشان موټو لاندې نیولی وه ...

هر بوکس چې زید سلیم وهي زما یو زخم باندی لکه چې مرحم کیخودو، سلیم نغوښتل ځان څخه دفاع وکړي لکه یو سبک او بی ارزښت شي ځمکی باندی پورت وه د زید چیغو نارو زه خپل د سمندر پشان خیالونو څه اوباسلم: بی غیرته، زما ناموس ته سترگي پټي کړي وي، بی پلار نجس مرداره، زما گل زما د بن څخه شکوي؟ ژوند دی درباندي زهر کوم پخدای پیښمانه کوم دی لکه سپي پشان باید د هغې د پښو لاندې وغورځیږی او بڅښنه ورڅخه وغواړي..

زید د هر چغو او نارو سره، خپل د سوکانو او لغتو ضربه ډیر ول، سلیم یې کلک د وینستانو ونيوه سر یې ورڅخه پورته کړو، اخ زړه می یخ شوو! زما خپل د وهلو خاطره د سلیم له لاسه د فلم پشان د سترگو څخه می تیره شوه همغه شان وهل ټکول سلیم ماته راکړی کوم چې زید دا مردار ووهه، زید چغو سره خبرې کولی لکه حساب چې حسای یې اخیستی د سلیم څخه ما یې خبرې نه اوريدل یوازي د زید د لاسونو حرکت می په سترگو لیدو!

سلیم فکر کوه زه به پناه یم! زما لپاره څوک نشته حساب پوښتنه وکړي؟ خو باید پوی شی زما شاته لکه زید غوندی یو غر تکیه او پناه می ده، باید پوی شي د یو واده کړی شزی تخته ول څه سرانجام لری. زما عمر، زما ژوند زما خاوند تراوسه ماته یې فکر نه وو شوی، که هغه زه پدی حال ولیدلم چې گل یې مړاوي شوي او عمر یې نیمې ته رسیدلی غروری شاید مات شي

کاشکی دي حالت کې ما ونگوری! کاشکی دا شین والي د بدن می د وهلو له لاسه او دا وچ وینی زما د مخ ونگوری لکه د کیسو پشان خیال وي او لکه شیشه مات نشي د زید روسته یو بل څوک کوتي راننوت چهره راته ډیره آشنا وه؟! اووو دا سری خو هماغه مولوي دی؟! یعنی مولوي په واسطه زید پیدا کړم؟ مولوي کوبښ کوه زید د سلیم څخه جلا کړي!

د هغه بوډا مولوي زور چیرته او زما د زید زور چیرته؟ په ډیره بدبختی سره مولوی زید د سلیم څخه چې پر ځمکی باندی خپل په وینو کې لت پت ډوب پروت وو جلا کړو! زید ژوره، ژوره ساه اخلي لږ ستړیا غوسه کمه کړي مولوي زید ته وایي: زویه دا زه د باندی باسم(مطلب سلیم) بس دی مړ دی کې خپل ښځه د لاس څخه ونیسه او د دی ځای څخه ژر لاړشی، اوس پولیسان رسیږي دا هسي هم حرکت کولی نشی(مولوي دا خبره کوی او سلیم په کش کولو کش کولو د کوتي څخه د باندی باسي!

اوس زه او زید یوازي پاتی شو، اوبنکی می لکه سیلاو په مخ راروانی وي یوه لحظه هم درلیدلی نه زید خپل ښایسته د سپور می پشان مخ زما خواته راږوي! اوس کولی شم خپل صنوبر(یو رقم گل دی) سم وگورم وای په کتلو کوم څشي نوم یې زړه دی په سینه کې

می مات شو زما خاوند څومره مات شوي وه ، ږيري بی حده لویه شوي وه، سترگو بی خوبی څخه ناری وهلي!

ولی زه دلته ناسته یمه مگر نګوری زید راغلی! په سختي پورته کیرم خواته یی منډه کوم رسیدلو سری یوځای د زید په نارینه او امن غیږي که پناه اخلم، د دنیا د ټولو امن ترین ځای که اوسیرم نور نه سلیم او نه تیاره څخه داریم! زید بی حرکت و لاړ وه، او یوازي د زړه درزا وه چې اوریږل می زما اوبنکو دا لعنتی اوبنکو د درینو نوم نه اخیستو... سر می د زید پهسینه که نور هم ننباسم، چې هغه خپل مردانه لاسونه زما د ملا څخه تاوه ویي، چې زه په ژړا او گيله مند لهجه ورته وایم:

یغما- چیرته وي؟؟؟ زید چیرته وي؟؟ ولی دی دومره ناوخته کړه؟ (ژړا می ډیره شوه ځان می نور هم د هغه سینه پوره جوخت کړو، زید خاموش وه، د لږ ځنډ وروسته په نیولي غیر نور مال لهجه وویل: زید یغم..... ما.....! (لفظی نیمه کي پاتی شوو او سريي زما وینتانو که ننباسي! ژوره ساه اخلي او زما وینستان ژر، ژر بنکله ویي او وایي:

زید- زما خوږی مه ژاړه، زما سپوږمی مه ژاړه، وګوره تر یوی اندازه پوري زه هم مات شوي یم قسم پخدا ی نور ژړا لیدلی نشم..! (د زید غږی رپیدی ، سمی خبري نشوو کولی ژړا می ستونکی بنده کړه سترګي می بندي کړی ترڅو اوبنکي می د څڅیدلو لاره بنده شي، زید زما مخ خپلو لاسونه کي ونیوه او په ځیر ځیر یی زما مخ ته کتل

زما د مخ په لیدو د زید د څهری رنگ والوتی او په حیران لهجه یی وویل: یغما مخ دي؟؟؟

زه خپل سترګي د اوبنکو څخه پاکي کوم د هغه لاسون چې زما پر مخ دی لاسونو می نیسم او بنکل کوم یی په دروغجنی مسکا ورته وایم: هو زما مخ لږ حساس دي جدی مه نیسه! لږ وخت کي یوازي څو ورځو کي بڼه کیږی! ته راته ووايه ما پسې خفه شوی وي چنار گل خان؟!

زید بغیر له کوم خبری هک پک مات راکتل بغیر د سترگو له رپیدلو څخه یوازي د ستوني منډه (مطلب هغه غټي) پورته بنکته کیدل زید ګونګ شوي وه بلکل، د زید حالت څخه ډاریرم ، پوهیدم زما په لیدلو عرش څخه فرش ته وغورځیده کرار ورته وایم: زید

ووايه خفه وي راپسي؟!

زید په سختي باندې په آرامه غږ وايي: هاااا خفه شوی وم؟ زه مړ شوم یغما مړ شوم ، تباہ دي کړم ، زما خایستو زید څخه هیس پاتې ندی ، په والله ندی پاتې...

□:##شهاب

د زید لفظونه او خبرې زما په روح باندې تاثیر کوه، په درده ډکه خندا ورته وایم: زید باید ژوندي اوسي یغما لپاره! خپل عمر لپاره یی، تور سترگو لپاره یی ، هغه یغما لپاره چې هر شپې ستا په یادولو تیره وله ژوندي پاتې شوه! دا دلیلونه زما د خاوند لپاره بسنه نکوی! زه ستا څنگ کې د نړۍ تکره انسان یمه یوازې ستا لپاره می هرڅه په ځان تیر کړل دا یوازې څو دانی ساده زخمونه دي. تیر شو هیر شو زید نور ځان مه غمژن کوه.

زید آرام زما تندي بڼکلی کوي او وایي: یغما ژوندي ورته دوزخ کوم، ستا د دي ټولو دانه دانه زخمونه حساب ورڅخه اخلم! سپری به نه یم که د هغه نجس منحوس د مخ نقشه ورته بدله نکړم....

زه بغیر د کوم خبرې څخه د زید په الفاظو کې چې ماته یې د خوړی زمزمې څخه په کمه نه غوږ نیولې وو، د دروازي په پرانستل کید او د پزو غږ زما څخه د خبرو کولو فرصت واخیست، هر شئ په بشپړ سرعت سره پېښ شو! زه نه پوهېدم چې څه وشول او څه ونه شول! یوازینی شی چې می احساس کاوه هغه درد و! د زړه په

څنگ کې می د مړینې درد احساس کړ، په ځمکه راوایدم، ساه اخیستل راته سخت او سخت کیده، زید د لیونی په څېر چیغې وهلې، هر څه راته گنگس وو! غږونه نور هم زیات شول داسې بڼکاریده چې پولیس کور ته راننوتې دي! زما ژوند هم د فلمونو په څیر شوی و، که پولیس یو څو دقیقې مخکې راغلې وایې خدایه ستا په خدای کې څه کمیدل؟

هو، زما تور تالې او بخت دلته هم خپل کار وکړ! زید زما څنگ ته کېناست او زما سر یې په غیر کې کېښود! په ورخطا او غیر نورمال (نیولی غږ) وویل: یغما، پاڅیږه، ولې داسې راپرېوتې؟ هله، بڼه جلې، پورته شه، وگوره، زه راغلم، هرڅه پای ته ورسیده! زما خایستو ، یغما می، ته نه اوري!

وگوره ستا سپين کالۍ (د واده جامې) مې هره شپه په غيږه کې نيول! غوسه نشي بڼه! باور وکړه لکه د سترگوو په شان مې ساتنه ترې کوله! حتا يو لکه (رټه ټاپه) په نه ده اچول شوی!

زید خبرې کولې زه یوازې تماشه کوونکې وم، د خبرو چانس ما نه درلود، د سینه درد مې په ورو ورو زیاتېده! څومره چې ما فکر کاوه چې سینه مې ټوټه کیږي! زید په چیغو او په ډکو او بڼکو یې وویل: لعنتی، نو دا امبولانس ولې نه راځي! خدایه زما گل ځی! خدایه، بې نفسه کیږم! (زید زما مخ په خپلو لاسونو منځ کې نیولی او په گیله مند لهجه یې وویل: یغما، زما گراني، واوره! رضوان د واده تالار انتخاب کړی

که تالار وويني حتماً، د هغه غوږونه اوباسی! زما هيڅ خوښ نشو! پورته شه، مور به په گډه رضوان ته سزا ورکوو! (ما ورته په گنگس انداز کتل د زید خبرې پای ته نه وی رسولې او مخ یې له اوبڼکو پک شو، زما خاوند زما پناه.... د آسمان د پراخ والي په اندازه ژړل او زه بې وسه پریوتی وم! هغه ژړل او زه مړه کیدم! اوبڼکې بهېدې چې زما بې وسه بدن لږزېده.

درد مې دوه برابره شوو چې د زید اوبڼکو توان مې نه لرلو. زه په سختۍ سره خپل لاسونه پورته کوم، او په لږزه توگه د زید مخ ته یې نږدی کوم او د هغه د اوبڼکې په خپلو گوټو پاکوم! په بې وسه او نیولې غږ ورته وایم:

یغما- زید... زما خاوند.... ژاړ.... ژړا.... نه..... کوی! م..مه ژاړه... مه....
ژاړه....

هغه زما گوټې بڼکلوي او دوام ورکوي، "یغما، ته باید زما لپاره د واده جامې واغوندي!" اوری؟؟؟؟؟؟؟ اه ستا په څیر مې تنبله ناوی نه ده لیدلې! اه پورته شه

نو گوره، بیا عصبي کیږم! (اه زما زید عصبي توازن نه لری، نور د خبرو توان راڅخه لاریو چې د زید غږ مې بیا واوریدی: رضوان، هغه به لاړه شي، ورته ووايه زه به له هغه پرته مړ کیږم، رضو!!!! ان ووايه چې مه خاااا، هغه له ما خفه ده! هغه زما سره خبرې نه کوي، ته ورته ووايه، ته یې لالا یی نه یې!؟

داسې ښکارېده چې رضوان راغلی، خو ډېر ناوخته راغلو! کاش چې مخکې له تلو مې حسنات ورته خاستګارۍ کړې وې! خامخا به خوشبخته جوړه به وې د رضوان او حسنات د واده په فمر همغه حال کې مې په شونډو مسکا خواره شوه! رضوان په منډه زما خواته راغی او وېي ويل: زید، جان لالا، ارام شه، امبولانس راځي، یغما هیڅ ځای ته نه ځي مګر پرته له دې چې خپل تورکی لالا پرېږدي! همداسې نه ده یغما!؟؟ مګر تانه ویلي چې وریندار غواړم؟

په بې نفس او ناتوان شونډو مې کلمې په څیر وویل: تو...ر...کيه....
رضوان پورته شو او په چټکۍ له کوتې ووت! زید بیا هم چیغې وهلې او ویل یې: ژوند مې، لږ نور هم وزغمه(طاقت)، اوس رارسیري، زما لپاذه وزغمه(طاقت) وکړه!
زما سترګې ورو ورو پټیدې او د زید مخ ماته تار تار شو! یوازې د زید شعر چې له اوبښکو او چیغې سره ګډ و، وروستی خبره زما په حافظه کې پاتې شو!

خوش خرامان مې روی

ای جان جان

بی من مرو....

سر به خرامان منی

ای دل و جان

بی من مرو....

"دلته ملګرو داستان د دریم کس مطلب د لیکوال په ژبه بیان کړی"

وروسته له هغه چې یغما له مریم سره لاړه، زید بې قراره وو، په صالون کې په عصبي توګه قدم وهل، د یغما په انتظار کې وو! یغما چې رانغله! څو ساعته تېر شول، د زید ناراحتۍ دومره زیاته شوه، چې په هرو پنځو دقیقو کې به یې له مور څخه د جینکو د راتګ په اړه پوښتنه کوله! زید په صالون کې ناست و او د یغما د راتلو انتظار یې کاوه، د جنګ او غوسې تیاري یې نیولې وه د انجونو د ناوخته کیدو په خاطر!

چې د اسما د ژړا غږ زید له فکري حالت څخه راوباسي! اسما په اوبښکو او ډار سره زید ته مخ کې وویل: لالا وریندار.. ورینداره....

زید په تلوار وویل: اسمایغما چرته ده؟ ولې ژاړې؟
 اسمایغما په مشکل سره وویل: لالا یغما وی وره... ورینداره یې په زور وی وره!
 د ورینداره یې وی وره!!!!!! دی کلمې په اوریدو! د یخ اوبو سطل په زید مخکې خالي
 شو او بې نفس و دریدی او د لیونیانو پشان یې چغې کړل "څه وایې په هوښ یې؟ چایغما
 ویوره؟ مریم چیرته ده؟

د زید په خبرو د آسما ژړا نور هم زیاته شوه او ویې ویل: نه پوهیږم پخدای نه پوهیږم
 لالا! مریم بهر منتظر ده، زید پوی شوی وو چې د یغما په تخته ولو کې خامخا د مریم
 لاس شته نو ځکه بغیر له څه ویلو په تلوار او زغاسته د دباندې خواته منډه وهی، د مریم
 په لیدو په غوسه د هغې خواته حمله کوی او وایې: چیرته ده یغما؟ مه وایه چې خبره نه یم
 چې پخدای قسم مغزی دی در مات کوم.

مریم په ویری او بنده، بنده لهجه وویل: زید د څه په اړه خبری کوی؟ زه له کومه پوهه شم
 چې یغما چا وری؟
 زید مریم په ځمکه ختا کوی او په غوسه ورته وایې: دعا وکړه کومه خبره چې کوی
 رښتیا وی کنه خپل قبر دی خپله کیندلی دی.

زید د مریم د څنگ څخه په غوسه تیریری او خپل موټر خواته ځي، موټر په چالانده کولو
 سره رضوان ته زنگ وهي او ددی پېښې په اړه یې خبر کوی، رضوان هم د زید پشان
 ورختا کیږي دواړه د پولیسانو حوزی ته ځي او شکایت درج کوی، د هغه ځای څخه چې
 د زید کورنۍ زیات خلکو پیژندل نو د حوزی مشر قومندان ورته زیات دلدارۍ او د یغما د
 پیدا کولو قولونه ورکوی، د زید حالت نورمال نه وو رضوان پوهیدی خو هیس کار یې
 خپل د ورور د ښه کیدلو لپاره نشو کولی..

زید پداسې حال کې نه وو چې سوک دی ورسره په کراره خبری وکړی او هغه دی
 واورې، یو سوک د زید د سری کرښې څخه تیر شوی وو د زید وینه په جوش راغلی وه
 خو هیس کار یې نشو کولی او مجبور وو ځان کنټرول کړي، دواړه مانې ته ننوځي ټول
 موکود کسان په ژوره فکرونو او خفگان کې وه هیس سوک خوشحاله نه معلومیدی، زید
 بغیر له کوم خبرې د یغما د کوټې خواته ولاړی او دروازه یې ځان پسې قفل کړه او هلته
 یې سر په زنگانه کیخودو...

د یغما عطر ټوله کوټه د بویه ډکه کړې وه، ژوره ساه اخلي او د یغما عطر خپل سینې ته کش کوی کوټه د نظر لاندې تیره وی او په غمجنه مسکا ځان سره وایي: یغما ملا دی زما و برباد کولو ته تړلی ده؟! ها؟! زما خایستو وگوره زه دی کوم حال ته رسه ولې یم ... ای زما لیونی خبره یې کوم ورځ چی ما ستاس سره تصادف وکړو او تاراته به هغه سترگو وکتل همغه ورځ هم پوی شوم چی جنی یې! او هم می درباندی زړه وبایلود...

سومره آسانه می زړه تاته ولړزیده، هغه زړه چی د هیس جنی په لیدو شور یې لانه وخوړلی، ستا به یو نظر د عرش نه فرش ته راغی همغه ورځ پوی شوم چی زما ورځ را توره وی، همغه ورځ پوی شوم ته زما د مرگ فرشته یې، سومره هغه ورځ غوسه وی! سم د وحشی پیشوگانو پشان پوهیدم چی جنی یې نو ځکه تل می درته فکر و او ساتنه می درنه کول او کوشش می کوی نور کسان خبر نشی درباندی....

یغما تل د لری څخه ستا خیال می ساتی وگوره یو نن بی پروای می وکړل او انجام یې ستا الوتنه وه زما د څنگ څخه، یغما پوهیږی هره شپه ستا د عکس په کتلو ویده کیدلم؟! زما ناوکی زما سره دی څه وکړل وه ظالمی! یغما تا پر ما باندی تاریخ د سر گردان کړو ما ټول بیچاره کړل خپل په غرور خو تازه بدبخت او بیچاره کړم د ټولو څخه..

لکه چې زما څخه دی بدله واخیسته د ټولو هغه هم څنگه سخت بدله دی هم واخیسته! پوهیږی کله چې دی هغه خبری وکړل(مطلب د یغما د مینی اظهار د سلیم په لاس د تخته ول کیدو څخه مخکی) خایستو می په اسمانوو کی وم فکر نی کوی یو بنایسته خوب وینم، سومره کم و زما د خوشحالی بخت؟! که خبره شي څه پریکړه می نیولی وه هغه ورځ(کوم ورځ چی یغما بیخبره د کندز خواته روانه شوی وه) شاید رانه مروره شی که هغه ورځ ستا ژړانه وایي ما دواړه د مرگ لاسونو ته ورکول...

پوهیږی کله چی خبر شوم تللی یې حال می څنگه شو؟ پوهیږی کله چی دی خپل وینستیان وو هل ټول شپه ما سنگه تیره کړه؟ پوهیږی کله چی عصبی حمله درباندی راغله ما په شپو شپو خوب نشو کولی ...

زید د لیونیانو پشان ځان سره خبری کول، خپل د سگریټو قوطی راوباسې او د سهار د هوا روښانه کیدو پوری دوه قوطی سگریټ ووهی، ټول کوټه د سگریټو د دود څخه ډکه وه سهار د مولا په آذان د پولیسو حوزی ته ولاړی، خو د یغما څخه هیس درک نه وو؟ داسی لکه چی ځمکه چاودلی وی او یغما دی پکی ننوتلی وی؟! ټوله ورځ یې حوزه کی تیره کړه خو هیس خبر یې د یغما څخه پیدا نکړو شپې ناوخته کورته راغی او بیا د یغما کوټې ته یې پناه یوړه او خبری شروع کړل د سو داسی کس سره چی شتون یی نه درلود....

د یغما بالښت یې په غیر کی نیولی وو او د زیات عصبی او نارحتی څخه خوب وړیې وو، نن هم تیره شوه او د یغما څخه هیس خبر ونشو زید د جنون او لیونتوب اخری حد ته رسیدلی وو، هیچا دا جرئت نشو کولی چی د زید سره دی خبری وکړی حتا موریې!!!

زید بیا د یغما کوټې ته ورغی او د هغې د کوټې په کتلو شو د واده د سپین جوړی په لیدو هک بک لکه ساه چی د بدن څخه وتلی وی ودریدی، هغه کال یې په کټ کیخودل او خپله هم ورسره پریوتی ټوله شپه یې د هغه کالو سره خبری کول: یغما پوهیری هره شپه دی پدی کالو کی تصور کوم ای ظالمی سومره ښایسته ښکاری پدی سپین کالو کی....

په همدی توگه یوه هفته تیره شوه، داسی یو هفته چی موږ ته په هفتی تیره شوه خو زید ته د زر کالو په برابر تیره شوه، پدی یو هفته کی هر ځل د مریم په لیدو د غوسی څخه یژ خپل کنترول له لاسه ورکو او که رضوان یې مخه نه وایي نیولی خامخا یې مړه کول، یو شپه ورته د حوزی څخه ورته زنگ راغی او د یغما د پیدا کیدو خبر یې ورکړی....

په تلوار یې ځان تر حوزی ورسه ویې، خبر راوړنکی مولوی وو! هغه د زور د نکاح ترلو سره د زور د نگاه لفظ په اوریدو د زید لاس او پښې له کار وولیدل او د دریدو توان یې له لاس ورکړو په ناباوره لهجه یې وویل: زما د خایستو په سر څه بلا راغلي؟

زید د پولیسانو د خبر په تمه نه پاتی کیری مولوی ځان پسی کوی او د هغه د ورکړل شوی آدرس په لوری حرکت کوی، دومره په تلوار ځی چی په نیم ساعت کی هغه ټاکل شوی ځای ته هغه کنډولې پشان کورته رسیدی! په تلوار د موټر څخه ښکته کیری او د کور په خوا زغلی بغیر له کوم ځند څخه کوټې ته ننوځي او د مخامخ صحنی او منظری

په لیدو هک پک کیري، زید د اول څخه په سلیم شک درلود خو فکر یې نکوی چی
دومره رزیل دی اوسیری ...

خپل په ټول قدرت او توان یې سلیم د لغتو او بکوسونو لاندی ونيوي، دومره کلک یې
سلیم و هی چی هغه نور د حرکت توان نه درلود ضرور شاید هېوکی یې ورمات کړی
وه! مولوی سلیم د کوتي څخه بهر وړی زید تراوسه یغما ته فکر نه وو شوی! د یغما په
لیدو نړی ورته یو دم تیاره کیري، مخ یې د وهلو څخه شین او تور او بنتي وو وینستیان یې
نامنظمه د ټیکری لاندی کش کړی وه..

یغما په غیر کې نیسی وصال یې ډیر کم وو د توفنچي په ډز، د زید نړی کامل خرابه او
برباده کیري یغما پر ځمکه غورځیدلی وه او زید دهغه سر په غیر کې نیولی چغی او
سلگي وهل، رضوان د پولیسو سره یوځای ورورسیدی، خو ډیر ناوخته وه
زید د لیونیانو پشان د یغما نیمه ژوندی جسد سره خبری کول، گیلې کول او ژړل یې
هو هغه زید چې د الماس پشان نه پری کونکي وو، خپل د معشوقې لپاره یې ژړل او
ساندی وهل...

خپل د مړاوی شوی او رژیډلي گل او برباد شوی عمر لپاره یې چغې وهل، د یغما د نیمه
خلاص سترگو په بند کیدلو د زید بند د یخ پشان شو او چغې او ناری نور هم زیات شوه،
رضوان بی غږه ژړل او زید یې په غیر کې نیولی وو او د هغه د کنترول کولو کوښښ
یې کوی زید چغی وهل: رضوان یغما لاره، پخدای لاره، رضوان هغه لاره، پریرده زه
هم لارشم، ساه مې لاره، زوند مې لاره، پریرده زه هم لارشم رضوانان مړ کیرم...

امبولنس راورسیدی او د یغما بی ساه وجود یې په سپین چپرکت وځمله وو، زید د
رضوان په هر څومره منع کولو او نه پریخوډلو په امبولانس کې د یغما د کټ سره
کینستی او د شفخانی پخوا یې حرکت وکړو...

په ټوله لاره کې زید د یغما په کتلو کې ډوب وو، یغما چې رنگ په مخ نه درلود او د یو
مړاوی شوی گل پشان ویده وه، زید گونگي شوی وو حتا نور یې د یغما سره لا خبری
نکول، او داسی ښکاریده چی د یغما څخه دی هم خفه وی! د بت پرست بت د هغه د
سترگو وړاندی د غر له څوکي څخه په ولیدو وو! که ویې نه نیسی خامخا د بت د مات

کيدو مخکې زید نابود کيږي، امبولانس د شفخاني خواته نږدې کيږي او د يغما نفس او نبض هم په دريدو دی

امبولانس راغي او د زید بت يې عاجله کوتي ته بوتله، زید پر ځمکه ناست و حالت يې بيخي د هغه خلکو په شان و چې د ژوند اخري شيبې تجربه کوي، هيس څه د هغه يو هفته مخکې زید نه پاتې نه و هر سوک چې روغتون مخي نه تيريدې نو د زید باندي زړه سوزيده. زید د خفگان په سمندر کي ډوب و هيچا ته يې پام نه و بغير خپل سپورمي نه لږ ځنډ وروسته رضوان رازي او زید پر ځمکه ويني چې په سوچونو کي غرق دی..

د زید پر ليدو د رضوان په زړه کي عجيبه غم ننوزي، هغه زید چې هيسکله په چا زړه نه سوزيده نن د يغما لپاره پر ځمکه ناست ده او په خود نده!! چا گمان کو چې يو ورځ به زید د ميني سمندر کي دومره ډوب شي داسي ډوبيدل چې د بربادي په قيمت يې وي؟! رضوان د زید خواته ځي او څنگ ته يې کيني او ورو وايي: زید! ته کور ته لاړ شه زه دلته يم هر وخت هر څه وشو زه درته وایم.

زید هيس خبري نکولي او سترگي هغه کوتي ته چې يغما پکي وه پاتي وي، ايا مينه يې خپل بت پرست يوازي پريږدي او ځي يا وفا کوي او پاتي کيږي؟ رضوان بيا وويل: زید لالا جانې اوري حالت دي ښه ندي جيگ څه زید ستري لهجه باند ورته وويل: رضوان چيرته لاړ شم نگوري نفس مي تلو کي ده نگوري سوک په سپين تخت د شفخاني په وينو کي لت پت پراته ده؟ ورور دي برباد کيږي نگوري څه مي پر سر راغله؟! چيرته ولاړ شم چې يغما دلته ده؟!

رضوان خپل مخ زید نه پټ کړو او په لاسو يې خپل مخ اوبنکي پاکي کړي، اوبنکي تويولي دي دواړو لپاره اوبنکي تويولي د يغما لپاره چې د خوبني مخ يې نه وليدلې او شايد ونه ويني هيس ... اوبنکي تويولي د زید لپاره چې د سيند غاړي ته ولاړ دي که يغما گټوونکي نشي زید هم ورپسي ځان غورزه وي. څه يې پر قوي ورور شوي و؟!

هغه ورور چې خپل د نيکه پر مرگ چې د پلار څخه ورته ډير گران وو يوه اوبنکه تويه نکړل، هغه ورور چې قدرت نښان د نوي په کور کي وو، هغه ورور چې د پلار تکيه او ډډه وو، هغه ورور چې روضوان ته يې تل د مشر ورور پشان حمايت او مرسته کول د

یغما غم څه حال ته ورسه ویي؟!!

زید ماشومانو پشان په گیله منده لهجه وایي: رضوان که لاړه شي که زما د حالت مراعت ونکړي! رضوان نزي کنه؟ هر وخت وینه شوه بڼه صحیح پري غوسه کیرم لیوني غواړي مونږ پعذاب کړی.... نا ... نا نه غوسه کیرم یو ځل سترگي خلاصي کړي ټول قهر او ناز یي اخلم..

رضوان خپل غږ صاف کړو او ویي ویل: هو وینه کیری یغما تا نه بغیر هیچ چیرته نزي خو که وینه شي او تا دي حالت کي وگوري درباندي په غوسه کیری. زید- پریده غوسه شي پریده وگوري له ما سره یي څه وکړل؟! پریده وگوري توکه یي هیس بڼه نه وه.

رضوان زید غږ کي نیسي او ارامه وایي: هه نر دومره ضعیف نه وي خپل کنترول لاس کي ونیسه!.

زید- چا لپاره نر توب وکم دهغه چا لپاره چي دي لعنتي کوټه کي د چرو لاندي ده؟ د زید هر کلمه د رضوان زړه په نښه کړي و هیس کله یي زید دومره بي وسه نه و لیدلي، که پلار اومور یي زید وگوري خدای نکرده د دي دنیا نه به ولاړ شي، مور یي فشار لري او پلار یي هم زړه حمله پري تیره شوي ده. هیس کله د زید داسي کتلو توان نلري ...

زید- رضوان دا دروازه ولي نه خلاصه وی دا ډاکټران؟ داسي خو به نه وي چي یغما----
--(زید خپل خبر نیمه پریخوده حتي د خبري کولو نه هم ویره لرله.. بعد له ډیري مودي عملیات کوټه خلاصه شوه شین آسماني کالو والا ډاکټران راووتل زید په منډه خوا ته ورغي او په ورخطا یي وویل: میرمن مي سنگه ده
ډاکټرانو زید ته وکتل او ماسکونه یي بنکته کړل او ویي ویل: عملیات پخیر تیر شو په وخت مو راوسته خو پاسیدل یي د خدای لاس کي ده!! ځکه زخم سره مریض حمله عصبي هم لرله!)

زید خپل غږ صاف کړ او بي واره یي وویل: یعنی امکان لري,,,,,,چي هیس کله وینه نشي,,,,,کما!....!

ډاکټر- هو امکان یي شته البته ناروغ باید د خپل د وینس کیدو لپاره لامل پیدا کړی؟! مطلب

د هغې مغز فعال دی باید یو امید او ډاډ ورکول شي ترڅو هغه خپل بدن ته د راوینس کیدلو اجازه ورکړي! کنه زمونږ له لاسه څه نه راځي.. هو متاسفانه اوس کما حالت کیده

زید سترگو باندي تیاره شوه که رضوان نه وایې شاید پر ځمکه غورزیږي وي، ډاکټران لارل او زید یې همسي برباد پریځود رضوان په تشویش وویل: زید وروره بڼه یې؟

زید خپل سر وبنورو او په منډه موټر خواته ورغی...
رضوان- زید چیرته صبر موټرواني نسي کوي حالت دي بڼه ندي دواړه
څو زیددنددد...

خو زید بغیر د رضوان د خبرو د آرویدلو خپل موټر ته لار او په اخر سرعت یې حرکت وکو، ځان خالي کولو ته باید چیرته تللي وایې؟ هغه ځای چې خپل قسم یې پوره کړي؟
حوزي ته ننوتو سره سم قومندان ورته بڼه راغلاست وویل: زید خان پخیر راغلي انشاء
حاجي صیب بڼه دي؟

زید خپل سر وڅوځه وېي او په جدیت یې وویل: چیرته دي؟
قومندان- په یو تیاري کوټه کیدی.
زید خپل سر د قومندان غور ته نږدي کوي او کرار وایې: تیزاب لري؟؟
د زید په خبره د قومندان سترگي له حیراني خلاصې پاتی کیږی او په کلکه لهجه زید ته وایې: قانون به فیصله وکړي ..

زید په معنا داره الفاظو ورته وایې: که قانون واخلم؟
(د زید په خبره د قومندان په څهري شیطانانه خدا راغله چې زید بیا وویل: قیمت؟
قومندان د خدا او خوشحالي څخه په نیولي غږ وایې: پنځه لکه!
زسد- لس لکه..

د زید په خبره د قومندان خوشحالي نور هم زیاته شوه او په غوره مالي ډول یې وویل:
سمده زید خان هیس سوک به پوی نشي هر څه یو پېښه په څیر بنکاره کو..
زید خپل سر بنورو وي او وایې: ورخطا یم چیرته دی؟ کومه کوټه کیدی؟ او هوو چوکي
مو هیږه نشي؟

قومندان- هر څه چې تاسو امر وکړی...

قومندان خپل یو اعتمادي کس ته وویل چې چوکي او تیزاب راوړي، خپله یې زید سره د کوټي په مخ روان شو رسېدلو سره سم افسر له چوکي او تیزاب سره راځي چې زید هغه دواړو ته وایي: تاسو تللي شې.

قومندان او افسر ځي! زید سلیم سره یوازې پاتې کیږي، سلیم د کوټي کونج کې پروت و د زید په لیدو یې قهقهه خندا پیل کړه او ویې ویل: اه د فلم هلکه د یغما داغ مې درته پر زړه پریخوده، زما که نشوه ستا هم نشوه ...

ایا تاسو خو د زید څخه د رحم توقع او امید خو نلري؟! زید په بي رحمي ورباندې حمله وکړه او لکه حیوان یې ووهه تر دې چې د هېوکو د ماتیدو غږ یې اوریدل کیده، داسې بوکسونه په خوله کې ورکړل چې توخي سره وینه یې خوله نه رغله او همغه وهلو وخت کې وزته وویل: دا د دې لپاره چې زما د بنځې نوم په خپل مرداره خوله وانخلي ...

زید د ډیر ستر یا څخه په چوکي کیناست، لستوني ډډ وهل یخ او بي رحمه یې سلیم ته کتل هر سومره یې کتل زړه یې تیره ته بدلیدو او رحم یې وجود نه تلو. چوکي سلیم څنگ ته کیخوده او د تیزابو بوتل چې اوس یې سر خلاص کړي و په لاسو کې نیسي سلیم د وینستیانو څخه نیسي او ځان خواته کش کوي، د زید غاښونه یو په بل لگيږي له غوسه نه او د لاسو فشار یې ډیر کیږي..

زید- په همدا مردار لاسونه دي زما پر بنځې وار مری وو؟؟ (او بیا د سلیم دواړه لاسونه نیسي او تیزاب پرې اچوي د سلیم چغې پورته شوي، له هري چغې سره یې د زید په شونډو ویروونکي موسکا راتله.. لاسونه یې چې خلاص شول وینستیان یې نیسي او مخ باندې یو دم تیزاب اچوي ... سلیم چغې وهلي او زید لکه لیونیو خندل...

سلیم- مرسته- مرسته - مرسته وسوځیدم (زید پورته کیږي او چوکي هخوا اچوي)
سلیم- مرسته - مرسته اوبه اوبه وسوځیدم..

زید- وسوځیږه هر شپه وسوځیږه دا زما حساب و د قانون او د قانون څخه هم پورته پورته (اشاره اسمان ته کوي او وایي پاتې هغه جدا حساب دي. زما د خایستو ستا د

مرداري چهرې په کتلو نښه پخواني بد خاطرات ورياد شي... لکه سپي بايد مړ شي درد سره بايد مړ شي خوو نه زما پر لاسو...! مړ به شي پر خپله کله چي ونشي کولي خپل مخ چاته ښکاره کړيگ؟!

زید خپل لستونې ښکته کوی او د کوتې څخه وځي د قومندان خوا ته ځي، قومندان د زید په لیدو په چاپلوسانه لهجه وايي: کار دي خلاص شو زید خان؟!

زید خپل بکس راباسي او قلم له میز سر څخه را اخلي، او پیسو مبلغ پري لیکي او قومندان ته ورکوي قومندان په پیر خوشحالي وايي: مهرباني مو ده حاجي صیب ته سلام کوي.

زید پرته له ځواب نه د حوزي څخه وزی او روغتون ته زی، تېلفون یې مکرر زنگ راتلو ورته خو ځواب یې نه ورکو، بعد له لږ تایم او فاصلي روغتون ته ورسیده بې ځانه قدمو د یغما کوتې خوا ته لاړو دروازه یې خلاصه کړه او ورو ننوته د یغما تخت ته نږدی شو هغه یغما چي اوس په ژوره خوب نړۍ ته تللي وه، زید د یغما په څیره کي ډوب شو ټول مخ یې شین او ټپي ټپي و رنگ یې سپین الوتي و سري شوندي نوري سري نه وي بلکې رنگ یې سپین شوي و...

زید خپل لږزانده لاس د یغما مخ خواته کیخود، د مخ شین والي او زخمونه ورته لمس کول او څاڅکي او ښکي ټویولي مخ ته یې نږدي شو او دانه دانه زخمونه یې ورته ښکل کړل سري په لاسو ورته کیخود او په سختي وویل: یغما جیگه شه ستري شوم سمد غوسه شه مروره شه چغي ووهه خو داسي مه ویده کړه، وگوره خایسته مخ نه دي رنگ تللي! خپل سترگو نه مي مه محروم کوه؟! سپورمي مي اسمان دي ستا څخه بغیر نا تکمیل دي پاسیره او ژوند ته مي معنا ورکړه...

زید خبري کولي او یغما خاموشه پرته وه، شپک ورځي تیري شوي او د یغما حالت کي هیس کوم تغیر رانغي زید حالت نورمال نه و په 24 ساعتو کي 20 ساعت یغما سره و په دومره وخت کي سلیم د مریم سره په همکاري اعتراف وکړ او د مریم کار محکمي پوری کش سو، خو کورني لخوا رد شوه نوره هیس سوک حاضر نه وه چي د مریم مخ ته لا وگوري او هغي خپل په کوټه کی ځان قیدی کړی وه..

تقریباً لس بجي وي چي زید په ورخطايي کور ته راغي، زړه يي د ډاکټر د خبري طاقت نه درلود ډاکټر ويلي ول بايد ماشينونه لري کړو د يغما څخه او بدن (مثال زړه، گورده، دا د کما ته چي کوم کسان ورشي د څو ورځو د تيريدو وروسته دا غوښتنه د مريض د پيواز څخه ډاکټران تل کوي). غړي يي خلکو ته اهدا کړو.. مگر شوني ده چي د زید په موجوديت دی ماشينونه د يغما څخه لری شي؟

او د هغه د خايستو د وجود حصي بل چاته اهدا شي؟ په اوږدو قدمو سره د عمارت نه لري دوه کوټو خواته لاړ، زید درد لږه خو د مور او پلار په موجودیت کې نشو کولی خپل درد ښکاره کړي، خامخا هغوي نشو کولی نومره درد وزغمي، زید محکوم و چې د کورني مخکي ځان خوشحال او نور مال ښکاره کړي، کوټې ته د رسیدلو سره سم د پخلنځي ټول لوبښي یې مات کړل لیونیانو غوندي شوي و، خوب کوټي ته دننه شو هغه کوټي ته چې یو وخت یکی یغما وه!

[illegible]

خان سره يې خبرې کولې او ديوال ته تکیه کړې وه لږ ژند وروسته تېلفون يې راوخيست او د موبایل پر سکرين يې د یغما عکس راوړ، د یغما یو یو عکس يې اړوه ویې تر دی چې هغه عکس ته ورسیدی چې یغما ته په گونډو شوي و او د چپلکې بند یې ورته تړه؟
خو اشیني وخنډل او عکس یې ښکل کړو او سترگې پټې کړې و او خوب پوره... خوب یې لیدې چې یغما سپین کالي پر تن وه لکه ناوې؟! وینستیان یې اړوده شوي و تر ملا پوري رسیدل وه!

زید- زما خایستو سومره بنکلي شوي یې؟
 یغما خنډل او شاته شاته تله..
 زید- یغما چیرته ځي مانه بغیر؟

یغما د یوې شیبې لپاره ودرېده او په خوبنۍ یې وویل: زید دا حای ډیر ښکلې دی! ته غواړې چې ماسره لار شې؟
 زید په نیولې غږ وایي: زما خایستو ته دا د اور کرښه نه گوري، زه نشم کولې د دی کرښې څخه تیر شم.
 یغما- هو، ته نه شې تېرېدای، له هغه حایه څوک نه شي راتلای!

زید- نو ته چټکي وکړه یو گام مخکې راشه، شاید ته وکولای شې چې له دی کرښې راتیر شې!
 یغما په فکر ډوبه شوه او ویې ویل: زید، مور مې هلته انتظار کوي، ناوخته کیږي، زه باید لار شم! حتماً راته غوسه کوي!
 زید- نو زه به څه شم؟ سمه ده، زه هم راحم انتظار وکړه!

زید په لور قدمونو سره د اور کرښو په لور روان شو! یغما ته نژدې کیدو سره یغما چیغه کړي: زید، ودرېره، نږدې کیږه مه، دا حای ستا لپاره نه ده!
 زید په غوسه لهجه وایي: که نه راحي زه به پخپله راحم، له دې کرښې څخه نه وېرېرم،

زید د کرښې د اوختلو څخه په یو قدمې کې وو، چې د تیلیفون زنگ په غږ له خوبه راوین شو او د هغه خوب نیمایي پاتې و! زید په خپلو لاسونو خپلې سترگې مېنلې، د سهار رڼا په خونه کې خپره شوی وه. زید تلیفون ته بی حوصلې حواب ورکړ!
 د رضوان خوشحاله او له انرژي ډک غږ په تلیفون کې وپیچلو شو: زیدددددد هله زر خپل حان شفاخانې ته راورسه، یغما په هوش راغله پخدای چې د رښتیا لکه ستا په څیر لیونی ده، یواځې ستا نوم اخلي!

زید د حیرانتیا له امله ډیرې خبرې نشو کولې، باور یې نه شو کولی، چې خدای د هغه غږ اوریدلی وي او د هیله لیک ويلي، بی له اختیاره ځمکې په مخ سجده وکړه

"اوس کیسه د یغما له خولې بیان کیږي"

ما په سختۍ سره سترگې خلاصې کړې، د رڼا سره، داسې نه ښکاري چې ما ډیر خوب کړی وي! سپینه خونه زما سره اشنا نه وه، خپل ذهن فشار راوړم په یادولو دا چې زه

چيرته يم! لومړی شى چې زما ياد ته راغلو د ډزو غږ و او وروسته
د زید اوبنکي! لکه چې زه اوس شوک څخه بهر شوم، ما په چيغو زید نوم واخيست!

يغما- زیددد....

زما لاس او زما د سيني په چپ اړخ کې، سخت درد تاو شو، د څو شیبو لپاره بې حرکته
پاتې شوم او بیا حلی مې د زید نوم غږ کړو: زیددد

دروازه پرانیستل شوه او نرس په چټکۍ سره رادننه شوه! هغه سمدلاسه له کوتي څخه
ووته او څو دقیقې وروسته ډاکټر سره راغله، دواړو په حیرانۍ ماته کتل!
توبه خدایه په دوی څه شوی دی! فقط چې جن بې لیدلی وی! زه خپل ستونی صاف کړم
او په لوړ غږ وایم: زما خاوند چیرته دی؟
د نرسې په شونډو موسکا خپره شوه! وایي: هغه لیوني ستا خاوند دی! څومره بختوره یې
دا چې زیاته مینه در سره لري نژدې وو ډاکټر سره جنگ کړی وایي. همدا تېره شپه لاړو!

زړه مې غوښتل د هغې وینستان وشکوم! هیڅوک حق نه لري چې زما زید ته لیونی
ووايي! غوښتل مې چې ځواب ورکړم، چې دروازه خلاصه شوه او رضوان ورخطا
راغی، په ډیر حیرانتیا سره وویل: يغما!

یا خدایه په دوي څه شوي، خو یو مرمی وخورلی يم، مړه نه وم زه بیا ژوندی شوم چې
دوی به حیران شي! نرس راغله زما لاس څخه یې سیروم پېپ لري کړو، ډاکټر هم زما
سترگي په گروپ سره کتنه کوی، او د زړه ضربان یې وڅیړل (چک) بهر لاړه!
رضوان هم حیران وچ کلک ولاړ وو!

يغما- هوې تورکی څه شوي؟ ریښتیا یاد مې دي چې کلي ته لاړه شم او حسنات باندی
مرکه وکړم، له یاده خو نه دی وتلی؟؟؟
رضوان حیرانتیا ورو ورو په خدا بدلیزی او وایي: نه له یاده مې نه دي وتلي، څنگه یې
اوس؟ درد احساس خو نه کوی!

يغما- نه، یوازې دا لاس مې درد کوي، د دې ډاکټر له امله چې دوی ستنې کار کړي دي!
رضوان په خدا سره خپل سر وښور او وېي چې زه بیا وایم: ترور ښه ده!

رضوان- هو، هره ورځ ستا لیدو ته راتلله! شاید یو څو ساعته وروسته راشی
په حیرانتیا سره مې وویل: او هی څو ورځې؟ ما څومره خوب وکړی؟

رضوان خپه او غلی شو! چې ما ورباندې غږ کړو: زید چېرته دی؟ دا نه وایي چې یوه
دلته پرته ده او مرمی یې خوړلي! خاوري په سر نشي دا چنار گل!
رضوان په ارمه وخنډل او ویي ویل: یغما پخداى ستا خوږې ژبي پسي خفه شوي وم.

مخکې لدې چې زه ځواب ورکړم، دروازه په کلکه ټول خلاصه شوه زید بنده ساه رادننه
شو! زما په لیدو په خپل ځای کې جام ودریږي! زما خاوند ډیر ستړی بنکاري! د هغه
بریره ولي دومره زیاته ده؟؟ تیره شپه څخه د نن ورځې کمه وه!

په کراره وایم: رضوان تا تراوسه دا انسان کړي نه دي، وگوره د مریض کوتي ته څنگه
رادننه شو!

رضوان ارام وخنډل او د دروازی په لور ولاړ! او زید ته په رسیدو هغي زید ورو په شا
وو هلو او په مسکا سره وویل: دا ته او دا هم ورینداره!

رضوان لاړ او دروازه یې وتړله! زید بیا هم بې حرکتې ولاړ و!
په شیطانت مې وویل: هو چنار گل او بنکي تویدل دي راته په یاد دي هه هه هه هه هه هه هه
دي چیغي وهلي! نژدی وو چې غوږونه راته کانه کړي ولا!

له لږ ځنډ وروسته زید په ورو قدمونو زما خواته راغی!
په ناباوره وویل: یغما؟

په خندا سره وایم: جان یغما!

زید یوازې لیدلی او بنوریده نه! په کټ کې ځان راټولوم لږ شان ځای ورته پریردم!
له لاس څخه نیسم په خوا کې ورته ځای ورکړم! زید لا اوس هم په شوک کې وو، یعنې په
دوی څه شوي پېښه خو پرون شپه تېره شوه، او زه نن په راویننه (په هوش) شوم! نو
کوم ځایي حیرانتیا لری؟ په کراره ورته وایم: زید گونگی یې هوم؟؟
زید د لیونی په څیر زما مخ ته کتل!

په خندا د هغې مخ په خپل لاس پوښم او د هغه اوږه په خپل لاسونو مینځ کې ټینګه نیسم،
سر مې د هغه په نارینه اوږه باندې کیدم! او وایم: زید، ماته داسې مه ګوره، زه وېرېږم! او
هوو دومره درېسي خفه شوی یم چې مه وایه! (زید خبرې نه کول! چې ما بیا وویل: زید،
ته په غوسه یې؟ ماسره خبرې نه کوی هووووم؟؟)

زید ستونی صاف کړو او په آرامه سره وایی: ښه یې؟
یغما-هو، هو، زه ډېره ډیره ښه یم، ته زما تر څنګ اوسئ دا ناشوني ده چې ښه نه اوسم!
زید خپل سر پورته کړ او زما په سر کې ښود او ژوره ساه یې واخیسته! ما په ماشومانو په
لهجه وویل: زید، ته زما وینستان لاس ووهه؟

د زید موسکا مې احساس کړه، هغه زما په ویننتو څو ښکلي مچو کینودل، د هغه ګوتي
زما ویننتو ته لاړه او یو ښکلی ساز یې جوړ کړی! شیطاني فکر د یادولو لپاره د هغه له
اوږو سر پورته کوم او په پراخه موسکا سره وایم: زید، په یوه شپه کې دې څه وکړل؟
وګوره څومره بوډا شوي! هههههه ته دی ږیري ته وګوره!

زما د خبرو په تعقیب، ما خپل لاس د هغه په ږیره کې ښود او زه د ماشوم په څیر لوبوم،
زید په خندا راته وکتل او ویې ویل: زما خایستو، ته فکر کوي چې په یو شپه کې دومره
بوډا شوم؟ ته نه پوهېږې چې څو ورځې بې پروا ویده وي! ته نه پوهېږې چې ما څه
ورځی راوړی ای ظالمی!!؟ ته نه پوهېږې چې پرون شپه دوي لعنتی ماته څه وویل؟

زما لاس حرکت څخه ودریدل! او زه په حیرانتیا سره وایم: څو ورځې ویده وم؟

د زید سترګو د خپګان رنگ ونيو! خاموشه شو او څه یې ونه ویل چې ما بیا وویل: زید،
راته ووايه، داسې نه چې کما تللی وم؟

زید سترګې بندې کړې او په آرامه یې وویل: هو شپږ ورځې ویده وي (یعنې کما کې وی)
ژوند مې شپږ ورځې او شپې چې هر یو یې په ما باندې زر کاله تیریده! هسی خو زه بوډا
نه شوم!

یعنې شپږ ورځې زه په خپل حال کې نه وم؟؟ یعنی په همدې خاطر ټول حیرانه وو چې زه

ويينه شوم؟؟ زما خاوند په همدې خاطر مات شوي دي! زید خپل د خبرې وروسته په شیطانت وايي: او هو رښتیا دا خبره هم باید وکړم زه ځوان هلک وم ستا د لاسه بوډا شوم دی څو ورځو کی نو هیس ډول حق نلری ماته بوډا ووايي او ما نشي پریخودلی، تا زه بوډا کړم، اوس مي باید وزغمي د سترگو توره..

د زید په خبره زه خپل سترگي تنگ کوم او په کلکه يې چونگاری کوم او وایم: چا وویل چې زه تا ايله کوم، هو؟ لیونی چنار گل! که ته وغواړې، بیا هم زما لاس نه خلاصیدلی نشي!

زید په لور غږ خاندی او ما خپل غیر خواته کش کوی او وایي: ای زما زړه لیونیه !!! څومره چې زه ستا سرپناه پسي خفه وم، څومره زه ستا په خدا پسي خفه وم! هیڅکله مي هغه ورځي فکر نه کاوه، چي دومره ژور عاشق (میئن) شم.....

په خدا وایم: زید، پاڅېږه، زما زغم ختم شو، اوس به څوک راشی زموږ پوزې به پرې شي پخداي!

زید- خو زما زغم زما د ژوند تر پایه نه ختمیږي، زما زړه، ته نه غواړې چې پوزه دي پرې نشي، نو ژر روغ شه چې کور او خپلي ژوند ته لاړ شو!

خدایه دی انسان سترگي ورځ په ورځ سپینيږي! په حیرانی وایم: یعنی چې ستا پوزه به نه پرې کیږي او یوازې زما پوزه به پرې شی! ته د شرم او حیا په نوم څه نه پیژني؟

زید خپلې وړيځې اوچتې کړې او زه يې نور هم کلک خپل غیږه کې ونیولم او ويې ویل: نه، شرم څه شی دی؟! ته زما بڼه يې، نامحرمه خو نه یی یا نامحرمه یی راته؟؟

د خپلو خبرو په تعقیب يې شیطاني وخنډل، چې ما په دروغجنه غوسه وویل: ته زما په کټ کې د شیطان په څیر پورت يې، غټ سړی يې، که زما څخه نه شرمیږې، لږ خو خدای وشرمیږه، پورته شه نو!

زید په خدا وایي: یغما ته لېونی شوی یی؟؟ ولی وشرمیږم، هسی مي عصاب مه خرابو ولا همدلته خبل ټول ویننتان شکوم!

هغه هڅه کوله چې زما خدا کنترول کړي، مگر کولی شم خپله خدا کنترول کړم، د لېلو په څیر د خدا تکه سره وم په خدا وایم: ولې خپل وینستان شکوی؟ خبر اوسه، چې یو تار وینسته دی کم شوو، نه دی کوم خبره ختمه (تمام)؟

دخپلې خبرو په تعقیب، خپل سر پورته کوم او د هغه وینستان خپلو د گوتو سره څیرم چې زید وایي: یغما ته څه کوی؟

یغما- گورم چې وینستان دی کم دی او که پوره!!
زید په لور غږ خدای او وایي: نه کم شوی دی، ستا په جدائی کې ټول توی شول!

زه پوهیدم چې هغه ریښتیا وایي، تل د کنترول څخه بهر شې، نو خپل وینستان شکوي! ما د گواښ په توگه وویل: زید، پخدای که لاس دی وینستانو کې وو هل، لاسونه به دی مات کړم، افسوس ستا په وینستانو چنار گل!
زید- په سترگو ښځي می زما واک ستا په لاس کې دی!

په شونډو مي پراخه موسکا راښکاره شوه او وایم: ښه سمه د اوس پورته شه، ځای دي راته تنگ کړو!

زید- یغما همدا ستا زړه تنگون وو همدومره؟ د څو دقیقو لپاره مي پرېږده چې راحتته ساه واخلم.

یغما- خو زما ځای دی راتنگ کړی وی توبه خدایه، ها خفه وم مگر اوس خفه نه یم، که پورته نشوي ډاکټر ته غږ کوم نور دی زړه!

لېونی چنار گل نه پوهېده یو پېړۍ په اندازه خفه شوی وم، خو زه ویریدم چې څوک رانشي او به شرمو ونه شرمیږو خلکو ته، زه پوهیدم چې هرکله زما خبره رامخکې شي زید نور د هیچا خبرو ته ارزښت نه ورکوی. زید له یو ټوپ سره کټ څخه ښکته شو ظاهراً غوسه وو او وېي ویل: صحیح شو ځای دی پراخه شو!؟

په یوه شیطانت موسکا سره، کټ د خپلو لاسونو او پښو سره ټول بستر محاصره کوم او وایم: هوو ډیر ډیر رررر ځای مي پراخه شوو! سربیره پردې، وزن او دا سپورت عضلاتی هم باید اوبه کړي!

زید- بیا ولی؟؟

سغما- ځکه چې ډیر ځای نیسي هههههههه!

زید په خندا ماته کتل، ما دا ټولې خبرې د هغه د مزاج د بدلون له امله کولې. زید چوکۍ سره زما څنگ ته راغلې! د ماشومانو او مظلومانو یې وویل: ته زما په حق ډېره ظالمة یې بدرنگۍ! مجبور چې درباندی بڼه (دویم بڼه) راوړم

د زید په خبره بالښت ورته ورباندې ور غورځوم! او په حیرانتیا مې وویل: چاته دی بدرنگه وویل!؟؟؟ په چا باندې بڼه راوړی هااااان؟؟؟ (زید وخنډل او په خپلو سترگو یې ماته اشاره وکړه! چې ما په غوسه وویل: هلووو لیونی زید خان! ته له کوم ځایه پوهه شی چې همدا بدرنگه چې لوړ قد، نرۍ ورځۍ، ښایسته سترگې، غونچه شونډی، بیښی گگ قندول، او اخیره کي د شیدو په شان سپینه نو څومره خاستگاری لری هوممم؟؟؟

او په عین حال کې، هم تاته او هم خپلې بنۍ ته اور اچوم سپین سترگې به بدرنگه!! زه خبری کوم، او هغه ورو ورو خنډل! زما خاوند خاندی، او زه د گل پشان غوتیرم

زید کرار وایی: اه، زما خایستو څومره مغروره شوی! هو، زه ستا د ښکلا په پرتله هیڅ نه یم! په ناحقه خو ستا بت پرست نه یم! خنډل مې او په لوړ غږ وایم: وای، زه قربان شم خپل مات شوی خاوند څخه!" زید- خدای دی نه کوی د سترگوو توره! هیڅکله داسې مه وایه حالت مې د خراب کپړۍ ستا دی لفظ ته.....!؟

په خندا مې ورته وویل: زیده زه د رښتیا شیر شیر ورځۍ ویده شوی یمه؟ د زید څیره خفگان څرگند کړ او سترگې یې ښکته کړې. ما نه غوښتل چې د زید خفگان وگورمه زید خپل سر یې کرار و خوځول او ویې ویل: هو یغما- بیا څه وشول؟ زید- څه وشول؟؟؟ یغما- مطلب ولی دومره ویده شوی یمه؟

زید نور هم خفه شو او په نیولې غږ یې وویل: ډاکټر ویل ته په هوښ راتلو لپاره باید یو

دلیل پیدا کړې. خو تا د هوښ راتلو لپاره حتمن کوم دلیل نه درلوده. حتا همدا پروښ شپه یې وویل چې ماشين بايد بند کړو او د بدن غړي دي—(زید خپل د خبرو دی خای کې چوپ شو زید څه وویل؟ ما د هوښ راتلو لپاره دلیل نه درلود؟ مگر زید خپل زما لپاره دلیل نه وو؟ مطلب زید فکر کوی چې ما کوښښ ندی کړې په هوښ راتلو لپاره او زید می له پامه غورځولي.

په غوسه مې وویل: ډاکټر غلط کړی چې داسی یې ویلی. په هوښ راتلو می یو دلیل پورې اړه درلود. کنه ستا په شتون کې هېڅکله بی هوښه کیدلم نه. پوهېږی څه می په خوب لیدل هر وخت؟! یعنی شیر شپې او ورځې مې یواځې همدا یو خوب مې لیدلې (زید ما خواته کتلو خبری یې نکول چې ما وویل: زیده ته می لیدلی کوښښ می کول ستا خواته راشمه خو هغه ځنځیر چې زما په پښو لاسو کی تړلی وو نه می شو کولی درشمه. نیو هېږمه اخر حل چې شاته تیل وهل شومه څه سبب شو چې ځنځیر وشلېدل او تا خواته می منډه کړل...

زید ډیر خفگان سره زما خواته کتل چې ما کرار وویل: زیده داسی مړاوی مه اوسه وگوره جوړه تیاره یمه بد بوټي بلا هم نه وهی. او تر څو چی ستا وینستان لکه غاښونو په شان دی سپین نکړمه هیچ چیری نه ځمه وعده ده.

زما په خبری بنایسته خدا زما د خاوند په خوله راښکاره شول او ویې ویل: وعده ده؟ په ډاښمن لهجه او په خدا می وویل: وعده وعده ده.

مازدیگر ترور، اسما، او رحیم تره له گلانو سره راغلل ډیر خوشحاله ول. او کامله شفایي راته وغوښتله. یو ساعت کیناستل او بیار ولاړل. زید باندی تللی وو فکر کوم کار یی درلوده. حوصله می نه وه نوره او هوا هم تیاره کیدله. ځان می د مجلې په لوستلو بوخت کړی وو. او د چیستان په ځواب مې فکر کول چې دروازه خلاصه شوه. ور خواته می وکتل او حیرانه شومه زید له گلانو او ډیرو پلاستیکونه یی په لاس د ننه شو. ډیره حیرانتیا می د زید ظاهري بني ته وو؟! څومره یې په خپل ځان کوتی وهلي وو.

ږیره یې کمه کړی وه. او نقره یی یخفقا یی په ځان وو، په خدا زما خواته راغی. او ویې ویل: د سترگو تور می څنگه ده؟

بد بد می ورته وکتل، چې زید په حیرانتیا وویل: بیا څه شوې ولې داسې کورۍ؟
 یغما- لومړۍ نو چیرې ورک وی؟ دوهم واده د دی چې دومره دی په ځان گوټی وهلې؟!

زید کرار و خندل او ویی ویل: لومړی خو ولاړمه او خپل مینې ته می خریداری وکړه. دوه خپلی ښځی لپاره می په ځان گوتې وهلې کومه ستونزه ده؟
 یغما- لومړی خو دی ښه وکړه د روغتون پوډی بیخی زیره یی راله خرابه کړی یواځې غرمه می پوډی یی خوړلې. او دوه وای دی پر ځان وی زید که چا درته کتلی وی...
 زید په کرس کرس و خندل او ویی ویل: ښه نو چي راگوري نو زما گناه څه ده؟!

يغما۔ تاتہ چا ويلي خان نہ يوسف د زماني جوړ کړی؟ او حه دلته په جر سر پرته يمه؟)
 زيد د پير خدا خخه خبری نشوي کولي چي ما بيا وويل: هيبی پر ما باندی خاندی؟!
 زيد سر يی د نه پشان و خوځول او ويی ويل: نه خدای نکړی.
 يغما۔ سمه ده ته راوړه خه دی راوړی رشتي کاکو خو د هير شوی ندی؟

زید زما خواته راغی او سپین گلونه یی زما خواته ونېول او په خوشحالي وویل: دا دی زما گل ته ډالی ..

په خدا می گلان واخیستل او بوی می کرل او ومې ویل: مننه جانان می.
زید داسی بنایسته وخنډل چی بی اختیاره می وویل: ستا خدا زما ژوند بنایسته
کوی.وخانده او زما د ژوند اوړی تل لپاره لپاره بنایسته کړه.

زید۔ پہ ستر رر رر رر گو ته همداسی راته ناری وکړه ځه به تل درته خاندمه. (گلونه یو خټک ته ایږدمه او پلاستیکونه یی له لاسه اخلمه. هه هه هه هه هه داسی لکه یو ماشوم ته یی چی خریداری کړی یی. له چپس څخه نیولی تر لالی پاپ ژاوله او ډول ډول جوسونه یی اخیستی ول. اخ جان قربان می له خاوند نه شمه. هه هه هه هه هه خاوند ستا نه قربان. لکه یو وری پشان لگیا کیرمه خورلو ته.. چی د زید غږ اورم چی وایی:

زید- جان می لږ په کراره ولا ټول یی ستا دی.
له خور لو نه ډډه کومه او بالښت ته تکیه کوم او وایم: سمه ده هسی هم مړه شوم نوره.
زید- کوم حای خو دی درد نکوی؟
د زید د پغذابه ولو سوچ می ذهن ته راغی او په شیطانانه لجه می وویل: نه ښه یم یواځی

گروپ مړ کړه او خپله هم لار شه .
زید په حیرانتیا وویل: څه؟؟ چیرته ولاړ شمه یعنی څه غواړي؟ نو څه دا ټول لاره د چا
لپاره راغلی یمه؟

اورې مې پورته واچولې او په خدا وایم: ماته یې څه د نرسانو لپاره به راغلی یې فقط چې
زه دی نه پیژنم!!؟

زید- یغما اعصاب مې مه خرابوه سمه انسان غوندې کینه ولا خفه شوي یمه درېسې.
ای جان دومره یې په مظلوم انداز وویل چې زړه مې ورته و سوځیدې او د پغذاب کولو
مې ورته ډډه وکړه. او ومې ویل: ښه سمه ده اوس ځان ماشوم ماشوم مکوه .
زید په خدا شو او وېي وویل: یغما کولی شي لږ ځای قرض راکړي؟

خدا مې تیره کړه او په تنده لهجه مې وویل: نه ځای مې تنگ کیږي .
زید- پخدای هماغه کنج کی ځان ځایومه څو دقیقو لپاره .
خدا مې نور نه کنټرول کیده په خدا مې وویل: سمه ده خو یواځې څو دقیقې!
زید خوشحاله شو وو خواته مې راغی یوې خواته ټولیرمه او زید ته ځای ورکومه.
زید کټ کی څنگه ته مې تکیه وهی او وایي: دومره هغه چوکي کی کیناستلم بیخس ستړی
شوم.

یغما- کاش کور ته تلې وایي!!؟
زید- نه نو دومره هم ستړی نه یمه او هو یو بل څه غواړمه ښکاره کړمه درته.(زید خپل د
خبرې سره سم خپل موبایل راویستو او عکس زما سترگو مخې ته نیسې. موبایل ورته
اخلمه او عکس ته په غور گورمه د قصر (هال) په شانتي ځای وو!! په حیرت وایم: زید
دا څه لپاره دی؟

زید په خوشحالي وایي: زما او ستا د واده تالار یو میاشت وروسته ان شاء الله.
واده مخکی لرو؟ په حیرانتیا مې وویل: ټوکی کوی؟
زید- نه ولي ټوکی وکړم!! خیر کار کی تلوار ښه دی!

تر سهاره مو کیسې وکړې او ومو خنډل،کله چی سهار زید له ډاکټر سره خبرې وکړې او
زما رخصتي واخیستل تقریبا یو میاشت تېره شوه او جالبه پېښې وشوي راسره.

لکه حسنات او خاله زما لیدو ته راغلل چې حسنات می هم ریبیاری وکړه. که څه هم د زید غیرت سره مقابل شو خو زما په شتون حل شو. امکان نه درلوده زما په شتون زما ورور ته چنارگل څه ووايي. خو زما کارونه یی بی ځوابه نه پرېښودل.

لکه ټام او جیری (پیشو او مورک) پشان شوي وو کله ناکله یی ځورولمه. اخر رضوان ا حسنات ته یی وړوکی محفل ونيول. او زمونږ دواړو واده یوه ورځ کی وټاکل شوه. په حقه چې بنایسته جوړه وه دواړه وروسته له مودو د واده ورځ ورسېدل. هو سبا آخری ورځ زما پرته له تخلص می ده سبا ته د ټولو مخ کی د زید تخلص ځانته اخلمه یغما زید غضنفری.

سترگی می وتړلې خو خوب می د سترگو څخه تختیلي وو، په سختی می سترگی وتړلې او ویده شومه. بهار له آذانو سره پاڅیدمه. اوس می وکړو او د شکر سجده می پر ځای کړه. حسنات او اسما راغلل راته. درې واړو جامی مو واخیستي او سینگار تون په لوری ولاړو. د سینگار کار تقریبا څلور ساعته وخت ونيول. لومړی حسنات تیاره شوه. او ففففف چې څومره بنایسته شوې وه د نکریزو شپي په جامو کی.

یغما- حسنات څومره بنایسته شوې پي ما شاء الله. حسنات په ناز وخنډل او وویل: مننه کوم خوږې می. یغما- هغه خو هسی هم یمه خو ته هم بنایسته شوې پي. زما په خبره حسنات او اسما دواړو وخنډل. اوس زما د سینگار نوبت وو سینگار بنځي ته می ډیر تاکید وکړو چې ساده فیشن راته وکړی. ډیر سینگار می نه وو خوښ.

څوکی کیناستمه دوه ساعته می بنور هم ونخوړلو، کار یی خلاصیږی بالاخره او د پاڅیدو اجازه راکوی. زما سره د اسما کار هم خلاص شو. اسما هم ډیره بنایسته شوی وه د ارایشکري او اسما و حسنات تعریف خدا یی راوستلو. سینگار والا بنه خپل کار کی بلد وو ډیر بنایسته او ساده فیشن یی کړی وو.

اسما په خدا راته وویل: او ففففف چې دواړه وریندار گانی می سپور می په شان بنکلی شوې. نظر نشي ما شاء الله.

حسانات له شرم نه په ډکه لهجه وويل: خپله هم بنایسته شوې یی گرانې. یغما- هوی مننه او تعریفونه پریږدی زید او رضوان ته زنگ وکړی. چې راشی کار ختم دی.

اسما سر خوځوی او زید ته زنگ کوی او موږ ته وایي: تاسي خپل شالونه خپل پر مخ واچوی هغوی هم اوس رارسېږي.

څنگه چې اسما ویلي وه موږ هم خپل شالونه په مخ اچو او زید و رضوان ته په تمه کیږو وروسته له پینځه دقو د موبایل غږ پورته شو او اسما جواب ورکړو: سمه ده ورور دا دی در ووتلو (اسما مونږ ته اشاره کوی او وایي: هله چې راغلل یغما ته په تمه شه اول حسانات وږمه ترور له رضوان سره راغلی په تمه نشی. یغما- سمه ده لاړه شه.

اسما حسانات دباندی وړی او بیا راځی ما له لاسه نیسی او وایي: راځه وریندار جانی. کرار کرار د اسما سره له سینگار تون څخه وځو. سر می بنکته وو او شال سره می زید نشو لیدلی. خو پوهېدمه چې د نن شپې د مجلس لمر بیا هم زید دی. زید د موټر دروازه موږ ته خلاصوی او ځه وو اسما دواړه شاه سېټ کی کینو.

موټر له بنایسته سندری سره حرکت کوی. او وروسته له څو دقو تالار ته رسیږو. اسما زمونږ نه مخکی بنکته شوه او لاړه. چې ما ورپسی ناری کړل: هی اسما چیرته ځی؟ ما اوس څوک یوسی؟ زید په خندا وویل: ځه دی وږمه.

له شرم نه می غمبوری سره شول. زید بنکته شو او د موټر دروازه یی راته خلاص کړه زه یی د لاس ونيولمه او په بنکته کیدو کی یی مرسته وکړه راسره. فرشته ترور او ترور دواړه زما بڼه راغلاست ته راغلی ول.

لاس په لاس د زېد سره تالار ته ننوتلو او ناوی خونی ته لاړو. په ننوتو سره سترگی می په رضوان او حسانات ولگیدلی، حسانات سر یی بنکته نیولی وو او رضوان غږېده. کرار د زید غوږ انډی ته وایم: زید وگوره دواړه څومره بنایسته بنکاری ما شاء الله. زید- هو خایستو مې.

د رضوان خبرو زموږ خبرې بندې کړې: واه واه یوسف زلیخا راوړسیدل(رضوان خپل د خبرو سره سم راغی او زید یی په غېږه ونیوی او ویی ویل: مبارک دوی وروره او تاته هم اغلی یغما.
زید- ژوندی اوسی رضوانه. اوس ته ما پرېږده او حسنات ته ولاړ شه چې زه خو خپل د میرمنې مخ خو وگورم..!؟

رضوان خاندی او سپین سترگی وایی او حی چې زه زید ته وایم: زید بده ده مننې ته د هم پرېښوده څه کار د وو ورسره .
زید- بد نده زما سپور می. نیو هېږې دی ورخی ته می څومره انتظار کړی. (زید خپل د خبری سره سم خپل لاسونه پورته کوی او زما شال سم کوی نشم کولی دا وخت بیان او توصیف کړم درته زید زما او څه د زید له لیدو حیرانه ومه. اوففففففف د لونکی او افغانیو کالیو سره څومره ښایسته شوی وو. بیخی افسانو په شان.

زید کرار غږ باندی وویل: زر ما شاء الله ما شاء الله ژوند می (زه د شرم څخه سر ښکته اچوم چې زید په خدا وایی: همدا شرم می خوښېږې ستا خایستو می.
زید زما لاس نیسی او رضوان او حسنات خواته حی. نن دواړه وروڼه ډیر ښایسته شوی ول وای د مجلس په بخیلو انجونو غږ می سم کومه او په لوړ آواز وایم: هی تورکیه څنگه نور دی ویستلی.
زما په خبری رضوان په خدا وایی: خپله خو دی زما فقیر د عالم څخه زیات نور ویستلی. په خدا وایم: هغه خو ده ولی ته هم بد نه یی ورور.

څلور واړه خاندو چی زموږ د خدا سره سم فرېښته ترور خاله او اسما یوځای کوتې ته راننوخې، او موږ د تالا مجلس سالون ته هدایت کوی اول حسنات او رضوان داخل کیږی بیا زه او زید ټول سالون تالار د چک چکو غږ نیسی لکه چې د زید عمه او مریم ندی راغلي! مجلس په خلاصیدو وو یواځې د سپین واده کالو اغوستل پاتې وه..

ما د حسنات سره د کالو په اغوستلو کې مرسته وکړل او هغې زما سره، د حسنات سپین د واده کالې زما د کالو څخه زیات ساده وه یو تورکي جوړه وه، د زید غږ می واوریدی چې ناری وهل: یغما راشم؟

یغما- هو راځه.
زید او رضوان دواړه جوړه رادخل کړی کوتي ته، تورکي د حسنات خواته روان شو خو
زید هک پک د دروازی مخکې ولاړ وو او ماته یې راکتل، د څو ثانيو وروسته زید زما
خواته رانږدی کړی او په پراخه مسکا وایي:

در	وصف	تو	چې	گویم؟؟
که	تو	خود	جاني	جهاني....

د واده محفل خلاص شو او نکاح د دویم ځل لپاره وتړل شوه، او د مشرانو د لاسونو په
بنسکوله ولو سره چې د فرشته ترور، خاله، او رحیم کاکا چې زموږ دواړو هم د حسنات او
هم زما د وکیل شو، ما په عمر کې دومره مهربان انسان نه وو لیدلی ..
د مایې خواته روان شو فرشته ترور د دری منه سپاندې (اسفند) دود کولو وروسته اجازه
راکوی هر یو خپلې کوتي ته لاړشي، زید د محفل څخه نیولې تراوسه زما لاس کلک نیولې
وو او یو ثانيه یې لا خوشې نکړو ټول وخت یې راته بنایسته اشعار زمزمه کړل..

زید د کوتي دروازه خلاصه وی او دواړه کوتي ته ننوځو، وای دا کوټه سومره بنایسته
سینگار شوی وه، ټول کوټه د سپین گلابو باندې ډیزاین شوی وه او د گلابو بنایسته بوی
ټوله کوټه نیولې وه، زید غټه ساه اخلي او په خندا وایي: اه خلاص شو راحت شوم. (او خپل
د خبری سره سم ما د لاس څخه نیسي او د کټ خواته ځي د واره کوره څنگ په څنگ په
کټ کې کینو، زید زما سترگې بنسکله وی او زه یې په مقابل کې دهغه مردانه لاس بنسکله
وم..

زید خپل سر زما غیر کې اړدی او خپل په بنایسته غږ وایي: اه زما خایستو، د زر کلونو
په اندازه ستړی یم! دا لاری سومره خاوری او تکلیفونه درلودل! خو شیرني او خوږ والي
یې د درد څخه زیات وو! خایستو مې غواړم د زر کالو په اندازه ستا غیره کې خوب وکړم
او ته راته کیسي وکړی..

خپل لاس د زید په وینستیانو کې تیره وم او وایم: نو کیسه درته وکړم؟
زید- زما عمره ته یواځې کیسه وکړه زه د عمر تر اخره ستا د کیسو د اوریدو څخه نه
ستړی کیرم!

د زید په خبره خاندنم او وینستیان یې ښکله وم او وایم: نو غور ونیسه زما مغروره چنارگل)
خپل ستوني صاف کوم او کرار د کیسي په بیان کولو شروع کوم:

وو نه وو په پخوا زمانه کې یو جنی وه..
په نوم د یغما، زړه یې د نوم پشان د غمونو کور وو..

تقدیر یې د شپې پشان تور او بدبخت وو..
ناساپه د دی په ژوند یو رڼا وپړقیده..

تور او د غم آسمان باندی یو لمر وځلیدی..
زړه یې یو سړی و تخته ویی...

هغه سړی چې د یوسف پشان خایسته وو..
او د زلیخا پشان عبادت کونکي..

د قیس د جنون (مجنون) په اندازی..
او خپل د غرور تر حده..

هغه کس بل سوک نه وو بلکې د هغې بت پرست..
زید مشهور په په بت پرست..

هغه بت پرست چې د هغه مینې د هغه بت ته نوی ژوند او نوی روح ورکړل، هغه بت چې
د بت پرست په مینه لیونی شو او ساه او روح یې واخیستل او د زید په مینه کې ډوبه شول...

#بت پرست ناول پای...
#لیکوال: ناشناس...
#ژباړونکي: خواجه زی خپرونډیه اداره..

مننه کوم د ټولو هغه ملګرو څخه چې د ژباړې او د ناول په نور تخنیکي کارونو کې زموږ سره مرسته وکړل او خاص مننه ستاسو لوستونکو څخه چې موږ مو حمایت او تشویق کړو دا وو د بت پرست ناول پای د نور داسې خونده ور ناولونو د ویلو لپاره زموږ د ټلګرام چینل جوین او خپل ملګری دعوت کړی...

#خواجه

زی

صاحب.

<https://t.me/shuhab00>

Edit From bashir Ahmad Shabab

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library